พระวรสาร
การแปลของสภาสังฆราช

มีอยู่ในดัชนีที่

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มต้นด้วย:1 2 3 4 5 6 7 8 9 10A 10B 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20A 20B 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31 32 33 34A 34B 35 36 37 38A 38B 39 40 41
42 43 44 45 46A 46B 47 48 49 50 51 52A 52B 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67A 67B 68 69 70 71 72 73 74 75
76 77 78 79 80 81 82 83A 83B 84A 84B 85 86 87 88 89 90A 90B 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110A 110B 111 112 113 114 115 116

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาร์ค,ตอนต้น: 1 2A 2B 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67A 67B 68 69A 69B 70 71

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ตอนต้น: 1 2 3A 3B 4 5 6 7 8A 8B 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48A 48B 49 50A 50B 51A 51B 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77
78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108A 108B 109 110 111 112 113 114

พระวรสารนักบุญยอห์น ตอนต้น:1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14A 14B 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28
29 30 31 32 33 34 35A 35B 36 37A 37B 38 39 40 41A 41B 42A 42B 43 44 45 46 47 48A 48B 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59A 59B 60 61A 61B 62 63 64 65A 65B 65C 66 67

ภาคผนวก

ลำดับการอ่านพระวรสาร:

สำหรับทุกสัปดาห์..273

ในช่วงเทศกาลมหาพรต..285

การอ่านพระวรสารวันอาทิตย์เช้า..........................288

ชุดอ่านพระวรสาร 12 เดือน:

กันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน ธันวาคม มกราคม กุมภาพันธ์

มีนาคม เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคม สิงหาคม

พระวรสาร:

ที่ใช้ร่วมกันสำหรับนักบุญทุกองค์................309

สำหรับโอกาสต่าง ๆ...311

1

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

า’
ทุกสิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้คำที่พระเจ้าได้ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะเป็นจริง ซึ่งผู้เผยพระวจนะนั้นกล่าวว่า: ‘ดูเถิด หญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย
และเขาจะตั้งชื่อเขาว่าอิมมานูเอล’ ซึ่งมีความหมายว่า

‘พระเจ้าอยู่กับเรา’ เมื่อโยเซฟตื่นจาก sleep
เขาจึงทำตามคำสั่งของทูตสวรรค์ของพระเจ้า
และนำภรรยาเข้าบ้าน
แต่เขายังไม่ร่วมชีวิตกับเธอจนกว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนแรก และเขาตั้งชื่อเขาว่าเยซู
มัทธิว 1:1–25
สัปดาห์ก่อนวันประสูติของพระคริสต์,พระบิดาศักดิ์สิทธิ์

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 2

การประสูติของพระเยซูคริสต์เกิดขึ้นดังนี้:
หลังจากที่มารีย์มารดาของพระองค์ได้หมั้นกับโยเซฟแล้วแต่ก่อนที่ทั้งสองจะได้อยู่ร่วมกัน
ก็พบว่าเธอตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ส่วนโยเซฟ
สามีของเธอ ซึ่งเป็นคนชอบธรรม
และไม่ต้องการให้เธอต้องอับอายต่อหน้าสาธารณชน
จึงตั้งใจจะหย่ากับเธออย่างเงียบๆ
แต่ขณะที่เขากำลังคิดเรื่องนี้อยู่
ก็มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏแก่เขาในความฝัน
และกล่าวว่า ‘โยเซฟ บุตรของดาวิดอย่ากลัวที่จะรับมารีย์เป็นภรรยาเพราะเด็กที่เธอตั้งครรภ์นั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์; เธอจะคลอดบุตรชาย และเจ้าจะตั้งชื่อเขาว่าเยซูเพราะเขาจะช่วยให้ประชากรของพระองค์พ้นจากบาปของพวกเขา’
สิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามที่พระเจ้าได้ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะ ซึ่งกล่าวว่า: ‘ดูเถิดหญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
และเขาจะตั้งชื่อเขาว่าอิมมานูเอล’ ซึ่งมีความหมายว่า

‘พระเจ้าอยู่กับเรา’ เมื่อโยเซฟตื่นจาก sleep แล้ว
เขาก็ทำตามคำสั่งของทูตสวรรค์ของพระเจ้า
และนำภรรยาเข้าบ้าน
แต่เขายังไม่ร่วมชีวิตกับเธอจนกว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนแรก และเขาตั้งชื่อให้เขาว่าเยซู
มัทธิว 1:18–25
ในคืนวันคริสต์มาส เวลาหนึ่งชั่วโมงแรก
วันคริสต์มาส เวลาพิธีมัททินส์

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 3

เมื่อพระเยซูประสูติที่เบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย
ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด
มีนักปราชญ์จากทิศตะวันออกเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มและถามว่า “กษัตริย์ของชาวยิวที่ประสูตินั้นอยู่ที่ใด? เพราะเราได้เห็นดาวของพระองค์ในทิศตะวันออกและมาเพื่อกราบไหว้พระองค์” เมื่อได้ยินเช่นนี้กษัตริย์เฮโรดก็รู้สึกวิตกกังวล
และทั้งกรุงเยรูซาเล็มก็รู้สึกวิตกกังวลตามไปด้วย
ดังนั้น
เขาจึงเรียกบรรดาหัวหน้าปุโรหิตและนักเขียนพระคัมภีร์

3

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

เพราะพวกเขาไม่มีอยู่อีกแล้ว’
หลังการสิ้นพระชนม์ของเฮโรด ดูเถิดทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏตัวแก่โยเซฟใน
ความฝันขณะที่เขาอยู่ในอียิปต์ และกล่าวว่า: ‘จงลุกขึ้น
นำพระกุมารและพระมารดาของพระองค์ไปสู่อิสราเอล
เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตพระกุมารนั้นได้สิ้นพระชนม์แล้ว’ เขาจึงลุกขึ้นนำพระกุมารและพระมารดาของพระองค์มาสู่อิสราเอล
แต่เมื่อเขาได้ยินว่า อาร์เชลาอุสกำลังครองราชย์เหนือยูเดียแทนพ่อของเขาคือเฮโรดเขาก็กลัวที่จะไปที่นั่น;แต่หลังจากได้รับคำเตือนในฝันเขาจึงเดินทางไปยังแคว้นกาลิลี และเมื่อถึงที่นั่นเขาก็ตั้งถิ่นฐานในเมืองที่เรียกว่านาซาเร็ธ
เพื่อให้คำที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้เป็นจริง
คือว่าพระองค์จะได้รับการเรียกว่านาซาเรเนียน
มัทธิว 2:13–23
ในคืนก่อนวันประสูติของพระคริสต์ เวลาชั่วโมงที่เก้า

26 ธันวาคม,เพื่อพระมารดาอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระเจ้า
29 ธันวาคม,วันฉลองเด็กบริสุทธิ์
สัปดาห์หลังวันประสูติของพระคริสต์

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 5

ในเวลานั้น
ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาประกาศในถิ่นทุรกันดารของยูเดียว่า “จงกลับใจเสียใหม่เพราะอาณาจักรสวรรค์อยู่ใกล้แล้ว”
เพราะท่านคือผู้ที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวถึงว่า “เสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าจงทำให้ทางของพระองค์ตรงและเรียบ’”
ยอห์นเองสวมเสื้อผ้าทำจากขนอูฐ
และคาดเข็มขัดหนังรอบเอว
ส่วนอาหารของเขานั้นคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า
แล้วชาวเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดียและทั้งภูมิภาคโดยรอบแม่น้ำจอร์แดน
ต่างพากันออกไปหาเขา
และรับบัพติศมาจากเขาที่แม่น้ำจอร์แดน
โดยสารภาพบาปของตน
แต่เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสีและสะดูสีจำนวนมากมาหาเขาเพื่อรับบัพติศมา เขาก็กล่าวกับพวกเขาว่า: ‘พวกงูพิษ! ใครเตือนพวกเจ้าให้หนีจากความพิโรธที่กำลังจะมาถึง?
ดังนั้น จงออกผลที่สมควรแก่การกลับใจ
และอย่าได้คิดในใจว่า ‘เรามีอับราฮัมเป็นบิดา’
เพราะข้าพเจ้าบอกพวกเจ้าว่า
พระเจ้าสามารถให้ลูกหลานแก่อับราฮัมจากหินเหล่านี้เองได้ ขวานได้ถูกวางไว้ที่รากต้นไม้แล้ว: ต้นไม้ใดที่ไม่อ
ให้ผลดี จะถูกตัดลงและโยนลงในไฟ
ข้าพเจ้าบัพติศมาท่านด้วยน้ำเพื่อการกลับใจ
แต่ผู้ที่จะมาภายหลังข้าพเจ้านั้นทรงฤทธิ์ยิ่งกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะถือรองเท้าของพระองค์พระองค์จะบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

5

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

6

มัทธิว 3:1–11
วันเสาร์ก่อนวันพระคริสต์ทรงสำแดง
คืนก่อนวันพระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์ ณ ชั่วโมงแรก

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 6

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จจากกาลิลีมาที่แม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น แต่ยอห์นพยายามขัดขวางพระองค์ โดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าควรเป็นผู้ที่รับบัพติศมาจากพระองค์แต่พระองค์กลับเสด็จมาหาข้าพเจ้า?’
พระเยซูจึงตรัสตอบว่า ‘จงให้เป็นเช่นนี้ในขณะนี้เพราะเป็นสิ่งที่สมควรที่เราทั้งสองจะปฏิบัติความชอบธรรมให้ครบถ้วน’ แล้วโยฮันน์ก็ยอมให้พระองค์รับบัพติศมาและทันทีที่พระเยซูรับบัพติศมาแล้ว
พระองค์ก็ขึ้นจากน้ำ และดูเถิดท้องฟ้าก็เปิดออกต่อพระองค์
และโยฮันน์เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาเหมือนนกพิราบและลงมาสถิตบนพระองค์ และดูเถิดมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า ‘นี่คือบุตรที่รักของเราผู้ที่เราพอใจในตัวเขา’

มัทธิว 3:13–17

ในคืนก่อนวันพระปรากฏตัว (Epiphany), ณชั่วโมงที่เก้า
วันฉลองพระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์ ระหว่างพิธีบูชาขอบพระคุณ

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 7

ในเวลานั้น
พระเยซูถูกพระวิญญาณนำเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารเพื่อถูกมารทดลอง; และหลังจากอดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนพระองค์ก็ถูกความหิวครอบงำในที่สุด
แล้วผู้ล่อลวงก็มาหาพระองค์และกล่าวว่า
‘หากพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจงสั่งให้หินเหล่านี้กลายเป็นขนมปัง’
แต่พระองค์ตรัสตอบว่า ‘มีเขียนไว้ว่า “มนุษย์จะไม่ดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวแต่ด้วยทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”’
แล้วมารก็พาพระองค์ไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์
และตั้งพระองค์ไว้บนยอดวิหาร แล้วกล่าวกับพระองค์ว่า ‘หากพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงมาเถิดเพราะมีเขียนไว้ว่า
“พระองค์จะสั่งทูตสวรรค์ของพระองค์เกี่ยวกับพระองค์
และพวกเขาจะอุ้มพระองค์ไว้ในมือเพื่อไม่ให้เท้าพระองค์กระทบหิน”’ พระเยซูตรัสกับมันว่า ‘มีเขียนไว้ด้วยว่า “อย่าทดลองพระเจ้าพระเจ้าของท่าน”’ แล้วมารก็พาพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูงมาก
และแสดงให้พระองค์เห็นราชอาณาจักรทั้งปวงของโลกและความรุ่งเรืองของมัน แล้วกล่าวกับพระองค์ว่า ‘ข้าจะมอบสิ่งทั้งปวงนี้ให้แก่ท่านหากท่านจะกราบลงและนมัสการข้า’
แล้วพระเยซูก็ตรัสกับมันว่า ‘ไปให้พ้นจากเรา ซาตาน! เพราะมีเขียนไว้ว่า
“จงนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่เพียงผู้เดียว”’

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

แล้วมารก็จากพระองค์ไป และดูเถิดมีทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
มัทธิว 4:1–11
วันเสาร์หลังวันพระปรากฏตัว

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 8

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่า ยอห์นถูกจับ
พระองค์จึงเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และจากเมืองนาซาเร็ธพระองค์เสด็จมาตั้งถิ่นฐานที่เมืองคาเปอรนาอุมริมทะเลในเขตดินแดนของเผ่าเซบูลุนและนาฟทาลี
เพื่อให้คำที่กล่าวไว้โดยผู้เผยพระวจนะอิสยาห์สำเร็จซึ่งท่านกล่าวว่า: ‘ดินแดนเซบูลุนและดินแดนนาฟทาลีทางริมทะเล ข้ามแม่น้ำจอร์แดน กาลิลีของชนต่างชาติ — ประชาชนที่นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ และสำหรับผู้ที่นั่งอยู่ในเขตและเงาของความตายแสงสว่างได้รุ่งขึ้นแล้ว’ ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูก็เริ่มประกาศว่า ‘จงกลับใจใหม่เพราะอาณาจักรสวรรค์อยู่ใกล้แล้ว’

มัทธิว 4:12–17
สัปดาห์หลังวันพระปรากฏตัว

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 9

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังเดินอยู่ริมทะเลกาลิลี
พระองค์เห็นพี่น้องสองคน คือ ซิมอน ที่เรียกว่าเปโตรและอันเดร พี่ชายของเขา กำลังโยนตาข่ายลงทะเลเพราะพวกเขาเป็นชาวประมง พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า
“จงตามเราเถิด เราจะให้ท่านเป็นผู้จับคน” และทันทีนั้น
พวกเขาก็ทิ้งอวนไว้แล้วตามพระองค์ไป
เมื่อพระองค์เดินต่อไปจากที่นั่น
พระองค์เห็นพี่น้องอีกสองคน คือ ยากอบ บุตรของเซเบดีและยอห์น น้องชายของเขา ซึ่งกำลังอยู่ในเรือกับเซเบดี
บิดาของพวกเขา กำลังซ่อมอวนอยู่ พระองค์จึงเรียกพวกเขา
และพวกเขาก็ทิ้งเรือและพ่อของพวกเขาทันที
แล้วตามพระองค์ไป ส่วนพระเยซูก็เดินทางไปทั่ว กาลิลีสอนในธรรมศาลาของพวกเขา
และประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร
และรักษาโรคทุกชนิดและความทุกข์ทรมานทุกประการในหมู่ประชาชน
มัทธิว 4:18–23
วันอาทิตย์ที่สองหลังวันเพนเทคอสต์

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ10A

ในเวลานั้น มีฝูงชนจำนวนมากตามพระเยซูมาจากกาลิลี
เดคาโพลิส เยรูซาเล็ม ยูเดีย
และจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพระองค์เห็นฝูงชนพระองค์จึงเสด็จขึ้นภูเขา
และเมื่อพระองค์ประทับนั่งแล้ว
เหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์แล้วพระองค์ก็ทรงเปิดพระโอษฐ์และทรงสอนพวกเขาว่า:
‘ผู้ที่มีจิตวิญญาณจนยากจนนั้นเป็นสุข
เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา
สุขแก่ผู้ที่เศร้าโศก เพราะเขาจะได้รับการปลอบประโลมสุขแก่ผู้ถ่อมใจ เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก

7

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

สุขแก่ผู้ที่หิวกระหายความชอบธรรม
เพราะเขาจะได้รับการอิ่มเอม สุขแก่ผู้เมตตา
เพราะเขาจะได้รับความเมตตา สุขแก่ผู้บริสุทธิ์ในใจ
เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า สุขแก่ผู้สร้างสันติเพราะเขาจะได้รับการเรียกว่าบุตรของพระเจ้า
สุขแก่ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม
เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา
สุขแก่ท่านเมื่อเขาด่าทอท่าน ข่มเหงท่านและกล่าวร้ายท่านด้วยคำเท็จทุกประการเพราะเหตุของเรา
จงชื่นชมยินดีและเปรมปรีดิ์
เพราะบำเหน็จของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่
มัทธิว 4:25–5:12A
ถึงพระคุณเจ้าทั้งหลาย

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่10B

ในเวลานั้น มีฝูงชนจำนวนมากตามพระเยซูมาจากกาลิลี
เดคาโพลิส เยรูซาเล็ม ยูเดียและจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพระองค์เห็นฝูงชนพระองค์จึงเสด็จขึ้นภูเขา
และเมื่อพระองค์ประทับนั่งลงแล้ว
เหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์แล้วพระองค์ก็ทรงเปิดพระโอษฐ์และทรงสอนพวกเขาว่า:
‘สุขแก่ผู้ที่มีจิตวิญญาณต่ำต้อย
เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา
สุขแก่ผู้ที่เศร้าโศก
เพราะพวกเขาจะได้รับการปลอบประโลม
สุขแก่ผู้ที่มีจิตใจอ่อนน้อม
เพราะพวกเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
สุขแก่ผู้ที่หิวกระหายความชอบธรรม
เพราะพวกเขาจะได้รับการอิ่มเอม สุขแก่ผู้ที่มีเมตตา
เพราะพวกเขาจะได้รับความเมตตา สุขแก่ผู้มีใจบริสุทธิ์
เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า สุขแก่ผู้สร้างสันติภาพ
เพราะเขาจะได้รับการเรียกว่าบุตรของพระเจ้า
สุขแก่ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม
เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา สุขแก่ท่านทั้งหลายเมื่อเขาด่าทอท่าน ข่มเหงท่านและกล่าวร้ายท่านด้วยคำเท็จทุกประการ เพราะเหตุของเราจงชื่นชมยินดีและเปรมปรีดิ์เถิด
เพราะบำเหน็จของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่
เพราะในทำนองเดียวกันนั้นเอง
พวกเขาก็ได้ข่มเหงผู้เผยพระวจนะทั้งหลายที่มาก่อนท่านท่านคือเกลือแห่งแผ่นดินโลก
แต่หากเกลือนั้นสูญเสียความเค็มไปแล้วจะทำให้มันเค็มได้อีกอย่างไร?
มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว
นอกจากจะถูกทิ้งออกไปและถูกคนเหยียบย่ำ
มัทธิว 4:25–5:13
วันอังคารของสัปดาห์แรก

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่บทที่ 11

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:
‘ท่านคือแสงสว่างของโลก
เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาไม่อาจถูกซ่อนไว้ได้

8

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

หากตาขวาของท่านทำให้ท่านทำบาป จงถอนมันออกและทิ้งไปเพราะจะดีกว่าสำหรับท่านที่อวัยวะส่วนหนึ่งของท่านจะพินาศ แทนที่ร่างกายทั้งตัวของท่านจะถูกโยนลงในเกเฮนนาและหากมือขวาของท่านทำให้ท่านทำบาป
จงตัดมันออกและทิ้งไปเสีย
เพราะดีกว่าที่ท่านจะสูญเสียอวัยวะส่วนหนึ่ง
ดีกว่าที่ร่างกายทั้งตัวของท่านจะถูกโยนลงนรก
นอกจากนี้ยังมีการกล่าวไว้ว่า
‘ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาของตน ต้องให้ใบหย่าแก่เธอ’ แต่เราบอกท่านว่า: ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาของตนยกเว้นกรณีที่เธอประพฤติผิดทางเพศก็ทำให้เธอต้องเป็นม่าย;และผู้ใดที่แต่งงานกับหญิงม่ายก็ถือว่าประพฤติผิดทางเพศ
มัทธิว 5:27–32
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์แรก

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 14

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ท่านทั้งหลายได้ยินว่าได้กล่าวไว้แก่บรรพชนว่า
“อย่าผิดคำสาบาน แต่จงรักษาคำสาบานต่อพระเจ้า” แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า: อย่าสาบานเลย— ทั้งไม่สาบานด้วยสวรรค์เพราะนั่นคือบัลลังก์ของพระเจ้า;
ทั้งไม่สาบานด้วยแผ่นดินเพราะนั่นคือแท่นวางพระบาทของพระองค์;
ทั้งไม่สาบานด้วยกรุงเยรูซาเล็มเพราะนั่นคือเมืองของพระมหากษัตริย์;
หรือด้วยหัวของเจ้า
เพราะเจ้าไม่อาจทำให้เส้นผมเดียวกลายเป็นสีขาวหรือสีดำได้ แต่ให้ ‘ใช่’ ของเจ้าเป็น ‘ใช่’ และ ‘ไม่’ ของเจ้าเป็น ‘ไม่’; สิ่งใดที่เกินกว่านี้ล้วนมาจากผู้ชั่วร้ายท่านได้ฟังว่า ‘ตาต่อตา ฟันต่อฟัน’ แต่เราบอกท่านว่าอย่าต่อต้านผู้ทำชั่ว หากใครตีแก้มขวาของท่านก็ให้หันแก้มอีกข้างให้เขาด้วย
และหากใครต้องการฟ้องท่านเพื่อเอาเสื้อในของท่าน
ก็ให้เขาเอาเสื้อคลุมของท่านด้วย
และหากใครบังคับให้ท่านเดินหนึ่งไมล์
ก็ให้เดินกับเขาสองไมล์
มัทธิว 5:33–41
วันศุกร์ของสัปดาห์แรก

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว บทที่ 15

พระเจ้าตรัสว่า: ‘จงให้ผู้ที่ขอจากท่าน
และอย่าปฏิเสธผู้ที่ต้องการยืมจากท่านท่านได้ฟังคำที่กล่าวไว้ว่า: “จงรักเพื่อนบ้านของท่านและเกลียดชังศัตรูของท่าน” แต่เราบอกท่านว่า: จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่านจงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน
และจงอธิษฐานเผื่อผู้ที่ทำร้ายและข่มเหงท่าน
เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาของท่านในสวรรค์
เพราะพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นเหนือคนชั่วและคนดี และทรงส่งฝนลงมาทั้งแก่คนชอบธรรมและคนอธรรมเพราะหากท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้รับรางวัลอะไร?

10

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

แม้แต่ผู้เก็บภาษีก็ทำเช่นนั้นไม่ใช่หรือ?
และหากท่านทักทายเพียงพี่น้องของท่านเท่านั้นท่านก็ไม่ได้ทำอะไรที่พิเศษไปกว่านั้นใช่ไหม?
แม้แต่คนนอกศาสนา ก็ทำเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? ดังนั้นจงเป็นคนสมบูรณ์แบบ
เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงสมบูรณ์แบบ
มัทธิว 5:42–48
วันเสาร์แรกหลังเทศกาลเพนเทคอสต์

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 16

พระเจ้าตรัสว่า:
‘จงระวังอย่าทำความดีต่อหน้าคนอื่นเพื่อให้เขาเห็น
มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับรางวัลจากพระบิดาของท่านในสวรรค์ ดังนั้นเมื่อท่านให้ทานแก่ผู้ขัดสนอย่าเป่าแตรนำหน้าท่าน
เหมือนที่พวกคนหน้าซื่อใจคดทำในธรรมศาลาและตามท้องถนนเพื่อให้คนอื่นยกย่องท่าน จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านว่า พวกเขาได้รับรางวัลแล้วแต่เมื่อท่านให้ทานแก่ผู้ยากไร้
อย่าให้มือซ้ายของท่านรู้ว่ามือขวาของท่านกำลังทำอะไรเพื่อการให้ทานของท่านจะเป็นไปอย่างลับ ๆและพระบิดาของท่าน ผู้ทรงเห็นสิ่งที่ทำในที่ลับจะประทานรางวัลให้ท่านอย่างเปิดเผย
และเมื่อท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคดที่ชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามมุมถนน
เพื่อให้ผู้อื่นเห็น จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าบอกท่านว่าพวกเขาได้รับรางวัลของตนแล้ว แต่เมื่อท่านอธิษฐานจงเข้าไปในห้องส่วนตัวของท่าน
ปิดประตูแล้วอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ; และพระบิดาของท่าน ผู้ทรงเห็นสิ่งที่กระทำในที่ลับจะประทานรางวัลให้ท่านอย่างเปิดเผย
และเมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนที่คนนอกศาสนาทำ
เพราะพวกเขาคิดว่าคำอธิษฐานของพวกเขาจะได้รับการตอบรับเพราะมีคำพูดมากมาย; อย่าเป็นเหมือนพวกเขาเพราะพระบิดาของท่านรู้สิ่งที่ท่านต้องการก่อนที่ท่านจะทูลขอพระองค์ จงอธิษฐานดังนี้: พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์
ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่
ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนในสวรรค์; โปรดประทานอาหารประจำวันแก่เราในวันนี้; และโปรดอภัยหนี้ของเราเหมือนที่เราได้อภัยผู้เป็นหนี้เรา;
และอย่าให้เราตกอยู่ในความล่อลวง
แต่โปรดช่วยเราให้พ้นจากผู้ชั่วร้าย เพราะราชอาณาจักรอำนาจ และพระเกียรติเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน.
มัทธิว 6:1–13
วันเสาร์ของสัปดาห์ชีส

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 17

พระเจ้าตรัสว่า: ‘หากท่านอภัยบาปของผู้อื่นพระบิดาในสวรรค์ของท่านก็จะอภัยท่านด้วย;

11

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

แต่หากท่านไม่อภัยบาปของผู้อื่น
พระบิดาของท่านก็จะไม่อภัยบาปของท่านเช่นกัน นอกจากนี้เมื่อท่านอดอาหาร
อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกเขาทำหน้าเศร้าหมองเพื่อให้คนอื่นเห็นว่าพวกเขากำลังอดอาหาร เราบอกท่านตามความจริงว่าพวกเขาได้รับรางวัลแล้ว แต่เมื่อท่านอดอาหารจงทาหัวและล้างหน้า
เพื่อไม่ให้ดูเหมือนกำลังอดอาหารต่อหน้าผู้คนแต่ต่อหน้าพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในที่ลับ;
และพระบิดาของท่าน ผู้ทรงเห็นสิ่งที่ทำในที่ลับจะประทานรางวัลให้ท่านอย่างเปิดเผย
อย่าเก็บสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนโลกนี้
ที่ซึ่งแมลงกินผ้าและสนิมทำลาย
และที่ซึ่งโจรบุกเข้ามาขโมย
แต่จงเก็บสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์
ที่ซึ่งทั้งแมลงกินผ้าและสนิมไม่ทำลายและที่ซึ่งโจรไม่บุกเข้ามาขโมย
เพราะที่ใดที่ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่
ที่นั่นใจของท่านก็จะอยู่ด้วย
มัทธิว 6:14–21
สัปดาห์ Syropustnaya.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 18

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ตาคือแสงสว่างของร่างกาย
หากตาของท่านใส
ร่างกายทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง
แต่หากตาของท่านมัว
ร่างกายทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด
หากแสงสว่างภายในท่านเป็นความมืดความมืดนั้นจะยิ่งใหญ่เพียงใด!’
ไม่มีใครสามารถรับใช้เจ้านายสองคนได้
เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง
หรือจะอุทิศตัวให้คนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง
ท่านไม่สามารถรับใช้ทั้งพระเจ้าและมามอนได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านว่า:
อย่ากังวลเกี่ยวกับวิญญาณของท่านว่าท่านจะกินหรือดื่มอะไร หรือเกี่ยวกับร่างกายของท่านว่าท่านจะสวมใส่อะไรชีวิตไม่สำคัญกว่าอาหารหรือร่างกายไม่สำคัญกว่าเสื้อผ้าหรือ? ดูนกในอากาศสิ: มันไม่หว่าน ไม่เกี่ยวไม่เก็บเข้ายุ้งฉาง;
แต่พระบิดาของท่านในสวรรค์ก็เลี้ยงมันอยู่ท่านไม่สำคัญกว่ามันมากหรือ? และในพวกท่านมีใครที่กังวลแล้วจะเพิ่มความสูงได้แม้เพียงหนึ่งคิวบิต? แล้วทำไมท่านจึงกังวลเรื่องเสื้อผ้า? จงพิจารณาดอกลิลลี่ในทุ่งนา ดูว่ามันเติบโตอย่างไร: มันไม่ทำงานหนักและไม่ปั่นด้าย; แต่เราบอกท่านว่าแม้แต่กษัตริย์โซโลมอนในความรุ่งเรืองทั้งหมดของพระองค์
ก็ยังไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าเหมือนดอกลิลลี่เหล่านี้สักดอกเดียว หากพระเจ้าทรงแต่งตัวให้หญ้าในทุ่งนาซึ่งวันนี้ยังมีชีวิตอยู่ แต่พรุ่งนี้ถูกโยนลงในไฟ

12

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระองค์จะไม่ทรงแต่งตัวให้ท่านผู้มีความเชื่อน้อยยิ่งกว่านั้นหรือ! ดังนั้น อย่ากังวลว่า ‘เราจะกินอะไร?’ หรือ ‘เราจะดื่มอะไร?’ หรือ ‘เราจะสวมอะไร?’ เพราะคนต่างศาสนาแสวงหาสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
และพระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงทราบว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
แต่จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะประทานให้แก่ท่านด้วย
มัทธิว 6:22–33
สัปดาห์ที่ 3.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 19

พระเจ้าตรัสว่า: ‘อย่ากังวลและอย่าพูดว่า “เราจะกินอะไร?” หรือ “เราจะดื่มอะไร?” หรือ “เราจะสวมใส่อะไร?”
เพราะคนนอกศาสนาแสวงหาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
และเพราะพระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงทราบว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะประทานให้แก่ท่าน’ ดังนั้น อย่ากังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้เพราะวันพรุ่งนี้จะมีเรื่องให้กังวลเอง;
แต่ละวันมีปัญหาพอแล้ว มีใครในพวกท่านบ้างไหมที่หากลูกชายขอขนมปัง จะให้หินแทน? หรือหากขอปลาจะให้งูแทน? ดังนั้น หากแม้ท่านเป็นคนชั่วยังรู้วิธีให้ของดีแก่ลูกๆ ของท่านแล้วพระบิดาของท่านในสวรรค์จะยิ่งให้ของดีแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากเพียงใด!
มัทธิว 6:31–34; 7:9–11
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 2.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่20A

พระเจ้าตรัสว่า: ‘อย่าตัดสินผู้อื่นและท่านก็จะไม่ถูกตัดสิน;
เพราะท่านจะถูกตัดสินด้วยมาตรฐานที่ท่านใช้ตัดสินผู้อื่น; และท่านจะได้รับตามมาตรฐานที่ท่านใช้ให้. ทำไมท่านจึงมองเห็นเศษผงในตาพี่น้องของท่านแต่กลับไม่เห็นท่อนไม้ในตาของท่านเอง?
หรือท่านจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘ให้ข้าช่วยเอาเศษผงออกจากตาท่าน’ ได้อย่างไรในเมื่อมีท่อนไม้อยู่ในตาของท่านเอง? ท่านผู้เสแสร้ง! จงเอาท่อนไม้ออกจากตาของท่านก่อน
แล้วท่านจึงจะเห็นชัดเจนพอที่จะเอาเศษผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ อย่าให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์แก่สุนัขและอย่าโยนไข่มุกของท่านลงต่อหน้าหมู
เกรงว่าพวกมันจะเหยียบมันด้วยเท้า และเมื่อหันกลับมาจะฉีกท่านเป็นชิ้นๆ จงขอ แล้วท่านจะได้รับ จงแสวงหาแล้วท่านจะพบ จงเคาะ แล้วประตูจะเปิดให้ท่านเพราะทุกคนที่ขอจะได้รับ ผู้ที่แสวงหาจะพบและผู้ที่เคาะ ประตูจะเปิดให้แก่เขา
มัทธิว 7:1–8
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 2.

13

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่20B พระเจ้าตรัสว่า: ‘จงขอ แล้วท่านจะได้รับ; จงแสวงหาแล้วท่านจะพบ; จงเคาะ แล้วประตูจะเปิดให้ท่าน; เพราะทุกคนที่ขอจะได้รับ; ผู้ที่แสวงหาจะพบ; และผู้ที่เคาะ ประตูจะเปิดให้ท่าน.’ มีใครในพวกท่านบ้างไหม ที่เมื่อลูกชายขอขนมปังจะให้หินแทน หรือเมื่อขอปลา จะให้งูแทน? ถ้าเช่นนั้นแม้ท่านทั้งหลายเป็นคนชั่ว ยังรู้วิธีให้ของดีแก่ลูกๆของท่าน แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะยิ่งให้สิ่งดีแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากเพียงใด
มัทธิว 7:7–11
สำหรับทุกคำขอ

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 21

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ในทุกเรื่อง
จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อท่าน
เพราะในสิ่งนี้คือสาระสำคัญของธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ จงเข้าทางประตูแคบเพราะประตูที่นำไปสู่ความพินาศนั้นกว้าง
และทางนั้นกว้างขวาง มีคนจำนวนมากที่เข้าทางนั้นแต่ประตูที่นำไปสู่ชีวิตนั้นแคบ และทางนั้นแคบมีคนเพียงไม่กี่คนที่พบมัน จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จซึ่งมาหาท่านในเครื่องแต่งกายของแกะ
แต่ภายในเป็นหมาป่าที่หิวโหย
ท่านจะรู้จักพวกเขาได้จากผลของพวกเขา
ผู้คนจะเก็บองุ่นจากพุ่มหนามหรือเก็บมะเดื่อจากต้นหนามได้หรือ? ดังนั้นต้นไม้ที่ดีทุกต้นย่อมให้ผลดี
แต่ต้นไม้ที่เลวย่อมให้ผลเลว
ต้นไม้ที่ดีไม่อาจให้ผลร้ายได้
และต้นไม้ที่เลวก็ไม่อาจให้ผลดีได้เช่นกัน
ต้นไม้ใดที่ไม่ให้ผลดี ก็จะถูกตัดลงและโยนลงในไฟดังนั้น ท่านจะรู้จักพวกเขาได้จากผลของพวกเขาไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวกับเราว่า ‘พระเจ้า! พระเจ้า!’ จะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์
แต่เพียงผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์เท่านั้น
มัทธิว 7:12–21
ถึงพระบิดาผู้ทรงเกียรติ

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 22

พระเจ้าตรัสว่า: ‘จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จ
ซึ่งมาหาท่านในเครื่องแต่งกายของแกะ
แต่ภายในเป็นหมาป่าที่หิวโหย
ท่านจะรู้จักพวกเขาได้จากผลของพวกเขา
ผู้คนจะเก็บองุ่นจากพุ่มหนามหรือเก็บมะเดื่อจากต้นหนามได้หรือ? ดังนั้นต้นไม้ที่ดีทุกต้นย่อมให้ผลดี
แต่ต้นไม้ที่ไม่ดีย่อมให้ผลไม่ดี
ต้นไม้ที่ดีไม่อาจให้ผลร้ายได้
และต้นไม้ที่เลวก็ไม่อาจให้ผลดีได้

14

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ต้นไม้ใดที่ไม่ให้ผลดี จะถูกตัดลงและโยนลงในไฟ ดังนั้นท่านจะรู้จักพวกเขาได้จากผลของพวกเขา
ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวกับเราว่า ‘พระเจ้า! พระเจ้า!’ จะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์
แต่เพียงผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์เท่านั้น
มัทธิว 7:15–21
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 2.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 23

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวกับเราว่า “พระเจ้า! พระเจ้า!” จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรสวรรค์แต่เพียงผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์เท่านั้น ในวันนั้น จะมีหลายคนกล่าวกับเราว่า: “พระเจ้า! “พระเจ้า! เราไม่ได้ทำนายในพระนามของพระองค์หรือ?
และในพระนามของพระองค์ เราไม่ได้ขับผีออกหรือ? และในพระนามของพระองค์ เราไม่ได้ทำอัศจรรย์มากมายหรือ?” แล้วข้าพเจ้าจะกล่าวกับพวกเขาว่า:

“ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักท่านเลย; จงไปจากข้าพเจ้าเถิด
ผู้ที่กระทำการผิดกฎหมาย”

มัทธิว 7:21–23
วันพุธของสัปดาห์ที่ 2.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 24

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ทุกคนที่ได้ยินคำพูดของเราและนำไปปฏิบัติ
ก็เหมือนคนฉลาดที่สร้างบ้านบนหิน; เมื่อฝนตก น้ำท่วมมา
และลมพัดกระหน่ำบ้านนั้น แต่บ้านนั้นก็ไม่ล้ม
เพราะมันถูกสร้างบนหิน’
แต่ผู้ใดที่ได้ยินคำพูดของเราเหล่านี้แล้วไม่ปฏิบัติต
าม ก็เหมือนคนโง่ที่สร้างบ้านบนทราย; เมื่อฝนตก
น้ำท่วมมา และลมพัดกระหน่ำบ้านนั้น บ้านนั้นก็พังลงและการพังลงนั้นยิ่งใหญ่
เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว
ประชาชนก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาด้วยอำนาจ
ไม่ใช่เหมือนพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี
เมื่อพระองค์เสด็จลงจากภูเขา
มีฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์มา และดูเถิด
มีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งเข้ามาหาพระองค์
กราบลงต่อหน้าพระองค์ และกล่าวว่า ‘พระเจ้าข้าหากพระองค์ทรงประสงค์พระองค์สามารถทำให้ข้าพเจ้าสะอาดได้’
พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์มาแตะเขา และตรัสว่า ‘เราเต็มใจ; จงหายจากโรคเรื้อนเถิด’
และทันทีนั้นเขาก็หายจากโรคเรื้อนแล้ว
พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ‘จงระวังอย่าบอกใครแต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสได้บัญชาไว้เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขา’

มัทธิว 7:24–8:4
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 3.

15

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระวรสารตามมัทธิว,บทที่ 25

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าเมืองคาเปอรนาอุม
มีผู้บังคับกองร้อยคนหนึ่งมาทูลขอพระองค์ว่า
‘พระเจ้าข้า
ผู้รับใช้ของข้าพเจ้ากำลังนอนอยู่ที่บ้านด้วยโรคอัมพาต และกำลังทุกข์ทรมานอย่างหนัก’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า
‘เราจะไปรักษาเขา’ แต่ผู้บังคับกองร้อยนั้นตอบว่า
‘พระเจ้าข้า
ข้าพเจ้าไม่สมควรที่พระองค์จะเสด็จเข้ามาใต้หลังคาบ้านของข้าพเจ้า แต่เพียงตรัสคำเดียวเท่านั้นผู้รับใช้ของข้าพเจ้าก็จะหายดี
เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นผู้ที่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชา และมีทหารอยู่ภายใต้การบัญชาของข้าพเจ้าข้าพเจ้าสั่งคนหนึ่งว่า ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งอีกคนหนึ่งว่า ‘มา’ เขาก็มา และสั่งผู้รับใช้ของข้าพเจ้าว่า ‘ทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำตาม” เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนี้พระองค์ก็ประหลาดใจ และตรัสกับผู้ที่ตามพระองค์ว่า ‘จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่าข้าพเจ้ายังไม่เคยพบความเชื่อเช่นนี้ แม้แต่ในอิสราเอลข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า
จะมีผู้คนมากมายจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตกมา
และจะได้นั่งร่วมกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในอาณาจักรสวรรค์;
แต่ลูกหลานแห่งราชอาณาจักรจะถูกโยนออกไปสู่ความมืดมิด

ภายนอก; ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และเสียงกัดฟัน’ แล้วพระเยซูตรัสกับผู้บังคับร้อยว่า ‘ไปเถิด; ให้เป็นไปตามความเชื่อของท่าน’
และผู้รับใช้ของเขาก็หายป่วยในชั่วโมงนั้นเอง
มัทธิว 8:5–13
สัปดาห์ที่ 4.

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 26

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงบ้านของเปโตร
พระองค์เห็นแม่ยายของเปโตรนอนอยู่บนเตียงด้วยอาการไข้พระองค์ทรงแตะมือเธอ ไข้ก็หายทันที; และเธอก็ลุกขึ้นมารับใช้พวกเขา เมื่อถึงเวลาเย็นมีคนจำนวนมากที่ถูกผีสิงถูกนำมาหาพระองค์
และพระองค์ก็ขับผีออกด้วยคำพูดเพียงคำเดียว
และรักษาทุกคนที่ป่วยให้หาย
เพื่อให้คำที่กล่าวผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์เป็นจริงซึ่งท่านกล่าวว่า: ‘พระองค์ทรงรับความอ่อนแอของเราและทรงแบกโรคภัยของเรา’
เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนจำนวนมากล้อมรอบพระองค์
พระองค์จึงสั่งให้สาวกของพระองค์ออกเดินทางไปยังฝั่งตรงข้าม
แล้วมีนักเขียนธรรมคนหนึ่งเข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า ‘อาจารย์ ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทุกที่ที่ท่านไป’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘สุนัขจิ้งจอกมีถ้ำ
และนกในอากาศมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่วางศีรษะ’
มีสาวกอีกคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า ‘พระเจ้าขอให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาก่อน’
แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘จงตามเราไป

16

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และให้ผู้ตายฝังศพผู้ตายของตนเอง’
และเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นเรือ
สาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
มัทธิว 8:14–23
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 4.

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มที่ 27

ในเวลานั้น เมื่อพระองค์ขึ้นเรือแล้ว
สาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป และดูเถิด
มีพายุใหญ่เกิดขึ้นบนทะเล จนเรือถูกคลื่นซัดจนเกือบจมแต่พระองค์กำลังนอนหลับอยู่
แล้วสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ ตื่นพระองค์ขึ้นและกล่าวว่า ‘พระเจ้า โปรดช่วยเราเถิด เรากำลังจะตายแล้ว’ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงกลัวมากนักผู้ที่มีใจเชื่อน้อย?” แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นสั่งให้ลมและทะเลสงบลง และทะเลก็สงบลงอย่างสิ้นเชิงแต่ประชาชนต่างประหลาดใจและกล่าวว่า “ผู้นี้เป็นใครจนกระทั่งลมและทะเลก็เชื่อฟังพระองค์?”

มัทธิว 8:23–27
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 2.
26 ตุลาคม,ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 28

เมื่อพระองค์มาถึงฝั่งตรงข้าม ในเขตของชาวเกราเซนมีชายสองคนที่ถูกผีสิงออกมาจากหลุมศพมาพบพระองค์;
พวกเขาดุร้ายมากจนไม่มีใครกล้าผ่านทางนั้น
และพวกเขาร้องขึ้นว่า ‘พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าท่านต้องการอะไรจากเรา? ท่านมาที่นี่ก่อนเวลาเพื่อทรมานเราหรือ?’
ห่างออกไปไม่ไกล มีฝูงหมูจำนวนมากกำลังกินหญ้าอยู่ปีศาจทั้งสองวิงวอนพระองค์ว่า
“หากพระองค์จะขับไล่เราออกไปขอให้ส่งเราเข้าไปในฝูงหมูนั้นเถิด”
พระองค์ตรัสกับพวกมันว่า “ไปเถิด” ดังนั้นปีศาจทั้งสองจึงออกมาและเข้าไปในฝูงหมูนั้น
ฝูงหมูทั้งฝูงก็วิ่งลงจากริมฝั่งที่ชันลงสู่ทะเล
และจมน้ำตายทั้งหมด แต่ผู้เลี้ยงหมูนั้นวิ่งหนีไปและเมื่อถึงเมือง
ก็เล่าให้ทุกคนฟังว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น
และสิ่งที่เกิดขึ้นกับชายที่ถูกผีสิง และดูเถิด
ทั้งเมืองก็ออกมาพบพระเยซู และเมื่อเห็นพระองค์พวกเขาก็วิงวอนให้พระองค์ออกจากเขตแดนของพวกเขา
แล้วพระองค์ก็ขึ้นเรือ ข้ามกลับไปและมาถึงเมืองของพระองค์เอง
มัทธิว 8:28–9:1
สัปดาห์ที่ 5.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 29

ในเวลานั้น พระเยซูขึ้นเรือข้ามกลับ
และมาถึงเมืองของพระองค์เอง และดูเถิด
มีคนนำชายที่เป็นอัมพาตซึ่งนอนอยู่บนเตียงมาถวายพระองค์ และเมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขาพระองค์จึงตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตนั้นว่า

17

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

‘จงมีใจกล้าเถิด ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ เมื่อนั้น นักเขียนบางท่านก็คิดในใจว่า ‘ท่านกำลังดูหมิ่นพระเจ้า’
แต่พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสว่า ‘ทำไมท่านจึงมีความคิดชั่วร้ายในใจ? สิ่งใดง่ายกว่ากัน: การกล่าวว่า “บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว” หรือการกล่าวว่า “ลุกขึ้นและเดินไป”? “แต่เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจบนโลกนี้ที่จะอภัยบาป”—
แล้วพระองค์จึงตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “ลุกขึ้นยกเตียงของเจ้าไป และกลับบ้านเถิด” และเขาก็ลุกขึ้นยกเตียงของเขาไป และกลับบ้าน เมื่อประชาชนเห็นสิ่งนี้พวกเขาก็ประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้า
ผู้ได้ประทานอำนาจเช่นนี้แก่มนุษย์
มัทธิว 9:1–8
สัปดาห์ที่ 6.

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 30

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงผ่านทางไป
พระองค์เห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่สำนักงานเก็บภาษี
ชื่อว่ามัทธิว จึงตรัสกับเขาว่า ‘จงตามเรา’ และเขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
และขณะที่พระเยซูกำลังนั่งรับประทานอาหารในบ้าน
มีผู้เก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากมาและนั่งรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์และเหล่าสาวกของพระองค์
เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนี้
จึงกล่าวกับสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมครูของท่านจึงกินดื่มร่วมกับผู้เก็บภาษีและคนบาป? ” แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า
“ไม่ใช่คนที่มีสุขภาพดีที่ต้องการแพทย์
แต่เป็นคนที่ป่วยต่างหาก
จงไปเรียนรู้ความหมายของคำนี้ว่า ‘เราต้องการความเมตตาไม่ใช่เครื่องบูชา’”
เพราะข้าพเจ้ามาเพื่อเรียกไม่ใช่ผู้ชอบธรรม
แต่เรียกคนบาปให้กลับใจใหม่
มัทธิว 9:9–13
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 5.
16 พฤศจิกายน,เพื่อระลึกถึงอัครสาวกและผู้ประกาศข่าวประเสริฐมัทธิว

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มจากข้อ 31

ในเวลานั้น สาวกของยอห์นมาหาพระเยซูและถามว่า
‘ทำไมเราและพวกฟาริสีจึงอดอาหารบ่อยครั้งส่วนสาวกของท่านกลับไม่อดอาหาร?’ พระเยซูตอบว่า ‘แขกในงานแต่งงานจะไว้ทุกข์ได้อย่างไรเมื่อเจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา?
แต่จะมีวันที่เจ้าบ่าวถูกนำจากพวกเขาไป
และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร
ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่ได้ทอมาปะบนเสื้อผ้าเก่า
เพราะผ้าใหม่จะฉีกออกจากผ้าเก่า
และรอยฉีกนั้นจะยิ่งเลวร้ายกว่าเดิม
และคนก็ไม่ได้เทไวน์ใหม่ลงในถุงหนังเก่า
เพราะหากทำเช่นนั้น ถุงหนังจะแตก ไวน์จะไหลออก

18

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และถุงหนังจะเสียหาย แต่ไวน์ใหม่ต้องเทลงในถุงหนังใหม่เพื่อรักษาทั้งสองไว้
มัทธิว 9:14–17
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 2.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 32

ในเวลานั้น มีผู้ปกครองคนหนึ่งมาหาพระเยซู
และก้มตัวลงต่อหน้าพระองค์ กล่าวว่า ‘ลูกสาวของข้าพเจ้ากำลังจะตายแล้ว
แต่ขอให้พระองค์มาวางมือบนตัวเธอ เธอจะได้มีชีวิต’ พระเยซูจึงลุกขึ้นตามเขาไป
พร้อมด้วยเหล่าสาวกของพระองค์ด้วย และดูเถิดมีหญิงคนหนึ่งที่เป็นโรคเลือดออกมานานสิบสองปี
เดินมาทางด้านหลังพระองค์และสัมผัสชายเสื้อของพระองค์เพราะเธอคิดในใจว่า
‘หากฉันได้สัมผัสชายเสื้อของพระองค์ ฉันก็จะหายดี’ พระเยซูจึงหันมาเห็นเธอ และตรัสว่า ‘จงมีใจกล้าเถิดลูกสาว ความเชื่อของเจ้าได้ช่วยเจ้าให้รอดแล้ว’ ตั้งแต่วินาทีนั้นเอง ผู้หญิงคนนั้นก็หายโรคทันทีเมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของผู้นำชุมชน
และเห็นนักเป่าขลุ่ยกับฝูงชนที่กำลังโกลาหล
พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ไปเสียเถิดเพราะเด็กหญิงนี้ไม่ได้ตาย แต่เพียงหลับอยู่เท่านั้น” แต่พวกเขากลับหัวเราะเยาะพระองค์
เมื่อฝูงชนถูกส่งออกไปแล้ว พระองค์จึงเข้าไป จับมือเธอและเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น
ข่าวเรื่องนี้ก็แพร่กระจายไปทั่วทั้งภูมิภาคนั้น
มัทธิว 9:18–26
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 6.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 33

ในเวลานั้น มีคนตาบอดสองคนตามพระเยซูมา พร้อมร้องว่า
“พระเยซู พระบุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วย!” เมื่อพระองค์เสด็จเข้าบ้าน
คนตาบอดทั้งสองก็เข้ามาใกล้พระองค์
พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านเชื่อหรือไม่ว่าเราทำได้?” พวกเขาจึงตอบพระองค์ว่า “เชื่อครับ พระเจ้า!” แล้วพระองค์ก็สัมผัสตาของพวกเขาและตรัสว่า
“ตามความเชื่อของพวกเจ้า ให้เป็นไปตามนั้น” และตาของพวกเขาก็เปิดออก;
พระเยซูจึงเตือนพวกเขาอย่างเคร่งครัดว่า “อย่าให้ใครรู้เรื่องนี้”
แต่พวกเขาก็ออกไปและเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ไปทั่วทั้งภูมิภาคนั้น ขณะที่พวกเขากำลังออกไปก็มีคนนำชายคนหนึ่งที่พูดไม่ได้และถูกผีสิงมาหาพระองค์ และเมื่อผีถูกขับออกไปแล้วชายที่พูดไม่ได้นั้นก็เริ่มพูดได้
ประชาชนต่างประหลาดใจและกล่าวว่า “ไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นในอิสราเอลมาก่อน”
แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า ‘เขาขับผีออกด้วยฤทธิ์ของเจ้าแห่งผี’
และพระเยซูก็เสด็จไปทั่วเมืองและหมู่บ้านต่างๆ

19

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 35

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘อย่าพกทอง เงิน
หรือทองแดงไว้ในเข็มขัด อย่าพกถุงเดินทาง เสื้อสองตัว
รองเท้า หรือไม้เท้า
เพราะผู้ทำงานสมควรได้รับอาหารของเขา’
ไม่ว่าท่านจะเข้าเมืองหรือหมู่บ้านใด
จงหาผู้ที่มีค่าที่นั่นและอยู่ที่นั่นจนกว่าท่านจะจากไป;
และเมื่อท่านเข้าบ้านใด จงทักทายว่า

‘ความสันติจงมีแก่บ้านนี้’; และหากบ้านนั้นสมควรความสันติของท่านจะสถิตอยู่กับมัน;
แต่หากบ้านนั้นไม่สมควร
ความสันติของท่านจะกลับคืนมาหาท่าน
และหากมีใครไม่ต้อนรับท่านหรือไม่ฟังคำของท่าน
เมื่อท่านออกจากบ้านหรือเมืองนั้นให้สะบัดฝุ่นออกจากเท้าท่าน; เราบอกท่านตามความจริงว่าในวันพิพากษา
ดินแดนของโซดอมและโกโมราห์จะยังทนได้มากกว่าเมืองนั้นมัทธิว 10:9–15
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 3.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 36

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า: ‘ดูเถิด
เราส่งพวกท่านออกไปเหมือนแกะท่ามกลางหมาป่า ดังนั้นจงฉลาดเหมือนงู และบริสุทธิ์เหมือนนกพิราบจงระวังมนุษย์ให้ดี
เพราะพวกเขาจะส่งพวกท่านไปให้ศาลและเฆี่ยนตีพวกท่านในธรรมศาลาของพวกเขา
และจะนำพวกท่านไปต่อหน้าผู้ว่าราชการและกษัตริย์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่เรา
เพื่อเป็นพยานต่อหน้าพวกเขาและชนชาติอื่น ๆแต่เมื่อพวกเขาส่งพวกท่านไปอย่ากังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร; เพราะในเวลานั้นสิ่งที่ท่านจะพูดจะถูกประทานให้ท่าน;
เพราะไม่ใช่ท่านที่พูด
แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของท่านที่พูดผ่านท่าน
พี่น้องจะทรยศพี่น้องจนตาย และพ่อจะทรยศลูก; และลูกๆ
จะลุกขึ้นต่อต้านพ่อแม่และฆ่าพวกเขา; และท่านจะถูกทุกคนเกลียดชังเพราะนามของเรา;
แต่ผู้ใดที่ทนอยู่จนถึงที่สุด จะได้รับการช่วยให้รอด
มัทธิว 10:16–22
วันพุธของสัปดาห์ที่ 3.
แด่ผู้พลีชีพ.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 37

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘เมื่อพวกเขาข่มเหงท่านในเมืองหนึ่ง
จงหนีไปยังเมืองอื่น เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่าท่านจะยังไม่ทันไปทั่วทุกเมืองของอิสราเอลก่อนที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครูและผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านาย: ศิษย์เป็นเหมือนครูและผู้รับใช้เป็นเหมือนนาย ก็พอแล้ว

21

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ลูกสาวขัดแย้งกับแม่ และลูกสะใภ้ขัดแย้งกับแม่สามีศัตรูของชายคนหนึ่งคือคนในครอบครัวของเขาเอง
และเมื่อพระเยซูทรงสอนสาวกสิบสองคนเสร็จแล้ว
พระองค์ก็เสด็จจากที่นั่นไปสอนและประกาศพระวจนะในเมืองต่างๆ ของพวกเขา
มัทธิว 10:32–36; 11:1
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่สาม

1 สิงหาคม,วันระลึกถึงผู้พลีชีพในสมัยมัคคาบี

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 39

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ผู้ใดที่รักพ่อหรือแม่มากกว่าเราผู้นั้นไม่สมควรกับเรา;
และผู้ใดที่รักลูกชายหรือลูกสาวมากกว่าเราผู้นั้นไม่สมควรกับเรา;
และผู้ใดที่ไม่แบกไม้กางเขนของตนและตามเรามาผู้นั้นไม่สมควรกับเรา. ผู้ใดที่รักษาชีวิตตนเองไว้จะสูญเสียชีวิตนั้นไป
แต่ผู้ใดที่สูญเสียชีวิตตนเองไปเพื่อเรา
จะรักษาชีวิตนั้นไว้ ผู้ใดที่ต้อนรับท่านก็คือต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเราก็คือต้อนรับผู้ส่งเรามา
ผู้ใดที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะในนามของผู้เผยพระวจนะ
จะได้รับรางวัลของผู้เผยพระวจนะ
และผู้ใดที่ต้อนรับผู้ชอบธรรมในนามของผู้ชอบธรรม
จะได้รับรางวัลของผู้ชอบธรรม
และใครก็ตามที่ให้แม้เพียงถ้วยน้ำเย็นแก่คนหนึ่งในบรรดาผู้เล็กน้อยเหล่านี้ในนามของสาวก
ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านว่า
เขาจะไม่สูญเสียรางวัลของตนเลย
และเมื่อพระเยซูทรงสอนสาวกสิบสองคนเสร็จแล้ว
พระองค์ก็เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อสอนและประกาศข่าวประเสริฐในเมืองต่างๆ ของพวกเขา
มัทธิว 10:37–11:1
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 7.
วันเสาร์ก่อนวันยกพระเยซูขึ้นสูง

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มที่ 40

ในเวลานั้น ยอห์น
ซึ่งได้ยินข่าวเกี่ยวกับพระราชกิจของพระคริสต์ในคุก
จึงส่งสาวกสองคนไปถามพระองค์ว่า
‘ท่านคือผู้ที่กำลังจะมา หรือเราควรรอผู้อื่น?’ และพระเยซูทรงตอบพวกเขาว่า ‘ไปบอกยอห์นสิ่งที่ท่านได้ยินและเห็น: ผู้ตาบอดได้เห็นผู้ขาบได้เดิน ผู้เป็นโรคเรื้อนได้หาย ผู้หูหนวกได้ยินผู้ตายได้ฟื้นคืนชีพ และข่าวดีได้ถูกประกาศแก่ผู้ยากจน; และผู้ใดที่ไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นย่อมเป็นสุข’ เมื่อพวกเขาไปแล้วพระเยซูจึงเริ่มพูดกับประชาชนเกี่ยวกับยอห์นว่า: ‘ท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? ต้นกกที่ลมพัดให้ไหวไปมาหรือ? แล้วท่านออกไปเพื่อดูอะไร? คนที่สวมเสื้อผ้าหรูหราหรือ? ผู้ที่สวมเสื้อผ้าหรูหราอยู่ในวังของกษัตริย์แล้วแล้วท่านออกไปเพื่อดูอะไร? ผู้เผยพระวจนะหรือ? ใช่แล้ว

23

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ข้าพเจ้าบอกท่านว่า เขาเป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ
เพราะเขาคือผู้ที่ถูกเขียนไว้ว่า ‘ดูเถิดข้าพเจ้าจะส่งทูตสวรรค์ของข้าพเจ้าไปข้างหน้าท่านเพื่อเตรียมทางของท่านไว้’ จริงๆ ข้าพเจ้าบอกท่านว่าในบรรดาผู้ที่เกิดจากสตรี
ไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา
แต่ผู้ที่น้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ยังยิ่งใหญ่กว่าเขา ตั้งแต่วันของยอห์นผู้บัพติศมาจนถึงบัดนี้อาณาจักรสวรรค์ถูกยึดครองด้วยกำลัง
และผู้ที่พยายามเพื่อมันก็ยึดครองมันได้
เพราะผู้เผยพระวจนะทั้งปวงและธรรมบัญญัติได้พยากรณ์ไว
้จนถึงยอห์น และหากท่านทั้งหลายยอมรับได้
เขาก็คือเอลียาห์ผู้ซึ่งจะต้องมา
ขอให้ผู้ที่หูมีเพื่อฟัง จงฟังเถิด!

มัทธิว 11:2–15
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 4.
การค้นพบศีรษะของยอห์นผู้เตรียมทาง ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 41

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ข้าจะเปรียบรุ่นนี้กับอะไรดี?
มันเหมือนเด็กๆ ที่นั่งอยู่บนถนนซึ่งหันไปพูดกับเพื่อนว่า: “เราเป่าขลุ่ยให้ท่านแต่ท่านไม่เต้นรำ; เราร้องเพลงไว้อาลัยให้ท่านแต่ท่านไม่ร้องไห้” เพราะยอห์นมา ไม่กินไม่ดื่มแต่พวกเขากลับกล่าวว่า “เขาถูกผีสิง” บุตรมนุษย์ได้มาทั้งกินและดื่ม แต่พวกเขากลับกล่าวว่า ‘นี่คือชายที่รักการกินและดื่มเหล้าเป็นเพื่อนของผู้เก็บภาษีและคนบาป’
แต่ความปัญญาได้รับการพิสูจน์โดยลูกหลานของเธอ
แล้วพระองค์ก็เริ่มตำหนิเมืองต่าง ๆที่ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้ปรากฏอย่างชัดเจนที่สุด
เพราะพวกเขาไม่กลับใจ
มัทธิว 11:16–20
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 4.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 42

ในเวลานั้น พระเยซูเริ่มตำหนิเมืองต่างๆ
ที่พระองค์ได้แสดงฤทธิ์อำนาจอย่างชัดเจนที่สุด
เพราะพวกเขาไม่กลับใจ: ‘วิบัติแก่เจ้า โคราซิน!
วิบัติแก่เจ้า เบธไซดา!
เพราะหากปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นในเจ้าได้เกิดขึ้นในเมืองไทระและเมืองไซดอน พวกเขาก็คงกลับใจมานานแล้วโดยสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้า; แต่เราบอกเจ้าว่า: เมืองไทระและเมืองไซดอนจะได้รับการอภัยมากกว่าพวกเจ้าในวันพิพากษา ส่วนเจ้าเมืองคาเปอรนาอุมที่ถูกยกขึ้นสู่สวรรค์ จะถูกโยนลงสู่ฮาเดสเพราะหากปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นในเมืองเจ้าได้เกิดขึ้นในเมืองโซดอม เมืองนั้นคงจะยังคงอยู่จนถึงวันนี้แต่เราบอกเจ้าว่า
ดินแดนของเมืองโซดอมจะได้รับการอภัยมากกว่าเจ้าในวันพิพากษา ในเวลานั้น พระเยซูทรงกล่าวต่อว่า:
‘ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ พระบิดา
พระเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก

24

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

เพราะพระองค์ได้ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้ฉลาดและผู้รู้ และทรงเปิดเผยให้เด็กเล็กๆ ได้รู้;ใช่แล้ว พระบิดาเพราะนั่นคือความพอพระทัยของพระองค์’

มัทธิว 11:20–26
วันพุธของสัปดาห์ที่ 4.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มที่ 43

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:
‘ทุกสิ่งได้ถูกมอบให้แก่เราโดยพระบิดาของเราและไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา;
และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ที่พระบุตรทรงเลือกที่จะเปิดเผยพระองค์ให้ทราบ
มาหาเราเถิด ผู้ที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักทั้งหลายเราจะให้ท่านได้พักผ่อน
จงรับแอกของเราไว้และเรียนรู้จากเรา
เพราะเราใจอ่อนสุภาพและถ่อมใจ
ท่านจะพบการพักผ่อนสำหรับจิตวิญญาณของท่าน
เพราะแอกของเราเบา และภาระของเราเบา
มัทธิว 11:27–30
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 4.
ถึงบรรดาพระบิดาศักดิ์สิทธิ์

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 44

ในเวลานั้น
พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งข้าวที่เพาะปลูกในวันสะบาโต
และเหล่าสาวกของพระองค์รู้สึกหิว
จึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนั้นจึงกล่าวกับพระองค์ว่า ‘ดูเถิดสาวกของพระองค์กำลังทำสิ่งที่ไม่สมควรทำในวันสะบาโต’
แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่าดาวิดได้ทำอย่างไรเมื่อเขาและผู้ที่อยู่กับเขาหิว?
เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้าและกินขนมปังแห่งการประทับอยู่
ซึ่งทั้งเขาและผู้ที่อยู่กับเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กินแต่มีเพียงปุโรหิตเท่านั้นที่ได้รับอนุญาต?
และท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในธรรมบัญญัติว่า
ในวันสะบาโต พระสงฆ์ในพระวิหารละเมิดวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิดหรือ? แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่าที่นี่มีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร;
หากท่านทั้งหลายรู้ว่าความหมายของคำนี้คือ
‘เราปรารถนาความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา’ ท่านทั้งหลายก็จะไม่กล่าวโทษผู้บริสุทธิ์;
เพราะบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย
มัทธิว 12:1–8
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 4.

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มที่ 45

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาของชาวยิว
และดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นที่มีมือแห้งเหี่ยวและพวกเขาถามพระเยซู เพื่อหาทางกล่าวโทษพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ในพวกท่าน

25

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ผู้ที่เราได้เลือกไว้ ผู้เป็นที่รักของเราผู้ที่จิตวิญญาณของเราพอใจในตัวเขา
‘เราจะวางพระวิญญาณของเราลงบนเขา
และเขาจะประกาศความยุติธรรมแก่ชนชาติทั้งหลาย
เขาจะไม่ทะเลาะหรือร้องตะโกน
และไม่มีใครจะได้ยินเสียงของเขาตามท้องถนน
เขาจะไม่หักก้านอ้อที่หักแล้ว
และจะไม่ดับไส้ตะเกียงที่ยังคุกรุ่น
จนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมให้ได้รับชัยชนะ
และในพระนามของเขา ชนชาติทั้งหลายจะมีความหวัง’

มัทธิว 12:15–21
วันเสาร์หลังวันประสูติของพระคริสต์

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 47

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ผู้ใดไม่อยู่กับเราก็เป็นศัตรูของเรา; และผู้ใดไม่รวบรวมกับเราก็ทำให้กระจัดกระจาย.’ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ท่านว่า:
ทุกบาปและการหมิ่นประมาทจะได้รับการอภัย
แต่การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัย; หากผู้ใดกล่าวคำใดต่อบุตรมนุษย์ จะได้รับการอภัย; แต่หากผู้ใดกล่าวคำใดต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะไม่ได้รับการอภัย ทั้งในยุคนี้และในยุคที่จะมาถึงจงถือว่าต้นไม้เป็นดีและผลของมันเป็นดีหรือถือว่าต้นไม้เป็นชั่วและผลของมันเป็นชั่ว;
เพราะต้นไม้ถูกตัดสินจากผลของมัน พวกเจ้าเป็นลูกงูพิษ!
เจ้าจะพูดสิ่งที่ดีได้อย่างไร เมื่อเจ้าเป็นคนชั่ว? เพราะปากพูดจากความอุดมของใจ
คนดีจะนำสิ่งดีออกมาจากคลังดีในใจ
ส่วนคนชั่วจะนำสิ่งชั่วออกมาจากคลังชั่วในใจ
ข้าพเจ้าบอกท่านว่า ในวันพิพากษาผู้คนจะต้องรับผิดชอบต่อทุกคำพูดที่ไร้ประโยชน์ที่พวกเขาได้กล่าวไว้ เพราะด้วยคำพูดของท่านท่านจะได้รับการยกโทษ และด้วยคำพูดของท่านท่านจะถูกตัดสินลงโทษ
มัทธิว 12:30–37
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 48

ในเวลานั้น
มีนักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสีบางคนมาหาพระเยซู
และกล่าวว่า ‘อาจารย์ เราอยากเห็นเครื่องหมายจากท่าน’ แต่พระองค์ตรัสตอบว่า
‘รุ่นที่ชั่วร้ายและผิดศีลธรรมนี้แสวงหาเครื่องหมาย
แต่จะไม่ได้รับเครื่องหมายใดนอกจากเครื่องหมายของผู้เผยพระวจนะโยนาห์;
เพราะเช่นเดียวกับที่โยนาอยู่ในท้องปลาใหญ่สามวันสามคืน
บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางแผ่นดินสามวันสามคืนเช่นกัน
ชาวเมืองนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับรุ่นนี้และกล่าวโทษมัน
เพราะพวกเขาได้กลับใจเมื่อได้ยินคำเทศนาของโยนา

27

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และดูเถิด ที่นี่มีผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนา
ราชินีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับรุ่นนี้และกล่าวโทษมัน
เพราะเธอได้มาจากปลายสุดของโลกเพื่อฟังปัญญาของโซโลมอน; และดูเถิด นี่คือผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโซโลมอนเมื่อวิญญาณชั่วร้ายออกจากมนุษย์
มันจะเร่ร่อนไปในที่แห้งแล้ง ค้นหาที่พักผ่อน แต่ไม่พบ
จึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังบ้านที่ข้าได้มา’
และเมื่อมันกลับคืนมา มันพบว่าบ้านนั้นว่างเปล่าถูกกวาดให้สะอาดและจัดให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
แล้วมันจึงไปนำวิญญาณอีกเจ็ดตัวที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าตัวมันเองมาด้วย และพวกมันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น; และสภาพสุดท้ายของบุคคลนั้นจะเลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรก
ดังนั้นจะเป็นเช่นนั้นกับรุ่นนี้ที่ชั่วร้าย
มัทธิว 12:38–45
วันพุธของสัปดาห์ที่ 5.

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่ 49

ขณะที่พระเยซูยังกำลังตรัสกับฝูงชนอยู่
มารดาและพี่น้องของพระองค์ก็ยืนอยู่ด้านนอกบ้าน
ต้องการจะพูดกับพระองค์
และมีผู้หนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า
‘มารดาและพี่น้องของพระองค์กำลังยืนอยู่ด้านนอกต้องการจะพูดกับพระองค์’
พระองค์ตรัสตอบผู้ที่พูดกับพระองค์ว่า “แม่ของข้าคือใคร? และพี่น้องของข้าคือใคร?” แล้วพระองค์ทรงชี้มือไปยังเหล่าสาวกของพระองค์
และตรัสว่า “นี่คือแม่และพี่น้องของข้าเพราะผู้ใดที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของข้าในสวรรค์ ผู้นั้นคือพี่น้องชาย พี่น้องหญิง และแม่ของข้า” วันนั้น พระเยซูออกจากบ้านและนั่งริมทะเลมีฝูงชนจำนวนมากมารวมตัวรอบพระองค์
จึงพระองค์ขึ้นเรือและนั่งลง
ส่วนฝูงชนทั้งหมดยืนอยู่บนฝั่ง
แล้วพระองค์ก็สอนพวกเขาหลายเรื่องด้วยคำอุปมา
มัทธิว 12:46–13:3A
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 5.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 50 พระเจ้าตรัสอุปมาว่า: ‘มีผู้หว่านเมล็ดออกไปหว่าน;
และขณะที่เขากำลังหว่าน เมล็ดบางส่วนตกลงข้างทางนกก็มาจิกกินไป; บางส่วนตกลงบนดินหิน
ซึ่งไม่มีดินมากนัก จึงงอกขึ้นเร็ว เพราะดินตื้น
แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็เหี่ยวแห้งไปและเพราะไม่มีราก มันจึงแห้งตาย; บางส่วนตกลงท่ามกลางหนามหนามก็เติบโตขึ้นและรัดมันจนตาย; แต่บางส่วนตกลงบนดินดีและให้ผล: บางส่วนให้ผลร้อยเท่าบางส่วนหกสิบเท่า และบางส่วนสามสิบเท่าผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!

มัทธิว 13:3b–9
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 5.

28

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 51

ในเวลานั้น
ผู้ตามพระเยซูได้เข้ามาใกล้พระองค์และถามว่า “ทำไมพระองค์จึงพูดกับพวกเขาด้วยคำอุปมา?”
พระองค์ตรัสตอบว่า
“เพราะท่านทั้งหลายได้รับประทานให้รู้ความลับแห่งอาณาจักรสวรรค์ แต่พวกเขาไม่ได้รับประทาน; เพราะผู้ที่มีอยู่แล้ว จะได้รับเพิ่มอีกและจะมีอย่างล้นเหลือ; แต่ผู้ที่ไม่มีความรู้แม้สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปจากเขา;
นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาด้วยคำอุปมา
เพราะพวกเขาดูแต่ไม่เห็น ฟังแต่ไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจ; และคำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็เป็นจริงในพวกเขา

ซึ่งกล่าวว่า: “ท่านจะได้ยินด้วยหูแต่ไม่เข้าใจ; ท่านจะมองด้วยตาแต่ไม่เห็น;
เพราะใจของประชาชนเหล่านี้ได้แข็งกระด้างแล้ว
หูของพวกเขาก็หูหนวก และพวกเขาได้ปิดตาไว้เพื่อไม่ให้พวกเขาเห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหู เข้าใจด้วยใจแล้วกลับใจมา และข้าจะรักษาพวกเขา” แต่ตาของท่านทั้งหลายมีบุญ เพราะได้เห็นและหูของท่านทั้งหลายมีบุญ เพราะได้ยิน เพราะจริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
ผู้เผยพระวจนะและผู้ชอบธรรมหลายคนปรารถนาจะได้เห็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายเห็น แต่ไม่ได้เห็นและปรารถนาจะได้ยินสิ่งที่ท่านทั้งหลายได้ยิน
แต่ไม่ได้ยิน ดังนั้นจงฟังความหมายของอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพันธุ์นี้:
เมื่อใดก็ตามที่ผู้ใดได้ยินคำสอนเกี่ยวกับอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจมัน
ผู้ชั่วร้ายก็จะมาและชิงเอาสิ่งที่หว่านไว้ในใจเขาไป— นี่คือความหมายของเมล็ดพันธุ์ที่หว่านตามทาง
ส่วนเมล็ดที่หว่านลงบนดินหินนั้น
หมายถึงผู้ที่ได้ยินพระวจนะและรับมันด้วยความยินดีทันที แต่เขาไม่มีรากในตัวและใจไม่มั่นคงเมื่อมีความทุกข์ยากหรือการข่มเหงเกิดขึ้นเพราะพระวจนะ เขาก็ถูกนำให้หลงทางทันทีส่วนเมล็ดที่หว่านลงบนดินที่มีหนาม
หมายถึงผู้ที่ฟังคำสอน
แต่ความกังวลของโลกนี้และความล่อลวงของความมั่งคั่งทำให้คำสอนนั้นถูกปิดกั้น จนไม่ออกผลแต่เมล็ดที่หว่านลงบนดินดีนั้นหมายถึงผู้ที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจมัน; คนนี้ให้ผลคือบางคนให้ผลร้อยเท่า บางคนให้ผลหกสิบเท่าและบางคนให้ผลสามสิบเท่า
มัทธิว 13:10–23
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 6.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่52A

พระเจ้าตรัสอุปมาว่า:
‘อาณาจักรสวรรค์นั้นเหมือนชายคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีลงในทุ่งนาของเขา แต่ขณะที่ผู้คนกำลังหลับอยู่ศัตรูของเขามาหว่านวัชพืชลงท่ามกลางข้าวสาลีแล้วจากไป

29

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

เมื่อพืชผลงอกและออกผล วัชพืชก็ปรากฏขึ้นด้วย
แล้วผู้รับใช้ของเจ้าของไร่ก็มาบอกเขาว่า ‘นายครับท่านไม่ได้หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในไร่ของท่านหรือครับ? แล้ววัชพืชนี้มาจากไหนครับ?’ เขาตอบว่า
‘ศัตรูได้ทำเช่นนี้’ ผู้รับใช้จึงถามเขาว่า
‘ท่านต้องการให้เราไปถอนมันออกหรือไม่ครับ?’
แต่ท่านตอบว่า ‘ไม่— เพราะกลัวว่าขณะที่พวกเจ้าถอนวัชพืชนั้น
พวกเจ้าจะถอนข้าวสาลีออกไปด้วยให้ทั้งสองชนิดเติบโตไปด้วยกันจนถึงเวลาเก็บเกี่ยว;
และเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว ข้าจะบอกผู้เก็บเกี่ยวว่า: ให้เก็บวัชพืชก่อนแล้วมัดเป็นมัดเพื่อเผาทิ้งแต่ให้เก็บข้าวสาลีเข้ายุ้งข้าวของข้า’

มัทธิว 13:24–30
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 6.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ52B

พระเจ้าตรัสอุปมาว่า:
‘อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในทุ่งนาของเขา แต่ขณะที่ผู้คนกำลังหลับอยู่ศัตรูของเขามาหว่านวัชพืชลงท่ามกลางข้าวสาลีแล้วจากไป;
และเมื่อพืชผลงอกขึ้นและออกผล วัชพืชก็ปรากฏขึ้นด้วย
แล้วผู้รับใช้ของเจ้าของไร่ก็มาบอกเขาว่า ‘นายครับท่านไม่ได้หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในไร่ของท่านหรือครับ? แล้ววัชพืชนี้มาจากไหนครับ?’ เขาตอบว่า ‘ศัตรูเป็นผู้ทำเช่นนี้’ ผู้รับใช้ถามเขาว่า ‘ท่านต้องการให้เราไปถอนมันออกไหมครับ?’ แต่ท่านตอบว่า ‘ไม่—เพื่อป้องกันไม่ให้ขณะที่เก็บวัชพืช
พวกเจ้าถอนข้าวสาลีออกไปด้วยให้ทั้งสองเติบโตไปด้วยกันจนถึงเวลาเก็บเกี่ยว;
และเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว ข้าจะบอกผู้เก็บเกี่ยวว่า: ให้เก็บวัชพืชก่อนแล้วมัดเป็นมัดเพื่อเผาทิ้งแต่ให้เก็บข้าวสาลีเข้ายุ้งข้าวของข้า’
แล้วลูกศิษย์ของพระองค์ก็มาหาพระองค์และถามว่า ‘โปรดอธิบายคำอุปมาเรื่องวัชพืชในทุ่งนาให้เราฟังด้วย’ พระองค์ตรัสตอบว่า

‘ผู้ที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีคือบุตรมนุษย์; ทุ่งนาคือโลก; เมล็ดพันธุ์ดีคือลูกของอาณาจักร; และวัชพืชคือลูกของมาร; ศัตรูที่หว่านเมล็ดพันธุ์นั้นคือมาร;
การเก็บเกี่ยวคือปลายยุคนี้
และผู้เก็บเกี่ยวคือทูตสวรรค์
เช่นเดียวกับที่วัชพืชถูกเก็บรวบรวมและเผาด้วยไฟปลายยุคนี้ก็จะเกิดขึ้นเช่นนั้น:
พระบุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา
และพวกเขาจะรวบรวมทุกคนที่เป็นเหตุให้สะดุดและผู้ที่กระทำการผิดกฎหมายออกจากอาณาจักรของพระองค์แล้วโยนพวกเขาลงในเตาไฟ; ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และกัดฟัน;
แล้วผู้ชอบธรรมจะส่องแสงดั่งดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!
มัทธิว 13:24–30, 36b–43
สำหรับทูตสวรรค์ ในพิธีสวดเช้า

30

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 53

พระเจ้าตรัสอุปมาว่า:
‘ราชอาณาจักรสวรรค์นั้นเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดซึ่งชายคนหนึ่งนำไปหว่านในทุ่งนาของเขา;
ถึงแม้มันจะเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในบรรดาเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อมันเติบโตขึ้นมันก็กลายเป็นพืชที่ใหญ่ที่สุดในบรรดาพืชทั้งหมด
และกลายเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังบนกิ่งก้านของมัน’ พระองค์ตรัสอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า:
‘อาณาจักรสวรรค์นั้นเหมือนยีสต์ที่หญิงคนหนึ่งหยิบมาผสมลงในแป้งสามถัง จนแป้งทั้งหมดขึ้นฟู’ พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่ประชาชนด้วยคำอุปมา; แท้จริงแล้ว
พระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาโดยไม่ใช้คำอุปมา
เพื่อที่คำที่กล่าวผ่านผู้เผยพระวจนะจะสำเร็จ

ซึ่งกล่าวว่า: ‘เราจะเปิดปากเราด้วยคำอุปมา; เราจะกล่าวถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นมาตั้งแต่การสร้างโลก’
แล้วพระเยซูทรงส่งฝูงชนให้กลับไป และเสด็จเข้าบ้าน
มัทธิว 13:31–36A
วันพุธของสัปดาห์ที่ 6.
คืนก่อนวันประสูติของพระคริสต์ ในพิธีเวสเปอร์,
จัดขึ้นแยกจากพิธีบูชา (ในวันเสาร์และวันอาทิตย์)

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มจากข้อ 54

ในเวลานั้น พระเยซูทรงส่งฝูงชนให้กลับไป
แล้วเสด็จเข้าบ้าน
และเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์และกล่าวว่า ‘โปรดอธิบายให้เราฟังเรื่องอุปมาเรื่องวัชพืชในทุ่งนา’ พระองค์ตรัสตอบว่า

‘ผู้ที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีคือบุตรมนุษย์; ทุ่งนาคือโลก; เมล็ดพันธุ์ดีคือบุตรแห่งอาณาจักร; และวัชพืชคือบุตรของมาร; ศัตรูที่หว่านวัชพืชคือมาร; การเก็บเกี่ยวคือปลายยุค; และผู้เก็บเกี่ยวคือทูตสวรรค์. ดังนั้นเช่นเดียวกับที่วัชพืชถูกเก็บรวบรวมและเผาด้วยไฟในวันสิ้นยุคนี้จะเป็นเช่นนั้น:
บุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา
และพวกเขาจะเก็บรวบรวมผู้ล่อลวงและผู้กระทำการผิดกฎหมายทั้งหมดออกจากอาณาจักรของพระองค์แล้วโยนพวกเขาลงในเตาไฟ; ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และกัดฟัน;
แล้วผู้ชอบธรรมจะส่องแสงดั่งดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!

มัทธิว 13:36–43
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 6.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 55

พระเจ้าตรัสอุปมานี้ว่า:
‘อาณาจักรสวรรค์นั้นเหมือนสมบัติที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนาซึ่งมีชายคนหนึ่งพบและซ่อนไว้;
และด้วยความยินดีในสิ่งนั้น
เขาจึงไปขายทุกสิ่งที่เขามีอยู่ แล้วซื้อทุ่งนานั้นมา

31

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

อีกประการหนึ่ง
อาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนพ่อค้าผู้แสวงหาไข่มุกงาม
เมื่อเขาพบไข่มุกอันมีค่าหนึ่งเม็ด
ก็ไปขายทุกสิ่งที่เขามีอยู่ แล้วซื้อไข่มุกนั้นมาอีกอย่างหนึ่ง
อาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนตาข่ายที่โยนลงทะเล
ซึ่งจับปลาได้ทุกชนิด และเมื่อตาข่ายเต็มแล้วพวกเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งลง แล้วเก็บปลาที่ดีใส่ตะกร้าแต่ทิ้งปลาที่เสียไปดังนั้นจึงจะเป็นเช่นนี้ในปลายยุคสมัย:
ทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรมและโยนพวกเขาลงในเตาไฟ;
ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และเสียงกัดฟัน
พระเยซูจึงถามพวกเขาว่า ‘ท่านเข้าใจทั้งหมดนี้แล้วหรือไม่?’ พวกเขาตอบว่า ‘ใช่ครับ พระเจ้า!’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ดังนั้นนักเขียนทุกคนที่ได้รับการฝึกฝนเพื่อราชอาณาจักรสวรรค์
ก็เหมือนเจ้าของบ้านที่นำของใหม่และของเก่าออกมาจากคลังสมบัติของตน”
เมื่อพระเยซูตรัสอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว
พระองค์ก็เสด็จจากที่นั่น
และเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงเมืองของพระองค์เอง
พระองค์ก็ทรงสอนพวกเขาในธรรมศาลา
มัทธิว 13:44–54A
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 6.
3 ตุลาคม,นักบุญดิโอนิซิอุส อารีโอปากีต

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มจากข้อ 56

ในเวลานั้น
เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงบ้านเกิดของพระองค์
พระองค์ทรงสอนประชาชนในธรรมศาลาของพวกเขาจนทำให้พวกเขาประหลาดใจและกล่าวว่า: ‘เขาได้ปัญญาและฤทธิ์อำนาจเช่นนี้มาจากไหน? เขาไม่ใช่ลูกชายของช่างไม้หรือ?
แม่ของเขาไม่ใช่ชื่อมารีย์
และพี่น้องของเขาไม่ใช่ชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมนและยูดาหรือ?
และพี่สาวของพระองค์ทั้งหมดไม่ใช่ก็อยู่ท่ามกลางเราหรือ? แล้วพระองค์ได้สิ่งเหล่านี้มาจากไหน?’ และพวกเขาก็รู้สึกขุ่นเคืองต่อพระองค์
แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
‘ผู้เผยพระวจนะจะไม่ได้รับการยกย่องยกเว้นในเมืองบ้านเกิดและในบ้านของตนเอง’
และพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายที่นั่น
เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา
มัทธิว 13:54–58
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 7.
23 ตุลาคม,ถึงอัครสาวกเจมส์ พี่ชายของพระผู้เป็นเจ้า

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่ 57

ในเวลานั้น เฮโรด ผู้ปกครองเขต
ได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับพระเยซู

32

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระเยซูก็ให้สาวกของพระองค์ขึ้นเรือไปก่อนพระองค์ไปยังฝั่งตรงข้าม ส่วนพระองค์เองก็ส่งฝูงชนให้กลับไป
มัทธิว 14:14–22
สัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามมัทธิว,บทที่ 59

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงสั่งให้เหล่าสาวกขึ้นเรือและไปก่อนพระองค์ไปยังฝั่งตรงข้าม ส่วนพระองค์ทรงส่งฝูงชนให้กลับไปและเมื่อพระองค์ทรงส่งฝูงชนให้กลับไปเสร็จแล้ว
พระองค์ก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานตามลำพัง
และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่นตามลำพังส่วนเรือนั้นอยู่กลางทะเลแล้ว ถูกคลื่นซัดไปมาเพราะลมพัดสวนทาง ในยามที่สี่ของคืนนั้นพระเยซูเสด็จออกไปหาพวกเขา โดยเดินบนทะเลเมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์เดินบนทะเล
พวกเขาก็ตกใจกลัวและกล่าวว่า “เป็นผี!” แล้วร้องขึ้นด้วยความหวาดกลัว
แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาทันทีว่า “จงมีใจกล้าเถิดเราเองนี่แหละ อย่ากลัวเลย” เปโตรตอบพระองค์ว่า “พระเจ้าหากเป็นพระองค์
โปรดสั่งให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำมาหาพระองค์”
พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เปโตรจึงลงจากเรือและเดินบนน้ำไปหาพระเยซู
แต่เมื่อเห็นลมแรง เขาก็กลัว และเมื่อเริ่มจมลงเขาก็ร้องขึ้นว่า “พระเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย!” พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ออกทันที จับเขาไว้และตรัสกับเขาว่า “ผู้มีศรัทธาน้อย ทำไมเจ้าจึงสงสัย?” และเมื่อพวกเขาขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลงผู้ที่อยู่ในเรือจึงเข้ามาหาพระองค์
กราบลงต่อหน้าพระองค์ และกล่าวว่า “จริงแท้แล้วพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า” และเมื่อข้ามฝั่งแล้วพวกเขาก็มาถึงดินแดนเกเนซาเรท
มัทธิว 14:22–34
สัปดาห์ที่ 9.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 60

ในเวลานั้น เมื่อชาวภูมิภาคเกเนซาเรตรู้จักพระเยซู
พวกเขาก็ส่งข่าวไปทั่วทั้งบริเวณใกล้เคียง
และนำผู้ป่วยทุกคนมาหาพระองค์ พร้อมทั้งวิงวอนว่าขอให้ได้แตะชายเสื้อของพระองค์เท่านั้น
และทุกคนที่แตะชายเสื้อนั้นล้วนได้รับการรักษาให้หาย
แล้วนักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสีจากเยรูซาเล็มก็มาหาพระเยซูและกล่าวว่า ‘ทำไมลูกศิษย์ของท่านจึงละเมิดประเพณีของผู้อาวุโส? เพราะพวกเขาไม่ล้างมือก่อนกินขนมปัง’
พระองค์จึงตอบพวกเขาว่า
‘ทำไมท่านเองก็ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อรักษาประเพณีของท่าน? เพราะพระเจ้าได้บัญชาว่า ‘จงให้เกียรติบิดาและมารดาของท่าน’; และ ‘ผู้ใดที่ด่าทอบิดาหรือมารดาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน’ แต่ท่านกลับกล่าวว่า ‘หากผู้ใดบอกบิดาหรือมารดาว่า

34

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

“สิ่งใดที่ท่านได้รับจากข้าพเจ้าเป็นเครื่องถวายแด่พระเจ้า” เขาไม่จำเป็นต้องให้เกียรติบิดาหรือมารดา’ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อรักษาประเพณีของท่านเอง พวกคนหน้าซื่อใจคด! อิสยาห์พูดถูกเมื่อท่านพยากรณ์เกี่ยวกับพวกท่านว่า:
‘ประชาชนกลุ่มนี้เข้าใกล้เราด้วยปากของพวกเขา
และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขาแต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา;
การนมัสการของเราเป็นไปโดยเปล่าประโยชน์เพราะพวกเขาสอนบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอน’
แล้วพระองค์ทรงเรียกฝูงชนมาใกล้พระองค์
และตรัสกับพวกเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิดสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทินนั้น ไม่ใช่สิ่งที่เข้าไปในปากแต่สิ่งที่ออกมาจากปาก—นั่นแหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน”

มัทธิว 14:35–15:11
วันพุธของสัปดาห์ที่ 7.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 61

ในเวลานั้น สาวกของพระเยซูมาหาพระองค์และกล่าวว่า
‘พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่าพวกฟาริสีรู้สึกขุ่นเคืองเมื่อได้ยินเรื่องนี้?’ พระองค์ตรัสตอบว่า “พืชทุกต้นที่พระบิดาของเราในสวรรค์ไม่ได้ปลูกไว้
จะถูกถอนรากออก จงปล่อยพวกเขาไว้เถิดพวกเขาเป็นผู้นำที่ตาบอดนำผู้ตาบอด
และหากผู้ตาบอดนำผู้ตาบอด ทั้งสองจะตกลงในหลุม” เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “โปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้เราฟังด้วย” พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ? พวกท่านยังไม่รู้หรือว่าสิ่งใดที่เข้าปากก็จะลงสู่ท้องแล้วถูกขับออก? แต่สิ่งที่ออกมาจากปาก—เพราะมันมาจากใจ— นั่นแหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน;
เพราะจากใจนั้นเกิดความคิดชั่วร้าย การฆ่าคนการล่วงประเวณี การผิดศีลธรรมทางเพศ การลักขโมยการให้การเท็จ การใส่ร้าย— สิ่งเหล่านี้ทำให้คนเป็นมลทิน;
แต่การกินด้วยมือที่ไม่ได้ล้างนั้นไม่ทำให้คนเป็นมลทิน และเมื่อพระองค์ทรงออกจากที่นั้นแล้วพระเยซูก็เสด็จไปยังเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน
มัทธิว 15:12–21
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 7.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 62

ในเวลานั้น พระเยซูทรงถอยไปยังเขตเมืองไทระและซีดอน
และดูเถิด
มีหญิงคนคานาอันคนหนึ่งออกมาจากเขตนั้นและร้องทูลพระองค์ว่า “พระเจ้า พระบุตรของดาวิดโปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิดลูกสาวของข้าพระองค์ถูกผีร้ายรบกวนอย่างรุนแรง”
แต่พระองค์ไม่ตอบเธอแม้คำเดียว
แล้วเหล่าสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์และทูลขอว่า
“โปรดส่งเธอไปเถิดเพราะเธอกำลังร้องเรียกตามหลังเราอยู่”

35

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระองค์ตรัสตอบว่า
“เราถูกส่งมาเพื่อแกะที่หลงหายของวงศ์วานอิสราเอลเท่านั้น” แต่เธอก็มาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์และกล่าวว่า “พระเจ้า โปรดช่วยข้าด้วย” พระองค์ตรัสตอบว่า “ไม่สมควรที่จะเอาขนมปังของลูกๆ มาโยนให้สุนัข”
เธอกล่าวว่า “ใช่ครับ พระเจ้า
แต่แม้สุนัขก็ยังกินเศษขนมปังที่ตกจากโต๊ะของนายมัน”
แล้วพระเยซูตรัสกับเธอว่า “โอ้ ผู้หญิง
ความเชื่อของเจ้าใหญ่ยิ่งนักให้เป็นไปตามที่เจ้าปรารถนาเถิด”
และลูกสาวของเธอก็หายป่วยในทันทีนั้น
มัทธิว 15:21–28
สัปดาห์ที่ 17.

พระวรสารตามมัทธิว,บทที่ 63

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงทะเลกาลิลี
แล้วเสด็จขึ้นภูเขาและประทับนั่งที่นั่น
มีประชาชนจำนวนมากมาหาพระองค์ นำคนขาพิการ คนตาบอด
คนพูดไม่ได้ คนพิการ และคนอื่นๆ อีกมากมายมาด้วยแล้ววางพวกเขาไว้ที่เท้าพระเยซู
และพระองค์ก็รักษาพวกเขาให้หาย ดังนั้น
ประชาชนจึงประหลาดใจเมื่อเห็นคนพูดไม่ได้พูดได้
คนพิการหายเป็นปกติ คนขาพิการเดินได้ และคนตาบอดเห็นได้และพวกเขาก็ถวายเกียรติแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล
มัทธิว 15:29–31
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 7.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 64

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงเรียกสาวกของพระองค์มาและตรัสกับพวกเขาว่า
“เราสงสารฝูงชนนี้ เพราะพวกเขาอยู่กับเราสามวันแล้วแต่ไม่มีอะไรกินเลย
แต่เราไม่ต้องการส่งพวกเขาไปในขณะที่ยังหิวเพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาเป็นลมระหว่างทาง”
สาวกของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า
“เราจะหาขนมปังพอให้ฝูงชนจำนวนมากเช่นนี้กินได้ในถิ่นทุรกันดารได้อย่างไร?” พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน?” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อนและปลาตัวเล็กๆ ไม่กี่ตัว” แล้วพระองค์ทรงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นดิน
พระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมา
ทรงขอบพระคุณ ทรงหักออก และมอบให้เหล่าสาวกและเหล่าสาวกก็แจกจ่ายให้ฝูงชน ทุกคนก็กินจนอิ่มท้องและพวกเขารวบรวมเศษอาหารที่เหลือ—ได้เจ็ดตะกร้าเต็ม— มีผู้ชายสี่พันคนที่กินแล้ว ไม่รวมผู้หญิงและเด็กๆหลังจากที่พระองค์ส่งฝูงชนให้กลับไป
พระองค์ก็ขึ้นเรือและไปยังเขตเมืองมักดาลา
มัทธิว 15:32–39
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 9.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มที่ 65

ในเวลานั้น พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาพระเยซู
และเพื่อทดสอบพระองค์

36

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

จึงขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์ให้พวกเขาดู
พระองค์ตรัสตอบว่า “เมื่อเย็นพวกท่านก็พูดว่า ‘วันนี้อากาศจะดี เพราะท้องฟ้าสีแดง’ และเมื่อเช้าก็พูดว่า ‘วันนี้จะมีพายุเพราะท้องฟ้ามืดครึ้ม’” “พวกท่านผู้เสแสร้ง! ท่านรู้วิธีตีความลักษณะของท้องฟ้า
แต่กลับไม่สามารถตีความหมายของยุคสมัยได้
รุ่นคนชั่วและผิดศีลธรรมนี้แสวงหาหมายสำคัญ
แต่จะไม่ได้รับหมายสำคัญใดนอกจากหมายสำคัญของศาสดาโยนาห์” แล้วพระองค์ก็ทรงทิ้งพวกเขาไว้และเสด็จจากไปเมื่อพวกเขาข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามแล้ว
เหล่าสาวกของพระองค์ก็ลืมนำขนมปังไปด้วย
พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงระวังตัวให้ดีจงระวังตัวจากเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี’

มัทธิว 16:1–6
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 66

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
“จงระวังอย่าให้ถูกยีสต์ของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีครอบงำ” แต่พวกเขากลับคิดกันในใจว่า “นี่เป็นเพราะเราไม่ได้นำขนมปังมาเลย”
เมื่อพระเยซูทรงทราบเช่นนั้น จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าผู้มีความเชื่อน้อยจึงคิดกันในใจว่าไม่ได้นำขนมปังมา?”
พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ และไม่จำได้หรือว่าขนมปังห้าก้อนสำหรับคนห้าพันคนและพวกท่านเก็บตะกร้าได้กี่ใบ?
หรือขนมปังเจ็ดก้อนสำหรับคนสี่พันคนและพวกท่านเก็บตะกร้าได้กี่ใบ?
ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจว่า เมื่อเราพูดว่า ‘จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี’ นั้นเราไม่ได้พูดถึงขนมปังเลยหรือ? แล้วพวกเขาก็เข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้เตือนให้ระวังยีสต์ในขนมปัง
แต่เป็นการสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
มัทธิว 16:6–12
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ67A

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเขตเมืองซีซาเรีย
ฟิลิปปี และตรัสถามสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายกล่าวว่า เรา ผู้เป็นบุตรมนุษย์ เป็นใคร?” พวกเขาตอบว่า “บางคนกล่าวว่า เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาบางคนกล่าวว่า เป็นเอลียาห์ บางคนกล่าวว่า เป็นเยเรมีย์หรือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ”
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘แต่พวกเจ้าคิดว่าเราเป็นใคร?’ ซีโมน เปโตร ตอบว่า ‘พระองค์คือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’
แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘ซีโมน บุตรของโยนาห์เจ้าเป็นสุข
เพราะสิ่งนี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่เจ้าโดยเนื้อหนังและเลือด แต่โดยพระบิดาของเราในสวรรค์; และเราบอกท่านว่า: ท่านคือเปโตร และบนหินก้อนนี้

37

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

เราจะสร้างคริสตจักรของเราและประตูแห่งนรกจะไม่สามารถเอาชนะมันได้; และเราจะมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์ให้แก่ท่าน:
สิ่งใดที่ท่านผูกมัดบนโลกนี้ ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์และสิ่งใดที่ท่านปลดปล่อยบนโลกนี้ก็จะถูกปลดปล่อยในสวรรค์.
มัทธิว 16:13–19
29 มิถุนายน,สำหรับอัครสาวกเปโตรและเปาโล,ในพิธีบูชาขอบพระคุณ

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่67B

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเขตเมืองซีซาเรีย
ฟิลิปปี และตรัสถามสาวกของพระองค์ว่า ‘คนทั้งหลายกล่าวว่าเรา ผู้เป็นบุตรมนุษย์ เป็นใคร?’ พวกเขาตอบว่า ‘บางคนกล่าวว่าคือยอห์นผู้ให้บัพติศมาบางคนกล่าวว่าคือเอลียาห์ และบางคนกล่าวว่าคือเยเรมีย์หรือหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ’
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกเจ้าว่าเราเป็นใคร?” ซีโมน เปโตร ตอบว่า “พระองค์คือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์”
แล้วพระเยซูก็ตอบเขาว่า “ซิมอน บุตรของโยนา คุณมีบุญแล้วเพราะสิ่งนี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยให้คุณโดยเนื้อและเลือด
แต่โดยพระบิดาของเราในสวรรค์ และเราบอกคุณว่าคุณคือเปโตร และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราและประตูแห่งนรกจะไม่สามารถเอาชนะมันได้”

มัทธิว 16:13–18
เพื่อการอุทิศโบสถ์

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 68

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงห้ามสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกใครว่าพระองค์คือพระคริสต์ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพระเยซูทรงเริ่มอธิบายให้สาวกของพระองค์ฟังว่า
พระองค์ต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากมือของบรรดาผู้อาวุโส มหาปุโรหิต และนักเขียนพระคัมภีร์และจะถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามจะฟื้นคืนพระชนม์และเปโตรก็นำพระองค์ไปข้างๆ แล้วเริ่มตำหนิพระองค์ว่า ‘ขอพระเจ้าทรงเมตตาต่อพระองค์เองเถิด! ขอให้สิ่งนี้อย่าเกิดขึ้นกับพระองค์เลย!’
แต่พระองค์ทรงหันมาและตรัสกับเปโตรว่า
‘ไปอยู่เบื้องหลังเราเถิด ซาตาน! เจ้าเป็นก้อนหินสะดุดสำหรับเรา
เพราะเจ้าไม่ได้คิดถึงสิ่งของพระเจ้าแต่คิดถึงสิ่งของมนุษย์’
แล้วพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
‘ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้เขาปฏิเสธตนเองรับกางเขนของตน และตามเรามา’

มัทธิว 16:20–24
วันพุธของสัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่ 69

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:
‘หากผู้ใดต้องการตามเรามา ก็จงปฏิเสธตนเอง

38

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

รับกางเขนของตน และตามเรามา; เพราะผู้ใดที่ต้องการรักษาชีวิตตนเอง
จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ใดที่สูญเสียชีวิตเพื่อเราจะพบชีวิตนั้นได้ ประโยชน์อะไรที่มนุษย์จะได้หากเขาได้ทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง? หรือมนุษย์จะจ่ายราคาเท่าใดเพื่อไถ่จิตวิญญาณของตนเอง? เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริของพระบิดาพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์
และพระองค์จะประทานรางวัลแก่ทุกคนตามการกระทำของเขา
แท้จริง ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่ามีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ลิ้มรสความตายก่อนที่จะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์
มัทธิว 16:24–28
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่ 70

ในเวลานั้น พระเยซูทรงนำเปโตร ยากอบ และยอห์น
น้องชายของพระองค์ ขึ้นภูเขาสูงตามลำพัง
และทรงเปลี่ยนพระวรกายต่อหน้าพวกเขา:
พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงดั่งดวงอาทิตย์
และพระฉลองพระองค์ขาวดั่งแสงสว่าง และดูเถิด
โมเสสและเอลียาห์ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา
กำลังสนทนากับพระองค์ เมื่อนั้น
เปโตรจึงกล่าวกับพระเยซูว่า ‘พระเจ้าครับการที่เราอยู่ที่นี่เป็นสิ่งที่ดีมาก
หากพระองค์ประสงค์ ขอให้เราสร้างที่พักสามแห่งที่นี่:
แห่งหนึ่งสำหรับพระองค์ แห่งหนึ่งสำหรับโมเสส
และแห่งหนึ่งสำหรับเอลียาห์’ ขณะที่เขายังพูดอยู่
ดูเถิด มีเมฆสว่างปกคลุมพวกเขา และดูเถิด
มีเสียงจากเมฆกล่าวว่า ‘นี่คือบุตรที่รักของเราผู้ที่เราพอใจในตัวเขา; จงฟังเขาเถิด’ เมื่อเหล่าสาวกได้ยินเช่นนี้
พวกเขาก็ล้มลงกราบหน้าดินด้วยความหวาดกลัว
แต่พระเยซูเสด็จมาแตะต้องพวกเขา และตรัสว่า
‘จงลุกขึ้นและอย่ากลัว’ เมื่อพวกเขามองขึ้นไป
ก็ไม่เห็นใครนอกจากพระเยซูเพียงผู้เดียว
และขณะที่พวกเขากำลังลงจากภูเขา
พระเยซูทรงสั่งพวกเขาว่า
“อย่าบอกใครเกี่ยวกับนิมิตนี้จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นจากความตาย”

มัทธิว 17:1–9
การเปลี่ยนรูปของพระเจ้า ในระหว่างพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 71

ในเวลานั้น สาวกของพระเยซูถามพระองค์ว่า
“แล้วทำไมนักเขียนพระคัมภีร์จึงกล่าวว่าเอลียาห์ต้องมาเสียก่อน?” พระเยซูตรัสตอบว่า “จริงว่าเอลียาห์ต้องมาเสียก่อนและจัดระเบียบทุกสิ่งให้เป็นระเบียบ แต่เราบอกท่านว่า เอลียาห์ได้มาแล้วแต่พวกเขาไม่รู้จักเขา และปฏิบัติต่อเขาตามใจชอบดังนั้น
บุตรมนุษย์ก็จะทนทุกข์ทรมานจากมือพวกเขาเช่นกัน”
แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่า

39

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระองค์กำลังตรัสถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมา
เมื่อพวกเขามาถึงกลุ่มคน มีชายคนหนึ่งเดินมาหาพระองค์แล้วคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ และกล่าวว่า ‘พระเจ้าโปรดเมตตาลูกชายของข้าด้วย
เขาถูกผีสิงในช่วงวันขึ้นเดือนใหม่
และต้องทนทุกข์ทรมานอย่างหนัก เพราะเขามักจะโยนตัวลงไฟและลงน้ำบ่อยครั้ง ข้านำเขามาหาสาวกของพระองค์แต่พวกเขาก็รักษาเขาไม่ได้’ พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ้ชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและดื้อรั้น! ฉันจะต้องอยู่กับพวกเจ้าอีกนานเท่าใด? ฉันจะต้องทนกับพวกเจ้าอีกนานเท่าใด? นำเขามาหาฉันที่นี่”
แล้วพระเยซูก็ขับไล่ปีศาจนั้นออกไปและปีศาจก็ออกจากตัวเด็กนั้น;
เด็กนั้นก็หายเป็นปกติในทันที
มัทธิว 17:10–18
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 8.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 72

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู
และคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ กล่าวว่า: ‘พระเจ้าโปรดเมตตาลูกชายของข้าด้วยเถิด
เขาถูกผีสิงเมื่อถึงวันขึ้นเดือนใหม่
และต้องทนทุกข์ทรมานอย่างหนัก
เพราะเขามักจะกระโดดลงสู่ไฟ
และบ่อยครั้งก็กระโดดลงสู่แม่น้ำ
ข้าได้นำเขามาหาเหล่าสาวกของพระองค์แต่พวกเขาก็ไม่สามารถรักษาเขาได้’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘โอ้ ชั่วรุ่นที่ไร้ความเชื่อและดื้อรั้น! ฉันจะต้องอยู่กับพวกเจ้าอีกนานเท่าใด? ฉันจะต้องทนกับพวกเจ้าอีกนานเท่าใด? นำเขามาหาฉันที่นี่’
แล้วพระเยซูก็ทรงขับไล่ปีศาจนั้นออกไปและปีศาจก็ออกจากตัวเด็กนั้น;
เด็กชายนั้นก็หายเป็นปกติในทันทีนั้นเอง จากนั้นเหล่าสาวกจึงมาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัว และถามว่า ‘ทำไมเราจึงขับมันออกไม่ได้?’ พระเยซูตอบว่า ‘เพราะความไม่เชื่อของพวกท่าน; เพราะจริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกพวกท่านว่า
หากพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด
และกล่าวกับภูเขานี้ว่า “จงย้ายจากที่นี่ไปยังที่นั่น” มันก็จะย้ายไป; และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่าน;
แต่ประเภทนี้สามารถขับออกได้เพียงด้วยการอธิษฐานและอดอาหารเท่านั้น’ เมื่อท่านทั้งหลายยังอยู่ในแคว้นกาลิลีพระเยซูตรัสกับท่านทั้งหลายว่า
‘บุตรมนุษย์จะถูกมอบให้มนุษย์ และพวกเขาจะฆ่าเขาแต่ในวันที่สาม เขาจะฟื้นคืนชีพ’

มัทธิว 17:14–23A
สัปดาห์ที่ 10.

40

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 73

ในเวลานั้น ผู้เก็บภาษีมาหาเปโตรและถามว่า
“ครูของท่านไม่จ่ายภาษีสองดราคมาหรือ?” เขาตอบว่า “ใช่” และเมื่อเขาเข้าบ้านแล้ว
พระเยซูก็ตรัสกับเขาเป็นอันดับแรกว่า “ซีโมนท่านคิดอย่างไร?
กษัตริย์แห่งโลกนี้เก็บภาษีหรืออากรจากใคร — จากลูกของตนเองหรือจากคนต่างชาติ?” เปโตรตอบว่า “จากคนต่างชาติครับ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ดังนั้น ลูกๆของพวกเขาก็ไม่ต้องจ่าย แต่เพื่อไม่ให้พวกเขาสะดุดจงไปริมทะเล หย่อนเบ็ด และจับปลาตัวแรกที่ขึ้นมาเมื่อเปิดปากปลา คุณจะพบเหรียญสเตเตอร์หนึ่งเหรียญจงนำเหรียญนั้นไปจ่ายให้พวกเขาแทนเราและแทนตัวคุณเอง”
ในเวลานั้น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและถามว่า
‘ใครเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์?’
พระเยซูทรงเรียกเด็กคนหนึ่งมา
ทรงวางเด็กนั้นไว้ท่ามกลางพวกเขา และตรัสว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ถ้าท่านไม่กลับใจและกลายเป็นเหมือนเด็ก
ท่านจะไม่ได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ ดังนั้นผู้ใดที่ถ่อมตัวลงเหมือนเด็กนี้ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์’

มัทธิว 17:24–18:4
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 10.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 74

ในเวลานั้น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและถามว่า
‘ใครคือผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์?’
พระเยซูทรงเรียกเด็กคนหนึ่งมา
ทรงวางเด็กนั้นไว้ท่ามกลางพวกเขา และตรัสว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
หากท่านไม่กลับใจและกลายเป็นเหมือนเด็กท่านจะไม่ได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์; ดังนั้นผู้ใดที่ถ่อมตัวลงเหมือนเด็กนี้ผู้นั้นคือผู้ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรสวรรค์;
และผู้ใดที่ต้อนรับเด็กเช่นนี้ในนามของเราผู้นั้นก็ต้อนรับเรา;
แต่ผู้ใดที่ทำให้เด็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราสะดุด
ผู้นั้นจะดีกว่าหากมีหินโม่ผูกไว้รอบคอและถูกจมลงในความลึกของทะเล วิบัติแก่โลกนี้เพราะสิ่งกีดขวาง! เพราะสิ่งกีดขวางย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดา; แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทำให้สิ่งกีดขวางนั้นเกิดขึ้น!
หากมือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านสะดุด ให้ตัดมันทิ้งไป: จะดีกว่าสำหรับท่านที่จะเข้าสู่ชีวิตโดยขาดอวัยวะบางส่วน มากกว่าที่จะมีมือสองมือและเท้าสองเท้าแล้วถูกโยนลงในไฟนิรันดร์;
และหากตาของท่านทำให้ท่านทำบาปจงถอนมันออกและโยนทิ้งไป:
จะดีกว่าสำหรับท่านที่จะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาเพียงตาเดียว
มากกว่าที่จะมีตาทั้งสองแล้วถูกโยนลงในเกเฮนนาที่ลุกเป็นไฟ

41

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

จงระวังอย่าดูหมิ่นผู้ใดในบรรดาผู้น้อยเหล่านี้เลย
เพราะเราบอกท่านว่า
ทูตสวรรค์ของพวกเขาในสวรรค์ย่อมเห็นพระพักตร์ของพระบิดาของเราในสวรรค์เสมอ
เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด
มัทธิว 18:1–11
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 9.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้ออ่านที่ 75

พระเจ้าตรัสว่า: ‘จงระวังอย่าดูหมิ่นเด็กเล็กๆ
เหล่านี้เลย เพราะเราบอกท่านว่าทูตสวรรค์ของพวกเขาในสวรรค์นั้น
ได้เห็นพระพักตร์ของพระบิดาของเราในสวรรค์อยู่เสมอเพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหาย’ ท่านคิดอย่างไร? หากใครมีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงทางเขาจะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวไว้ในภูเขาแล้วไปค้นหาตัวที่หลงทางนั้นหรือ? และหากเขาพบมันได้จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าบอกท่านว่าเขาจะยินดีกับตัวนั้นมากกว่าเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงทาง ในทำนองเดียวกันพระบิดาของท่านในสวรรค์ก็ไม่ได้ทรงประสงค์ให้แม้แต่ผู้ใดในบรรดาผู้เล็กน้อยเหล่านี้ต้องพินาศไปเลย
หากพี่น้องของท่านทำบาปต่อท่าน
จงไปทักท้วงเขาเป็นการส่วนตัว หากเขาฟังท่านท่านก็จะได้พี่น้องของท่านกลับคืนมา แต่หากเขาไม่ฟังจงพาผู้อื่นอีกหนึ่งหรือสองคนไปด้วย
เพื่อทุกเรื่องจะได้ยืนยันโดยคำให้การของพยานสองหรือสามคน; แต่หากเขาไม่ฟังคำพยานเหล่านั้นก็จงนำเรื่องนั้นไปแจ้งต่อคริสตจักร;
และหากเขาปฏิเสธที่จะฟังแม้กระทั่งคริสตจักร
ก็จงถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษีเถิด
จริงแท้ที่ข้าพเจ้าบอกท่านว่า
สิ่งใดที่ท่านผูกมัดไว้บนโลกนี้ ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์และสิ่งใดที่ท่านปลดปล่อยไว้บนโลกนี้
ก็จะถูกปลดปล่อยในสวรรค์ จริง ๆ แล้วข้าพเจ้ายังบอกท่านทั้งหลายว่า
หากท่านสองคนตกลงกันบนโลกนี้เพื่อขอสิ่งใดก็ตาม
สิ่งที่ท่านขอจะได้รับการประทานจากพระบิดาของข้าพเจ้าในสวรรค์;
เพราะที่ใดที่มีสองหรือสามคนรวมตัวกันในนามของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา
มัทธิว 18:10–20
วันจันทร์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
สัปดาห์ที่ 1 ของช่วงมหาพรต พร้อมด้วยพิธีบูชาของของถวายที่ได้รับการอวยพรล่วงหน้า

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 76

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘จริง ๆ แล้ว
ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า
สิ่งใดที่ท่านผูกมัดบนโลกนี้ ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์และสิ่งใดที่ท่านปลดปล่อยบนโลกนี้
ก็จะถูกปลดปล่อยในสวรรค์ เราขอบอกท่านทั้งหลายอีกว่าหากท่านสองคนตกลงกันบนโลกนี้เพื่อขอสิ่งใดก็ตาม

42

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และด้วยความโกรธ
เจ้าของเขาก็ส่งเขาไปให้ผู้ทรมานจนกว่าเขาจะชำระหนี้ทั้งหมดให้หมด ดังนั้นพระบิดาของเราในสวรรค์ก็จะปฏิบัติต่อพวกท่านเช่นนั้น
เว้นแต่ว่าแต่ละคนในพวกท่านจะอภัยความผิดของพี่น้องตนเองจากใจจริง
มัทธิว 18:23–35
สัปดาห์ที่ 11.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 78

ในเวลานั้น พวกฟาริสีมาหาพระเยซู
และเพื่อทดสอบพระองค์ จึงถามว่า ‘ชายคนหนึ่งจะหย่าภรรยาได้ด้วยเหตุผลใดก็ตามหรือไม่?’
พระองค์ตรัสตอบว่า ‘ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่าผู้สร้างตั้งแต่ต้นได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง? และพระองค์ตรัสว่า: ‘ด้วยเหตุนี้ผู้ชายจึงจะทิ้งบิดามารดาของตน
และไปรวมตัวกับภรรยาของตน
และทั้งสองจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน จนไม่ใช่อีกสองคนแต่เป็นเนื้อเดียวกัน ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้รวมไว้ด้วยกัน อย่าให้ผู้ใดแยกออก’ พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า:
‘แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้ออกใบหย่า และให้ส่งเธอไป?’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
“เพราะใจของพวกท่านแข็งกระด้าง
โมเสสจึงอนุญาตให้พวกท่านหย่าภรรยา
แต่ตั้งแต่ต้นก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น
ข้าพเจ้าบอกพวกท่านว่า ผู้ใดหย่าภรรยาเว้นแต่กรณีผิดศีลธรรมทางเพศ แล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่นผู้นั้นก็ถือว่าล่วงประเวณี
และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้วผู้นั้นก็ถือว่าล่วงประเวณี”
เหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามว่า
“หากหน้าที่ของชายต่อภรรยาเป็นเช่นนี้ดีกว่าที่จะไม่แต่งงานเลย” พระองค์ตรัสตอบว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่จะรับคำสอนนี้ได้
แต่เฉพาะผู้ที่ได้รับเท่านั้น
เพราะมีผู้เป็นขันทีที่เกิดมาเช่นนั้นตั้งแต่ในครรภ์มารดา มีผู้เป็นขันทีที่ถูกทำให้เป็นขันทีโดยมนุษย์และมีผู้เป็นขันทีที่เลือกเป็นขันทีเองเพื่ออาณาจักรสวรรค์ ใครสามารถรับคำสอนนี้ได้ ก็ให้รับเถิด
มัทธิว 19:3–12
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 11.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 79

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซูและกล่าวว่า
‘อาจารย์ที่ดี
ท่านว่าข้าพเจ้าต้องทำสิ่งดีใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าดี? ไม่มีผู้ใดดีนอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว
หากท่านต้องการเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์จงรักษาพระบัญญัติ’ เขาถามพระเยซูว่า “ข้อใดบ้าง?” พระเยซูตอบว่า “อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักทรัพย์

44

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

‘คนกลุ่มสุดท้ายนี้ทำงานเพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น
แต่ท่านกลับปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนกับเราซึ่งต้องแบกรับภาระทั้งวันและทนความร้อน’
แต่เขาตอบกับหนึ่งในพวกเขาว่า ‘เพื่อน!
“ข้าไม่ได้ทำผิดต่อเจ้าเลย; เจ้าไม่ได้ตกลงกับข้าว่าจะรับหนึ่งเดนาริอุสหรือ? รับสิ่งที่เป็นของเจ้าแล้วไปเถิด; ข้าต้องการให้คนสุดท้ายนี้เท่าที่ข้าให้เจ้า;
ข้าไม่มีสิทธิ์ที่จะทำตามใจชอบกับสิ่งที่เป็นของข้าหรือ? หรือเจ้าอิจฉาเพราะข้าใจกว้าง?” ดังนั้นผู้สุดท้ายจะเป็นผู้แรก และผู้แรกจะเป็นผู้สุดท้าย; เพราะมีผู้ถูกเรียกมากมาย แต่ผู้ถูกเลือกมีน้อย.
มัทธิว 20:1–16
วันพุธของสัปดาห์ที่ 9.
9 มีนาคม, 40 ผู้พลีชีพแห่งเซบาสเตส

พระวรสารตามมัทธิว บทที่ 81

ในเวลานั้น
เมื่อพระเยซูกำลังเดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
พระองค์ทรงนำสาวกสิบสองคนไปอยู่ตามลำพังและตรัสกับพวกเขาว่า: ‘ดูเถิดเรากำลังจะขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม
และบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบให้แก่พวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และพวกเขาจะตัดสินให้พระองค์ต้องตาย; แล้วพวกเขาจะส่งพระองค์ให้แก่คนต่างชาติเพื่อให้ถูกเยาะเย้ย ถูกเฆี่ยนตี และถูกตรึงกางเขน; และในวันที่สามพระองค์จะฟื้นคืนพระชนม์’
แล้วมารดาของลูกชายทั้งสองของเซเบดีก็มาหาพระองค์พร้อมกับลูกชายทั้งสองของเธอ
ก้มตัวลงและขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์
พระองค์ตรัสกับเธอว่า ‘เธอต้องการอะไร?’ เธอตอบว่า ‘โปรดสั่งให้ลูกชายทั้งสองของข้าพระองค์ได้นั่งคนหนึ่งในมือขวาของพระองค์ และอีกคนหนึ่งในมือซ้ายของพระองค์ในราชอาณาจักรของพระองค์’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘เธอไม่รู้ว่าเธอกำลังขออะไร
‘พวกท่านสามารถดื่มถ้วยที่ข้าจะดื่มได้หรือไม่หรือรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่ข้าจะรับได้หรือไม่?’
พวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า ‘ได้ครับ’ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านจะดื่มถ้วยของข้าและรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่ข้าจะรับได้จริง ๆแต่การนั่งทางขวาและทางซ้ายของข้า
ไม่ใช่สิ่งที่ข้าจะให้แต่เป็นของผู้ที่พระบิดาของข้าได้เตรียมไว้แล้ว’
เมื่อผู้เรียนอีกสิบคนได้ยินเรื่องนี้
พวกเขาก็รู้สึกไม่พอใจกับพี่น้องทั้งสองคน
แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาใกล้พระองค์และตรัสว่า
‘ท่านทั้งหลายรู้ดีว่า ผู้ปกครองของชนชาติต่าง ๆนั้นใช้อำนาจเหนือประชาชน
และผู้มีอำนาจก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขาแต่ในหมู่ท่านทั้งหลายจะไม่เป็นเช่นนั้น:
แต่ผู้ใดที่ปรารถนาจะเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ท่านก็ต้องเป็นผู้รับใช้ของท่าน;
และผู้ใดที่ปรารถนาจะเป็นผู้แรกในหมู่ท่าน

46

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ก็ต้องเป็นผู้รับใช้ของท่าน;
เพราะบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการรับใช้
แต่มาเพื่อรับใช้
และเพื่อมอบชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่สำหรับคนจำนวนมาก’

มัทธิว 20:17–28
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 9.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 82

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังออกจากเมืองเยรีโค
มีฝูงชนจำนวนมากตามพระองค์มา และดูเถิดมีคนตาบอดสองคนนั่งอยู่ข้างทาง
ได้ยินว่าพระเยซูกำลังผ่านไป จึงเริ่มร้องขึ้นว่า
‘ขอทรงเมตตาเราด้วยเถิด พระเจ้า พระบุตรของดาวิด!’
ฝูงชนพยายามให้พวกเขาเงียบลง
แต่พวกเขากลับร้องขึ้นยิ่งกว่าเดิมว่า “พระเจ้า
พระบุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วย!” พระเยซูทรงหยุดลง
ทรงเรียกพวกเขาเข้ามา และตรัสถามว่า “ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้ท่าน?” พวกเขาตอบว่า “พระเจ้า เราต้องการให้ตาของเราได้เห็น”พระเยซูทรงสงสารจึงทรงแตะที่ตาของพวกเขา
และทันทีนั้นตาของพวกเขาก็เปิดออก
และพวกเขาก็ตามพระองค์ไป
มัทธิว 20:29–34
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 12.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่83A

ในเวลานั้น
เมื่อพระเยซูกำลังเสด็จเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม
และมาถึงเบธฟาเก บนภูเขาแห่งมะกอก
พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนไป และตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้าท่าน
และท่านจะพบลาตัวหนึ่งถูกผูกไว้พร้อมกับลูกลาตัวหนึ่งอยู่ด้วย; ‘ปลดเชือกมันและนำมันมาหาเรา;
และหากมีใครพูดอะไรกับท่าน ก็ตอบว่า ‘พระเจ้าต้องการมัน’ และเขาจะส่งมันมาทันที’
สิ่งนี้เกิดขึ้นทั้งหมดเพื่อให้คำที่กล่าวผ่านผู้เผยพระวจนะเป็นจริง ซึ่งท่านกล่าวว่า: ‘บอกลูกสาวของซีอนว่า: “ดูเถิด กษัตริย์ของท่านกำลังมาหาท่าน เป็นผู้ถ่อมใจขี่บนหลังลา และบนหลังลูกลา ซึ่งเป็นลูกของลา”’ สาวกทั้งสองจึงไปทำตามคำสั่งของพระเยซู:
พวกเขานำลาและลูกลาไป
วางผ้าคลุมของตนลงบนหลังสัตว์ทั้งสอง
และพระองค์ก็ทรงนั่งบนหลังสัตว์ทั้งสองนั้น
มีผู้ชุมนุมจำนวนมากปูผ้าคลุมของตนลงบนทางส่วนผู้อื่นตัดกิ่งไม้จากต้นไม้และปูลงบนทางด้วย;
และผู้ชุมนุมที่เดินนำหน้าพระองค์กับผู้ตามหลังต่างร้องขึ้นว่า: ‘โฮซานนาแก่พระบุตรของดาวิด! ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้มีพระพร! โฮซานนาในที่สูงที่สุด!’
และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม
ทั้งเมืองก็ตื่นตระหนกและถามว่า ‘ผู้นี้คือใคร?’ ประชาชนตอบว่า ‘นี่คือพระเยซู

47

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

49

มัทธิว 21:18–22
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 10.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ84B

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังกลับเข้าเมือง
พระองค์รู้สึกหิว และเมื่อเห็นต้นมะเดื่ออยู่ข้างทางพระองค์จึงเดินไปใกล้ต้นนั้น
แต่เมื่อเห็นว่าบนต้นมีแต่ใบเท่านั้น
พระองค์จึงตรัสกับต้นนั้นว่า “อย่าให้เจ้าออกผลอีกเลย” และต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งลงทันที
เมื่อเหล่าสาวกเห็นเหตุการณ์นี้
พวกเขาก็ประหลาดใจและถามว่า “ทำไมต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งได้เร็วขนาดนี้?”
พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่าหากท่านมีความเชื่อและไม่สงสัย
ท่านไม่เพียงแต่จะทำสิ่งที่ได้ทำกับต้นมะเดื่อนี้เท่านั้น แต่แม้ท่านจะกล่าวกับภูเขานี้ว่า ‘จงยกตัวขึ้นและถูกโยนลงทะเล’ มันก็จะเกิดขึ้นและสิ่งใดก็ตามที่ท่านขอในคำอธิษฐานด้วยความเชื่อ
ท่านจะได้รับ
และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่วิหารและกำลังสอนอยู่
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของประชาชนก็เข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า ‘ด้วยอำนาจใดที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้? และใครเป็นผู้ให้อำนาจนี้แก่พระองค์?’
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าจะถามท่านหนึ่งคำถาม; หากท่านตอบข้าพเจ้าได้
ข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าด้วยอำนาจใดที่ข้าพเจ้ากระทำสิ่ง

เหล่านี้; ‘การบัพติศมาของยอห์นมาจากไหน: จากสวรรค์หรือจากมนุษย์?’ พวกเขาหารือกันในหมู่ตัวเองว่า: ‘หากเราบอกว่า “จากสวรรค์” พระองค์จะตรัสกับเราว่า “แล้วทำไมท่านไม่เชื่อเขา?”แต่หากเราบอกว่า“จากมนุษย์”— เรากลัวประชาชน
เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ’
ดังนั้นพวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า ‘เราไม่ทราบ’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘ข้าพเจ้าก็จะไม่บอกท่านว่าข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจใด แต่ท่านคิดอย่างไร? มีชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคนเขาไปหาลูกคนแรกและกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ยวันนี้ไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’
แต่ลูกคนนั้นตอบว่า ‘ไม่ไป’ แต่ภายหลังเมื่อสำนึกผิดแล้วเขาก็ไป ส่วนเมื่อเขาไปหาลูกอีกคน เขาก็พูดเช่นเดียวกันลูกคนนั้นตอบว่า ‘ไปครับพ่อ’ แต่ไม่ไป ในสองคนนี้คนใดทำตามความประสงค์ของพ่อ? พวกเขาตอบพระองค์ว่า “คนแรกครับ” พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า
ผู้เก็บภาษีและหญิงโสเภณีกำลังเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย
เพราะยอห์นได้มาหาท่านทั้งหลายด้วยทางแห่งความชอบธรรมแต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อเขา
ส่วนผู้เก็บภาษีและหญิงโสเภณีกลับเชื่อเขา
และแม้ท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งนี้แล้วก็ยังไม่กลับใจและเชื่อเขาในภายหลัง”

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

51

มัทธิว 21:23–27
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 10.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 86

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า:
‘มีชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน
เขาไปหาลูกคนแรกและกล่าวว่า “ลูกเอ๋ยวันนี้ไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด”
แต่ลูกคนนั้นตอบว่า “ข้าจะไม่ไป” แต่ภายหลังเมื่อสำนึกผิดแล้ว เขาก็ไปแล้วท่านก็ไปหาลูกอีกคนและพูดเช่นเดียวกัน
ลูกคนนั้นตอบว่า ‘ผมจะไปครับ’ แต่ไม่ไปเลย ในสองคนนี้คนไหนที่ทำตามความประสงค์ของพ่อเขา? พวกเขาตอบว่า ‘คนแรกครับ’ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า
ผู้เก็บภาษีและหญิงขายตัวกำลังเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย
เพราะยอห์นได้มาหาท่านทั้งหลายด้วยทางแห่งความชอบธรรมแต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อเขา
ส่วนผู้เก็บภาษีและหญิงขายตัวกลับเชื่อเขา
และแม้ท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งนี้แล้วก็ยังไม่กลับใจและเชื่อเขา”

มัทธิว 21:28–32
วันพุธของสัปดาห์ที่ 10.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 87

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า:
‘มีเจ้าของที่ดินคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น ล้อมรั้วรอบสวนขุดบ่อบีบองุ่น สร้างหอคอยและมอบสวนนั้นให้ผู้ดูแลสวนองุ่นแล้วจากไป
เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวเขาส่งผู้รับใช้ไปหาผู้ดูแลสวนองุ่นเพื่อเก็บผลองุ่น; แต่ผู้เช่าสวนองุ่นกลับจับตัวผู้รับใช้ของเขาไว้; พวกเขาตีคนหนึ่ง, ฆ่าอีกคนหนึ่ง, และขว้างหินอีกคนหนึ่งจนตาย
เขาจึงส่งผู้รับใช้อีกกลุ่มหนึ่งไปซึ่งจำนวนมากกว่าครั้งแรก;
แต่พวกเขาก็ปฏิบัติกับผู้รับใช้กลุ่มใหม่นี้ในลักษณะเดียวกัน สุดท้าย เขาจึงส่งลูกชายของเขาไปหาพวกเขาโดยกล่าวว่า ‘พวกเขาจะให้เกียรติลูกชายของฉัน’ แต่เมื่อผู้ดูแลสวนองุ่นเห็นลูกชายนั้น
พวกเขาก็พูดกันว่า ‘นี่คือผู้สืบทอดมรดก มาเถอะเราฆ่าเขาแล้วยึดมรดกของเขา’ แล้วพวกเขาก็จับเขาลากเขาออกจากสวนองุ่น และฆ่าเขา เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมาเขาจะทำอย่างไรกับผู้ดูแลสวนองุ่นเหล่านั้น?
พวกเขาตอบว่า
“เขาจะลงโทษคนชั่วเหล่านั้นด้วยโทษที่ร้ายแรง
และมอบสวนองุ่นให้ผู้เช่าอื่น ๆซึ่งจะส่งผลผลิตให้เขาตามฤดูกาล”
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
“ท่านทั้งหลายไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์ว่า
‘หินที่ผู้สร้างปฏิเสธได้กลายเป็นหินมุมหลัก

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

นี่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าและน่าอัศจรรย์ในสายตาของเรา’ หรือไม่?”

มัทธิว 21:33–42
สัปดาห์ที่ 13.
27 ธันวาคม และ 2 สิงหาคม,เพื่อระลึกถึงนักบุญสตีเฟน ผู้เป็นมรณสักขีคนแรก

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,บทที่ 88

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปจากท่านและมอบให้แก่ชนชาติที่จะให้ผลของมัน;
และผู้ใดที่ตกลงบนหินนี้ จะถูกบดเป็นชิ้นๆและผู้ใดที่หินนี้ตกลงบนตัวเขา จะถูกบดขยี้’ เมื่อมหาปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์
พวกเขาก็เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงพวกเขา
จึงพยายามจับกุมพระองค์ แต่พวกเขากลัวประชาชนเพราะประชาชนถือว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ
มัทธิว 21:43–46
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 10.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 89

พระเจ้าตรัสอุปมานี้ว่า:
‘อาณาจักรสวรรค์นั้นเหมือนกษัตริย์ผู้จัดงานเลี้ยงแต่งงานให้บุตรของพระองค์
และส่งผู้รับใช้ไปเชิญผู้ที่ได้รับคำเชิญมางานเลี้ยงแต่งงานนั้น แต่พวกเขากลับปฏิเสธที่จะมาเขาจึงส่งผู้รับใช้คนอื่นไปอีก และกล่าวว่า
‘ไปบอกผู้ที่ได้รับเชิญว่า “ดูเถิด
ข้าได้เตรียมอาหารค่ำไว้แล้ว — ลูกวัวและสัตว์ที่เลี้ยงให้อ้วนและถูกฆ่า — ทุกอย่างพร้อมแล้ว จงมางานเลี้ยงแต่งงานเถิด”’ แต่พวกเขาก็ไม่สนใจและจากไป บางคนไปทำงานในทุ่งนาบางคนไปทำธุรกิจ;
ส่วนอีกบางคนก็จับผู้รับใช้ของพระองค์มาทำร้ายและฆ่าพวกเขา เมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องนี้พระองค์ก็ทรงกริ้วอย่างยิ่ง
พระองค์จึงส่งทหารไปประหารชีวิตผู้ฆ่าเหล่านั้น
และเผาเมืองของพวกเขาจนราบเป็นหน้ากลอง
แล้วพระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
‘งานเลี้ยงแต่งงานพร้อมแล้ว
แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมควร; ดังนั้น
จงออกไปยังทางแยกและเชิญทุกคนที่พบมาสู่งานเลี้ยงแต่ง
งาน’ ดังนั้น
ผู้รับใช้จึงออกไปตามทางและรวบรวมทุกคนที่พบได้ทั้งคนชั่วและคนดี;
และห้องจัดงานแต่งงานก็เต็มไปด้วยแขก
เมื่อกษัตริย์เข้ามาเพื่อดูแขก
เขาเห็นชายคนหนึ่งที่นั่นซึ่งไม่ได้สวมชุดแต่งงาน
และพระองค์ตรัสกับเขาว่า ‘เพื่อน!
‘คุณเข้ามาที่นี่ได้อย่างไรโดยไม่มีชุดแต่งงาน?’
แต่เขากลับนิ่งเงียบอยู่
กษัตริย์จึงกล่าวกับผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
‘มัดมือและเท้าของเขา นำเขาออกไปและโยนเขาลงในความมืดภายนอก

52

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ก็จงปฏิบัติตามและทำ; แต่อย่าทำตามแบบที่พวกเขาทำเพราะพวกเขาพูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง:
พวกเขาผูกภาระหนักที่แบกยากไว้บนบ่าของผู้คนแต่ตัวพวกเขาเองไม่ยอมขยับมันแม้แต่นิ้วเดียว; แต่พวกเขาทำทุกการกระทำเพื่อให้คนอื่นเห็น: พวกเขาขยายแผ่นคำสอนและยืดชายเสื้อให้ยาวขึ้น;
พวกเขายังรักที่นั่งเกียรติในงานเลี้ยง
ที่นั่งหน้าในธรรมศาลา การทักทายในตลาดและการถูกเรียกว่า ‘รับบี รับบี’ โดยผู้อื่นแต่อย่าเรียกตัวเองว่า ‘ครู’
เพราะท่านมีครูเพียงผู้เดียว คือพระคริสต์
และท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน; อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า
‘พ่อ’ เพราะท่านมีพ่อเพียงผู้เดียว ซึ่งอยู่ในสวรรค์; และอย่าเรียกตัวเองว่า ‘ผู้นำ’
เพราะท่านมีผู้นำเพียงผู้เดียว คือพระคริสต์
ผู้ใหญ่ที่สุดในหมู่ท่านจงเป็นผู้รับใช้ของกันและกัน; เพราะผู้ใดที่ยกตนขึ้นจะถูกลดตัวลง
และผู้ใดที่ลดตัวลงจะได้รับการยกขึ้น
วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนกฎหมายและฟาริสี
ผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคดเพราะท่านปิดประตูอาณาจักรสวรรค์ไม่ให้ผู้คนเข้า;
เพราะท่านเองไม่เข้าไป
และไม่ยอมให้ผู้ที่ต้องการเข้าไปได้
วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนกฎหมายและฟาริสี
ผู้เสแสร้ง เพราะท่านกลืนกินบ้านของหญิงม่าย
และแสดงท่าทางสวดมนต์อย่างยาวนาน; เพราะเหตุนี้
ท่านจะได้รับคำพิพากษาที่รุนแรงยิ่งขึ้น
วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนกฎหมายและฟาริสี
ผู้เสแสร้ง
เพราะท่านเดินทางข้ามแผ่นดินและทะเลเพื่อทำให้ผู้หนึ่
งกลับใจ; และเมื่อผู้นั้นกลับใจแล้ว
ท่านก็ทำให้เขาเป็นบุตรแห่งเกเฮนนา
ผู้ชั่วร้ายเป็นสองเท่าของท่านเอง วิบัติแก่พวกเจ้าผู้นำทางที่ตาบอด ผู้กล่าวว่า: ‘หากใครสาบานด้วยพระวิหารก็ไม่เป็นปัญหา; แต่หากใครสาบานด้วยทองคำของพระวิหารก็ต้องผูกพันตามคำสาบานนั้น.’ พวกเจ้าผู้โง่เขลาและตาบอด! สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า: ทองคำหรือพระวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์?
ในทำนองเดียวกัน หากใครสาบานด้วยแท่นบูชา
ก็ไม่มีความหมายอะไร
แต่หากใครสาบานด้วยเครื่องบูชาที่อยู่บนแท่นนั้น
ก็ต้องผูกพันตามคำสาบาน พวกเจ้าผู้โง่เขลาและตาบอด! สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า: ของถวายหรือแท่นบูชาที่ทำให้ของถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์? ดังนั้นผู้ใดที่สาบานด้วยแท่นบูชาก็สาบานด้วยแท่นบูชาและทุกสิ่งที่อยู่บนนั้น;
ผู้ใดที่สาบานด้วยพระวิหารก็สาบานด้วยพระวิหารและด้วยผู้ทรงสถิตอยู่ภายในนั้น;
และผู้ใดที่สาบานด้วยสวรรค์
ก็สาบานด้วยบัลลังก์ของพระเจ้าและด้วยผู้ทรงประทับอยู่บนนั้น. วิบัติแก่ท่านทั้งหลายนักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสี ผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคด

55

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

‘ผู้ใดที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจงได้รับพระพร!’

มัทธิว 22:15–23:39
วันอังคารศักดิ์สิทธิ์,ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามมัทธิว,ข้อ 91

ในเวลานั้น พวกสะดูสี ซึ่งกล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพได้มาหาพระเยซูและถามพระองค์ว่า: ‘อาจารย์โมเสสได้กล่าวว่า: “หากชายใดตายโดยไม่มีลูกพี่ชายของเขาจะต้องรับภรรยาของเขาและให้กำเนิดลูกหลาน

แทนพี่ชายของเขา” เรามีพี่น้องเจ็ดคน; คนแรกแต่งงานแล้วตาย
ทิ้งภรรยาไว้ให้พี่ชายเพราะไม่มีลูก
คนที่สองและคนที่สามก็ทำเช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด
และสุดท้ายภรรยาเองก็ตายด้วย ดังนั้นเมื่อมีการฟื้นคืนชีพ เธอจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนต่างเคยมีเธอเป็นภรรยา”
พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ท่านเข้าใจผิด
เพราะท่านไม่รู้จักพระคัมภีร์หรือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพราะในการฟื้นคืนชีพผู้คนจะไม่แต่งงานหรือถูกให้แต่งงาน
แต่จะเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์
และเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพของผู้ตาย
พวกท่านไม่ได้อ่านสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับท่านว่า
‘เราคือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ’ หรือไม่? พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของผู้ตาย
แต่เป็นพระเจ้าของผู้มีชีวิต
และเมื่อประชาชนได้ยินเช่นนี้
พวกเขาก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
มัทธิว 22:23–33
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 10.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มที่ 92

ในเวลานั้น
มีนักกฎหมายคนหนึ่งมาถามพระเยซูเพื่อทดสอบพระองค์ว่า
‘อาจารย์
ข้อบัญญัติใดในธรรมบัญญัติเป็นข้อสำคัญที่สุด?’
พระเยซูตรัสกับเขาว่า
‘เจ้าจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจของเจ้าด้วยสุดวิญญาณของเจ้า และด้วยสุดความคิดของเจ้านี่คือข้อบัญญัติข้อแรกและสำคัญที่สุด; และข้อที่สองก็คล้ายกัน: ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับสองข้อนี้’ เมื่อพวกฟาริสีมารวมตัวกัน พระเยซูจึงถามพวกเขาว่า ‘ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์เป็นบุตรของใคร?’ พวกเขาตอบพระองค์ว่า ‘ของดาวิด’
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แล้วทำไมดาวิด
ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
จึงเรียกพระองค์ว่า ‘พระเจ้า’ เมื่อเขาพูดว่า
‘พระเจ้าตรัสกับพระเจ้าของข้าว่า
“จงนั่งอยู่ทางขวาของข้า

57

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

จนกว่าข้าจะทำให้ศัตรูของพระองค์เป็นแท่นวางเท้าของพระองค์”’?” “ดังนั้น หากดาวิดเรียกพระองค์ว่า ‘พระเจ้า’ แล้วพระองค์จะเป็นลูกของเขาได้อย่างไร?” และไม่มีใครสามารถตอบได้สักคำ;
และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
ไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีกเลย
มัทธิว 22:35–46
สัปดาห์ที่ 15.

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่ 93

ในเวลานั้น
พระเยซูเริ่มตรัสกับประชาชนและเหล่าสาวกของพระองค์ว่า: ‘นักเขียนพระคัมภีร์และพวกฟาริสีนั่งอยู่บนที่นั่งของโมเสส ดังนั้น สิ่งใดที่พวกเขาสั่งให้ท่านปฏิบัติตามก็จงปฏิบัติตามและทำตาม;แต่อย่าทำตามแบบอย่างของพวกเขาเพราะพวกเขาพูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง:
พวกเขาผูกภาระหนักที่แบกยากไว้บนบ่าของผู้คนแต่ตัวพวกเขาเองไม่ยอมยกมันขึ้นแม้แต่นิ้วเดียว; แต่ทุกการกระทำของพวกเขาล้วนทำเพื่อให้คนอื่นเห็น:
พวกเขาขยายแผ่นจารึกบนหน้าผากและยืดชายเสื้อให้ยาวขึ้น; พวกเขายังรักที่นั่งเกียรติยศในงานเลี้ยงที่นั่งหน้าสุดในธรรมศาลา การทักทายในตลาดและการถูกเรียกด้วยคำว่า ‘รับบี รับบี’ จากผู้อื่นแต่อย่าเรียกตัวเองว่า ‘ครู’
เพราะท่านมีครูเพียงผู้เดียว คือพระคริสต์
และท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน; อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า ‘พ่อ’ เพราะท่านมีพ่อเพียงผู้เดียว ซึ่งอยู่ในสวรรค์; และอย่าเรียกตัวเองว่า ‘ผู้นำ’
เพราะท่านมีผู้นำเพียงผู้เดียว คือพระคริสต์
ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่ท่านต้องเป็นผู้รับใช้ของท่าน; เพราะผู้ใดที่ยกตนขึ้นจะถูกลดตัวลงและผู้ใดที่ลดตัวลงจะได้รับการยกขึ้น
มัทธิว 23:1–12
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 14.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 94

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสีผู้เสแสร้ง
เพราะท่านปิดประตูอาณาจักรสวรรค์ต่อหน้าผู้คน;
เพราะท่านเองไม่เข้าไป
และไม่ยอมให้ผู้ที่ต้องการเข้าไปได้เข้าไปด้วย
วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนบทและฟาริสีผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคด
เพราะท่านทั้งหลายกลืนกินบ้านของหญิงม่าย
และแสดงท่าทางสวดมนต์อย่างยาวนาน; เพราะเหตุนี้
ท่านทั้งหลายจะได้รับคำพิพากษาที่รุนแรงยิ่งขึ้น
วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนบทและฟาริสีผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคด
เพราะท่านทั้งหลายเดินทางข้ามแผ่นดินและทะเลเพื่อทำให้ผู้หนึ่งกลับใจ; และเมื่อผู้นั้นกลับใจแล้วท่านทั้งหลายก็ทำให้เขาเป็นบุตรแห่งเกเฮนนา
ที่ชั่วร้ายเป็นสองเท่าของท่านทั้งหลายเอง

58

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

วิบัติแก่พวกเจ้า ผู้นำทางที่ตาบอด ผู้กล่าวว่า ‘หากใครสาบานด้วยพระวิหาร ก็ไม่เป็นปัญหาแต่หากใครสาบานด้วยทองคำของพระวิหารก็ต้องผูกพันตามคำสาบานนั้น’ พวกเจ้าผู้โง่เขลาและตาบอด! สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่ากัน: ทองคำ หรือพระวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์? ในทำนองเดียวกัน หากใครสาบานด้วยแท่นบูชาก็ไม่มีความหมายอะไร
แต่หากใครสาบานด้วยเครื่องบูชาที่อยู่บนแท่นนั้น
ก็ต้องผูกพันตามคำสาบานนั้นพวกเจ้าผู้โง่เขลาและตาบอด! สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า: ของถวายหรือแท่นบูชาที่ทำให้ของถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์? ดังนั้นผู้ใดที่สาบานด้วยแท่นบูชาก็สาบานด้วยแท่นบูชาและทุกสิ่งที่อยู่บนนั้น;
ผู้ใดที่สาบานด้วยพระวิหารก็สาบานด้วยพระวิหารและด้วยผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน;
และผู้ใดที่สาบานด้วยสวรรค์
ก็สาบานด้วยบัลลังก์ของพระเจ้าและด้วยผู้ทรงประทับอยู่บนนั้น.
มัทธิว 23:13–22
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 11.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 95

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสี
ผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคด
ที่ท่านทั้งหลายถวายสิบส่วนจากสะระแหน่ ยี่หร่าและยี่หร่าดำ
แต่กลับละเลยเรื่องสำคัญยิ่งกว่าในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความเชื่อ; สิ่งเหล่านี้ท่านทั้งหลายควรปฏิบัติโดยไม่ละเลยสิ่งอื่น ๆ ผู้นำทางที่ตาบอด พวกเจ้ากรองแมลงวันแต่กลืนอูฐ!
วอยแก่พวกเจ้า นักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสี
พวกเจ้าผู้เสแสร้ง
เพราะพวกเจ้าทำความสะอาดด้านนอกของถ้วยและจาน
แต่ด้านในกลับเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้ายฟาริสีที่ตาบอด! จงทำความสะอาดด้านในของถ้วยและจานก่อนเพื่อที่ด้านนอกจะได้สะอาดด้วย วิบัติแก่พวกท่านนักเขียนพระธรรมและพวกฟาริสี ผู้เสแสร้ง! พวกท่านเหมือนหลุมศพที่ทาสีขาว ซึ่งดูสวยงามจากภายนอกแต่ภายในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและความไม่สะอาดทุกชนิด; เช่นเดียวกัน พวกท่านดูชอบธรรมต่อหน้าผู้คนจากภายนอกแต่ภายในเต็มไปด้วยความเสแสร้งและการละเมิดธรรมบัญญัติ
มัทธิว 23:23–28
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 11.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 96

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสี
ผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคด
ผู้สร้างหลุมศพให้บรรดาผู้เผยพระวจนะ
และตกแต่งอนุสรณ์สถานของผู้ชอบธรรม แล้วกล่าวว่า

59

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

“ถ้าเราอยู่ในสมัยของบรรพบุรุษของเรา
เราคงไม่ร่วมมือกับพวกเขาในการหลั่งเลือดผู้เผยพระวจน

ะ”; ด้วยวิธีนี้พวกท่านเองก็กำลังเป็นพยานต่อตัวท่านเองว่าท่านคือลูกหลานของผู้ที่ฆ่าผู้เผยพระวจนะ; ดังนั้นจงไปและเติมเต็มถังวัดของบรรพบุรุษท่านให้เต็มเถิด
พวกท่านเป็นงู พวกท่านเป็นลูกงูพิษ! ท่านจะหนีพ้นการถูกพิพากษาให้ลงนรกเกเฮนนาได้อย่างไร? ดังนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าจะส่งผู้เผยพระวจนะ ผู้มีปัญญาและครูผู้สอนมาหาท่าน; บางคนท่านจะฆ่าและตรึงกางเขนส่วนคนอื่นท่านจะเฆี่ยนตีในธรรมศาลาของท่านและข่มเหงจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง;
เพื่อให้เลือดของผู้ชอบธรรมทั้งหมดที่ถูกหลั่งบนโลกนี้ตกลงบนพวกเจ้า ตั้งแต่เลือดของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงเลือดของเศคาริยาห์ บุตรของบาราคียาห์ผู้ที่พวกเจ้าได้สังหารระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา
แท้จริง ข้าพเจ้าบอกพวกเจ้าว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะเกิดขึ้นกับรุ่นนี้ เยรูซาเล็มเยรูซาเล็ม
เจ้าผู้สังหารผู้เผยพระวจนะและขว้างหินผู้ถูกส่งมาหาเจ้า!
หลายครั้งเท่าใดที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะรวบรวมลูกหลานของท่านไว้ด้วยกัน
เหมือนแม่ไก่ที่รวบรวมลูกไก่ไว้ใต้ปีกของมันแต่ท่านไม่ยอม! ดูเถิดบ้านของท่านจะถูกทิ้งให้ร้างเปล่า
เพราะข้าพเจ้าบอกท่านว่า ท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าอีกเลยจนกว่าท่านจะกล่าวว่า
‘ผู้ใดที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจงได้รับพระพร!’

มัทธิว 23:29–39
วันพุธของสัปดาห์ที่ 11.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 97

ในเวลานั้น
สาวกของพระเยซูได้มาแสดงให้พระองค์เห็นอาคารในพระวิหาร พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ‘ท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือไม่? จริงๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านว่าจะไม่มีหินก้อนใดที่นี่เหลืออยู่บนก้อนอื่นเลย; ทุกอย่างจะถูกทำลายลง’
ขณะที่พระองค์ประทับนั่งอยู่บนภูเขาโอลีฟ
สาวกได้มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัวและถามว่า
‘โปรดบอกเราเถิด เมื่อใดสิ่งนี้จะเกิดขึ้น? ‘และเครื่องหมายของการเสด็จมาของพระองค์และของวันสิ้นยุคจะเป็นอย่างไร?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘จงระวังอย่าให้ใครนำพวกท่านหลงทาง;
เพราะจะมีหลายคนมาในนามของข้าพเจ้า กล่าวว่า “ข้าพเจ้าคือพระคริสต์”
และพวกเขาจะนำคนจำนวนมากให้หลงทาง
พวกท่านจะได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเกี่ยวกับสงครามด้วย จงระวังอย่าให้ตกใจ

60

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

เพราะสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องเกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงวันสุดท้าย:
เพราะชาติหนึ่งจะลุกขึ้นต่อต้านชาติหนึ่งและราชอาณาจักรหนึ่งจะลุกขึ้นต่อต้านราชอาณาจักรหนึ่ง;
และจะมีความอดอยาก โรคระบาด และแผ่นดินไหวในหลายแห่ง;
แต่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวดก่อนคลอดเท่านั้น
แล้วพวกเขาจะส่งพวกท่านไปให้ถูกทรมานและถูกประหารชีวิต; และพวกท่านจะถูกทุกชาติเกลียดชังเพราะชื่อของเรา; แล้วหลายคนจะถูกนำให้หลงทางและพวกเขาจะทรยศและเกลียดชังกันเอง;
และผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากจะเกิดขึ้นและหลอกลวงคนจ
ำนวนมาก; และเพราะความไม่ชอบธรรมจะเพิ่มขึ้น
ความรักของหลายคนจะเย็นชาลง;
แต่ผู้ที่ทนอยู่จนถึงที่สุดจะได้รับการช่วยให้รอด
มัทธิว 24:1–13
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 15.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 98

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงนั่งอยู่บนภูเขาโอลีฟ
เหล่าสาวกได้มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัวและถามว่า
‘โปรดบอกเราเถิด สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด? และเครื่องหมายของการเสด็จมาของพระองค์และของยุคสุดท้ายจะเป็นอย่างไร?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘จงระวังอย่าให้ใครนำท่านหลงทาง
เพราะจะมีหลายคนมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘เราคือพระคริสต์’ และพวกเขาจะนำคนจำนวนมากให้หลงทางท่านจะได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเกี่ยวกับสงครามด้วย จงระวังอย่าให้ตกใจเพราะสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องเกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงวันสุดท้าย:
เพราะชาติหนึ่งจะลุกขึ้นต่อสู้กับชาติหนึ่ง
และราชอาณาจักรหนึ่งจะลุกขึ้นต่อสู้กับราชอาณาจักรหนึ่ง;และจะมีความอดอยาก โรคระบาด และแผ่นดินไหวในหลายแห่ง; แต่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวดก่อนการคลอดเท่านั้นแล้วพวกเขาจะส่งท่านไปให้ถูกทรมานและถูกประหารชีวิต; และท่านจะถูกทุกชาติเกลียดชังเพราะนามของเรา;
แล้วหลายคนจะถูกนำให้หลงทางและพวกเขาจะทรยศและเกลียดชังกันเอง;
และผู้พยากรณ์เท็จจำนวนมากจะเกิดขึ้นและหลอกลวงคนจำนว
นมาก; และเพราะความไม่ชอบธรรมจะเพิ่มขึ้น
ความรักของหลายคนจะเย็นชาลง;
แต่ผู้ใดที่ทนอยู่จนถึงที่สุดจะได้รับการช่วยให้รอด
และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกทั้งสิ้น เป็นพยานแก่ทุกชาติ; แล้วความสิ้นสุดจะมาถึงดังนั้น
เมื่อท่านเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความร้างเปล่า ซึ่งผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้กล่าวถึงยืนอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ – ผู้อ่านจงเข้าใจ – ให้ผู้ที่อยู่ในยูเดียหนีขึ้นภูเขา;
และอย่าให้ใครที่อยู่บนหลังคาลงมาเพื่อเอาสิ่งใดจากบ้

61

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

‘สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความร้างเปล่า’
ที่ผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้กล่าวถึง
ยืนอยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์ – ผู้อ่านจงเข้าใจ – ให้ผู้ที่อยู่ในยูเดียหนีขึ้นภูเขา;
และอย่าให้ใครที่อยู่บนหลังคาลงมาเพื่อเอาสิ่งใดจากบ้านของตน;
และอย่าให้ใครที่อยู่ในทุ่งนาหันกลับเพื่อเอาเสื้อผ้าของตน
วิบัติแก่หญิงที่ตั้งครรภ์และหญิงที่ให้นมบุตรในวันเหล่านั้น!
จงอธิษฐานให้การหนีภัยของท่านไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต; เพราะในวันนั้นจะมีความทุกข์ยากใหญ่หลวงซึ่งไม่เคยมีมาตั้งแต่ต้นโลกจนถึงบัดนี้
และจะไม่มีอีกเลย และหากวันเหล่านั้นไม่ถูกย่นย่อลงไม่มีเนื้อหนังใดจะรอดพ้นได้;
แต่เพื่อเห็นแก่ผู้ถูกเลือก วันเหล่านั้นจะถูกย่นย่อลง
ในเวลานั้น หากมีใครบอกกับท่านว่า ‘ดูเถิด
พระคริสต์อยู่ที่นี่’ หรือ ‘พระองค์อยู่ที่นั่น’ อย่าเชื่อเลย
เพราะพระคริสต์เทียมและผู้เผยพระวจนะเทียมจะปรากฏขึ้นและทำหมายสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่
เพื่อจะล่อลวง แม้แต่ผู้ถูกเลือก หากเป็นไปได้ ดูเถิดเราได้บอกท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว ดังนั้น
หากมีผู้ใดกล่าวกับท่านว่า ‘ดูเถิด
เขาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็อย่าออกไป; ‘ดูเถิด
เขาอยู่ในห้องใน’ ก็อย่าเชื่อ; เพราะดั่งสายฟ้าแลบจากทิศตะวันออกและมองเห็นได้ไกลถึงทิศตะวันตก การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้น; เพราะที่ใดมีศพ ที่นั่นนกแร้งจะมารวมตัวกัน
มัทธิว 24:13–28
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 11.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 100

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘เช่นเดียวกับที่สายฟ้าแลบจากทิศตะวันออกและมองเห็นได้ไกลถึงทิศตะวันตก
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้น;
เพราะที่ใดที่มีศพอยู่ ที่นั่นนกแร้งจะมารวมตัวกัน’ และทันใดนั้น หลังจากความทุกข์ยากของวันเหล่านั้นดวงอาทิตย์จะมืดลง ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงดวงดาวจะตกจากท้องฟ้าและอำนาจแห่งสวรรค์จะถูกสั่นสะเทือน; แล้วเครื่องหมายของบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า;
และเมื่อนั้น ทุกชนเผ่าบนโลกจะคร่ำครวญและพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆแห่งสวรรค์ด้วยฤทธิ์อำนาจและพระสิริอันยิ่งใหญ่;
และพระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังกึกก้อง
และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมผู้ถูกเลือกของพระองค์จากสี่ทิศ จากปลายด้านหนึ่งของสวรรค์ถึงอีกด้านหนึ่งจงเอาต้นมะเดื่อเป็นตัวอย่าง:
เมื่อกิ่งของมันอ่อนนุ่มและเริ่มผลิใบ

63

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

65

มัทธิว 24:34–44
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 16.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 102

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘ส่วนวันและเวลานั้น ไม่มีใครรู้แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่มีผู้ใดรู้แต่มีเพียงพระบิดาของข้าพเจ้าเท่านั้น;
แต่เช่นเดียวกับในสมัยของโนอาห์ก็จะเกิดขึ้นเช่นนั้นเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา:
เพราะในสมัยก่อนน้ำท่วม พวกเขากินดื่มแต่งงานและให้แต่งงาน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในเรือและพวกเขาไม่รู้อะไรเลยจนน้ำท่วมมาและกวาดล้างพวกเขาทั้งหมด – ก็จะเกิดขึ้นเช่นนั้นเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา; ตอนนั้นจะมีชายสองคนอยู่ในทุ่งนา: คนหนึ่งจะถูกพาไปส่วนอีกคนจะถูกทิ้งไว้; มีหญิงสองคนกำลังบดข้าวที่เครื่องบด: คนหนึ่งจะถูกพาไปส่วนอีกคนจะถูกทิ้งไว้. ดังนั้น จงตื่นตัวอยู่เสมอเพราะท่านไม่รู้ว่าพระเจ้าของท่านจะมาในชั่วโมงใดแต่ท่านรู้สิ่งนี้:
หากเจ้าของบ้านรู้ว่าโจรจะมาในเวลายามใด
เขาจะตื่นตัวอยู่เสมอและไม่ให้บ้านของเขาถูกบุกรุก
ดังนั้น ท่านก็ต้องเตรียมพร้อมเช่นกันเพราะในชั่วโมงที่ท่านไม่คาดคิด บุตรมนุษย์จะมาแล้วผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และฉลาดนั้นคือใคร
ซึ่งนายได้ตั้งให้ดูแลผู้รับใช้ของเขาเพื่อให้อาหารแก่พวกเขาในเวลาที่เหมาะสม?
ผู้รับใช้ที่นายมาพบกำลังทำเช่นนั้น ย่อมเป็นสุข; เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
นายจะตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของนาย
แต่หากผู้รับใช้นั้นเป็นคนชั่วร้าย และคิดในใจว่า ‘นายของฉันยังมาช้า’ แล้วเริ่มตีผู้รับใช้เพื่อนร่วมงานและกินดื่มกับคนเมา
นายของผู้รับใช้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด
และในชั่วโมงที่เขาไม่ทันตั้งตัว
แล้วจะตัดเขาเป็นชิ้นๆและจัดให้เขาอยู่ร่วมกับผู้แสร้งทำดี;
จะมีเสียงร้องไห้และกัดฟัน
แล้วอาณาจักรสวรรค์จะเหมือนสาวพรหมจารีสิบคน
ที่ถือโคมไฟออกไปรอเจ้าบ่าว
ห้าคนในจำนวนนั้นเป็นคนฉลาด และห้าคนเป็นคนโง่สาวพรหมจารีที่โง่ถือโคมไฟแต่ไม่ได้นำน้ำมันไปด้วย
ส่วนสาวพรหมจารีที่ฉลาดนอกจากถือโคมไฟแล้วยังนำน้ำมันใส่ในขวดไปด้วย และเนื่องจากเจ้าบ่าวมาช้าพวกเธอจึงทั้งหมดหลับไป แต่เมื่อถึงเที่ยงคืน
มีเสียงร้องว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปต้อนรับเขา’
แล้วสาวพรหมจารีทั้งหมดก็ลุกขึ้นและจัดแต่งโคมไฟของพวกเธอ
สาวพรหมจารีที่โง่เขลาจึงพูดกับสาวพรหมจารีที่ฉลาดว่า ‘ให้เราใช้น้ำมันของพวกเธอหน่อยเพราะโคมไฟของเรากำลังจะดับ’
แต่สาวพรหมจารีที่ฉลาดตอบว่า
‘เพื่อไม่ให้ขาดน้ำมันทั้งเราและพวกเธอ

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และคนเหล่านี้จะไปสู่การลงโทษนิรันดร์
แต่ผู้ชอบธรรมจะไปสู่ชีวิตนิรันดร์
เมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว
พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า
‘ท่านทั้งหลายรู้ว่าอีกสองวันข้างหน้าจะเป็นเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกส่งไปเพื่อถูกตรึงกางเขน’

มัทธิว 24:36–26:2
วันอังคารศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว บทที่ 103

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘จงตื่นตัวอยู่เสมอ
เพราะท่านไม่รู้ว่าพระเจ้าของท่านจะมาในชั่วโมงใดแต่ท่านรู้สิ่งนี้:
หากเจ้าของบ้านรู้ว่าโจรจะมาในเวลายามใด
เขาจะตื่นตัวอยู่เสมอและไม่ให้บ้านของเขาถูกบุกรุก
ดังนั้น จงเตรียมตัวไว้ เพราะในชั่วโมงที่ท่านไม่คาดคิดบุตรมนุษย์จะมาถึง ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และฉลาดคือผู้ใด
ที่นายของเขาได้แต่งตั้งให้ดูแลผู้รับใช้ของเขาเพื่อจัดอาหารให้พวกเขาในเวลาที่เหมาะสม?
ผู้รับใช้ที่นายของเขาเมื่อกลับมา
พบว่ากำลังทำเช่นนั้น ย่อมเป็นสุข; เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
นายของเขาจะแต่งตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของเขามัทธิว 24:42–47
30 กันยายน,เกรกอรี ผู้ให้ความรู้แก่ชาวอาร์เมเนีย

พระวรสารตามมัทธิว,บทที่ 104

พระเจ้าได้เล่าอุปมาเรื่องนี้ว่า:
‘อาณาจักรสวรรค์จะเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน
ซึ่งถือโคมไฟออกไปรอเจ้าบ่าว
ห้าคนในจำนวนนั้นเป็นผู้มีปัญญา และห้าคนเป็นผู้โง่หญิงโง่ถือโคมไฟแต่ไม่ได้นำน้ำมันไปด้วย
ส่วนหญิงผู้มีปัญญานั้นได้นำน้ำมันใส่ในขวดพร้อมกับโคมไฟของพวกเธอ และเนื่องจากเจ้าบ่าวมาช้าพวกเธอจึงทั้งหมดหลับไป แต่เมื่อถึงเที่ยงคืนมีเสียงร้องว่า ‘เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปต้อนรับเขา’ แล้วสาวพรหมจารีทั้งหมดก็ลุกขึ้นและจัดแต่งโคมไฟของพวกเธอ
สาวพรหมจารีที่โง่เขลาจึงพูดกับสาวพรหมจารีที่ฉลาดว่า ‘ให้เราใช้น้ำมันของพวกเธอหน่อยเพราะโคมไฟของเรากำลังจะดับ’
แต่สาวพรหมจารีที่ฉลาดตอบว่า
‘เพื่อไม่ให้ขาดน้ำมันทั้งสำหรับเราและพวกเธอไปหาผู้ขายน้ำมันและซื้อมาเองดีกว่า’
ขณะที่พวกเธอไปซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึงแล้วผู้ที่เตรียมตัวไว้ก็เข้าไปกับเขาในงานเลี้ยงแต่งงานและประตูก็ถูกปิดลง; หลังจากนั้นสาวพรหมจารีที่เหลือก็มาและกล่าวว่า ‘พระเจ้า! ‘พระเจ้า! โปรดเปิดประตูให้เราด้วย.’ แต่พระองค์ตรัสตอบว่า ‘จริง ๆแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้จักพวกเจ้า.’ ดังนั้นจงตื่นตัวอยู่เสมอ

68

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และจงโยนผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ออกไปสู่ความมืดภายนอก: ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และเสียงกัดฟันเมื่อกล่าวจบแล้ว พระองค์ก็ร้องขึ้นว่า: ‘ผู้ใดที่มีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!’

มัทธิว 25:14–30
สัปดาห์ที่ 16.

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 106

พระเจ้าตรัสว่า:
‘เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาในพระสิริของพระองค์
พร้อมด้วยทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวง
พระองค์จะประทับบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์และชนชาติทั้งปวงจะถูกรวบรวมมาต่อหน้าพระองค์;
แล้วพระองค์จะแยกคนออกจากกันเหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ;
และพระองค์จะวางแกะไว้ทางขวาของพระองค์
และแพะไว้ทางซ้ายของพระองค์แล้วพระราชาจะตรัสกับผู้ที่อยู่ทางขวาของพระองค์ว่า:
‘มาเถิด ผู้ที่ได้รับการอวยพรจากพระบิดาของเราจงรับอาณาจักรที่เตรียมไว้สำหรับท่านตั้งแต่การสร้างโ

ลก: เพราะเราหิว และท่านได้ให้เรากิน; ‘เมื่อเราหิวพวกท่านก็ให้เราดื่ม เมื่อเราเป็นคนแปลกหน้าพวกท่านก็ต้อนรับเรา เมื่อเราเปลือย พวกท่านก็ให้เราสวมเมื่อเราป่วย พวกท่านก็มาเยี่ยมเรา เมื่อเราถูกขังในคุกพวกท่านก็มาหาเรา’ แล้วผู้ชอบธรรมจะตอบพระองค์ว่า: ‘พระเจ้าครับ
เมื่อใดเราเห็นพระองค์หิวและให้พระองค์กินหรือเห็นพระองค์กระหายและให้พระองค์ดื่ม?
เมื่อใดเราเห็นพระองค์เป็นคนแปลกหน้าและต้อนรับพระองค์ หรือเห็นพระองค์เปลือยและให้พระองค์สวม? เมื่อใดเราเห็นพระองค์ป่วยหรือถูกขังในคุกและมาเยี่ยมพระองค์?’ และพระเจ้าจะตอบพวกเขาว่า: ‘จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายได้ทำเพื่อพี่น้องที่ต่ำต้อยที่สุดของข้าพเจ้า ก็คือท่านทั้งหลายได้ทำเพื่อข้าพเจ้า’ แล้วพระองค์จะตรัสกับผู้ที่อยู่ทางซ้ายของพระองค์ว่า:
‘จงไปจากข้าพเจ้าเถิด ผู้ที่ถูกสาปแช่ง
จงเข้าสู่ไฟนิรันดร์ที่เตรียมไว้สำหรับมารและทูตสวรรค
์ของมัน; เพราะข้าพเจ้าหิว
แต่ท่านทั้งหลายไม่ให้ข้าพเจ้ากิน; เราหิวน้ำแต่ท่านไม่ให้เราดื่ม; เราเป็นคนแปลกหน้าแต่ท่านไม่รับเราเข้าบ้าน; เราเปลือย
แต่ท่านไม่ให้เราเสื้อผ้า; เราป่วยและถูกขัง
แต่ท่านไม่มาเยี่ยมเรา’ แล้วพวกเขาก็จะตอบพระองค์ว่า: ‘พระเจ้า! เมื่อใดที่เราเห็นพระองค์หิว หรือกระหายหรือเป็นคนแปลกหน้า หรือเปลือย หรือป่วย หรือถูกจองจำแล้วไม่รับใช้พระองค์?’ แล้วพระองค์จะตอบพวกเขาว่า: ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
เพราะท่านทั้งหลายไม่ได้ทำสิ่งนี้แก่ผู้ใดในบรรดาผู้ต่ำต้อยที่สุดเหล่านี้ ท่านทั้งหลายก็ไม่ได้ทำแก่เรา’ และคนเหล่านี้จะไปสู่การลงโทษนิรันดร์
แต่คนชอบธรรมจะไปสู่ชีวิตนิรันดร์

70

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

71

มัทธิว 25:31–46
สัปดาห์ก่อนเข้าพรรษา.

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้ออ่านที่ 107

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘ท่านทั้งหลายรู้ดีว่าอีกสองวันข้างหน้าจะเป็นเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกส่งไปเพื่อถูกตรึงกางเขน’ แล้วบรรดาหัวหน้าปุโรหิต นักเขียนพระคัมภีร์และผู้อาวุโสของประชาชนก็มารวมตัวกันในลานของมหาปุโรหิตชื่อคายาฟาส
และตัดสินใจในที่ประชุมว่าจะจับพระเยซูด้วยเล่ห์กลและประหารพระองค์ แต่พวกเขากล่าวว่า ‘อย่าทำในช่วงเทศกาลเพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายในหมู่ประชาชน’ เมื่อนั้นขณะที่พระเยซูทรงประทับอยู่ที่เบธานี
ในบ้านของซีโมนผู้เป็นโรคเรื้อน
มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์
พร้อมด้วยขวดน้ำหอมทำจากหินอะลาบาสเตอร์
ซึ่งมีราคาแพงมาก และเทน้ำหอมนั้นลงบนศีรษะของพระองค์ขณะที่พระองค์กำลังนอนพักผ่อนอยู่
เมื่อเหล่าสาวกเห็นเช่นนั้น
ก็รู้สึกไม่พอใจและกล่าวว่า ‘ทำไมต้องสิ้นเปลืองเช่นนี้?
เพราะน้ำมันหอมนี้สามารถขายได้ราคาสูงมากและนำเงินไปให้คนจนได้’ แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงรบกวนผู้หญิงคนนี้? เธอได้ทำสิ่งดีเพื่อเราแล้ว
เพราะพวกท่านมีผู้ยากจนอยู่กับท่านเสมอแต่ท่านไม่มีเราอยู่กับท่านเสมอไป;
โดยการเทน้ำมันหอมนี้ลงบนร่างกายเราเธอได้เตรียมเราไว้สำหรับการฝังศพ; จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
ไม่ว่าข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกใด ๆสิ่งที่เธอได้ทำก็จะถูกเล่าขานเพื่อระลึกถึงเธอด้วย”
แล้วหนึ่งในสิบสองสาวก ชื่อยูดาส อิสคาริโอทก็ไปหาหัวหน้าปุโรหิตและกล่าวว่า
“ท่านจะให้ข้าพเจ้าอะไรหากข้าพเจ้าส่งพระองค์ไปให้ท่าน?” พวกเขาเสนอเงินสามสิบชิ้นให้เขา;
และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
เขาก็คอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์
ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและถามพระองค์ว่า ‘ท่านต้องการให้เราเตรียมเทศกาลปัสกาให้ท่านที่ไหน?’
พระองค์ตรัสว่า ‘จงเข้าไปในเมืองหาชายคนหนึ่งและบอกเขาว่า “อาจารย์ตรัสว่า: เวลาของข้าใกล้แล้วข้าจะฉลองปัสกาที่บ้านท่านกับสาวกของข้า”’
สาวกทั้งหลายทำตามที่พระเยซูทรงสั่ง
และจัดเตรียมปัสกาไว้ เมื่อถึงเวลาเย็นพระองค์ทรงนั่งลงที่โต๊ะกับสาวกสิบสองคน
พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
และว่าพระองค์ได้มาจากพระเจ้าและจะกลับไปยังพระเจ้า
จึงทรงลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อคลุมชั้นนอกออก

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

งค์ไม่ดื่มมัน ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์.’ และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา
พระองค์ก็พบว่าพวกเขากำลังหลับอยู่เป็นครั้งที่สอง
เพราะตาของพวกเขาหนักอึ้ง พระองค์จึงทิ้งพวกเขาไว้แล้วไปอีกและอธิษฐานเป็นครั้งที่สาม
โดยกล่าวคำเดียวกันนั้น
แล้วพระองค์ก็มาหาเหล่าสาวกและตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านยังนอนหลับและพักผ่อนอยู่หรือ? ดูเถิดเวลาได้มาถึงแล้ว
และบุตรมนุษย์กำลังถูกส่งมอบไว้ในมือของคนบาป
จงลุกขึ้นเถิด เราไปกันเถิด ดูเถิดผู้ที่ทรยศเราอยู่ใกล้แล้ว”
และในขณะที่พระองค์ยังกำลังพูดอยู่ ดูเถิด ยูดาสหนึ่งในสิบสองสาวก
มาพร้อมกับกลุ่มคนจำนวนมากที่ถือดาบและไม้กระบอง
ซึ่งถูกส่งมาโดยมหาปุโรหิตและผู้นำของประชาชน
ผู้ที่ทรยศพระองค์ได้ส่งสัญญาณให้พวกเขาว่า
‘ผู้ที่ข้าพเจ้าจูบคือผู้นั้น จงจับเขาไว้’
แล้วเขาก็เดินไปหาพระเยซูทันทีและกล่าวว่า ‘สวัสดีท่านรับบี!’ แล้วจูบพระองค์ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า
‘เพื่อนเอ๋ย ทำไมเจ้ามา?’
แล้วพวกเขาก็เข้ามาจับพระเยซูและจับกุมพระองค์ไว้
และดูเถิด หนึ่งในผู้ติดตามพระเยซูได้ยื่นมือออกดึงดาบออกมา และฟันผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตจนตัดหูของเขาขาด แล้วพระเยซูก็ตรัสกับเขาว่า ‘จงเก็บดาบของเจ้ากลับเข้าฝัก
เพราะทุกคนที่ถือดาบจะต้องพินาศด้วยดาบ
หรือเจ้าคิดว่าเราไม่สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาของเราได้
และพระองค์จะทรงจัดเตรียมทูตสวรรค์ให้เรามากกว่าสิบสองกองทัพหรือ? แต่หากเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไรที่ว่าสิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นในลักษณะนี้?’ ในขณะนั้นเองพระเยซูตรัสกับฝูงชนว่า
“พวกท่านออกมาด้วยดาบและไม้กระบอง เหมือนจะมาจับโจรทั้งที่ทุกวันข้าพเจ้านั่งสอนพวกท่านในพระวิหาร
แต่พวกท่านไม่จับข้าพเจ้าเลย
แต่ทุกสิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้คำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะเป็นจริง” แล้วสาวกทั้งหมดก็ทิ้งพระองค์และหนีไปผู้ที่จับกุมพระเยซูได้นำพระองค์ไปหาคายาฟาส
มหาปุโรหิต
ซึ่งที่นั่นมีนักเขียนพระคัมภีร์และผู้อาวุโสกำลังรวมตัวกันอยู่ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์จากระยะไกลจนเข้าไปถึงลานของมหาปุโรหิต และเมื่อเข้าไปข้างในเขานั่งลงกับบรรดาผู้รับใช้
เพื่อดูว่าเรื่องนี้จะจบลงอย่างไร มหาปุโรหิต ผู้อาวุโสและสภาซานเฮดรินทั้งหมด
กำลังหาคำให้การเท็จต่อพระเยซูเพื่อประหารชีวิตพระองค์ แต่ไม่พบคำให้การใดเลยและแม้จะมีพยานเท็จหลายคนออกมาให้การ
แต่ก็ไม่พบคำให้การใดเลย แต่ในที่สุดพยานเท็จสองคนก็ออกมาให้การว่า ‘พระองค์ตรัสว่า

74

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

“เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้าและสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวันได้”’
แล้วมหาปุโรหิตก็ลุกขึ้นและกล่าวกับพระองค์ว่า ‘ทำไมพระองค์ไม่ตอบเลย?
สิ่งที่พวกเขากำลังให้การเป็นพยานต่อพระองค์นั้นคืออะไร?’ พระเยซูทรงนิ่งเงียบอยู่และมหาปุโรหิตก็กล่าวกับพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่:
โปรดบอกเราเถิด พระองค์คือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านเองที่กล่าวเช่นนั้น; แท้จริง ข้าพเจ้าบอกท่านว่าตั้งแต่นี้ไป
ท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่ทางขวามือแห่งฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งสวรรค์” แล้วมหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อคลุมของตนและกล่าวว่า “เขาได้กล่าวหมิ่นประมาทแล้ว! เราต้องการพยานเพิ่มเติมอีกทำไม? ท่านทั้งหลายได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว! ท่านทั้งหลายตัดสินอย่างไร?” พวกเขาตอบว่า “เขาสมควรถูกประหารชีวิต” แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าเขาและตีหูเขา;
ส่วนคนอื่นๆ ก็ตีแก้มเขาและกล่าวว่า
“จงทำนายให้เราฟังเถิด พระคริสต์: ใครตีท่าน?”
ส่วนเปโตรนั้นกำลังนั่งอยู่ด้านนอกในลานบ้าน
มีสาวใช้คนหนึ่งเดินมาหาเขาและกล่าวว่า ‘ท่านก็อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย’
แต่เขาปฏิเสธต่อหน้าทุกคนว่า ‘ข้าไม่ทราบว่าท่านกำลังพูดถึงเรื่องอะไร’
เมื่อเขาเดินออกทางประตู
มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งเห็นเขาและกล่าวกับผู้ที่อยู่ตรงนั้นว่า ‘ชายคนนี้เคยอยู่กับเยซูจากนาซาเร็ธ’ แต่เขาก็ปฏิเสธอีกครั้ง
โดยสาบานว่าเขาไม่รู้จักชายคนนั้น ไม่นานหลังจากนั้นผู้ที่อยู่ตรงนั้นก็เข้ามาหาเปโตรและกล่าวว่า
‘คุณคงเป็นหนึ่งในกลุ่มนั้นด้วยแน่ๆเพราะสำเนียงของคุณเปิดเผยตัวคุณ’
แล้วเขาก็เริ่มสาบานและด่าทอว่าเขาไม่รู้จักชายคนนี้
และทันใดนั้น ไก่ก็ร้องขึ้นและเปโตรก็นึกถึงคำที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า
‘ก่อนที่ไก่จะร้องขึ้น คุณจะปฏิเสธเราสามครั้ง’ แล้วเขาก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น เมื่อเช้ามาบรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของประชาชนได้ประชุมกันเพื่อหารือเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารชีวิตพระองค์และเมื่อมัดพระองค์แล้ว
พวกเขาก็พาพระองค์ไปและส่งพระองค์ให้ปอนทิอุส ปิลาตผู้ว่าราชการ
มัทธิว 26:2–20; ยอห์น 13:3–17; มัทธิว 26:21–39; ลูกา 22:43–45;มัทธิว 26:40–27:2
วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ ในพิธีบูชา

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 108

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงอยู่ที่เบธานี
ในบ้านของซีโมนผู้เป็นโรคเรื้อน

75

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

ท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับอยู่ทางขวาของพระผู้ทรงฤทธิ์ และเสด็จมาบนเมฆแห่งสวรรค์” แล้วมหาปุโรหิตก็ฉีกเสื้อคลุมของตนและกล่าวว่า “เขาได้กล่าวหมิ่นประมาทแล้ว! ทำไมเราจึงต้องการพยานเพิ่มเติมอีก? ท่านทั้งหลายได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว! ท่านทั้งหลายตัดสินอย่างไร?” พวกเขาตอบว่า ‘เขาสมควรถูกประหารชีวิต’ แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าเขาและตีหูเขา;
ส่วนคนอื่นๆ ก็ตีแก้มเขาและกล่าวว่า ‘จงทำนายให้เราฟังเถิด พระคริสต์: ใครตีท่าน?’ ส่วนเปโตรนั้นกำลังนั่งอยู่ด้านนอกในลานบ้าน
มีสาวใช้คนหนึ่งเดินมาหาเขาและกล่าวว่า ‘ท่านก็อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย’
แต่เขาปฏิเสธต่อหน้าทุกคนว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านกำลังพูดถึงเรื่องอะไร’
เมื่อเขาเดินออกทางประตู
มีผู้หญิงอีกคนเห็นเขาและกล่าวกับผู้ที่อยู่ตรงนั้นว่า ‘ชายคนนี้เคยอยู่กับเยซูจากนาซาเร็ธ’ แต่เขาก็ปฏิเสธอีกครั้ง
โดยสาบานว่าเขาไม่รู้จักชายคนนั้น ไม่นานหลังจากนั้นผู้ที่อยู่ตรงนั้นก็เดินมาหาเปโตรและกล่าวว่า
‘คุณคงเป็นหนึ่งในกลุ่มนั้นด้วยแน่ๆเพราะสำเนียงของคุณเปิดเผยตัวคุณ’
แล้วเขาก็เริ่มสาบานและด่าทอว่าเขาไม่รู้จักชายผู้นี้และทันใดนั้น ไก่ก็ร้องขึ้นเปโตรจึงนึกถึงคำที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า
‘ก่อนที่ไก่จะร้องขึ้น เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง’ แล้วเขาก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น
มัทธิว 26:57–75
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 3 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่110A

เมื่อเช้ามา
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของประชาชนได้ประชุมกันเพื่อหารือเกี่ยวกับพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์และเมื่อมัดพระองค์แล้ว
พวกเขาก็พาพระองค์ไปส่งมอบให้ปอนทิอุส ปิลาโตผู้ว่าราชการ แล้วยูดา ผู้ที่ทรยศพระองค์เมื่อเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินโทษ
ก็รู้สึกสำนึกผิดและนำเงินสามสิบเหรียญเงินคืนให้แก่หัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโส โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปด้วยการทรยศเลือดผู้บริสุทธิ์”
แต่พวกเขากล่าวกับเขาว่า “เรื่องนั้นเป็นความรับผิดชอบของท่านเอง”
แล้วเขาก็โยนเงินสามสิบเหรียญเงินนั้นลงในพระวิหาร
ก่อนจะออกไปและไปแขวนคอตัวเอง
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตรับเงินนั้นแล้วกล่าวว่า
‘ไม่สมควรนำเงินนี้ไปใส่ในคลังเพราะนี่คือเงินค่าเลือด’ หลังจากปรึกษากันแล้วพวกเขาก็ใช้เงินนั้นซื้อทุ่งนาของช่างปั้นดินเผาเพื่อเป็นที่ฝังศพคนต่างชาติ;

77

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

และถือไม้ก้านไว้ในมือขวาของพระองค์;
แล้วพวกเขาก็คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และเยาะเย้ยพระอง
ค์ว่า “สวัสดี พระราชาแห่งชาวยิว!”
แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายใส่พระองค์
และหยิบก้านไม้มาตีที่ศีรษะพระองค์
เมื่อเยาะเย้ยพระองค์เสร็จแล้ว
พวกเขาก็ถอดเสื้อสีแดงสดออก
ใส่เสื้อผ้าเดิมของพระองค์กลับคืน
และนำพระองค์ไปตรึงกางเขน ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกไปพวกเขาพบชายคนหนึ่งจากเมืองคีรีเน ชื่อซีโมน; พวกเขาบังคับให้เขาแบกไม้กางเขนของพระองค์
และเมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่าโกลโกธา
ซึ่งมีความหมายว่า ‘สถานที่แห่งกะโหลก’
พวกเขาให้พระองค์ดื่มเหล้าองุ่นที่ผสมกับน้ำดี
แต่เมื่อพระองค์ได้ชิมแล้ว พระองค์ก็ไม่ยอมดื่มผู้ที่ตรึงพระองค์ไว้บนไม้กางเขนได้แบ่งเสื้อผ้าของพระองค์ด้วยการจับสลาก; แล้วพวกเขานั่งลงเฝ้าดูพระองค์ที่นั่น;
และพวกเขาติดป้ายเหนือศีรษะพระองค์ที่ระบุข้อกล่าวหาว่า: ‘นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว’ จากนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้บนไม้กางเขนกับพระองค์
คนหนึ่งอยู่ทางขวาและอีกคนอยู่ทางซ้าย
ผู้ที่เดินผ่านไปมาต่างด่าทอพระองค์
โดยส่ายหัวและกล่าวว่า
‘ท่านผู้ทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นใหม่ในสามวันจงช่วยตัวเองเถิด! หากท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าจงลงจากไม้กางเขนเถิด’ เช่นเดียวกันนั้นบรรดาหัวหน้าปุโรหิต พร้อมด้วยนักเขียนพระคัมภีร์ผู้อาวุโส และพวกฟาริสี ก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า “พระองค์ช่วยผู้อื่นได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้หากพระองค์เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล
ก็จงลงจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้เถิด
แล้วเราจะเชื่อในพระองค์ พระองค์ได้วางใจในพระเจ้าจงให้พระเจ้าช่วยพระองค์เดี๋ยวนี้เถิดหากพระองค์เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”
เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า ‘เราคือพระบุตรของพระเจ้า’ แม้แต่ผู้ร้ายที่ถูกตรึงกางเขนร่วมกับพระองค์ก็ด่าทอพระองค์ ตั้งแต่เวลาหกโมงความมืดก็ปกคลุมทั่วแผ่นดินจนถึงเวลาเก้าโมง
และประมาณเวลาเก้าโมง
พระเยซูทรงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ‘เอลี เอลี! ลามาซาบักทานี?’ ซึ่งหมายความว่า ‘พระเจ้าของข้าพระเจ้าของข้า! ‘ทำไมท่านจึงทิ้งข้าไว้?’ บางคนที่อยู่ตรงนั้น เมื่อได้ยินเช่นนี้ ก็กล่าวว่า ‘เขากำลังเรียกเอลียาห์’ และทันทีนั้น
หนึ่งในพวกเขาก็วิ่งไปเอาฟองน้ำมา ชุบด้วยน้ำส้มสายชู
แล้วติดไว้บนก้านอ้อ ให้พระองค์ดื่ม แต่คนอื่นๆก็กล่าวว่า ‘รออยู่ก่อนให้ดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยพระองค์หรือไม่’
แต่พระเยซูทรงร้องขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงดัง
แล้วทรงสิ้นพระชนม์ และดูเถิดผ้าม่านในพระวิหารถูกฉีกเป็นสองส่วน จากบนลงล่าง;

79

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

แผ่นดินสั่นสะเทือน; หินแตกออก; หลุมศพเปิดออก; และร่างของผู้ศักดิ์สิทธิ์หลายคนที่ล่วงลับไปแล้วถูกชุบชีวิตขึ้น และหลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์พวกเขาก็ออกมาจากหลุมศพ เข้าสู่เมืองศักดิ์สิทธิ์และปรากฏตัวให้หลายคนเห็น
แต่ผู้บังคับร้อยและผู้ที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วย
เมื่อเห็นแผ่นดินไหวและทุกสิ่งที่เกิดขึ้น
ก็กลัวอย่างยิ่ง และกล่าวว่า ‘จริง ๆ แล้วพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า’
ที่นั่นยังมีผู้หญิงหลายคนอยู่ด้วย
ซึ่งกำลังเฝ้าดูจากระยะไกล
พวกเธอได้ติดตามพระเยซูมาจากกาลิลีและได้ดูแลพระองค์มาตลอด ในจำนวนนั้นมีมารีย์มักดาลามารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ
และมารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี
มัทธิว 27:1–56
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ เวลาหนึ่งนาฬิกา

พระวรสารตามมัทธิว,เริ่มต้นที่110B

ในเวลานั้น
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของประชาชนได้ประชุมกันเพื่อหารือเกี่ยวกับพระเยซู
เพื่อจะประหารชีวิตพระองค์ และเมื่อมัดพระองค์แล้วพวกเขาก็พาพระองค์ไปและส่งพระองค์ให้ปอนทิอุส ปิลาตผู้ว่าราชการ แล้ว ยูดาส ผู้ที่ทรยศพระองค์เมื่อเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินโทษแล้ว
ก็รู้สึกสำนึกผิดและนำเงินสามสิบเหรียญเงินคืนให้แก่หัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโส โดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้ทำบาปด้วยการทรยศเลือดผู้บริสุทธิ์’
แต่พวกเขากล่าวกับเขาว่า ‘เรื่องนั้นเป็นความรับผิดชอบของท่านเอง’
แล้วเขาก็โยนเงินเหรียญเงินเหล่านั้นลงในพระวิหาร
ก่อนจะออกไปและไปแขวนคอตัวเอง
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตรับเงินนั้นแล้วกล่าวว่า
‘ไม่สมควรนำเงินนี้ไปใส่ในคลังเพราะนี่คือเงินค่าเลือด’ หลังจากปรึกษากันแล้วพวกเขาก็ใช้เงินนั้นซื้อทุ่งนาของช่างปั้นหม้อเพื่อเป็นที่ฝังศพคนต่างชาติ;
นั่นคือเหตุผลที่ทุ่งนานั้นถูกเรียกว่า ‘ทุ่งเลือด’ จนถึงทุกวันนี้ ดังนั้นสิ่งที่กล่าวไว้ผ่านผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์จึงสำเร็จแล้ว ซึ่งท่านกล่าวว่า: ‘และพวกเขาก็เอาเงินสามสิบเหรียญซึ่งเป็นราคาของผู้ที่ได้รับการประเมินค่า
ผู้ที่ลูกหลานอิสราเอลได้ประเมินค่าไว้
และนำไปซื้อทุ่งนาของช่างปั้นหม้อตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้า’
แล้วพระเยซูก็ยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ
ผู้ว่าการถามพระองค์ว่า ‘ท่านคือกษัตริย์ของชาวยิวหรือไม่?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ท่านเองที่กล่าวเช่นนั้น’
และเมื่อมหาปุโรหิตและผู้อาวุโสกล่าวหาพระองค์
พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไรเลย

80

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

“ข้าพเจ้าไม่มีความผิดในเลือดของผู้ชอบธรรมผู้นี้; ท่านทั้งหลายจงรับผิดชอบเองเถิด”
และประชาชนทั้งกลุ่มก็ตอบว่า ‘เลือดของพระองค์จงตกอยู่บนเราและลูกหลานของเรา’
แล้วเขาก็ปล่อยบารับบาให้พวกเขา
แต่หลังจากให้ตีพระเยซูด้วยแส้แล้ว
เขาก็ส่งพระองค์ไปเพื่อถูกตรึงกางเขน
ทหารของผู้ว่าราชการจึงนำพระเยซูเข้าไปในปราสาทผู้ว่าราชการ รวบรวมกองทหารทั้งกองมาล้อมพระองค์ถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออกและสวมเสื้อสีแดงสดให้พระองค์;
และเมื่อถักมงกุฎหนามเสร็จแล้ว ก็สวมไว้บนศีรษะพระองค์และถือไม้กกไว้ในมือขวาของพระองค์;
แล้วพวกเขาก็คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และเยาะเย้ยพระอง
ค์ว่า ‘สวัสดี พระราชาแห่งชาวยิว!’
และพวกเขาก็ถ่มน้ำลายลงบนพระองค์
แล้วถือไม้กกนั้นตีที่ศีรษะพระองค์
เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์เสร็จแล้ว
ก็ถอดเสื้อสีแดงสดนั้นออก
ใส่เสื้อผ้าเดิมของพระองค์กลับคืน
และนำพระองค์ไปตรึงกางเขน ขณะที่กำลังเดินออกไปพวกเขาพบชายคนหนึ่งจากเมืองคีรีเน ชื่อซีโมน; พวกเขาบังคับให้เขาแบกกางเขนของพระองค์
มัทธิว 27:3–32
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 5 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มต้นที่ 112

ในเวลานั้น
ทหารของผู้ว่าราชการได้นำพระเยซูเข้าไปในปราโทเรียม
รวบรวมทหารทั้งกองรอบพระองค์ ถอดเสื้อผ้าของพระองค์ออกและสวมเสื้อสีแดงเข้มให้พระองค์;
แล้วพวกเขาได้ถักมงกุฎหนามและสวมไว้บนศีรษะพระองค์พร้อมทั้งถือไม้ก้านไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์;
แล้วพวกเขาก็คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และเยาะเย้ยพระอง
ค์ว่า ‘สวัสดี พระราชาแห่งชาวยิว!’
แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายใส่พระองค์
และหยิบก้านอ้อมาตีที่ศีรษะพระองค์
เมื่อเยาะเย้ยพระองค์เสร็จแล้ว
พวกเขาก็ถอดเสื้อสีแดงสดออก
ใส่เสื้อผ้าเดิมของพระองค์กลับคืน
และนำพระองค์ไปตรึงกางเขน ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกไปก็พบชายคนหนึ่งจากเมืองคีรีเน ชื่อซีโมน; พวกเขาบังคับให้เขาแบกไม้กางเขนของพระองค์
มัทธิว 27:27–32
การบูชาไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์

10 กรกฎาคม,วันฉลองเสื้อคลุมของพระเจ้า,ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,ข้อ 113

ในเวลานั้น
ทหารทั้งหลายมาถึงสถานที่ที่เรียกว่าโกลโกธา
ซึ่งมีความหมายว่า ‘สถานที่แห่งกะโหลก’
พวกเขาให้พระเยซูดื่มน้ำส้มสายชูที่ผสมกับน้ำดี
และเมื่อพระองค์ได้ลิ้มรสแล้ว พระองค์ก็ไม่ยอมดื่ม

85

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

เมื่อท่านผู้นั้นยังมีชีวิตอยู่
ผู้หลอกลวงนั้นได้กล่าวว่า “สามวันต่อมาข้าจะฟื้นคืนชีพ”’ ดังนั้นโปรดสั่งให้มีการเฝ้าดูแลหลุมศพจนกระทั่งวันที่สาม
เพื่อป้องกันไม่ให้สาวกของเขามาในเวลากลางคืนและลักพาตัวเขาไป แล้วบอกประชาชนว่า

‘เขาได้ฟื้นคืนชีพจากความตายแล้ว’; และการหลอกลวงครั้งสุดท้ายนี้จะร้ายแรงกว่าครั้งแรก’
ปิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า ‘ท่านมีทหารรักษาการณ์อยู่แล้วไปเฝ้าดูแลตามวิธีที่ท่านรู้’
พวกเขาจึงไปตั้งทหารรักษาการณ์ที่หลุมศพ
และปิดผนึกหินไว้
มัทธิว 27:62–66
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 12 ในพิธีมัททินส์วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์,ในพิธีมัทตินส์.

พระวรสารตามมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 115

หลังวันสะบาโต เมื่อรุ่งเช้าของวันแรกของสัปดาห์
มารีย์มักดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งมาที่หลุมศพ
และดูเถิด มีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์เข้ามาใกล้ กลิ้งหินที่ปิดปากหลุมฝังศพออกและนั่งลงบนหินนั้น รูปร่างของเขามีลักษณะเหมือนสายฟ้าและเสื้อผ้าของเขาขาวดั่งหิมะ ส่วนทหารรักษาการณ์เมื่อเห็นเขาต่างก็ตกใจกลัว สั่นสะท้านและกลายเป็นเหมือนคนตาย; แต่ทูตสวรรค์นั้นกล่าวกับผู้หญิงทั้งสองว่า:
‘อย่ากลัวเลย
เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าท่านกำลังหาพระเยซูผู้ถูกตรึงกางเขน พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี่— พระองค์ได้ฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้จงมาดูสถานที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเคยนอนอยู่
แล้วรีบไปบอกสาวกของพระองค์ว่า
พระองค์ได้ฟื้นคืนพระชนม์จากความตายแล้ว
และกำลังเสด็จไปก่อนท่านทั้งหลายสู่แคว้นกาลิลีที่นั่นท่านจะได้เห็นพระองค์’ ‘ดูเถิดข้าได้บอกพวกเจ้าแล้ว’ และพวกนางก็รีบออกจากหลุมศพวิ่งไปด้วยความกลัวและความยินดีอย่างยิ่งเพื่อไปบอกเหล่าสาวกของพระองค์ ขณะที่พวกนางกำลังไปบอกเหล่าสาวกพระเยซูก็มาพบพวกนางและตรัสว่า ‘จงชื่นชมยินดีเถิด!’ พวกเธอจึงเดินเข้ามาจับเท้าพระองค์และนมัสการพระองค์
แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเธอว่า “อย่ากลัวเลยจงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังกาลิลีที่นั่นพวกเขาจะได้เห็นเรา”
ขณะที่พวกเธอกำลังเดินทางไป
ทหารรักษาการณ์บางคนก็เข้าไปในเมืองและรายงานต่อมหาปุโรหิตทุกสิ่งที่เกิดขึ้น
เมื่อผู้ใหญ่ในศาสนาและพวกผู้อาวุโสประชุมกันแล้ว
ก็ให้เงินจำนวนที่เพียงพอแก่ทหาร และกล่าวว่า ‘จงกล่าวว่าสาวกของพระองค์มาในเวลากลางคืนและลักพาพระองค์ไปขณะที่พวกเรากำลังหลับอยู่;
และหากข่าวนี้ถึงหูผู้ว่าราชการ เราจะโน้มน้าวเขาและจะปกป้องพวกท่านให้พ้นจากปัญหา’

87

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมัทธิว

พวกเขารับเงินและทำตามคำสั่ง;
และเรื่องนี้ยังคงแพร่หลายในหมู่ชาวยิวมาจนถึงทุกวันนี้ ส่วนสาวกสิบเอ็ดคนก็เดินทางไปยังกาลิลีไปยังภูเขาที่พระเยซูได้บอกให้พวกเขาไป
และเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็กราบไหว้พระองค์แม้บางคนจะยังสงสัยอยู่ก็ตามแล้วพระเยซูก็เสด็จมาใกล้พวกเขาและตรัสว่า:
‘อำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนโลกได้ถูกมอบให้แก่เราแล้วดังนั้น จงไปและทำให้ชนชาติทั้งปวงเป็นสาวกของเราโดยให้บัพติศมาในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์
และสอนให้พวกเขาถือรักษาทุกสิ่งที่เราได้สั่งไว้กับท่านทั้งหลาย; และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปจนถึงที่สุดของยุค.’ อาเมน.

มัทธิว 28:1–20
วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญมัทธิว,เริ่มจากข้อ 116

ในเวลานั้น สาวกสิบเอ็ดคนได้ไปยังกาลิลี
ไปยังภูเขาที่พระเยซูได้สั่งให้พวกเขาไป
และเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็กราบไหว้พระองค์แม้บางคนจะยังสงสัยอยู่
พระเยซูจึงเสด็จมาหาพวกเขาและตรัสว่า
‘อำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และบนโลกได้ถูกมอบให้แก่เราแล้ว ’ ดังนั้น จงไปและทำให้ชนทุกชาติเป็นสาวกโดยให้บัพติศมาในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์
และสอนให้พวกเขาถือรักษาทุกสิ่งที่เราสั่งไว้กับท่านทั้งหลาย; และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปจนถึงที่สุดของยุคสมัย อาเมน.
มัทธิว 28:16–20
พระวรสารวันอาทิตย์ที่ 1.
ระหว่างการเฉลิมฉลองศีลล้างบาป

กลับสู่สารบัญ.

88

พระวรสารตามนักบุญมาระโก

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาระโก,ตอนต้น 1

ต้นเรื่องพระวรสารของพระเยซูคริสต์
พระบุตรของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์ว่า: ‘ดูเถิด เราส่งทูตสวรรค์ของเราไปข้างหน้าท่านเพื่อเตรียมทางของท่านไว้ก่อนท่าน’ เสียงของผู้หนึ่งร้องขึ้นในถิ่นทุรกันดารว่า:

‘จงเตรียมทางของพระเจ้า; จงทำให้ทางของพระองค์ตรง’ ยอห์นปรากฏตัวขึ้น ให้บัพติศมาในถิ่นทุรกันดารและประกาศบัพติศมาแห่งการกลับใจ เพื่อการอภัยบาปและทั้งดินแดนยูเดียและประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มต่างพากันออกไปหาเขา
และทุกคนต่างรับบัพติศมาจากเขาที่แม่น้ำจอร์แดน
โดยสารภาพบาปของตน ยอห์นสวมเสื้อผ้าทำจากขนอูฐและคาดเข็มขัดหนังรอบเอว
และเขากินตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า และเขาประกาศว่า ‘มีผู้หนึ่งที่มีฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้ากำลังจะมาภายหลังข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะก้มลงแก้สายรองเท้าของเขา ข้าพเจ้าได้บัพติศมาท่านด้วยน้ำแต่เขาจะบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

มาระโก 1:1–8
สัปดาห์ก่อนวันพระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์
คืนก่อนวันพระปรากฏตัว ในชั่วโมงที่สาม

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่2A

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี
และได้รับการบัพติศมาโดยยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน
และเมื่อพระองค์ขึ้นจากน้ำ
ยอห์นก็เห็นทันทีว่าท้องฟ้าเปิดออก
และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพระองค์เหมือนนกพิราบ และมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า:

‘ท่านคือบุตรที่รักของเรา; เราพอใจในท่าน.’ ทันทีหลังจากนั้น
พระวิญญาณนำพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดาร
และพระองค์ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นสี่สิบวัน
ถูกซาตานทดลอง และอยู่กับสัตว์ป่า; และทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
หลังจากที่ยอห์นถูกจับกุม
พระเยซูก็เสด็จมายังแคว้นกาลิลี
ประกาศข่าวดีแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และตรัสว่า “เวลาได้ครบแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้วจงกลับใจและเชื่อในข่าวดีนี้”

มาระโก 1:9–15

คืนก่อนวันพระปรากฏ (Epiphany), เวลาหกโมง
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 12.

89

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่2B

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาจากนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี
และทรงรับบัพติศมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน
และเมื่อพระองค์ขึ้นจากน้ำ
ยอห์นก็เห็นทันทีว่าท้องฟ้าเปิดออก
และพระวิญญาณเสด็จลงมาบนพระองค์เหมือนนกพิราบ

และมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า: ‘ท่านคือบุตรที่รักของเรา; เราพอใจในท่านอย่างยิ่ง’

มาระโก 1:9–11

วันพระปรากฏ (Epiphany), ในพิธีสวดเช้า
พิธีอวยพรน้ำใหญ่

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาระโก บทที่ 3

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงเดินอยู่ริมทะเลกาลิลี
พระองค์ทรงเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของเขากำลังทอดอวนลงในทะเล เพราะพวกเขาเป็นชาวประมงพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงตามเราเถิดเราจะให้ท่านเป็นผู้จับคน’ และทันทีนั้นพวกเขาก็ทิ้งอวนไว้แล้วตามพระองค์ไป
เมื่อเดินไปได้ไม่ไกล พระองค์ก็เห็นยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของเขา ซึ่งกำลังอยู่ในเรือซ่อมอวนอยู่พระองค์จึงเรียกพวกเขาทันที
และพวกเขาก็ทิ้งพ่อของพวกเขาคือเซเบดีไว้ในเรือพร้อมกับคนจ้าง แล้วตามพระองค์ไป พวกเขาไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมและในวันสะบาโตนั้นเอง
พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาและเริ่มสอนทันที
และผู้คนต่างประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
เพราะพระองค์สอนพวกเขาด้วยอำนาจ
ไม่ใช่เหมือนพวกธรรมาจารย์
มาระโก 1:16–22
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 12.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 4

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลา
ที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิง ร้องขึ้นว่า “ไปให้พ้น! ท่านมีเรื่องอะไรกับเราด้วย พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ? ‘ท่านมาเพื่อทำลายเรา! ฉันรู้ว่าท่านเป็นใคร— ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า’ แต่พระเยซูทรงตักเตือนเขาว่า ‘จงเงียบและออกมาจากเขา’
แล้ววิญญาณชั่วนั้นก็ทำให้เขาชักกระตุกและร้องขึ้นด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากเขาและทุกคนต่างตกใจกลัวจนถามกันว่า ‘นี่คืออะไร? คำสอนใหม่นี้คืออะไร
ที่ท่านแม้จะสั่งวิญญาณชั่วด้วยอำนาจและพวกมันก็เชื่อฟังท่าน?’
และข่าวเกี่ยวกับท่านก็แพร่กระจายไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลีในไม่ช้า
มาระโก 1:23–28
วันพุธของสัปดาห์ที่ 12.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 5

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จมาถึงบ้านของซีโมนและอันดรูว์

90

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พร้อมด้วยยากอบและยอห์น ขณะนั้นแม่ยายของซีโมนกำลังนอนป่วยด้วยไข้;
และพวกเขาก็เล่าเรื่องเธอให้พระองค์ฟังทันที
พระองค์จึงเดินไปหาเธอ จับมือเธอและช่วยเธอให้ลุกขึ้น; ไข้ก็หายทันที และเธอเริ่มมาปรนนิบัติพวกเขาเมื่อถึงเวลาเย็น ขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังตกดินพวกเขานำผู้ป่วยและผู้ที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ทั้งหมด
และชาวเมืองทั้งเมืองก็มารวมตัวกันที่หน้าประตู
พระองค์ทรงรักษาคนป่วยจำนวนมากที่ทุกข์ทรมานจากโรคต่าง ๆ พระองค์ทรงขับผีออกมากมายและไม่ทรงอนุญาตให้ผีเหล่านั้นกล่าวว่าพวกมันรู้ว่าพระองค์คือพระคริสต์ เมื่อเช้าตรู่พระองค์ทรงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่
แล้วเสด็จออกไปยังที่ร้าง และที่นั่นพระองค์ทรงอธิษฐานมาระโก 1:29–35
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 12.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 6

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงถอยไปยังที่ร้างและทรงอธิษฐานอยู่ที่นั่น
ซีโมนและผู้ที่อยู่กับเขาตามพระองค์ไป
และเมื่อพบพระองค์แล้ว ก็กล่าวกับพระองค์ว่า “ทุกคนกำลังตามหาพระองค์อยู่” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เราไปหมู่บ้านและเมืองใกล้เคียงกันเถิด
เพื่อข้าจะได้ประกาศพระวจนะที่นั่นด้วยเพราะนั่นคือเหตุผลที่ข้าได้มา”
และพระองค์ก็เทศนาในธรรมศาลาของพวกเขาทั่วแคว้นกาลิลีและขับไล่ปีศาจออกไป มีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์และวิงวอนพระองค์พร้อมกับคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์
แล้วกล่าวว่า ‘หากพระองค์ทรงประสงค์พระองค์ก็สามารถทำให้ข้าพเจ้าสะอาดได้’
พระเยซูทรงสงสารเขา จึงทรงยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขาและตรัสว่า ‘เราประสงค์แล้ว จงสะอาดเถิด’ ทันทีที่พระองค์ตรัสจบ โรคเรื้อนก็หายจากเขาและเขาก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จากนั้นพระองค์ทรงมองเขาด้วยสายตาที่เคร่งครัด
แล้วส่งเขาไปทันที พร้อมตรัสว่า “จงอย่าบอกใครเลยแต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขา”

มาระโก 1:35–44
วันเสาร์ที่สองของช่วงการถือศีลใหญ่

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 7

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองคาเปอรนาอุม
และมีข่าวแพร่สะพัดว่าพระองค์ประทับอยู่ในบ้าน
ทันทีนั้น มีผู้คนมารวมตัวกันเป็นจำนวนมากจนไม่มีที่ว่างแม้แต่ที่ประตู
และพระองค์กำลังตรัสคำสอนแก่พวกเขาอยู่
แล้วพวกเขาก็นำชายที่เป็นอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์
โดยชายสี่คนหามมา
แต่เนื่องจากฝูงชนหนาแน่นจนไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้ พวกเขาจึงเปิดหลังคาบ้านที่พระองค์ประทับอยู่

91

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

และเมื่อทำช่องเปิดแล้ว
ก็หย่อนเตียงที่ชายที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา
พระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา
จึงกล่าวกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ยบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”
ขณะนั้นมีนักเขียนพระคัมภีร์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น
และพวกเขากำลังคิดในใจว่า “ทำไมพระองค์จึงกล่าวคำหมิ่นประมาทเช่นนี้? ใครเล่าจะสามารถอภัยบาปได้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?
”

พระเยซูทรงรู้ในพระวิญญาณของพระองค์ทันทีว่าพวกเขากำลังคิดอะไรในใจ จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงคิดเช่นนี้ในใจ? สิ่งใดง่ายกว่ากัน: การบอกคนอัมพาตว่า ‘บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’ หรือการบอกเขาว่า ‘ลุกขึ้น ถือเตียงของท่านแล้วเดินไป’?” “แต่เพื่อให้ท่านทั้งหลายรู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจบนโลกนี้ที่จะอภัยบาปได้”—
พระองค์จึงตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราบอกท่านว่า
จงลุกขึ้น ยกเตียงของท่านไป และกลับบ้านเถิด”
เขาลุกขึ้นทันที ยกเตียงของเขาไปและเดินออกไปต่อหน้าทุกคน
ทำให้ทุกคนต่างประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นสิ่งเช่นนี้มาก่อน”

มาระโก 2:1–12
สัปดาห์ที่ 2 ของช่วงมหาพรต

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 8

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงผ่านทางไป
พระองค์ทรงเห็นเลวี บุตรของอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่สำนักงานเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า ‘จงตามเรา’ เขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไปและเมื่อพระเยซูทรงนั่งรับประทานอาหารที่บ้านของเขา
เหล่าสาวกของพระองค์และคนเก็บภาษีกับคนบาปจำนวนมากก็นั่งรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์ด้วย
เพราะมีผู้คนมากมายที่ติดตามพระองค์
เมื่อนักเขียนพระคัมภีร์และฟาริสีเห็นว่าพระองค์กำลังรับประทานอาหารร่วมกับผู้เก็บภาษีและคนบาป
พวกเขาจึงกล่าวกับสาวกของพระองค์ว่า
‘ทำไมพระองค์จึงรับประทานอาหารและดื่มร่วมกับผู้เก็บภาษีและคนบาป?’ เมื่อได้ยินเช่นนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า
‘ไม่ใช่คนที่มีสุขภาพดีที่ต้องการแพทย์แต่เป็นคนที่ป่วยต่างหาก;
เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรมแต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ’

มาระโก 2:14–17
วันเสาร์ที่สามของช่วงมหาพรต

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 9

ในเวลานั้น สาวกของยอห์นและพวกฟาริสีกำลังถือศีลอด
พวกเขาจึงมาหาพระเยซูและถามว่า
“ทำไมสาวกของยอห์นและพวกฟาริสีถือศีลอด
แต่สาวกของท่านไม่ถือศีลอด?” พระเยซูจึงตอบว่า

92

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

“แขกในงานเลี้ยงแต่งงานจะถือศีลอดได้หรือขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา?
ตราบใดที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา
พวกเขาก็ไม่อาจถือศีลอดได้
แต่จะมีวันที่เจ้าบ่าวถูกนำตัวไปจากพวกเขา
และในวันนั้นพวกเขาจะถือศีลอด
ไม่มีใครเย็บผ้าที่ยังไม่หดตัวลงบนเสื้อผ้าเก่า
มิฉะนั้น ผ้าใหม่จะฉีกขาดจากผ้าเก่าและรอยฉีกขาดจะยิ่งเลวร้ายกว่าเดิมไม่มีใครเทไวน์ใหม่ลงในถุงหนังเก่า; มิฉะนั้นไวน์ใหม่จะทำให้ถุงหนังแตก ไวน์จะไหลออกและถุงหนังจะเสียหาย;แต่ไวน์ใหม่ต้องเทลงในถุงหนังใหม่
มาระโก 2:18–22
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 12.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 10

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงเดินผ่านทุ่งข้าวที่เพาะปลูกในวันสะบาโต
และเหล่าสาวกของพระองค์ก็เริ่มเด็ดรวงข้าวขณะเดินไป
พวกฟาริสีจึงทูลพระองค์ว่า ‘ดูเถิดพวกเขากำลังทำอะไรในวันสะบาโตซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้ทำ?’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านไม่เคยอ่านหรือว่า
ดาวิดได้ทำอะไรเมื่อเขาและผู้ที่อยู่กับเขาอยู่ในความขัดสนและหิวโหย?’ ‘เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้าในสมัยที่อาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต
และกินขนมปังแห่งการประทับอยู่
ซึ่งไม่มีใครได้รับอนุญาตให้กินได้นอกจากปุโรหิตและให้บางส่วนแก่ผู้ที่อยู่กับเขา?’
แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘วันสะบาโตถูกสร้างขึ้นเพื่อมนุษย์
ไม่ใช่เพื่อมนุษย์สร้างวันสะบาโต ดังนั้นบุตรมนุษย์จึงเป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย’
แล้วพระองค์ก็เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีกครั้ง
มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นซึ่งมือข้างหนึ่งแห้งเหี่ยว
พวกเขากำลังจับตาดูพระองค์เพื่อดูว่าพระองค์จะรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะได้กล่าวหาพระองค์แต่พระองค์ตรัสกับชายที่มีมือแห้งเหี่ยวนั้นว่า ‘จงยืนอยู่ตรงกลาง’ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ในวันสะบาโตนี้ การทำดีหรือทำชั่วการช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต สิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง?’ แต่พวกเขาก็เงียบอยู่ พระองค์จึงมองพวกเขาด้วยความโกรธและรู้สึกเศร้าใจต่อความแข็งกระด้างของใจพวกเขา
แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า “ยื่นมือของเจ้าออกมา” เขาก็ยื่นมือออกมา และมือของเขาก็กลับเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
มาระโก 2:23–3:5
วันเสาร์แรกของช่วงการถือศีลใหญ่

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 11

ในเวลานั้น
พวกฟาริสีและพวกเฮโรเดียนได้จัดประชุมเพื่อต่อต้านพระเยซู โดยมุ่งหมายจะทำลายพระองค์

93

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

แต่พระเยซูได้ถอยตัวไปพร้อมกับสาวกของพระองค์ไปยังทะเล และมีฝูงชนจำนวนมากตามพระองค์มาจากกาลิลี ยูเดียเยรูซาเล็ม อิดูเมีย และจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดนและผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองไทระและซีดอน
เมื่อได้ยินถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ
ก็มาหาพระองค์เป็นจำนวนมาก
พระองค์จึงสั่งให้สาวกเตรียมเรือไว้สำหรับพระองค์
เนื่องจากฝูงชนที่มากเกินไป
เพื่อไม่ให้พวกเขาเบียดเสียดพระองค์
เพราะพระองค์ได้รักษาคนป่วยให้หายเป็นจำนวนมาก
จนทำให้ผู้ที่เป็นโรคผิวหนังต่างเบียดเสียดเข้ามาเพื่อสัมผัสพระองค์ และทุกครั้งที่วิญญาณชั่วเห็นพระองค์พวกมันก็ล้มลงต่อหน้าพระองค์และร้องขึ้นว่า ‘ท่านคือพระบุตรของพระเจ้า’
แต่พระองค์ทรงห้ามพวกมันอย่างเคร่งครัดไม่ให้เปิดเผยว่าพระองค์คือใคร
มาระโก 3:6–12
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 13.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 12

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จขึ้นภูเขา
และทรงเรียกผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์มาหาพระองค์
และพวกเขาก็มาหาพระองค์
พระองค์ทรงแต่งตั้งสิบสองคนให้อยู่กับพระองค์
และส่งพวกเขาออกไปประกาศพระวจนะและให้พวกเขามีอำนาจรักษาโรคภัยและขับไล่ปีศาจ;
พระองค์ทรงตั้งซีโมน และเรียกเขาว่าเปโตรยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นพี่น้องของยากอบ

และเรียกพวกเขาว่าโบอาเน르게ส ซึ่งแปลว่า ‘บุตรแห่งสายฟ้า’ อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธิว โทมัสยากอบบุตรของอัลเฟอัส ทาเดอัส ซีมอนชาวคานา และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ที่ทรยศพระองค์
มาระโก 3:13–19
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 13.
30 มิถุนายน วันฉลองอัครสาวกสิบสององค์

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาร์ค,ต้นบทที่ 13

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จเข้าบ้าน และอีกครั้งหนึ่ง
ผู้คนก็มารวมตัวกันจนกระทั่งท่านไม่สามารถรับประทานอาหารได้เลย เมื่อผู้ใกล้ชิดท่านได้ยินเรื่องนี้ก็ไปพาท่านออกไป เพราะพวกเขากล่าวว่าท่านเสียสติแล้วส่วนนักเขียนพระคัมภีร์ที่มาจากเยรูซาเล็มก็กล่าวว่า
พระเยซูมีเบเอลเซบูลอยู่ในตัว
และว่าพระองค์ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของเจ้าแห่งผี
พระองค์จึงเรียกพวกเขามาและตรัสกับพวกเขาด้วยคำอุปมาว่า ‘ซาตานจะขับไล่ซาตานได้อย่างไร? หากราชอาณาจักรหนึ่งแตกแยกภายในตัวเองราชอาณาจักรนั้นย่อมอยู่ไม่ได้;
และหากบ้านหนึ่งแตกแยกภายในตัวเองบ้านนั้นย่อมอยู่ไม่ได้;
และหากซาตานลุกขึ้นต่อต้านตัวเองและแตกแยก
เขาจะอยู่ไม่ได้ แต่ความพินาศของเขาได้มาถึงแล้ว

94

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

ไม่มีใครสามารถเข้าบ้านของคนที่มีกำลังและปล้นทรัพย์สินของเขาได้ เว้นแต่จะผูกมัดคนที่มีกำลังนั้นก่อนแล้วจึงสามารถปล้นบ้านของเขาได้
มาระโก 3:20–27
วันพุธของสัปดาห์ที่ 13.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก ต้นบทที่ 14

พระเจ้าตรัสว่า: ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
บาปและการหมิ่นประมาททั้งปวงจะได้รับการอภัยแก่บุตรแห่งมนุษย์ ไม่ว่าพวกเขาจะหมิ่นประมาทสิ่งใดก็ตามแต่ผู้ใดที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะไม่ได้รับการอภัยเลยแต่จะต้องรับการพิพากษาชั่วนิรันดร์’
พระองค์ตรัสเช่นนี้เพราะพวกเขากำลังกล่าวว่า ‘มีวิญญาณไม่บริสุทธิ์อยู่ในพระองค์’
แล้วมารดาและพี่น้องของพระองค์ก็มา
และยืนอยู่ด้านนอกบ้าน ส่งข่าวไปถามหาพระองค์มีผู้คนจำนวนมากนั่งล้อมรอบพระองค์
และพวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า ‘ดูเถิดมารดาและพี่น้องชายหญิงของพระองค์อยู่ด้านนอกบ้าน
กำลังถามหาพระองค์’ พระองค์จึงตอบพวกเขาว่า
‘ใครคือแม่ของข้า และใครคือพี่น้องของข้า?’ แล้วพระองค์ทรงมองไปยังผู้ที่นั่งล้อมรอบพระองค์

และตรัสว่า ‘นี่คือแม่และพี่น้องของข้า; เพราะผู้ใดที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า
ผู้นั้นคือพี่น้องชาย พี่น้องหญิง และแม่ของข้า’

มาระโก 3:28–35
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 13.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มจากข้อ 15

ในเวลานั้น พระเยซูเริ่มสอนอยู่ริมทะเล
และมีผู้คนมารวมตัวกันรอบพระองค์เป็นจำนวนมาก
จนพระองค์ต้องขึ้นเรือและนั่งอยู่บนทะเล
ส่วนประชาชนทั้งหมดยืนอยู่บนฝั่ง
พระองค์สอนพวกเขาหลายเรื่องด้วยคำอุปมา
และในคำสอนของพระองค์ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ฟังเถิด:
‘มีผู้หว่านเมล็ดออกไปหว่าน; และขณะที่เขากำลังหว่าน
เมล็ดบางส่วนตกลงข้างทาง นกก็มาจิกกินมันไปส่วนเมล็ดบางส่วนตกลงบนดินหิน ซึ่งดินไม่ลึกนักมันจึงงอกขึ้นเร็ว เพราะดินตื้น แต่เมื่อแดดขึ้นมันก็เหี่ยวแห้งไป และเนื่องจากไม่มีราก มันจึงแห้งตายบางเมล็ดตกลงท่ามกลางหนาม
หนามก็เติบโตขึ้นและบีบรัดเมล็ดนั้น จนไม่เกิดผลเลยส่วนบางเมล็ดตกลงบนดินดี ก็เกิดผลขึ้น เติบโต และให้ผล—
บางเมล็ดให้ผลสามสิบเท่า บางเมล็ดให้ผลหกสิบเท่า
และบางเมล็ดให้ผลร้อยเท่า แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!’

มาระโก 4:1–9
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 13.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 16

ในเวลานั้น บรรดาศิษย์ได้มาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัว
และถามพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมา

95

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า:
‘ท่านทั้งหลายได้รับประทานให้รู้ความลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่สำหรับผู้ที่อยู่ภายนอกทุกสิ่งถูกนำเสนอผ่านคำอุปมา; เพื่อว่าพวกเขาจะมองด้วยตาแต่ไม่เห็น;
ฟังด้วยหูแต่ไม่เข้าใจเพื่อไม่ให้พวกเขากลับใจและบาปของพวกเขาได้รับการอภัย’ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า: ‘ท่านทั้งหลายไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ? แล้วพวกเจ้าจะเข้าใจอุปมาทั้งหมดได้อย่างไร?
ผู้หว่านคือผู้ที่หว่านพระวจนะ
เมล็ดที่หว่านตามทางหมายถึงผู้ที่มีพระวจนะหว่านลงในใจ แต่เมื่อพวกเขาได้ยินซาตานก็มาทันทีและชิงพระวจนะที่หว่านไว้ในใจพวกเขาไป
ในทำนองเดียวกัน เมล็ดที่หว่านลงบนดินหินหมายถึงผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วก็รับไว้ด้วยความยินดีทันที แต่ไม่มีรากในตัวตนเองและใจไม่มั่นคง; เมื่อมีความทุกข์ยากหรือการข่มเหงเกิดขึ้นเพราะพระวจนะ พวกเขาก็ถูกชักจูงให้หลงทางทันทีเมล็ดที่หว่านลงบนดินที่มีหนามหมายถึงผู้ที่ได้ยินพระวจนะ แต่ความกังวลของโลกนี้ ความล่อลวงของความมั่งคั่งและความปรารถนาอื่น ๆ ได้เข้ามาในใจพวกเขาทำให้พระวจนะถูกบีบคั้นจนไม่ออกผล
ส่วนเมล็ดที่หว่านลงบนดินดีนั้น
หมายถึงผู้ที่ได้ยินพระวจนะและรับไว้ จนออกผลบางคนได้สามสิบเท่า บางคนได้หกสิบเท่าและบางคนได้ร้อยเท่า แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘คนเรานำตะเกียงมาเพื่อวางไว้ใต้ถ้วยหรือใต้เตียงหรือ? ไม่ใช่เพื่อวางไว้บนเชิงตะเกียงหรือ?
ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย
และไม่มีสิ่งใดที่เป็นความลับซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย
หากใครมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!

มาระโก 4:10–23
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 14.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 17

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘จงระวังสิ่งที่ท่านได้ยิน:
มาตรที่ท่านใช้จะเป็นมาตรที่ท่านได้รับ
และผู้ฟังจะได้รับเพิ่มอีก เพราะผู้ที่มีจะได้รับเพิ่มอีก แต่ผู้ไม่มีแม้สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปจากเขา’ และพระองค์ตรัสว่า:
‘อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนชายคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดลงบนดิน; เขานอนและตื่นทั้งคืนและทั้งวัน; และเขาไม่รู้ว่าเมล็ดนั้นงอกและเติบโตอย่างไร
เพราะดินให้ผลด้วยตัวมันเอง ก่อนอื่นเป็นใบอ่อนแล้วเป็นรวง แล้วเป็นเมล็ดเต็มในรวงเมื่อพืชผลสุกงอมแล้ว เขาก็ส่งเคียวไปทันทีเพราะถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว และท่านกล่าวว่า ‘เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด? หรือจะใช้คำอุปมาใดมาอธิบายมัน?

96

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

มันเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด ซึ่งเมื่อหว่านลงดินเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในโลกทั้งสิ้น
แต่เมื่อหว่านแล้ว
มันก็งอกและกลายเป็นพืชที่ใหญ่ที่สุดในบรรดาพืชทั้งหมด และแตกกิ่งก้านใหญ่จนนกในอากาศสามารถมาพักพิงใต้ร่มเงาของมันได้
และด้วยอุปมาเช่นนี้มากมาย
พระองค์ทรงเทศนาพระวจนะแก่พวกเขา
ตามที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้
พระองค์ไม่ตรัสกับพวกเขาโดยไม่ใช้คำอุปมา
แต่ทรงอธิบายทุกสิ่งแก่เหล่าสาวกของพระองค์เป็นการส่วนตัว
มาระโก 4:24–34
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 14.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 18

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า ‘เราข้ามไปฝั่งตรงข้ามกันเถอะ’
และเมื่อพวกเขาส่งฝูงชนไปแล้ว ก็นำพระองค์ไปด้วย
ตามที่พระองค์ประทับอยู่ในเรือนั้น มีเรืออื่น ๆอยู่ร่วมกับพระองค์ด้วย แล้วเกิดพายุใหญ่ขึ้นคลื่นซัดเข้ามาในเรือ จนเรือเริ่มเต็มไปด้วยน้ำแต่พระองค์กำลังนอนหลับอยู่บนเบาะที่ท้ายเรือ
พวกเขารบกวนพระองค์และกล่าวว่า “อาจารย์!
พระองค์ไม่ห่วงว่าเราจะตายหรือ?” พระองค์จึงลุกขึ้น
สั่งให้ลมสงบ และตรัสกับทะเลว่า “สงบลง! เงียบลง!”
ลมก็สงบลง และทะเลก็สงบเงียบ
แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงกลัวมากเช่นนี้? พวกท่านยังไม่มีความเชื่อหรือ?”
พวกเขาก็เต็มไปด้วยความกลัวอย่างยิ่ง และพูดกันว่า “ผู้นี้คือใครกันแน่ที่แม้ลมและทะเลก็เชื่อฟังพระองค์?”

มาระโก 4:35–41
วันพุธของสัปดาห์ที่ 14.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 19

ในเวลานั้น พระเยซูได้มาถึงฝั่งตรงข้ามของทะเล
ในดินแดนของชาวกาดารีน และเมื่อพระองค์ก้าวลงจากเรือก็มีชายคนหนึ่งที่ถูกร้ายผีร้ายเข้าสิงออกมาจากหลุมศพมาพบพระองค์ทันที เขาอาศัยอยู่ในหลุมศพ
และไม่มีใครสามารถผูกมัดเขาได้ แม้แต่ด้วยโซ่ตรวน
เพราะเขาเคยถูกผูกมัดด้วยโซ่ตรวนและโซ่หลายครั้ง
แต่เขาก็จะหักโซ่และทุบโซ่ตรวนจนแตกและไม่มีใครสามารถควบคุมเขาได้; ทั้งวันทั้งคืนในภูเขาและท่ามกลางสุสาน
เขามักจะร้องตะโกนและทุบตีตัวเองกับหิน
แต่เมื่อเขาเห็นพระเยซูจากระยะไกล
เขาก็วิ่งมาและก้มกราบต่อหน้าพระองค์แล้วร้องตะโกนด้วยเสียงดังว่า:
‘พระองค์มีธุระอะไรกับข้า พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด?
ข้าขออ้อนวอนพระองค์ด้วยพระเจ้า อย่าทรมานข้าเลย!’

97

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

และเห็นความวุ่นวาย มีผู้คนร้องไห้และคร่ำครวญเสียงดังแล้วพระองค์เข้าไปและตรัสกับพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงวุ่นวายและร้องไห้เช่นนี้?
เด็กหญิงนั้นไม่ได้ตาย แต่กำลังหลับอยู่’ และพวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์
แต่พระองค์ทรงส่งทุกคนออกไป
แล้วทรงนำพ่อแม่ของเด็กหญิงและผู้ที่อยู่กับพระองค์เข้าไปยังที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่
แล้วทรงจับมือเด็กหญิงนั้นและตรัสกับเธอว่า “ทาลิตาคูมิ” ซึ่งหมายความว่า “เด็กหญิงน้อย ข้าพเจ้าบอกเจ้าจงลุกขึ้นเถิด”
และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นทันทีและเริ่มเดินได้
เพราะเธออายุประมาณสิบสองปี
ผู้ที่ได้เห็นเหตุการณ์นี้ต่างรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง
พระองค์จึงสั่งพวกเขาอย่างเคร่งครัดว่าอย่าให้ใครรู้เรื่องนี้ และบอกให้พวกเขาให้เธอรับประทานอาหารจากนั้นพระองค์ก็ออกเดินทางจากที่นั่นและมาถึงเมืองของพระองค์เอง ส่วนสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
มาระโก 5:22–24; 35b–6:1
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 14.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 21

ในเวลานั้น มีฝูงชนจำนวนมากตามพระเยซู
และเบียดเสียดเข้ามาหาพระองค์
มีหญิงคนหนึ่งที่เป็นโรคเลือดออกมานานถึงสิบสองปี
เธอได้ทนทุกข์ทรมานจากแพทย์หลายคนมาแล้ว
เธอใช้เงินทั้งหมดที่มีไป แต่ไม่พบการบรรเทาอาการกลับยิ่งแย่ลง – เมื่อได้ยินเรื่องพระเยซูเธอจึงเดินมาอยู่เบื้องหลังพระองค์ในท่ามกลางฝูงชน
และสัมผัสชายเสื้อของพระองค์ เพราะเธอคิดในใจว่า ‘หากฉันได้สัมผัสชายเสื้อของพระองค์ ฉันก็จะหายดี’ และทันทีนั้น การไหลของเลือดก็หยุดลงและเธอรู้สึกในร่างกายว่าโรคภัยของเธอได้หายแล้ว
ในขณะนั้นเอง
พระเยซูทรงรู้สึกในพระทัยว่าพลังได้ออกจากพระองค์
จึงทรงหันพระวรกายในฝูงชนและตรัสว่า
“ใครได้แตะเสื้อของเรา?” เหล่าสาวกของพระองค์ทูลว่า
“พระองค์ทรงเห็นแล้วว่าฝูงชนกำลังเบียดเสียดพระองค์อยู่ แต่พระองค์ยังตรัสถามว่า ‘ใครได้แตะเรา?’”
แต่พระองค์ทรงมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าใครเป็นผู้กระทำ
หญิงนั้น ซึ่งเต็มไปด้วยความกลัวและตัวสั่นเพราะรู้ดีว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอเป็นอย่างไร
จึงก้าวออกมา ก้มลงกราบที่พระบาทพระองค์
และเล่าความจริงทั้งหมดให้พระองค์ฟัง
พระองค์ตรัสกับเธอว่า “ลูกสาวความเชื่อของเจ้าได้ช่วยเจ้าให้รอดแล้ว จงไปอย่างสันติและจงหายจากโรคภัยของเจ้าเถิด”

มาระโก 5:24–34
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 15.
แด่ผู้พลีชีพ

99

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 22

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองบ้านเกิดของพระองค์
และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามมาด้วย เมื่อถึงวันสะบาโตพระองค์ก็เริ่มสอนในธรรมศาลา
และผู้ที่ได้ยินพระองค์ต่างประหลาดใจ กล่าวว่า ‘พระองค์ได้สิ่งนี้มาจากไหน?
พระปัญญาใดที่ประทานแก่พระองค์
และพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์เช่นนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ได้อย่างไร? ‘นี่ไม่ใช่ช่างไม้ ลูกของมารีพี่ชายของยากอบ โยเซส ยูดาส และซีโมนหรือ? พี่สาวของพระองค์ไม่ได้อยู่กับเราที่นี่หรือ?’
และพวกเขาก็รู้สึกขุ่นเคืองต่อพระองค์
แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
‘ผู้เผยพระวจนะจะไม่ได้รับการยกย่อง
ยกเว้นในเมืองบ้านเกิดของตนเอง
ท่ามกลางญาติพี่น้องของตนเอง และในบ้านของตนเอง’ และพระองค์ไม่สามารถทำปาฏิหาริย์ใดที่นั่นได้
ยกเว้นการวางมือลงบนผู้ป่วยไม่กี่คนและรักษาให้หาย
พระองค์จึงประหลาดใจในความไม่เชื่อของพวกเขา
แล้วพระองค์ก็เดินทางไปรอบหมู่บ้านใกล้เคียงเพื่อสอน
และเมื่อเรียกสาวกสิบสองคนมา
พระองค์ก็เริ่มส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ
และให้อำนาจแก่พวกเขาเหนือวิญญาณชั่ว
มาระโก 6:1–7
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 15.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 23

ในเวลานั้น พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา
และเริ่มส่งพวกเขาออกไปทีละสองคน
พร้อมทั้งประทานอำนาจเหนือวิญญาณชั่วให้พวกเขา
และท่านสั่งให้พวกเขาอย่าพกพาสิ่งใดไปในการเดินทางนอกจากไม้เท้า—อย่าพกถุง อย่าพกขนมปังอย่าพกเงินในเข็มขัด—แต่ให้สวมรองเท้าแบบเรียบง่าย
และอย่าพกเสื้อสองตัว และท่านกล่าวกับพวกเขาว่า ‘เมื่อใดที่ท่านเข้าบ้านใด
ก็อยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกจากที่นั้น
และหากมีใครไม่ต้อนรับท่านหรือไม่ฟังท่าน
เมื่อท่านออกจากที่นั้น ให้สะบัดฝุ่นออกจากเท้าของท่านเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าบอกท่านว่าในวันพิพากษา
เมืองนั้นจะรับโทษหนักกว่าเมืองโสโดมและโกโมราห์เสียอีก พวกเขาจึงออกไปประกาศให้คนกลับใจใหม่ขับไล่ปีศาจได้มากมาย
และเจิมน้ำมันให้คนป่วยหลายคนจนหายจากโรค
มาระโก 6:7–13
วันพุธของสัปดาห์ที่ 15.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 24

ในเวลานั้น กษัตริย์เฮโรด เมื่อได้ยินเรื่องพระเยซู

(เพราะพระนามของพระองค์ได้เป็นที่รู้จักแพร่หลายแล้ว) ก็กล่าวว่า “นี่คือยอห์นผู้ให้บัพติศมา

100

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

ประชาชนเห็นพวกเขาออกเดินทาง และมีหลายคนจำพวกเขาได้ดังนั้น
ผู้คนจากทุกเมืองจึงวิ่งมาแจ้งข่าวให้พวกเขาทราบ
และมารวมตัวรอบพระองค์
พระเยซูขึ้นฝั่งและเห็นฝูงชนจำนวนมาก
พระองค์ทรงสงสารพวกเขา
เพราะพวกเขาเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
และพระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาหลายเรื่อง
เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก
สาวกของพระองค์มาหาพระองค์และกล่าวว่า
‘ที่นี่เป็นสถานที่ร้าง และเวลาก็เย็นแล้ว – โปรดส่งพวกเขาไปเพื่อให้พวกเขาไปยังหมู่บ้านและชุมชนรอบๆ และซื้อขนมปังมากินเอง เพราะพวกเขาไม่มีอะไรกินเลย’ พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า ‘พวกเจ้าจงให้พวกเขากินเถิด’ พวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า
“เราต้องไปซื้อขนมปังมูลค่าสองร้อยเดนารีเพื่อให้พวกเขากินหรือ?” แต่พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน? ไปดูสิ” เมื่อพวกเขารู้แล้วจึงตอบว่า “ห้าก้อนและปลาสองตัว” แล้วพระองค์จึงสั่งให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มๆ
บนหญ้าเขียว และพวกเขาก็นั่งลงเป็นแถวๆตามร้อยและตามห้าสิบ
พระองค์ทรงหยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวขึ้น
ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นสู่สวรรค์ ทรงขอบพระคุณ
ทรงหักขนมปังและมอบให้สาวกของพระองค์เพื่อแจกจ่ายแก่ประชาชน และพระองค์ทรงแบ่งปลาสองตัวนั้นให้ทุกคนกินและทุกคนก็กินจนอิ่มและพวกเขารวบรวมเศษขนมปังและเศษปลาที่เหลือ—
ได้เต็มสิบสองตะกร้า
ขณะนั้นมีชายประมาณห้าพันคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น
แล้ว และทันทีนั้น
พระองค์ก็ทรงเร่งให้เหล่าสาวกขึ้นเรือไปก่อนไปยังฝั่งตรงข้าม คือเมืองเบธไซดาส่วนพระองค์ทรงส่งฝูงชนให้กลับไป
มาระโก 6:30–45
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 15.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ข้อ 26

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงสั่งให้สาวกของพระองค์ขึ้นเรือและไปก่อนไปยังฝั่งตรงข้าม คือเมืองเบธไซดาส่วนพระองค์ทรงส่งฝูงชนให้กลับไป
และเมื่อส่งพวกเขาไปแล้ว
พระองค์ก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาเย็นเรืออยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์ทรงอยู่เพียงลำพังบนฝั่งพระองค์เห็นพวกเขากำลังพายเรืออย่างยากลำบาก
เพราะลมพัดสวนทางกับพวกเขา และเมื่อถึงยามที่สี่ของคืนพระองค์เสด็จมาหาพวกเขา โดยทรงเดินบนทะเลและกำลังจะผ่านพวกเขาไป
เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ทรงเดินบนทะเล
ก็คิดว่าพระองค์เป็นผี จึงร้องขึ้น
เพราะทุกคนเห็นพระองค์และรู้สึกหวาดกลัว แต่ทันทีนั้น

102

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงมีใจกล้าเถิด เราเองอย่ากลัวเลย’ แล้วพระองค์ก็ขึ้นเรือไปกับพวกเขาและลมก็สงบลง พวกเขาต่างประหลาดใจและงุนงงอย่างยิ่งเพราะยังไม่เข้าใจปาฏิหาริย์แห่งขนมปัง
เนื่องจากใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เมื่อข้ามฝั่งแล้วพวกเขาก็มาถึงเขตเกเนซาเรท และจอดเรือที่ริมฝั่ง
มาระโก 6:45–53
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 15.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ข้อ 27

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูเสด็จลงจากเรือ
ประชาชนก็จำพระองค์ได้ทันที
พวกเขาวิ่งไปทั่วทั้งบริเวณ
และเริ่มหามผู้ป่วยบนเตียงไปยังทุกแห่งที่พวกเขาได้ยินว่าพระองค์ประทับอยู่ และทุกที่ที่พระองค์เสด็จไป— ไม่ว่าจะเป็นหมู่บ้าน เมือง หรือชุมชนเล็กๆ— พวกเขาก็วางผู้ป่วยไว้กลางแจ้งและวิงวอนให้พระองค์อนุญาตให้พวกเขาได้สัมผัสแม้เพียงชายเสื้อของพระองค์;
และผู้ที่สัมผัสพระองค์ก็ได้รับการรักษาให้หาย
พวกฟาริสีและนักเขียนบางคนที่มาจากเยรูซาเล็มได้มารวมตัวรอบพระองค์;
และเมื่อพวกเขาเห็นศิษย์บางคนของพระองค์กินขนมปังด้วยมือที่ ‘ไม่สะอาด’ — คือมือที่ยังไม่ล้าง — พวกเขาก็วิพากษ์วิจารณ์พวกเขา
เพราะพวกฟาริสีและชาวยิวทุกคนจะไม่กินอาหารเว้นแต่จะล้างมือให้สะอาดตามประเพณีของผู้อาวุโส;
และพวกเขาก็ไม่กินอาหารหลังจากกลับจากตลาดโดยไม่ล้างมือก่อน นอกจากนี้ยังมีประเพณีอื่น ๆอีกมากมายที่พวกเขารับมาปฏิบัติ เช่น การล้างถ้วย โถหม้อ และม้านั่งแล้วพวกฟาริสีและนักเขียนพระคัมภีร์ก็ถามพระองค์ว่า
‘ทำไมสาวกของพระองค์ไม่ปฏิบัติตามประเพณีของผู้อาวุโสแต่กลับกินขนมปังด้วยมือที่ยังไม่ล้าง?’
พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า
“อิสยาห์ได้พยากรณ์ถูกต้องเกี่ยวกับพวกท่านผู้เสแสร้งดังที่เขียนไว้ว่า
‘ชนชาตินี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากแต่ใจของพวกเขากลับห่างไกลจากเรา;
การนมัสการของพวกเขานั้นไร้ประโยชน์เพราะพวกเขาสอนคำบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอน’
เพราะพวกท่านได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าและยึดมั่นในประเพณีของมนุษย์”

マルコ 6:54–7:8A
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 16.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 28

ในเวลานั้น
พวกฟาริสีและนักเขียนพระคัมภีร์ถามพระเยซูว่า
“ทำไมลูกศิษย์ของท่านไม่ปฏิบัติตามประเพณีของผู้อาวุโสแต่กลับกินขนมปังด้วยมือที่ยังไม่ล้าง?”
พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า
“อิสยาห์ได้พยากรณ์ถูกต้องเกี่ยวกับพวกท่านผู้เป็นคนหน้าซื่อใจคด ดังที่เขียนไว้ว่า

103

□□□

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

เป็นมลทิน และเมื่อท่านออกจากที่นั้นท่านก็ไปยังเขตเมืองไทระและซีดอน
มาระโก 7:14–24A
วันพุธของสัปดาห์ที่ 16.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 30

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเขตเมืองไทระและไซดอน
และเมื่อเสด็จเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง
พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ใครรู้
แต่พระองค์ก็ไม่สามารถซ่อนตัวได้
เพราะมีหญิงคนหนึ่งที่ลูกสาวของเธอถูกวิญญาณชั่วสิงอยู่ ได้ยินข่าวเกี่ยวกับพระองค์จึงมาและกราบลงที่พระบาทของพระองค์;
หญิงนั้นเป็นคนต่างชาติ เป็นชาวซีโร-ฟีนีเซียโดยกำเนิด; และเธอวิงวอนพระองค์ให้ขับวิญญาณชั่วออกจากลูกสาวของเธอ แต่พระเยซูตรัสกับเธอว่า ‘ให้เด็กๆได้รับอาหารก่อนเถิด
เพราะไม่สมควรที่จะเอาขนมปังของเด็กๆ ไปโยนให้สุนัข’ เธอตอบว่า ‘ใช่ครับ พระเจ้าแต่แม้สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ยังกินเศษขนมปังของเด็กๆได้’ พระองค์จึงตรัสกับเธอว่า “เพราะคำพูดนี้ จงไปเถิดปีศาจได้ออกจากลูกสาวของท่านแล้ว” เมื่อเธอกลับถึงบ้านก็พบว่าปีศาจได้ออกจากลูกสาวแล้ว
และลูกสาวของเธอกำลังนอนอยู่บนเตียง
มาระโก 7:24–30
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 16.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,บทที่ 31

ในเวลานั้น
หลังจากที่พระเยซูได้ออกจากเขตเมืองไทระและซีดอน
พระองค์ก็เสด็จไปยังทะเลกาลิลีอีกครั้ง
โดยผ่านเขตเมืองเดคาโพลิส
มีชายคนหนึ่งที่หูหนวกและพูดไม่ชัดถูกนำมาหาพระองค์
และพวกเขาวิงวอนให้พระองค์วางมือลงบนตัวเขา
พระเยซูทรงนำเขาออกไปจากฝูงชน
ทรงเอานิ้วมือสอดเข้าไปในหูของเขา
และเมื่อทรงถ่มน้ำลายแล้ว ทรงแตะลิ้นของเขา จากนั้นทรงเงยพระพักตร์ขึ้นสู่สวรรค์ ทรงถอนพระทัยและตรัสกับเขาว่า “เอฟฟาธา” ซึ่งมีความหมายว่า “จงเปิดออก” ทันทีนั้น หูของเขาก็เปิดออกความติดขัดในลิ้นก็คลายไป และเขาพูดได้ชัดเจนพระเยซูสั่งให้พวกเขาอย่าบอกใคร
แต่ยิ่งพระองค์ห้ามมากเท่าไร
พวกเขาก็ยิ่งประกาศออกไปมากเท่านั้น
และพวกเขาก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง กล่าวว่า “พระองค์ทรงทำทุกสิ่งได้ดี—
พระองค์ทำให้คนหูหนวกได้ยิน และคนพูดไม่ได้พูดได้”

มาระโก 7:31–37
วันเสาร์ที่ 4 ของช่วงมหาพรต

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 32

ในเวลานั้น เมื่อมีฝูงชนจำนวนมากมารวมตัวกัน
และไม่มีอาหารกิน

105

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระเยซูจึงเรียกสาวกของพระองค์มาและตรัสกับพวกเขาว่า
‘เราสงสารฝูงชนนี้ เพราะพวกเขาอยู่กับเราสามวันแล้วแต่ไม่มีอาหารกิน
หากเราส่งพวกเขากลับบ้านโดยที่ยังไม่ได้กินอาหาร
พวกเขาก็จะหมดแรงระหว่างทางเพราะบางคนในหมู่พวกเขามาจากที่ไกลมาก’
เหล่าสาวกตอบพระองค์ว่า “ในที่ร้างนี้จะหาขนมปังพอให้พวกเขาได้อย่างไร?”
พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน?” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อน” แล้วพระองค์ก็สั่งให้ประชาชนนั่งลงบนพื้นดิน;
แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้นมา ทรงขอบพระคุณแล้วทรงหักออกและมอบให้สาวกของพระองค์เพื่อแจกจ่าย;
และพวกเขาก็แจกจ่ายให้ประชาชนพวกเขายังมีปลาตัวเล็กอีกไม่กี่ตัว;
หลังจากที่พระองค์ทรงอวยพรแล้ว
พระองค์ก็สั่งให้แจกปลาเหล่านั้นด้วย พวกเขากินจนอิ่ม; และเก็บเศษที่เหลือไว้—เต็มเจ็ดตะกร้า
ผู้ที่กินมีประมาณสี่พันคน
แล้วพระองค์ก็ส่งพวกเขาให้กลับไป ทันทีหลังจากนั้นพระองค์ก็ขึ้นเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์
และมาถึงเขตดัลมานูธา
มาระโก 8:1–10
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 16.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 33

ในเวลานั้น พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้แย้งกับพระเยซู
โดยเรียกร้องให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์
เพื่อทดสอบพระองค์ พระองค์จึงถอนหายใจลึกๆ และตรัสว่า “ทำไมคนรุ่นนี้จึงแสวงหาหมายสำคัญ?
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าจะไม่มีหมายสำคัญใดถูกให้แก่มนุษย์รุ่นนี้”
แล้วพระองค์ก็ทิ้งพวกเขาไว้ ขึ้นเรืออีกครั้งและออกเดินทางไปยังฝั่งตรงข้าม
ส่วนสาวกของพระองค์ได้ลืมนำขนมปังไปด้วย
และนอกจากขนมปังหนึ่งก้อนแล้ว
พวกเขาก็ไม่มีอะไรติดตัวในเรือเลย
พระองค์จึงเตือนพวกเขาว่า
‘จงระวังอย่าให้ถูกหมักด้วยยีสต์ของพวกฟาริสีและยีสต์ของเฮโรด’ และเมื่อพวกเขากำลังหารือกันเรื่องนี้พวกเขาก็บอกกันว่า ‘นี่หมายความว่าเราไม่มีขนมปัง’ พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงหารือกันว่าไม่มีขนมปัง? พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือยังไม่รู้เรื่องหรือ? ใจพวกท่านยังแข็งอยู่หรือ? มีตาแต่ไม่เห็นหรือ? มีหูแต่ไม่ได้ยินหรือ? และพวกท่านไม่จำได้หรือ? ‘เมื่อเราแบ่งขนมปังห้าก้อนให้คนห้าพันคนพวกท่านเก็บชิ้นขนมปังที่เหลือได้กี่ตะกร้า?’
พวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า ‘สิบสอง.’ ‘และเมื่อเราแบ่งขนมปังเจ็ดก้อนให้คนสี่พันคนพวกท่านเก็บชิ้นขนมปังที่เหลือได้กี่ตะกร้า?’

106

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พวกเขากล่าวว่า ‘เจ็ด.’ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า
‘ทำไมพวกท่านยังไม่เข้าใจ?’

มาระโก 8:11–21
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 30.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 34

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเบธไซดา
และมีคนนำชายตาบอดมาหาพระองค์
และวิงวอนให้พระองค์สัมผัสเขา
พระองค์ทรงจับมือชายตาบอดนั้น นำเขาออกไปนอกหมู่บ้านแล้วทรงถ่มน้ำลายลงบนตาของเขา ทรงวางพระหัตถ์บนเขาและตรัสว่า “ท่านเห็นอะไรได้บ้างหรือไม่?” เขามองขึ้นไปและกล่าวว่า ‘ผมเห็นคนเดินไปมาแต่พวกเขาดูเหมือนต้นไม้’
แล้วพระเยซูก็วางมือลงบนตาของเขาอีกครั้ง
และบอกให้เขามองดู
เขาจึงหายเป็นปกติและสามารถเห็นทุกสิ่งได้ชัดเจน
พระเยซูส่งเขากลับบ้าน และกล่าวว่า ‘อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน และอย่าบอกใครที่นั่น’

มาระโก 8:22–26
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 30.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 35

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงนำสาวกของพระองค์ไปยังหมู่บ้านต่างๆ
ในเขตซีซาเรีย ฟิลิปปี ระหว่างทางพระองค์ทรงถามสาวกของพระองค์ว่า
‘คนทั้งหลายกล่าวว่าเราเป็นใคร?’ พวกเขาตอบว่า
‘ยอห์นผู้ให้บัพติศมา’; บางคนตอบว่า ‘เอลียาห์’;
และบางคนตอบว่า ‘หนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ’
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘แต่พวกท่านว่าเราเป็นใคร?’ เปโตรตอบพระองค์ว่า ‘พระองค์คือพระคริสต์’ และพระองค์ทรงเตือนพวกเขาอย่าบอกใครเกี่ยวกับพระองค์เลย แล้วพระองค์ก็เริ่มสอนพวกเขาว่า
บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง ถูกผู้อาวุโส
มหาปุโรหิต และนักเขียนธรรมบัญญัติปฏิเสธ ถูกฆ่าตาย
และจะฟื้นคืนชีพในวันที่สาม
มาระโก 8:27–31
วันเสาร์ที่ 5 ของช่วงมหาพรต

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 36

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงห้ามลูกศิษย์ของพระองค์อย่างเคร่งครัดไม่ให้บอกใครเกี่ยวกับพระองค์ และพระองค์เริ่มสอนพวกเขาว่า
บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ ถูกผู้อาวุโส
มหาปุโรหิต และนักเขียนกฎหมายปฏิเสธ ถูกฆ่าตาย
และจะฟื้นคืนชีพในวันที่สาม
และพระองค์ตรัสเรื่องนี้อย่างเปิดเผย
แต่เปโตรได้พาพระองค์ไปข้างๆ แล้วเริ่มตำหนิพระองค์แต่พระองค์กลับหันมาและมองดูเหล่าสาวก
แล้วตำหนิเปโตรว่า “ไปอยู่ข้างหลังเราเถิด ซาตาน! เพราะเจ้าไม่ได้คิดถึงสิ่งของพระเจ้าแต่คิดถึงสิ่งของมนุษย์”

107

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและเหล่าสาวกของพระองค์มาพร้อมกัน และตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดที่ต้องการตามเราต้องปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตน และตามเรา”

มาระโก 8:30–34
วันพุธของสัปดาห์ที่ 30.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 37

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ผู้ใดที่ประสงค์จะตามเรา
ต้องปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตน และตามเราเพราะผู้ใดที่ประสงค์จะรักษาชีวิตตนเอง
จะสูญเสียชีวิตนั้น
แต่ผู้ใดที่สูญเสียชีวิตตนเองเพื่อเราและเพื่อข่าวประเสริฐ จะรักษาชีวิตนั้นไว้เพราะประโยชน์อะไรแก่บุคคลหนึ่ง หากเขาได้ทั้งโลกแต่สูญเสียชีวิตตนเอง? หรือมนุษย์จะจ่ายราคาเท่าใดเพื่อไถ่จิตวิญญาณของตนเอง? เพราะผู้ใดที่อับอายต่อเราและคำพูดของเราในรุ่นนี้
ซึ่งเป็นรุ่นที่ผิดศีลธรรมและเต็มไปด้วยบาป
พระบุตรมนุษย์ก็จะอับอายต่อผู้นั้นเช่นกัน
เมื่อพระองค์เสด็จมาในพระสิริของพระบิดาพร้อมด้วยทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ลิ้มรสความตายก่อนที่จะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์อำนาจ’

มาระโก 8:34–9:1
สัปดาห์ที่ 3 ของเทศกาลมหาพรต
วันอาทิตย์หลังวันยกย่องไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 38

ในเวลานั้น พระเยซูทรงนำเปโตร ยากอบ และยอห์น
ไปยังภูเขาสูงเพียงสามคน
และทรงเปลี่ยนพระวรกายต่อหน้าพวกเขา
เสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวสว่างไสว
เหมือนสีขาวของหิมะ ขาวกว่าที่สารฟอกขาวใดๆบนโลกนี้จะทำให้ขาวได้
แล้วเอลียาห์และโมเสสก็ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา
และกำลังสนทนากับพระเยซูอยู่
เปโตรจึงกล่าวกับพระเยซูว่า “รับบีการที่เราอยู่ที่นี่นั้นดีมากขอให้เราสร้างที่พักสามหลัง: หนึ่งหลังสำหรับท่านหนึ่งหลังสำหรับโมเสส และหนึ่งหลังสำหรับเอลียาห์” เพราะเขาไม่รู้จะพูดอะไร
เนื่องจากพวกเขาต่างเต็มไปด้วยความเกรงกลัว
แล้วมีเมฆมาปกคลุมพวกเขา และมีเสียงจากเมฆนั้นกล่าวว่า

‘นี่คือลูกชายที่รักของข้า; จงฟังเขา’ และทันใดนั้นเมื่อพวกเขามองไปรอบๆ
ก็ไม่เห็นใครอยู่กับพวกเขาอีกแล้ว
นอกจากพระเยซูเพียงผู้เดียว
เมื่อพวกเขากำลังลงจากภูเขา
พระองค์ก็สั่งให้พวกเขาอย่าบอกใครเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็น จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นจากความตาย
มาระโก 9:2–9
การเปลี่ยนรูปของพระเจ้า ในพิธีสวดเช้า

108

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 39

ในเวลานั้น
สาวกทั้งหลายได้คิดถึงคำพูดของพระเยซูอย่างลึกซึ้ง
และถามกันว่า “การฟื้นขึ้นจากความตาย”
นั้นหมายความว่าอย่างไร และพวกเขาถามพระองค์ว่า
‘แล้วทำไมนักเขียนพระคัมภีร์จึงกล่าวว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?’ พระองค์ตอบว่า ‘จริงอยู่ว่าเอลียาห์ต้องมาก่อนและจัดระเบียบทุกสิ่งให้เรียบร้อย; ส่วนบุตรมนุษย์ ตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างหนักและถูกดูหมิ่น
“แต่เราบอกท่านว่า เอลียาห์ได้มาแล้วและพวกเขาได้ทำกับเขาตามใจชอบแล้วตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับเขา”
เมื่อพระองค์มาถึงที่เหล่าสาวก
พระองค์เห็นฝูงชนจำนวนมากล้อมรอบพวกเขา
และนักเขียนพระคัมภีร์กำลังโต้เถียงกับพวกเขา
เมื่อฝูงชนเห็นพระองค์ พวกเขาก็ประหลาดใจทั้งหมดและวิ่งเข้ามาทักทายพระองค์
พระองค์จึงถามนักเขียนพระคัมภีร์ว่า “ท่านกำลังโต้เถียงกับพวกเขาเรื่องอะไร?”

มาระโก 9:10–16
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 30.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 40

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู
ก้มตัวลงต่อหน้าพระองค์ และกล่าวว่า “อาจารย์ข้าพเจ้าได้นำลูกชายของข้าพเจ้ามาหาพระองค์แล้ว
เขาถูกวิญญาณร้ายเข้าสิงจนพูดไม่ได้
ทุกครั้งที่วิญญาณนั้นเข้าสิงตัวเขา มันก็โยนเขาลงพื้นเขาจะมีน้ำลายฟูมปาก ขบฟัน และตัวแข็งทื่อ” “ผมได้ขอให้ลูกศิษย์ของท่านขับวิญญาณนั้นออกไปแต่พวกเขาทำไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ้รุ่นที่ไม่มีความเชื่อ! ฉันต้องอยู่กับพวกท่านอีกนานเท่าใด? ฉันต้องทนกับพวกท่านอีกนานเท่าใด? ‘นำเขาไปหาเรา’ และพวกเขาก็นำเขาไปหาพระองค์
ทันทีที่ชายที่ถูกผีสิงเห็นพระองค์
ผีนั้นก็ทำให้เขาชักกระตุก เขาตกลงพื้นและกลิ้งไปมา
มีน้ำลายฟูมปาก พระเยซูถามพ่อของเขาว่า
‘เรื่องนี้เกิดขึ้นกับเขามานานเท่าไรแล้ว?’ เขาตอบว่า ‘ตั้งแต่ยังเด็ก;
และวิญญาณนั้นได้โยนเขาลงทั้งในไฟและน้ำหลายครั้งเพื่อจะทำลายเขา; แต่หากท่านสามารถทำอะไรได้บ้างขอโปรดเมตตาเราและช่วยเราด้วย’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘หากท่านมีความเชื่อแม้เพียงเล็กน้อยสิ่งทั้งปวงก็เป็นไปได้สำหรับผู้ที่เชื่อ’ ทันทีนั้นพ่อของเด็กชายก็ร้องขึ้นด้วยน้ำตาว่า “ข้าเชื่อแล้วพระเจ้า! โปรดช่วยความไม่เชื่อของข้าด้วย” เมื่อพระเยซูเห็นว่าฝูงชนกำลังมารวมตัวกัน
พระองค์ก็สั่งให้วิญญาณชั่วนั้นออกไป โดยตรัสว่า “วิญญาณที่ทำให้เขาพูดไม่ได้และหูหนวก! ข้าสั่งเจ้าจงออกจากตัวเขาและอย่ากลับมาอีกเลย”

109

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

และด้วยเสียงร้องและอาการชักกระตุกอย่างรุนแรงมันก็ออกมา; และเด็กนั้นดูเหมือนตายไปจนหลายคนคิดว่าเขาตายแล้วแต่พระเยซูทรงจับมือเขาและยกเขาขึ้น;
และเขาก็ยืนขึ้นได้ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าบ้านแล้วสาวกของพระองค์ก็ถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า “ทำไมเราจึงขับมันออกไม่ได้?”
พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า
‘วิญญาณชนิดนี้ไม่สามารถขับออกได้เว้นแต่ด้วยการอธิษฐานและการอดอาหาร’
เมื่อออกจากที่นั้นแล้ว
พวกเขาก็เดินทางผ่านแคว้นกาลิลี
และพระองค์ไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องนี้
เพราะพระองค์กำลังสอนสาวกของพระองค์และบอกพวกเขาว่า
บุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบไว้ในมือมนุษย์
และพวกเขาจะฆ่าพระองค์ และหลังจากที่พระองค์ถูกฆ่าแล้วพระองค์จะฟื้นคืนชีพในวันที่สาม
มาระโก 9:17–31
สัปดาห์ที่ 4 ของเทศกาลมหาพรต

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 41

ในเวลานั้น
พระเยซูและสาวกของพระองค์มาถึงเมืองคาเปอรนาอุม
และเมื่อพระองค์อยู่ในบ้าน พระองค์ก็ถามพวกเขาว่า “พวกท่านกำลังพูดคุยกันเรื่องอะไรกันบนทางมา?”
พวกเขาก็เงียบอยู่ เพราะบนทางมาพวกเขากำลังโต้เถียงกันกันว่าใครเป็นผู้ใหญ่ที่สุด
แล้วพระองค์ก็นั่งลง เรียกสาวกสิบสองคนมาใกล้พระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดที่ต้องการเป็นอันดับแรกต้องเป็นอันดับสุดท้ายของทุกคน และเป็นทาสของทุกคน” แล้วพระองค์ทรงนำเด็กคนหนึ่งมาวางไว้ท่ามกลางพวกเขา
และทรงกอดเด็กนั้นไว้ แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดรับเด็กเช่นนี้คนหนึ่งไว้ในนามของเรา
ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดรับเรา ผู้นั้นไม่ได้รับเราแต่รับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา” เมื่อนั้นยอห์นจึงกล่าวว่า “อาจารย์เราเห็นมีผู้หนึ่งขับผีในนามของท่าน แต่เขาไม่ตามเราและเราพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ตามเรา” พระเยซูตรัสว่า “อย่าห้ามเขา เพราะผู้ใดที่ทำการอัศจรรย์ในนามของเราก็ไม่อาจกล่าวร้ายเราได้ในเวลาต่อมา
เพราะผู้ใดที่ไม่เป็นศัตรูกับท่าน ก็เป็นเพื่อนของท่านและผู้ใดที่ให้ถ้วยน้ำแก่ท่านในนามของเรา
เพราะท่านเป็นของพระคริสต์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเขาจะไม่สูญเสียรางวัลของเขา”

มาระโก 9:33–41
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 30.
20 ธันวาคม และ 29 มกราคม,อิกนาติอุส ผู้แบกพระเจ้า

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 42

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ผู้ใดที่ทำให้เด็กน้อยเหล่านี้ผู้เชื่อในเราคนหนึ่งต้องทำบาป
ก็ดีกว่าที่เขาจะถูกผูกหินโม่ไว้รอบคอแล้วถูกโยนลงทะเ

110

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

ล และหากมือของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ตัดมันทิ้งไปเถิด:
จะดีกว่าสำหรับคุณที่จะเข้าชีวิตด้วยมือที่ขาดไป
มากกว่าที่จะมีมือทั้งสองข้างแล้วถูกโยนลงนรกเกเฮนนา
ในไฟที่ไม่ดับ ที่ซึ่งหนอนไม่ตายและไฟไม่ดับ
และหากเท้าของเจ้าทำให้เจ้าทำบาป ก็ตัดมันทิ้งไปเถิด:
ดีกว่าที่เจ้าจะเข้าสู่วิถีชีวิตโดยเป็นขาพิการ
มากกว่าที่จะถูกโยนลงนรกเกเฮนนาด้วยเท้าทั้งสองข้าง
ลงสู่ไฟที่ไม่ดับ ที่ซึ่งหนอนไม่ตายและไฟไม่ดับ
และหากตาของคุณทำให้คุณทำบาป จงถอนมันออก: ดีกว่าที่คุณจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาเพียงข้างหนึ่ง
มากกว่าที่จะถูกโยนลงในเกเฮนนาที่ลุกเป็นไฟด้วยตาทั้ง
สองข้าง ที่ซึ่งหนอนไม่ตายและไฟไม่ดับ
เพราะทุกสิ่งต้องปรุงด้วยไฟ
และทุกเครื่องบูชาต้องปรุงด้วยเกลือเกลือเป็นสิ่งที่ดี; แต่หากเกลือสูญเสียความเค็มไปแล้ว
จะทำให้มันเค็มได้อีกอย่างไร? จงมีเกลือในตัวท่าน
และจงอยู่ด้วยความสันติสุขต่อกัน เมื่อออกจากที่นั่น
พระองค์เสด็จไปยังดินแดนของชาวยิวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน อีกครั้งฝูงชนก็มารวมตัวรอบพระองค์และตามประเพณีของพระองค์
พระองค์ก็ทรงสอนพวกเขาอีกครั้ง
มาระโก 9:42–10:1
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 31.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 43

ในเวลานั้น
พวกฟาริสีมาหาพระเยซูและถามพระองค์เพื่อทดสอบว่า
‘การที่ชายหย่าภรรยาเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?’ พระองค์ตอบพวกเขาว่า ‘โมเสสได้สั่งพวกท่านไว้อย่างไร?’ พวกเขากล่าวว่า ‘โมเสสอนุญาตให้ชายเขียนใบหย่าและส่งเธอไป’
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เพราะใจพวกท่านแข็งกระด้างจึงทำให้โมเสสเขียนบัญญัติข้อนี้ไว้สำหรับพวกท่าน
แต่ตั้งแต่ต้นการสร้าง
พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง ด้วยเหตุนี้ชายคนหนึ่งจะทิ้งบิดามารดาของตนไปผูกพันกับภรรยา
และทั้งสองจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน
ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ใช่สองคนอีกต่อไป
แต่เป็นเนื้อเดียวกัน “ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันไว้แล้ว อย่าให้ใครแยกออก” ต่อมา เมื่ออยู่ในบ้านเหล่าสาวกของพระองค์ได้ถามพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกครั้ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่น
ก็ถือว่าได้ล่วงประเวณีต่อภรรยาเดิม
และหากภรรยาหย่ากับสามีแล้วไปแต่งงานกับชายอื่นก็ถือว่าได้ล่วงประเวณี”

มาระโก 10:2–12
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 31.

111

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 44

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่นก็ถือว่าได้กระทำผิดประเวณีต่อภรรยาเดิม;
และหากภรรยาหย่ากับสามีแล้วไปแต่งงานกับชายอื่นก็ถือว่าได้กระทำผิดประเวณี’ มีผู้คนนำเด็กๆมาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์วางมือลงบนพวกเขา
แต่เหล่าสาวกไม่ยอมให้เด็กๆ เข้ามาใกล้พระองค์เมื่อพระเยซูเห็นเช่นนั้น
พระองค์ก็ทรงกริ้วและตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงให้เด็กๆมาหาเรา และอย่าขัดขวางพวกเขาเพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของผู้เช่นนี้จริงๆ
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ผู้ใดที่ไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กก็จะไม่เข้าสู่อาณาจักรนั้น’
แล้วพระองค์ก็ทรงอุ้มเด็กๆ ไว้ในอ้อมพระหัตถ์ทรงวางพระหัตถ์บนพวกเขา และทรงอวยพรพวกเขา
มาระโก 10:11–16
วันพุธของสัปดาห์ที่ 31.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 45

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังจะออกเดินทาง
มีชายคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และถามว่า “ครูที่ดีท่านว่าข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าดี? ไม่มีผู้ใดดีนอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว

ท่านรู้บัญญัติเหล่านี้ดีอยู่แล้ว: ‘อย่าล่วงประเวณี; อย่าฆ่าคน; อย่าลักทรัพย์; อย่าให้การเท็จ; อย่าฉ้อโกง; จงให้เกียรติบิดามารดาของท่าน’ เขาตอบว่า ‘อาจารย์ข้าพเจ้าได้รักษาบัญญัติเหล่านี้ทั้งหมดมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย’ พระเยซูทรงมองเขาและทรงรักเขาแล้วตรัสกับเขาว่า ‘ยังมีสิ่งหนึ่งที่ท่านยังขาดอยู่: ไปขายทุกสิ่งที่มีอยู่และแจกให้คนจนแล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์; และมาตามเราโดยแบกไม้กางเขนของท่าน’
แต่เขาได้รู้สึกทุกข์ใจเพราะคำพูดนี้
และจากไปด้วยความเศร้าโศก
เพราะเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย แล้วพระเยซูทรงมองไปรอบๆและตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
“ผู้ที่มีทรัพย์สมบัติจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงใด!” เหล่าสาวกต่างตกใจกับคำตรัสของพระองค์แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งว่า “ลูกๆ ของเราผู้ที่วางความหวังไว้ในทรัพย์สมบัติจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงใด!
“อูฐจะผ่านตาเข็มได้ง่ายกว่าคนรวยจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า”
พวกเขารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งและพูดกันว่า “แล้วใครจะได้รับการช่วยให้รอดได้?”
พระเยซูทรงมองดูพวกเขาและตรัสว่า
“สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์

112

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

แต่ไม่ใช่สำหรับพระเจ้าเพราะทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”

มาระโก 10:17–27
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 31.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 46

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ผู้ที่มั่งคั่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงใด!’ เหล่าสาวกต่างตกตะลึงกับพระวจนะของพระองค์แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาอีกครั้งว่า: ‘ลูกๆ ของเรา! ผู้ที่วางความหวังไว้ในความมั่งคั่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงใด!’
“อูฐจะผ่านรูเข็มยังง่ายกว่าคนรวยที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า”
พวกเขารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งและพูดกันว่า “แล้วใครจะได้รับการช่วยให้รอดได้?”
พระเยซูทรงมองพวกเขาและตรัสว่า
“สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์
แต่ไม่ใช่สำหรับพระเจ้าเพราะทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”
แล้วเปโตรก็เริ่มพูดกับพระองค์ว่า ‘ดูเถิดเราได้ทิ้งทุกสิ่งและตามพระองค์มา’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ไม่มีผู้ใดที่ทิ้งบ้านหรือพี่น้องชายหรือพี่น้องหญิงหรือบิดาหรือมารดาหรือภรรยาหรือลูกหรือทุ่งนา
เพื่อเห็นแก่เราและเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐที่จะไม่ได้รับคืนร้อยเท่าในขณะนี้, ในเวลานี้เองท่ามกลางการข่มเหง จะได้รับบ้านเรือน พี่น้องชายพี่น้องหญิง บิดา มารดา บุตร และที่ดินเป็นร้อยเท่าและในยุคที่จะมาถึง จะได้รับชีวิตนิรันดร์แต่ผู้ที่เป็นที่หนึ่งหลายคนจะกลายเป็นที่ท้ายที่สุด
และผู้ที่เป็นที่ท้ายที่สุดจะกลายเป็นที่หนึ่ง
เมื่อพวกเขากำลังเดินทางขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม
พระเยซูทรงนำหน้าพวกเขาไป
และพวกเขาก็เต็มไปด้วยความเกรงขาม
ส่วนผู้ที่ตามพระองค์มาก็รู้สึกกลัว
มาระโก 10:23B–32A
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 31.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 47

ในเวลานั้น พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคนมาหาพระองค์และเริ่มบอกพวกเขาว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์คือ:
‘ดูเถิด เรากำลังจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบให้แก่พวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะตัดสินให้พระองค์ต้องตายและส่งพระองค์ไปให้คนต่างชาติ พวกเขาจะเยาะเย้ยพระองค์ตีพระองค์ด้วยแส้ ถ่มน้ำลายใส่พระองค์ และฆ่าพระองค์; และในวันที่สาม พระองค์จะฟื้นคืนพระชนม์’ แล้วลูกชายของเซเบดี คือ ยากอบและยอห์นก็เข้ามาใกล้พระองค์และกล่าวว่า ‘อาจารย์เราขอให้ท่านทำตามสิ่งที่เราขอ’
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้?’ พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า

113

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 49

ในเวลานั้น
เมื่อพระเยซูและสาวกของพระองค์กำลังเดินทางเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ใกล้เบธฟาเกและเบธานี ใกล้ภูเขาโอลีฟพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไปและตรัสกับพวกเขาว่า
“จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกเจ้า
เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น
จะพบลูกอูฐตัวหนึ่งถูกผูกไว้ซึ่งยังไม่มีใครเคยนั่งบนหลังมันเลย;
‘ปลดเชือกมันและนำมันมาที่นี่ และหากมีใครถามว่า ‘พวกคุณกำลังทำอะไร?’ ก็ให้ตอบว่า ‘พระเจ้าต้องการมัน’ แล้วเขาจะส่งมันมาที่นี่ทันที’
พวกเขาไปและพบลูกอูฐตัวนั้นถูกผูกไว้ที่ประตูทางเข้าถนน จึงปลดเชือกมันออกมีบางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นถามพวกเขาว่า ‘พวกคุณกำลังทำอะไรอยู่? ทำไมถึงไปแก้เชือกลูกอูฐตัวนี้?’
พวกเขาตอบตามคำสั่งของพระเยซู
และคนเหล่านั้นก็ปล่อยให้พวกเขาไป
พวกเขานำลูกอูฐมาถวายพระเยซูแล้ววางผ้าคลุมของตนลงบนตัวมัน;
และพระเยซูก็ทรงนั่งบนตัวมัน
หลายคนปูผ้าคลุมของตนลงบนถนน ส่วนคนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปูลงบนถนน
ทั้งผู้ที่เดินนำหน้าและผู้ที่ตามหลังต่างร้องขึ้นว่า “โฮซานนา!
ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้มีพระพร! อาณาจักรของพระบิดาดาวิดของเราที่จะมาถึงในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้มีพระพร! โฮซานนาในที่สูงที่สุด!” แล้วพระเยซูก็เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มและวิหาร;
เมื่อทรงมองดูทุกสิ่งรอบตัวแล้ว
เนื่องจากเวลาก็ล่วงเลยไปมากแล้ว
พระองค์จึงเสด็จออกไปยังเบธานีพร้อมกับสาวกสิบสองคน
มาระโก 11:1–11
วันจันทร์ของสัปดาห์ก่อนเข้าพรรษา

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาร์ค บทที่ 50

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเสด็จเข้าไปในพระวิหาร; เมื่อทรงทอดพระเนตรดูสิ่งต่าง ๆ รอบตัวแล้วเนื่องจากเวลาก็ล่วงเลยมาพอสมควร
พระองค์จึงเสด็จออกไปยังเบธานีพร้อมกับสาวกสิบสองคน
วันถัดมา เมื่อท่านกำลังออกจากเบธานีพระเยซูก็รู้สึกหิว
และเมื่อเห็นต้นมะเดื่อที่ปกคลุมด้วยใบไม้จากระยะไกล
พระองค์จึงเดินไปดูว่าจะมีผลอะไรบนต้นนั้นหรือไม่
แต่เมื่อพระองค์มาถึงต้นนั้น
พระองค์ไม่พบอะไรนอกจากใบไม้
เพราะยังไม่ใช่ฤดูกาลของมะเดื่อ
พระเยซูจึงตรัสกับต้นไม้นั้นว่า “อย่าให้ใครกินผลจากต้นนี้อีกเลย!”

115

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

“ด้วยอำนาจใดที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้? และใครได้มอบอำนาจให้พระองค์กระทำสิ่งเหล่านี้?”
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า

“ข้าพเจ้าก็จะถามท่านหนึ่งคำถาม; จงตอบข้าพเจ้า
แล้วข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าด้วยอำนาจใดที่ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้
การบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์?
จงตอบข้าพเจ้า” พวกเขาปรึกษากันว่า “ถ้าเราบอกว่า
‘จากสวรรค์’ พระองค์จะตรัสว่า ‘แล้วทำไมท่านไม่เชื่อเขา?’ แต่หากเราตอบว่า ‘จากมนุษย์’ – พวกเขากลัวประชาชนเพราะทุกคนต่างเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะอย่างแน่นอน ดังนั้นพวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า ‘เราไม่ทราบ’ แล้วพระเยซูก็ตอบพวกเขาว่า
‘ฉันก็จะไม่บอกพวกท่านว่าด้วยอำนาจใดที่ฉันทำสิ่งเหล่านี้’

มาระโก 11:27–33
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 17 และ 32.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 53

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า:
‘มีชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น ล้อมรั้วรอบสวนขุดบ่อบีบองุ่น และสร้างหอคอยเฝ้าแล้วให้เช่าสวนนั้นแก่ชาวสวนองุ่นบางคน แล้วจากไปเมื่อถึงเวลาอันควร
เขาจึงส่งผู้รับใช้ไปหาผู้เช่าสวนองุ่นเพื่อเก็บผลผลิตจากสวนองุ่นนั้น แต่พวกเขากลับจับตัวเขาไว้ ตีเขาและส่งเขากลับมาโดยไม่มีอะไรติดมือ
เขาจึงส่งผู้รับใช้อีกคนไปหาพวกเขา
แต่พวกเขากลับใช้หินทุบหัวเขาจนแตก
และส่งเขากลับมาอย่างอับอาย เขาจึงส่งผู้รับใช้อีกคนไปแต่พวกเขากลับฆ่าเขาตาย
ส่วนผู้รับใช้อีกหลายคนก็ถูกพวกเขาตีหรือฆ่าตาย
เมื่อเขายังมีลูกชายอีกคน ซึ่งเขารักมาก
เขาจึงส่งลูกชายคนนั้นไปหาพวกเขาเป็นคนสุดท้าย
โดยกล่าวว่า ‘พวกเขาจะให้เกียรติลูกชายของฉัน’ แต่ผู้ดูแลสวนองุ่นก็พูดกันว่า ‘นี่คือผู้สืบทอดมรดกมาเถอะ เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกก็จะเป็นของเรา’ แล้วพวกเขาก็จับเขาไว้ ฆ่าเขา และโยนเขาออกจากสวนองุ่นแล้วเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไร? – เขาจะมาและฆ่าผู้ดูแลสวนองุ่นเหล่านั้น
แล้วมอบสวนองุ่นให้แก่ผู้อื่น
ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์ว่า

‘หินที่ผู้สร้างบ้านปฏิเสธนั้น ได้กลายเป็นหินมุมแล้ว; นี่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าและน่าอัศจรรย์ในสายตาของเรา’ หรือไม่? และพวกเขาก็พยายามจะจับกุมพระองค์
แต่พวกเขากลัวประชาชน
เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ได้ตรัสอุปมานี้เพื่อต่อต้านพวกเขา;ดังนั้น พวกเขาจึงทิ้งพระองค์ไว้และจากไป
มาระโก 12:1–12
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 17 และ 32.

117

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 54

ในเวลานั้น
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสของชาวยิวได้ส่งพวกฟาริสีและพวกเฮโรเดียนไปหาพระเยซู
เพื่อจะดักจับพระองค์ด้วยคำพูดของพระองค์
เมื่อพวกเขามาถึง ก็กล่าวกับพระองค์ว่า: ‘อาจารย์เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ชอบธรรม และไม่สนใจที่จะเอาใจใครเพราะท่านไม่ลำเอียง แต่สอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริงการจ่ายภาษีให้ซีซาร์นั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่? เราควรจ่ายหรือไม่?’
แต่พระองค์ทรงทราบถึงความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา
จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ทำไมท่านจึงมาทดลองเรา? นำเงินเดนาเรียมมาให้เราดู’ พวกเขานำมาพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ภาพและคำจารึกนี้เป็นของใคร?’ พวกเขาตอบว่า ‘ของซีซาร์’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘จงถวายสิ่งที่ของซีซาร์แก่ซีซาร์และสิ่งที่ของพระเจ้าแก่พระเจ้า’
และพวกเขาก็ประหลาดใจในพระองค์
มาระโก 12:13–17
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 33.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มที่ 55

ในเวลานั้น พวกสะดูสี —
ผู้ที่กล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพ — มาหาพระเยซูและถามพระองค์ว่า “อาจารย์โมเสสได้เขียนไว้สำหรับเราว่า
‘หากพี่ชายของชายคนหนึ่งตายและทิ้งภรรยาไว้แต่ไม่มีลูกพี่ชายของเขาต้องแต่งงานกับเธอและให้กำเนิดลูกหลานเพื่อพี่ชายของเขา’” มีพี่น้องเจ็ดคน: คนแรกแต่งงานกับเธอแต่เมื่อเขาตาย ก็ไม่ทิ้งลูกไว้คนที่สองแต่งงานกับเธอแล้วตาย และไม่ทิ้งลูกไว้คนที่สามก็ทำเช่นเดียวกัน
ทั้งเจ็ดคนแต่งงานกับเธอและไม่ทิ้งลูกไว้ หลังจากนั้นผู้หญิงคนนั้นก็ตายด้วย เมื่อถึงวันการฟื้นคืนชีพเมื่อพวกเขาฟื้นคืนชีพขึ้นมา เธอจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนต่างมีเธอเป็นภรรยา
พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า
‘ท่านถูกนำให้หลงทางเพราะไม่รู้จักพระคัมภีร์หรือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าหรือ? เพราะเมื่อผู้ตายฟื้นคืนชีพแล้วพวกเขาจะไม่แต่งงานหรือถูกให้แต่งงาน
แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในสวรรค์
ส่วนเรื่องการฟื้นคืนชีพของผู้ตาย
ท่านไม่ได้อ่านในหนังสือโมเสสหรือว่า
พระเจ้าตรัสกับเขาที่พุ่มไม้ที่ลุกไหม้ว่า
‘เราคือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ’? พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของผู้ตายแต่เป็นพระเจ้าของผู้ที่มีชีวิต ดังนั้นท่านจึงเข้าใจผิดอย่างมาก
มาระโก 12:18–27
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 33.

118

□□□

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

แต่มีหญิงม่ายคนหนึ่งที่ยากจนมาใส่เงินสองเหรียญเล็ก
ซึ่งรวมเป็นหนึ่งควอดแรนต์
พระเยซูทรงเรียกสาวกของพระองค์มาใกล้
แล้วตรัสกับพวกเขาว่า
‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
หญิงม่ายที่ยากจนคนนี้ได้ใส่เงินมากกว่าทุกคนที่บริจาคในหีบถวาย เพราะทุกคนนั้นให้จากความมั่งคั่งของตนแต่เธอจากความยากจน ได้ใส่ทุกสิ่งที่เธอมี— ทุกสิ่งที่เธอมีเพื่อเลี้ยงชีพ’

มาระโก 12:38–44
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 33.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 58

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังออกจากพระวิหาร
หนึ่งในสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์โปรดดูหินและอาคารเหล่านี้!” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘ท่านเห็นอาคารใหญ่โตเหล่านี้หรือไม่? ทุกสิ่งนี้จะถูกทำลายจนไม่เหลือหินก้อนใดวางทับก้อนใด’ และขณะที่พระองค์ประทับนั่งบนภูเขาโอลีฟตรงข้ามพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์จึงทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ‘โปรดบอกเราเถิดเมื่อใดสิ่งนี้จะเกิดขึ้น
และสัญญาณใดจะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าทุกสิ่งนี้กำลังจะเกิดขึ้น?’ พระเยซูจึงเริ่มตรัสกับพวกเขาว่า “จงระวังอย่าให้ใครนำท่านหลงทาง
เพราะจะมีหลายคนมาในนามของเรา อ้างว่า ‘เราคือผู้นั้น’ และพวกเขาจะนำคนจำนวนมากให้หลงทาง
เมื่อท่านได้ยินข่าวสงครามและข่าวลือเกี่ยวกับสงคราม
อย่าได้ตกใจ เพราะสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงวันสุดท้าย
เพราะชาติหนึ่งจะลุกขึ้นต่อสู้กับชาติหนึ่ง
และราชอาณาจักรหนึ่งจะลุกขึ้นต่อสู้กับราชอาณาจักรหนึ่ง และจะมีแผ่นดินไหวในหลายแห่งรวมถึงความอดอยากและความวุ่นวาย
นี่คือจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวดก่อนคลอด
มาระโก 13:1–8
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 33.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก บทที่ 59

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘จงระวังตัวให้ดี
เพราะท่านจะถูกส่งไปยังศาลและถูกเฆี่ยนในธรรมศาลา
และท่านจะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ว่าราชการและกษัตริย์เพื่อเห็นแก่เรา เพื่อเป็นพยานต่อหน้าพวกเขาและข่าวประเสริฐต้องถูกประกาศให้ทุกชาติฟังก่อน
แต่เมื่อพวกเขาพาท่านไปเพื่อส่งมอบ
อย่ากังวลล่วงหน้าเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านจะพูด
หรือพยายามคิดหาคำพูด แต่จงพูดสิ่งที่ได้รับในเวลานั้นเพราะไม่ใช่ท่านที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์พี่น้องจะทรยศพี่น้องจนตาย และพ่อจะทรยศลูก ๆ ของตน; ส่วนลูก ๆ จะลุกขึ้นต่อต้านพ่อแม่และฆ่าพวกเขาตายและท่านทั้งหลายจะถูกทุกคนเกลียดชังเพราะนามของเรา;
แต่ผู้ใดที่ทนอยู่จนถึงที่สุด จะได้รับความรอด

120

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

121

มาระโก 13:9–13
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 34.

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 60

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘เมื่อท่านเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความร้างเปล่า ซึ่งผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้กล่าวถึงตั้งอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่ – ผู้อ่านจงเข้าใจ – ให้ผู้ที่อยู่ในยูเดียหนีขึ้นภูเขา;
และใครที่อยู่บนหลังคาอย่าลงเข้าบ้านหรือเข้าไปเอาสิ่งใดจากบ้านของตน;
และใครที่อยู่ในทุ่งนา อย่าหันกลับไปเอาเสื้อคลุมของตนวิบัติแก่หญิงที่ตั้งครรภ์และหญิงที่ให้นมบุตรในสมัยนั้น จงอธิษฐานให้การหนีภัยของท่านไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาวเพราะในวันเหล่านั้นจะมีความทุกข์ยากลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาตั้งแต่ต้นการสร้างที่พระเจ้าทรงสร้าง
จนถึงบัดนี้ และจะไม่มีอีกเลยและหากพระเจ้าไม่ทรงย่นวันเหล่านั้นลง
ก็ไม่มีเนื้อหนังใดจะรอดพ้นได้
แต่เพื่อเห็นแก่ผู้ถูกเลือก ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้พระองค์จึงทรงย่นวันเหล่านั้นลง
แล้วหากมีใครบอกกับท่านว่า ‘ดูเถิด นี่คือพระคริสต์’ หรือ ‘ดูเถิด พระองค์อยู่ที่นั่น’ อย่าเชื่อเลยเพราะพระคริสต์เทียมและผู้เผยพระวจนะเทียมจะเกิดขึ้น
และทำหมายสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์ เพื่อล่อลวงให้หลงทางแม้แต่ผู้ถูกเลือก หากเป็นไปได้แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิดข้าพเจ้าได้บอกท่านไว้ล่วงหน้าแล้วทุกสิ่ง
มาระโก 13:14–23
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 34.

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาระโก,เริ่มต้นที่ 61

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘ในวันเหล่านั้น
หลังจากความทุกข์ยากนั้น ดวงอาทิตย์จะมืดลงดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวจะตกจากท้องฟ้าและอำนาจแห่งสวรรค์จะสั่นสะเทือน
แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆด้วยฤทธิ์อำนาจและพระสิริอันยิ่งใหญ่
และแล้วพระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา
และรวบรวมผู้ถูกเลือกของพระองค์จากสี่ทิศ
จากปลายหนึ่งของโลกถึงปลายอีกด้านหนึ่งจงเอาต้นมะเดื่อเป็นตัวอย่าง:
เมื่อกิ่งของมันอ่อนนุ่มและเริ่มผลิใบ
พวกท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว ในทำนองเดียวกันเมื่อท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น
จงรู้ว่ามันใกล้แล้ว อยู่ตรงหน้าประตูแล้ว แท้จริงข้าพเจ้าบอกท่านว่า
รุ่นนี้จะไม่ล่วงไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นแล้ว ทั้งสวรรค์และโลกจะล่วงไปแต่คำพูดของข้าพเจ้าจะไม่ล่วงไปเลย
มาระโก 13:24–31
วันพุธของสัปดาห์ที่ 34.

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 62

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘ฟ้าและดินจะผ่านพ้นไป
แต่คำพูดของข้าพเจ้าจะไม่ผ่านพ้นไปเลย
ส่วนวันหรือชั่วโมงนั้น ไม่มีใครรู้— แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์ หรือพระบุตรเอง— แต่มีเพียงพระบิดาเท่านั้นที่รู้ จงเฝ้าระวังจงเฝ้าระวัง และจงอธิษฐานเพราะท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อใด
มันก็เหมือนกับชายคนหนึ่งที่ออกเดินทางและทิ้งบ้านไว้มอบอำนาจให้แก่ผู้รับใช้ของเขา
และมอบหมายงานให้แต่ละคน
และสั่งให้ผู้เฝ้าประตูเฝ้าระวัง ดังนั้นจงเฝ้าระวังไว้
เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อใด:
ในยามเย็น หรือยามเที่ยงคืน หรือยามไก่ขัน หรือยามเช้า; เพื่อไม่ให้เมื่อเขากลับมาอย่างกะทันหัน
เขาพบท่านกำลังหลับอยู่ และสิ่งที่เราพูดกับท่านนี้เราพูดกับทุกคนด้วย: จงเฝ้าระวังไว้อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อแล้ว
และพวกมหาปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์กำลังหาทางจับพระองค์ด้วยเล่ห์กลและประหารชีวิตพระองค์ แต่พวกเขากล่าวว่า ‘อย่าทำในช่วงเทศกาลนี้เกรงว่าจะเกิดความวุ่นวายในหมู่ประชาชน’

มาระโก 13:31–14:2
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 34.

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาระโก,บทที่ 63

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงประทับอยู่ที่เบธานี
ในบ้านของซีโมนผู้เป็นโรคเรื้อน
และกำลังเสวยพระกระยาหารอยู่
มีหญิงคนหนึ่งมาพร้อมกับขวดหินอ่อนบรรจุน้ำมันนาร์ดบริสุทธิ์ที่มีราคาแพง
แล้วเธอได้ทุบขวดนั้นและเทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ แต่มีบางคนรู้สึกไม่พอใจและพูดกันว่า ‘ทำไมต้องเสียของหอมไปอย่างนี้?
มันสามารถขายได้มากกว่าสามร้อยเดนารีและนำเงินไปให้คนจนได้’ แล้วพวกเขาก็ตำหนิเธอแต่พระเยซูตรัสว่า ‘ปล่อยเธอไว้เถิดทำไมพวกท่านต้องรบกวนเธอ? เธอได้ทำสิ่งดีเพื่อเราแล้วเพราะท่านจะมีคนจนอยู่กับท่านเสมอ
และเมื่อใดก็ตามที่ท่านต้องการ
ท่านก็สามารถให้พวกเขาได้
แต่ท่านจะไม่มีเราอยู่กับท่านเสมอไปเธอได้ทำสิ่งที่เธอสามารถทำได้แล้ว:
เธอได้เจิมร่างกายของเราไว้ล่วงหน้าเพื่อการฝังศพ
แท้จริงเราบอกท่านว่า
ไม่ว่าข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกใดก็ตามสิ่งที่เธอได้ทำก็จะถูกเล่าขานเพื่อระลึกถึงเธอด้วย
มาระโก 14:3–9
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 34.

122

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,บทที่ 64

ในเวลานั้น ยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในสิบสองสาวก
ได้ไปหาหัวหน้าปุโรหิตเพื่อทรยศพระองค์ให้พวกเขา
เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้
ก็รู้สึกยินดีและสัญญาว่าจะให้เงินเหรียญเงินแก่เขา
และเขาก็คอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์
ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
เมื่อกำลังฆ่าลูกแกะปัสกาอยู่
เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์ประสงค์จะรับประทานปัสกาที่ไหน? เราจะไปจัดเตรียมให้’
พระองค์จึงส่งสาวกสองคนไปและตรัสกับพวกเขาว่า

‘จงเข้าไปในเมือง; จะมีชายคนหนึ่งถือโอ่งน้ำมาพบพวกท่าน; จงตามเขาไป และไม่ว่าเขาจะเข้าไปในบ้านใดจงกล่าวกับเจ้าของบ้านนั้นว่า: “ครูถามว่า: ‘ห้องไหนที่ฉันสามารถกินปัสกาพร้อมกับลูกศิษย์ของฉันได้?’
และเขาจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่จัดเตรียมไว้

พร้อมแล้ว; โปรดจัดอาหารให้เราที่นั่น.’ ดังนั้นลูกศิษย์ของพระองค์จึงออกเดินทางเข้าเมืองและพบทุกอย่างตามที่พระองค์ได้บอกไว้;
แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมปัสกาไว้ เมื่อถึงเวลาเย็นพระองค์ก็มาถึงพร้อมกับสิบสองสาวก
และขณะที่พวกเขากำลังนั่งเอนตัวบนโต๊ะและรับประทานอาหาร พระเยซูตรัสว่า ‘จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
หนึ่งในท่านที่กำลังรับประทานอาหารกับข้าพเจ้าจะทรยศข้าพเจ้า’ พวกเขารู้สึกทุกข์ใจอย่างยิ่งและเริ่มพูดกับพระองค์ทีละคนว่า ‘คงไม่ใช่ข้าพเจ้าใช่ไหม?’ และอีกคนว่า ‘คงไม่ใช่ข้าพเจ้าใช่ไหม?’ พระองค์ตรัสตอบว่า ‘คือหนึ่งในสิบสองคนนี้ผู้ที่จุ่มขนมปังลงในจานร่วมกับข้าพเจ้า’ อย่างไรก็ตามบุตรมนุษย์จะจากไป ตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์แต่ความวิบัติจะตกอยู่กับคนนั้นผู้ที่บุตรมนุษย์ถูกทรยศโดยเขา: หากเขาไม่เคยเกิดมาเลยก็คงจะดีกว่าสำหรับเขา
และขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหารอยู่
พระเยซูทรงหยิบขนมปังขึ้น ทรงขอบพระคุณ ทรงหักออกและมอบให้พวกเขา พร้อมทั้งตรัสว่า
“จงรับไปรับประทานเถิด นี่คือกายของเรา”
แล้วพระองค์ก็ทรงรับถ้วยมา ทรงขอบพระคุณและมอบให้พวกเขา และทุกคนก็ดื่มจากถ้วยนั้นแล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘นี่คือเลือดของข้าพเจ้าแห่งพันธสัญญาใหม่
ซึ่งถูกเทออกเพื่อคนจำนวนมาก
จริงแท้ที่ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
ข้าพเจ้าจะไม่ดื่มผลองุ่นอีกเลย
จนถึงวันที่ข้าพเจ้าจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า’ และหลังจากร้องเพลงสรรเสริญแล้วพวกเขาก็ออกไปยังภูเขาโอลีฟ
และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “คืนนี้เอง

123

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

แล้วเขาเดินออกไปยังลานด้านนอก และไก่ก็ร้องขึ้นสาวใช้คนนั้นเห็นเขาอีกครั้ง
จึงเริ่มพูดกับผู้ที่อยู่ตรงนั้นว่า “ชายคนนี้คือหนึ่งในกลุ่มนั้น” เขาปฏิเสธอีกครั้งไม่นานหลังจากนั้น
ผู้ที่อยู่ที่นั่นก็เริ่มพูดกับเปโตรอีกครั้งว่า
“คุณต้องเป็นหนึ่งในพวกเขาแน่ๆ เพราะคุณเป็นคนกาลิลีและสำเนียงของคุณก็เปิดเผยตัวคุณแล้ว”
แต่เขาก็เริ่มสาบานและปฏิญาณว่า “ผมไม่รู้จักชายคนนี้ที่คุณกำลังพูดถึง”
แล้วไก่ก็ร้องขึ้นเป็นครั้งที่สอง
และเปโตรก็นึกถึงคำที่พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า

‘ก่อนที่ไก่จะร้องสองครั้ง คุณจะปฏิเสธเราสามครั้ง’; แล้วเขาก็เริ่มร้องไห้ เมื่อเช้าตรู่บรรดาหัวหน้าปุโรหิต
พร้อมด้วยผู้อาวุโสและนักเขียนพระคัมภีร์
และสภาซานเฮดรินทั้งหมด ได้ประชุมกัน; และเมื่อมัดพระเยซูแล้ว
พวกเขาก็พาพระองค์ไปและส่งพระองค์ให้ปีลาต
มาระโก 14:43–15:1
วันพุธของสัปดาห์ก่อนเทศกาลมหาพรต

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่ 66

ในเวลานั้น หัวหน้าปุโรหิต
พร้อมด้วยผู้อาวุโสและนักเขียนพระคัมภีร์
รวมถึงสภาซานเฮดรินทั้งหมด ได้ประชุมกันและเมื่อมัดพระเยซูแล้ว
พวกเขาก็พาพระองค์ไปและส่งพระองค์ให้ปีลาต
ปีลาตถามพระองค์ว่า ‘ท่านคือกษัตริย์ของชาวยิวหรือไม่?’
พระองค์ตอบว่า ‘ท่านเองที่กล่าวเช่นนั้น’
และหัวหน้าปุโรหิตก็นำข้อกล่าวหาหลายประการมาฟ้องพระองค์ พิลาโตถามพระองค์อีกครั้งว่า “ท่านไม่มีคำตอบอะไรเลยหรือ? ท่านไม่เห็นหรือว่ามีข้อกล่าวหาต่อท่านมากมายเพียงใด?” แต่พระเยซูก็ไม่ตอบอะไรอีกเลย ทำให้พิลาโตประหลาดใจทุกครั้งที่มีเทศกาล
ปิลาโตมักจะปล่อยนักโทษหนึ่งคนให้พวกเขา
ตามที่พวกเขาขอ ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งชื่อบารับบาส
ถูกคุมขังอยู่ในคุก พร้อมกับพวกผู้ร่วมก่อการ
ซึ่งได้ก่อเหตุฆาตกรรมระหว่างการก่อกบฏ
และฝูงชนก็เริ่มร้องตะโกนและขอให้ปิลาโตทำตามสิ่งที่เขาเคยทำเสมอ เขาตอบพวกเขาว่า ‘ท่านต้องการให้ข้าปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวให้แก่ท่านหรือไม่?’
เพราะเขารู้ดีว่าบรรดาหัวหน้าปุโรหิตได้ส่งพระองค์มาเพราะความอิจฉา
แต่บรรดาหัวหน้าปุโรหิตกลับยุยงฝูงชนให้ขอให้ปล่อยบารับบาแทน ปิลาตจึงตอบว่า “แล้วท่านต้องการให้ข้าทำอย่างไรกับผู้ที่ท่านเรียกว่ากษัตริย์ของชาวยิว?” พวกเขาก็ร้องตะโกนอีกครั้งว่า “ตรึงเขาบนไม้กางเขน!” พิลาโตถามพวกเขาว่า “เขาได้ทำชั่วอะไรมา?”

126

□□□

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

มารีย์มารดาของยากอบผู้เยาว์และโยเซฟ และซาโลเมผู้ซึ่งได้ติดตามพระองค์และรับใช้พระองค์เมื่อพระองค์ยังอยู่ในกาลิลี
รวมถึงผู้หญิงอีกหลายคนที่ได้มาพร้อมกับพระองค์สู่กรุงเยรูซาเล็ม
มาระโก 15:16–41
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ เวลาสามโมง

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาระโก เริ่มตั้งแต่ข้อ 68

ในเวลานั้น ทหารนำพระเยซูไปยังสถานที่ที่เรียกว่า
กอลโกธา ซึ่งมีความหมายว่า ‘สถานที่แห่งกะโหลก’
เป็นเวลาชั่วโมงที่สาม
และพวกเขาได้ตรึงพระองค์บนไม้กางเขน ในชั่วโมงที่หกความมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน
และคงอยู่จนถึงชั่วโมงที่เก้า ในชั่วโมงที่เก้าพระเยซูทรงร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ‘เอโลอี! เอโลอี! ลัมมา ซาบาคทานี?’ – ซึ่งหมายความว่า: ‘พระเจ้าของข้า! พระเจ้าของข้า! ทำไมพระองค์จึงทิ้งข้าไป?’ บางคนที่อยู่ตรงนั้นได้ยินคำนี้ จึงกล่าวว่า ‘ดูสิ
เขากำลังเรียกเอลียาห์’ แต่มีคนหนึ่งวิ่งไป
หยดน้ำส้มสายชูลงบนฟองน้ำ ติดมันไว้บนก้านอ้อ
แล้วให้พระองค์ดื่ม พร้อมกล่าวว่า ‘รออยู่ก่อนให้เราดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยพระองค์ลงหรือไม่’
แต่พระเยซูทรงร้องขึ้นด้วยเสียงดัง แล้วสิ้นพระชนม์และม่านในพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองส่วน จากบนลงล่างผู้บังคับกองร้อยที่ยืนอยู่ตรงข้ามพระองค์
เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องขึ้นเช่นนี้แล้วสิ้นพระชนม์ ก็กล่าวว่า ‘จริงแท้แล้วผู้ชายนี้คือพระบุตรของพระเจ้า’
ยังมีผู้หญิงบางคนที่กำลังดูอยู่จากระยะไกลด้วย
ในจำนวนนั้นมีมารีย์มักดาลา
มารีย์มารดาของยากอบผู้เยาว์และโยเซฟ และซาโลเมผู้ซึ่งได้ติดตามพระองค์และรับใช้พระองค์เมื่อพระองค์ยังอยู่ในกาลิลี
รวมถึงผู้หญิงอีกหลายคนซึ่งได้มาพร้อมกับพระองค์สู่กรุงเยรูซาเล็ม
มาระโก 15:22, 25, 33–41
วันศุกร์ของสัปดาห์ก่อนเข้าพรรษา

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,เริ่มต้นที่69A

ในเวลานั้น โยเซฟจากอาริมาเทีย
ผู้เป็นสมาชิกสำคัญของสภา
ซึ่งตัวเขาเองก็กำลังรอคอยราชอาณาจักรของพระเจ้า
ได้มาและรวบรวมความกล้าเข้าไปหาปีลาต
เพื่อขอรับพระศพของพระเยซู
ปีลาตประหลาดใจที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์แล้ว
จึงเรียกผู้บังคับกองร้อยมาถามว่า
พระองค์สิ้นพระชนม์มาแล้วนานเท่าใด
และเมื่อได้รับทราบจากผู้บังคับกองร้อยแล้ว
เขาก็ส่งร่างพระเยซูให้แก่โยเซฟ โยเซฟจึงซื้อผ้าห่อศพนำร่างพระเยซูลงจากไม้กางเขน ห่อด้วยผ้าห่อศพนั้นแล้ววางไว้ในอุโมงค์ที่ขุดจากหิน
จากนั้นเขากลิ้งหินมาปิดปากทางเข้าอุโมงค์ มารีอา

129

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

มาดาลีน และมารีอา มารดาของโยเซฟได้เฝ้าดูขณะที่ร่างพระเยซูถูกวางลงพักผ่อน
มาระโก 15:43–47
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 10 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามคำบอกเล่าของมาระโก,เริ่มต้นที่69B

ในเวลานั้น โยเซฟจากอาริมาเทีย
ผู้เป็นสมาชิกสำคัญของสภาผู้ใหญ่
ซึ่งตัวเขาเองก็กำลังรอคอยราชอาณาจักรของพระเจ้า
ได้ก้าวออกมาและกล้าไปพบปีลาตเพื่อขอรับพระศพของพระเยซู ปีลาตรู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์แล้วจึงเรียกผู้บังคับกองร้อยมาถามว่า
พระองค์สิ้นพระชนม์มาแล้วนานเท่าใด
และเมื่อได้รับทราบจากผู้บังคับกองร้อยแล้ว
เขาก็ส่งร่างพระเยซูให้แก่โยเซฟ โยเซฟจึงซื้อผ้าห่อศพนำพระเยซูลงจากไม้กางเขน ห่อพระองค์ด้วยผ้าห่อศพนั้นแล้ววางพระองค์ไว้ในอุโมงค์ที่สกัดจากหิน
และกลิ้งหินมาปิดปากทางเข้าอุโมงค์นั้น
มารีย์มักดาลาและมารีย์ภรรยาของโยเซฟได้เฝ้าดูขณะที่พระองค์ถูกวางลงพักผ่อน หลังวันสะบาโตผ่านไปมารีย์มักดาลา มารีย์ภรรยาของโยเซฟ และซาโลเมได้ซื้อเครื่องหอมเพื่อจะไปเจิมพระองค์
เมื่อเช้ามืดของวันแรกของสัปดาห์ ขณะพระอาทิตย์ขึ้น
พวกเธอมาถึงหลุมฝังศพ และพูดกันว่า ‘ใครจะกลิ้งหินที่ปิดปากหลุมฝังศพให้เรา?’
เมื่อพวกเธอมองขึ้นไป
ก็เห็นว่าหินนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว และหินนั้นใหญ่มาก
เมื่อพวกเธอเข้าไปในหลุมศพ
ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ทางขวามือ
สวมเสื้อผ้าสีขาว พวกเธอจึงตกใจกลัว
แต่เขากล่าวกับพวกเธอว่า ‘อย่ากลัวเลยพวกเธอกำลังหาพระเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้ที่ถูกตรึงกางเขนนั้น;พระองค์ได้ฟื้นคืนพระชนม์แล้วพระองค์ไม่อยู่ที่นี่ นี่คือที่ที่พระองค์ถูกวางไว้แต่จงไปบอกสาวกของพระองค์และเปโตรว่า
พระองค์จะเสด็จไปก่อนพวกท่านสู่แคว้นกาลิลี
ที่นั่นพวกท่านจะได้เห็นพระองค์ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับพวกท่านแล้ว’
แล้วพวกเธอก็ออกมาและวิ่งหนีจากหลุมฝังศพ
เพราะความสั่นสะท้านและความประหลาดใจได้เข้าครอบงำพวกเธอ และพวกเธอไม่ได้บอกใครเลย เพราะพวกเธอหวาดกลัว
มาระโก 15:43–16:8
วันอาทิตย์ที่สามหลังวันปัสกา,ผู้หญิงผู้ถือมดยอบศักดิ์สิทธิ์,ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญมาระโก,ข้อที่ 70

ในเวลานั้น หลังจากวันสะบาโตผ่านไปแล้ว มารีย์มักดาลา
มารีย์ลูกสาวของยากอบ และซาโลเมได้ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปเจิมพระเยซู
ในเช้าตรู่ของวันแรกของสัปดาห์ เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นพวกเธอมาถึงหลุมฝังศพและพูดกันว่า ‘ใครจะกลิ้งหินที่ปิดปากหลุมฝังศพให้เรา?’
เมื่อพวกเธอมองขึ้นไป
ก็เห็นว่าหินนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว และหินนั้นใหญ่มาก

130

พระกิตติคุณตามคำบอกเล่าของมาร์ค

132

มาระโก 16:9–20
พระวรสารวันอาทิตย์ที่ 3.
วันพระเสด็จขึ้นสู่สวรรค์,ในพิธีมัททินส์

กลับไปยังสารบัญ.

พระวรสารตามนักบุญลูกา

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา,เริ่มต้นที่ 1

เนื่องจากมีหลายคนที่ได้พยายามรวบรวมเรื่องราวเกี่ย
วกับเหตุการณ์ต่าง ๆที่ได้รับการยืนยันอย่างครบถ้วนในหมู่เรา — ตามที่ได้รับการถ่ายทอดมาโดยผู้ที่ตั้งแต่ต้นเป็นพยานตาเห็นและผู้รับใช้พระวจนะ — ดังนั้นข้าพเจ้าผู้ได้ติดตามทุกสิ่งอย่างใกล้ชิดตั้งแต่ต้น
จึงเห็นว่าควรที่จะเขียนเรื่องราวอย่างเป็นระบบให้ท่าน เทโอฟิลัส ผู้ทรงเกียรติยิ่งเพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของคำสอนที่ท่านได้รับการสั่งสอนมา ในสมัยของเฮโรด กษัตริย์แห่งชาวยิวมีปุโรหิตคนหนึ่งจากกลุ่มอาบียาห์ ชื่อว่าเศคาริยาห์และภรรยาของเขา ซึ่งเป็นเชื้อสายของอาโรนชื่อว่าเอลีซาเบธ ทั้งสองเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้าและดำเนินชีวิตอย่างไม่มีที่ติในทุกพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเจ้า ทั้งสองไม่มีลูกเพราะเอลิซาเบธเป็นหญิงมีบุตรยาก
และทั้งสองก็อายุมากแล้ว วันหนึ่งขณะที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ต่อพระเจ้าตามลำดับของกลุ่มของเขา เขาถูกเลือกโดยการจับสลาก— ตามประเพณีของบรรดาปุโรหิต—
ให้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้าเพื่อถวายกำยาน
ส่วนประชาชนจำนวนมากกำลังอธิษฐานอยู่ด้านนอกระหว่างการถวายกำยาน; ในขณะนั้น ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏแก่เขายืนอยู่ทางด้านขวาของแท่นกำยาน
เมื่อเศคาริยาห์เห็นท่าน เขาก็ตกใจและความกลัวก็เข้าครอบงำเขา
แต่ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า ‘อย่ากลัวเลย ซาการิยาเพราะคำอธิษฐานของท่านได้รับการตอบรับแล้ว
ภรรยาของท่านคือเอลิซาเบธจะให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่าน
และท่านจะตั้งชื่อเขาว่ายอห์น
ท่านจะมีความยินดีและความสุข
และหลายคนจะชื่นชมยินดีเมื่อเขาเกิดเพราะเขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้า;
เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมึนเมา
และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ในครรภ์มารดาของเขา;
และเขาจะนำลูกหลานอิสราเอลจำนวนมากกลับสู่พระเจ้าพระเจ้าของพวกเขา;
และเขาจะเดินนำหน้าพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์อำนาจของเอลียาห์
เพื่อนำใจของบรรดาบิดาให้หันกลับมาหาลูกหลาน
และนำผู้ไม่เชื่อฟังให้หันมาสู่ปัญญาของผู้ชอบธรรม
เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับพระเจ้า
และเศคาริยาห์จึงกล่าวกับทูตสวรรค์ว่า ‘ข้าพเจ้าจะรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?

133

ลูกา 1:1–25, 57–68, 76, 80
วันประสูติของยอห์นผู้เตรียมทาง ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 2

ในสมัยของเฮโรด กษัตริย์แห่งชาวยิว
มีนักบวชคนหนึ่งในกลุ่มอาบียาห์ ชื่อว่าเศคาริยาห์และภรรยาของเขาเป็นเชื้อสายของอาโรน ชื่อว่าเอลิซาเบธทั้งสองเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้า
และดำเนินชีวิตอย่างไร้ที่ติตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า ทั้งคู่ไม่มีลูกเพราะเอลิซาเบธเป็นหญิงมีบุตรยาก
และทั้งสองก็อายุมากแล้ว วันหนึ่งขณะที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ต่อพระเจ้าตามลำดับของกลุ่มของเขา เขาถูกเลือกโดยการจับสลาก — ตามประเพณีของบรรดาปุโรหิต — ให้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้าเพื่อถวายกำยาน
ในขณะที่ประชาชนจำนวนมากกำลังอธิษฐานอยู่ด้านนอกระหว่
างการถวายกำยาน; ในขณะนั้น
ทูตสวรรค์ของพระเจ้าปรากฏแก่เขา
ยืนอยู่ทางด้านขวาของแท่นกำยาน
เมื่อเศคาริยาห์เห็นท่าน เขาก็ตกใจ
และความกลัวก็เข้าครอบงำเขา
แต่ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า ‘อย่ากลัวเลย ซาการิยาเพราะคำอธิษฐานของท่านได้รับการตอบรับแล้ว
ภรรยาของท่านคือเอลิซาเบธจะให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่าน
และท่านจะตั้งชื่อเขาว่ายอห์น
ท่านจะมีความยินดีและความสุข
และหลายคนจะชื่นชมยินดีเมื่อเขาเกิดเพราะเขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้า;
เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมึนเมา
และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ในครรภ์มารดาของเขา;
และเขาจะนำลูกหลานอิสราเอลจำนวนมากให้กลับคืนสู่พระเจ้าพระเจ้าของพวกเขา;
และเขาจะเดินนำหน้าพระองค์ด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์อำนาจของเอลียาห์
เพื่อนำใจของบรรดาบิดาให้หันกลับมาหาลูกหลาน
และนำผู้ไม่เชื่อฟังให้หันมาสู่ปัญญาของผู้ชอบธรรม
เพื่อเตรียมประชาชนที่พร้อมแล้วไว้สำหรับพระเจ้า
และเศคาริยาห์จึงกล่าวกับทูตสวรรค์ว่า ‘ข้าพเจ้าจะรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร?
เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้สูงอายุและภรรยาของข้าพเจ้าก็มีอายุมากแล้ว’ ทูตสวรรค์ตอบว่า “ข้าคือกาเบรียล ผู้ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าและข้าถูกส่งมาเพื่อพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาให้ท่า
น; และดูเถิด
ท่านจะเงียบและไม่สามารถพูดได้จนกว่าวันที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพราะท่านไม่เชื่อคำพูดของข้า
ซึ่งจะเป็นจริงในเวลาอันควร” ในขณะนั้น
ประชาชนกำลังรอคอยเศคาริยาห์
และสงสัยว่าทำไมเขาจึงใช้เวลานานนักในพระวิหาร
เมื่อเขาออกมา เขาก็ไม่สามารถพูดกับพวกเขาได้และพวกเขาก็เข้าใจว่าเขาได้เห็นนิมิตในพระวิหาร

135

เขาจึงสื่อสารกับพวกเขาด้วยท่าทาง และยังคงพูดไม่ได้เมื่อวันปฏิบัติหน้าที่ของเขาสิ้นสุดลง เขาก็กลับบ้านสักพักต่อมา ภรรยาของเขาคือเอลิซาเบธ ตั้งครรภ์และเธออยู่เงียบๆ เป็นเวลาห้าเดือน โดยกล่าวว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในช่วงเวลานี้ เพราะพระองค์ได้ทรงมองดูข้าพเจ้าเพื่อขจัดความอับอายของข้าพเจ้าในหมู่ประชาชน’

ลูกา 1:5–25
23 กันยายน วันระลึกการปฏิสนธิของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญลูกา,การอ่านบทที่3A

ในสมัยนั้น เอลิซาเบธ ภรรยาของเศคาริยาห์ ตั้งครรภ์
และเธอได้อยู่เงียบๆ เป็นเวลาห้าเดือน โดยกล่าวว่า “นี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในสมัยนี้ซึ่งพระองค์ได้ทรงมองดูข้าพเจ้าเพื่อขจัดความอับอายของข้าพเจ้าในหมู่ประชาชน”
ในเดือนที่หก
ทูตสวรรค์กาเบรียลถูกพระเจ้าส่งไปยังเมืองในแคว้นกาลิลีชื่อนาซาเร็ธ
ไปหาหญิงพรหมจารีที่หมั้นหมายกับชายชื่อโยเซฟจากวงศ์วานของดาวิด;
และชื่อของหญิงพรหมจารีนั้นคือมารีย์
ทูตสวรรค์มาหาเธอและกล่าวว่า ‘สวัสดีผู้เปี่ยมด้วยพระคุณ! พระเจ้าทรงสถิตกับท่าน; ท่านเป็นผู้ได้รับพระพรในหมู่สตรี’ แต่เมื่อเธอเห็นเขาเธอก็รู้สึกกังวลกับคำพูดของเขา
และสงสัยว่าการทักทายนี้อาจมีความหมายอย่างไร
และทูตสวรรค์ก็กล่าวกับเธอว่า ‘อย่ากลัวเลย มารีเพราะท่านได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าแล้ว และดูเถิดท่านจะตั้งครรภ์ในครรภ์ของท่าน และให้กำเนิดบุตรชายและท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู พระองค์จะยิ่งใหญ่และจะได้รับการเรียกว่าพระบุตรของพระผู้สูงสุด;
และพระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิด พระบิดาของพระองค์ให้แก่องค์พระองค์;
และพระองค์จะทรงครองราชย์เหนือวงศ์วานยาโคบเป็นนิตย์
และราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด
แต่มารีย์ก็ถามทูตสวรรค์ว่า
‘สิ่งนี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้ายังไม่มีสามี?’ ทูตสวรรค์ตอบว่า ‘พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาเหนือท่าน
และฤทธิ์อำนาจของผู้สูงสุดจะปกคลุมท่าน
ดังนั้นบุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้รับการเรียกว่าผู้บริสุทธิ์ พระบุตรของพระเจ้า’ “และดูเถิดญาติของคุณคือเอลิซาเบธ
ซึ่งเคยถูกเรียกว่าเป็นหญิงไม่มีบุตร
ก็ได้ตั้งครรภ์ลูกชายในวัยชราแล้ว
และตอนนี้เธออยู่ในเดือนที่หกแล้ว เพราะกับพระเจ้าไม่มีสิ่งใดที่จะไม่เป็นจริง” แล้วมารีย์จึงกล่าวว่า “ดูเถิด ฉันเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าขอให้เป็นไปตามคำของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากเธอไป

ลูกา 1:24–38
การประกาศข่าวดีแก่พระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ในพิธีบูชา

136

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ3B

ในสมัยนั้น เอลิซาเบธ ภรรยาของเศคาริยาห์ ตั้งครรภ์
และเธออยู่เงียบๆ เป็นเวลาห้าเดือน โดยกล่าวว่า ‘พระเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้าในสมัยนี้
ซึ่งพระองค์ได้ทรงมองดูข้าพเจ้าเพื่อขจัดความอับอายของข้าพเจ้าในหมู่ประชาชน’
เมื่อถึงเวลาที่เอลิซาเบธจะคลอดบุตร
เธอก็ให้กำเนิดบุตรชาย
เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของเธอได้ยินว่าพระเจ้าได้ทรงแสดงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ต่อเธอ
จึงร่วมยินดีกับเธอด้วย ในวันที่แปดพวกเขามาทำพิธีเข้าสุหนัตให้เด็ก
และต้องการตั้งชื่อเขาตามชื่อบิดา คือเศคาริยาห์แต่แม่ของเด็กนั้นกล่าวว่า ‘ไม่ เขาจะชื่อว่า ยอห์น’ และพวกเขาก็กล่าวกับเธอว่า ‘ในครอบครัวของคุณไม่มีใครที่มีชื่อนั้น’ ดังนั้นพวกเขาจึงถามพ่อของเด็กนั้นด้วยสัญญาณว่าเขาต้องการตั้งชื่อให้ลูกอย่างไร เขาจึงขอแผ่นไม้และเขียนว่า ‘ชื่อของเขาคือ ยอห์น’ และทุกคนต่างประหลาดใจและทันใดนั้น ปากของเขาก็เปิดออก ลิ้นของเขาก็คลายตัวและเขาเริ่มพูดสรรเสริญพระเจ้า
ความกลัวก็ตกมาบนทุกคนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้น
และเรื่องทั้งหมดนี้ถูกเล่าขานไปทั่วทั้งภูมิภาคภูเขาของยูเดีย ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างครุ่นคิดในใจว่า ‘เด็กนี้จะเป็นเด็กแบบใด?’
และพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับเขา ส่วนเศคาริยาห์บิดาของเขา ก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และได้พยากรณ์ว่า ‘พระเจ้า พระเจ้าของอิสราเอลจงได้รับพระพร
เพราะพระองค์ได้เสด็จมาเยี่ยมประชาชนของพระองค์
และนำความรอดมาสู่พวกเขา และเจ้าเอง ลูกเอ๋ยจะได้รับการเรียกว่าผู้เผยพระวจนะของผู้สูงสุด
เพราะเจ้าจะเดินนำหน้าพระเจ้าเพื่อเตรียมทางของพระองค์ เด็กนั้นเติบโตขึ้นและมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็งและอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนกระทั่งวันที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าประชาชนอิสราเอล
ลูกา 1:24–25, 57–68, 76, 80
วันประสูติของยอห์นผู้เตรียมทาง ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญลูกา,บทที่ 4

ในสมัยนั้น มารีย์รีบเดินทางไปยังดินแดนภูเขา
ไปยังเมืองหนึ่งในยูดาห์
แล้วเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายเอลีซาเบธเมื่อเอลิซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์
ทารกในครรภ์ของเธอก็กระโดดขึ้น
และเอลิซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เธอจึงร้องขึ้นด้วยเสียงดังว่า:
‘ท่านเป็นผู้มีพระพรในหมู่สตรีและผลในครรภ์ของท่านก็มีพระพรด้วย!
และเหตุใดมารดาของพระเจ้าของข้าพเจ้าจึงมาหาข้าพเจ้าได้? เพราะทันทีที่เสียงคำทักทายของท่านถึงหูข้าพเจ้าทารกในครรภ์ข้าพเจ้าก็กระโดดด้วยความปีติยินดี

137

และผู้ใดที่เชื่อก็ได้รับพร
เพราะสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเธอจะสำเร็จเป็นจริงและมารีย์กล่าวว่า:
‘จิตวิญญาณของข้าพเจ้าสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า
และจิตของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ได้ทรงมองด้วยความเมตตาต่อความต่ำต้อยของผู้รับใช้ของพระองค์; เพราะตั้งแต่นี้เป็นต้นไปทุกชั่วชาติพันธุ์จะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้มีพระพร;
เพราะผู้ทรงฤทธานุภาพได้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์’ มารีอยู่กับเธอประมาณสามเดือน
แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตนเอง
ลูกา 1:39–49, 56
แด่พระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระเจ้า ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 5

ในสมัยนั้น มีพระราชโองการจากซีซาร์ออกัสตัส
ให้มีการสำรวจสำมะโนประชากรทั่วทั้งโลก
นี่เป็นการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งแรก
เมื่อควิรินิอุสเป็นผู้ว่าการซีเรีย
และทุกคนต่างไปลงทะเบียน ตามเมืองของตนโยเซฟก็เดินทางจากกาลิลี จากเมืองนาซาเร็ธ ไปยังยูเดียไปยังเมืองของดาวิด ที่เรียกว่าเบธเลเฮมเพราะเขาเป็นเชื้อสายและตระกูลของดาวิด
เพื่อไปจดทะเบียนร่วมกับมารีย์
ภรรยาที่หมั้นหมายของเขา ซึ่งกำลังตั้งครรภ์ขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่น เวลาที่เธอจะคลอดก็มาถึงเธอจึงคลอดบุตรชายคนแรก ห่อพระองค์ด้วยผ้าอ้อมและวางพระองค์ไว้ในรางหญ้า
เพราะไม่มีที่ว่างให้พวกเขาในโรงแรม ในภูมิภาคนั้นมีผู้เลี้ยงแกะอยู่กลางทุ่งนา
คอยเฝ้าฝูงแกะในยามค่ำคืน ทันใดนั้นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขา
และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องสว่างล้อมรอบพวกเขาทำให้พวกเขารู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง
แต่ทูตสวรรค์นั้นกล่าวกับพวกเขาว่า ‘อย่ากลัวเลยเพราะดูเถิด ข้าพเจ้านำข่าวดีมาแจ้งแก่ท่านซึ่งเป็นข่าวแห่งความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งสำหรับประชาชนทั้งปวง เพราะวันนี้ ในเมืองดาวิดมีพระผู้ช่วยให้รอดประสูติแก่ท่านแล้ว
คือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและนี่จะเป็นเครื่องหมายสำหรับท่าน:
‘ท่านจะพบทารกหนึ่งที่ถูกห่อด้วยผ้าอ้อมและนอนอยู่ในรางหญ้า’ และทันใดนั้นกองทัพสวรรค์อันใหญ่หลวงก็ปรากฏตัวร่วมกับทูตสวรรค์นั้น สรรเสริญพระเจ้าและร้องขึ้นว่า ‘พระสิริแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และสันติสุขบนโลกนี้ความเมตตาต่อมนุษย์!’
เมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นจากไปขึ้นสู่สวรรค์แล้ว
ผู้เลี้ยงแกะก็พูดกันว่า ‘เราไปเบธเลเฮมกันเถอะ

138

เพื่อดูสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแจ้งให้เราทราบ’ แล้วพวกเขาก็รีบไปและพบมารีย์กับโยเซฟ และทารกที่นอนอยู่ในรางหญ้าเมื่อพวกเขาได้เห็นพระองค์แล้ว
ก็เล่าให้คนอื่นฟังตามสิ่งที่ได้รับแจ้งเกี่ยวกับพระกุมารนี้
และทุกคนที่ได้ยินก็ประหลาดใจกับสิ่งที่ผู้เลี้ยงแกะเล่าให้ฟัง แต่มารีย์เก็บรักษาคำพูดเหล่านี้ไว้ในใจและใคร่ครวญถึงมันในใจ ส่วนผู้เลี้ยงแกะก็กลับบ้านไปพร้อมทั้งถวายเกียรติและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พวกเขาได้ยินและเห็น ตามที่ได้แจ้งไว้กับพวกเขา
ลูกา 2:1–20
ในคืนวันคริสต์มาส เวลาสามชั่วโมง และระหว่างพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 6

ในเวลานั้น ผู้เลี้ยงแกะก็กลับคืนมา
โดยถวายเกียรติและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พวกเขาได้ยินและเห็น ตามที่ได้แจ้งไว้กับพวกเขาแล้วแปดวันต่อมา
เมื่อถึงเวลาที่พระกุมารจะต้องรับพิธีตัดหนังหุ้มปลายพวกเขาจึงตั้งพระนามว่า “เยซู” ซึ่งเป็นพระนามที่ทูตสวรรค์ได้แจ้งไว้ก่อนที่พระองค์จะทรงปฏิสนธิในครรภ์มารดา
และพระกุมารก็เติบโตขึ้นและเข้มแข็งในจิตวิญญาณ
เต็มไปด้วยปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับพระองค์ทุกปี
พ่อแม่ของพระองค์จะเดินทางไปเยรูซาเล็มเพื่อฉลองเทศกาลปัสกา และเมื่อพระองค์มีอายุสิบสองปีพวกเขาก็เดินทางไปเยรูซาเล็มเพื่อฉลองเทศกาลตามประเพณี
แต่เมื่อวันเทศกาลสิ้นสุดลงและพวกเขากำลังเดินทางกลับบ้าน พระเยซูผู้เป็นเด็กยังคงอยู่ในเยรูซาเล็ม; โยเซฟและมารดาของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้
แต่คิดว่าพระองค์กำลังเดินทางไปกับกลุ่มคนอื่นๆ
หลังจากเดินทางได้หนึ่งวันพวกเขาก็เริ่มค้นหาพระองค์ท่ามกลางญาติและคนรู้จัก;
และเมื่อไม่พบพระองค์
พวกเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็มเพื่อค้นหาพระองค์
สามวันต่อมา พวกเขาพบพระองค์ในพระวิหารนั่งอยู่ท่ามกลางบรรดาครูกำลังฟังคำสอนและถามคำถามกับท่าน;
และทุกคนที่ได้ยินพระองค์ต่างประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์พวกเขาก็ประหลาดใจยิ่งนัก;
และมารดาของพระองค์ตรัสกับพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ยทำไมลูกจึงทำเช่นนี้กับเรา? ดูเถิดพ่อและแม่ได้ออกตามหาลูกด้วยความกังวลอย่างยิ่ง”
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมท่านจึงมาตามหาเรา? ท่านไม่ทราบหรือว่าเราต้องทำกิจการของพระบิดาเรา?”
แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา
พระองค์จึงลงจากภูเขากับพวกเขาและมาถึงเมืองนาซาเร็ธ
และอยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขา

139

ส่วนมารดาของพระองค์ก็เก็บรักษาทุกสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และพระเยซูก็เจริญขึ้นทั้งในด้านปัญญาและรูปร่างและได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าและมนุษย์
ลูกา 2:20–21, 40–52
พิธีตัดหนังหุ้มปลายของพระเยซู ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 7

ในเวลานั้น
พ่อแม่ของพระเยซูทารกได้นำพระองค์มาที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อถวายพระองค์แด่พระเจ้า
ตามที่บัญญัติไว้ในพระธรรมของพระเจ้า
เพื่อให้เด็กชายทุกคนที่เป็นบุตรหัวปีจากครรภ์มารดา
ได้รับการถวายแด่พระเจ้า และเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาตามที่ระบุไว้ในพระธรรมของพระเจ้า คือนกทอร์ทเทิลโดฟสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว。ในขณะนั้น มีชายคนหนึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ชื่อว่าซีเมโอนเขาเป็นชายผู้ชอบธรรมและเคร่งครัดในศาสนา
กำลังรอคอยความปลอบประโลมของอิสราเอล
และพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับเขา
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดเผยแก่เขาว่า
เขาจะไม่ตายก่อนที่จะได้เห็นพระคริสต์ของพระเจ้า
และเขาได้มาที่พระวิหารตามการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพ่อแม่พาพระเยซูทารกมาเพื่อทำพิธีตามข้อกำหนด
พระสิเมโอนก็รับพระองค์ไว้ในอ้อมแขน สรรเสริญพระเจ้าและกล่าวว่า: ‘บัดนี้ พระเจ้าข้าพระองค์ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปอย่างสันติ
ตามพระวจนะของพระองค์
เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์
ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าชนชาติทั้งปวง
เป็นแสงสว่างเพื่อการเปิดเผยแก่ชนชาติอื่น ๆและเป็นพระสิริของประชากรอิสราเอลของพระองค์’
โยเซฟและมารดาของพระองค์รู้สึกประหลาดใจกับสิ่งที่กล่าวถึงพระองค์
และซีเมโอนได้อวยพรพวกเขาและกล่าวกับมารีย์มารดาของพระองค์ว่า: ‘ดูเถิดเด็กนี้ถูกตั้งไว้เพื่อเป็นเหตุให้หลายคนในอิสราเอลล้มลงและลุกขึ้น และเป็นเครื่องหมายที่จะถูกกล่าวโทษ — และมีดาบจะทิ่มแทงจิตวิญญาณของท่าน — เพื่อความคิดในใจหลายคนจะได้ถูกเปิดเผย’
ที่นั่นยังมีผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่ออันนา
บุตรสาวของฟานูเอล จากเผ่าอาเชอร์ เธอมีอายุมากแล้วเคยใช้ชีวิตกับสามีเป็นเวลาเจ็ดปีตั้งแต่ยังเป็นสาว
และบัดนี้เป็นม่ายอายุแปดสิบสี่ปี
ซึ่งไม่เคยออกจากพระวิหารเลย
แต่ปรนนิบัติพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนด้วยการอดอาหารและอธิษฐาน และในเวลานั้น เธอได้มาสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวถึงพระองค์แก่ทุกคนที่กำลังรอคอยการไถ่บาปในกรุงเยรูซาเล็ม
และเมื่อพวกเขาได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดของธรรมบัญญัติของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็กลับไปยังแคว้นกาลิลีสู่เมืองนาซาเร็ธของตนเอง
และเด็กนั้นเติบโตขึ้นและเข้มแข็งในจิตวิญญาณ

140

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□

□□□□ 2:22–40
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 8A

□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

บุตรสาวของฟานูเอล จากเผ่าอาเชอร์ เธอมีอายุมากแล้วเพราะได้ใช้ชีวิตกับสามีเพียงเจ็ดปีตั้งแต่ยังเป็นสาวและบัดนี้เป็นม่ายอายุแปดสิบสี่ปี
ซึ่งไม่เคยออกจากพระวิหารเลย
แต่ปรนนิบัติพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนด้วยการอดอาหารและอธิษฐาน และในเวลานั้น เธอได้เข้ามาสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวถึงพระองค์แก่ทุกคนที่กำลังรอคอยการไถ่บาปในกรุงเยรูซาเล็ม
ลูกา 2:25–38
3 กุมภาพันธ์,ซิเมโอน ผู้รับพระเจ้า

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 9

ในปีที่สิบห้าแห่งรัชสมัยของซีซาร์ทิเบเรียส
เมื่อปอนทิอุส ปิลาโต เป็นผู้ว่าการแคว้นยูเดีย เฮโรดเป็นผู้ปกครองแคว้นกาลิลี ฟิลิป พี่ชายของเขาเป็นผู้ปกครองเขตอิทูเรียและทราคอนิติส ส่วนลิซานิอัส
เป็นผู้ปกครองเขตอาบิเลเน ในขณะที่อันนาสและคายาฟาส
เป็นมหาปุโรหิต พระวจนะของพระเจ้าได้มาถึงยอห์นบุตรของเศคาริยาห์ ในถิ่นทุรกันดารและเขาได้เดินทางไปทั่วทั้งภูมิภาคแม่น้ำจอร์แดน
ประกาศการบัพติศมาแห่งการกลับใจเพื่อการอภัยบาป
ตามที่เขียนไว้ในหนังสือคำพูดของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ซึ่งกล่าวว่า:
‘เสียงของผู้หนึ่งร้องขึ้นในถิ่นทุรกันดารว่า
“จงเตรียมทางของพระเจ้า จงทำให้ทางของพระองค์ตรง; ทุกหุบเขาจะถูกเติมเต็มและทุกภูเขาและเนินเขาจะถูกทำให้ต่ำลง;
ที่คดเคี้ยวจะถูกทำให้ตรงและทางที่ขรุขระจะถูกทำให้เรียบ; และทุกเนื้อหนังจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า’ ยอห์นกล่าวกับฝูงชนที่ออกมาเพื่อรับบัพติศมาจากเขาว่า: ‘พวกเจ้าเป็นลูกงูพิษ! ใครเตือนพวกเจ้าให้หนีจากความพิโรธที่กำลังจะมาถึง?
ดังนั้น จงสร้างผลที่สมควรแก่การกลับใจ

และอย่าคิดในใจว่า ‘เรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา’; เพราะข้าพเจ้าบอกท่านว่า
พระเจ้าสามารถให้ลูกหลานแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ แม้บัดนี้ ขวานก็ถูกวางไว้ที่รากต้นไม้แล้ว:
ต้นไม้ใดที่ไม่ให้ผลดี ก็จะถูกตัดลงและโยนลงในไฟ
ประชาชนถามเขาว่า “แล้วเราควรทำอย่างไร?” เขาตอบว่า
“ใครที่มีเสื้อสองตัว ก็ต้องแบ่งให้ผู้ที่ไม่มี
และใครที่มีอาหาร ก็ต้องทำเช่นเดียวกัน” ผู้เก็บภาษีก็มาเพื่อรับบัพติศมาและถามเขาว่า “อาจารย์เราควรทำอย่างไร?” เขาตอบว่า “อย่าเก็บภาษีเกินกว่าที่กำหนดไว้” ทหารก็ถามเขาว่า “แล้วเราควรทำอย่างไร?” และท่านก็กล่าวกับพวกเขาว่า ‘อย่าข่มเหงใคร อย่าใส่ร้ายใครและจงพอใจกับเงินเดือนของท่าน’

ในขณะที่ประชาชนกำลังรอคอย และทุกคนต่างสงสัยในใจว่า 요

ฮันน์อาจจะเป็นพระคริสต์หรือไม่ 요 ฮันน์ก็ตอบพวกเขาทุกคนว่า

142

‘ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่านด้วยน้ำ
แต่มีผู้หนึ่งที่มีฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้ากำลังมาซึ่งข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะแก้สายรองเท้าของท่าน;
‘พระองค์จะบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ พระองค์ถือพลั่วอยู่ในมือและพระองค์จะทำความสะอาดลานนวดข้าวของพระองค์
และรวบรวมข้าวสาลีเข้าไว้ในยุ้งฉางของพระองค์
แต่ส่วนแกลบ พระองค์จะเผาด้วยไฟที่ดับไม่ได้’ พระองค์ได้เทศนาเรื่องอื่น ๆ อีกมากมายแก่ประชาชนและสอนพวกเขา
ลูกา 3:1–18

ในคืนก่อนวันพระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์ (Epiphany) ระหว่างพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญลูกา เริ่มตั้งแต่ข้อ 10

ในเวลานั้น เฮโรด ผู้ปกครองสี่จังหวัด
ซึ่งถูกยอห์นตำหนิเพราะเฮโรเดียส ภรรยาของพี่ชายเขาและเพราะความชั่วร้ายทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำ
ยังได้เพิ่มอีกว่า เขาได้จับยอห์นไปขังคุกเมื่อประชาชนทั้งหมดกำลังรับบัพติศมา
และพระเยซูหลังจากรับบัพติศมาแล้วกำลังอธิษฐานอยู่
ท้องฟ้าก็เปิดออก
และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือพระองค์ในรูปกาย
เหมือนนกพิราบ และมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า:

‘ท่านคือบุตรที่รักของเรา;เราพอใจในท่าน!’
ลูกา 3:19–22
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 18.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 11

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูเริ่มปฏิบัติพันธกิจ
พระองค์มีอายุประมาณสามสิบปี
และถูกถือว่าเป็นบุตรของโยเซฟ จากวงศ์ตระกูลของเอลีจากวงศ์ตระกูลของมัตตาธิยา จากเผ่าเลวี, เมลคีบุตรของยานนา บุตรของโยเซฟ บุตรของมัตตาธิยาบุตรของอาโมส บุตรของนาอุม บุตรของเอสลิม บุตรของนากไกบุตรของมาอาฟ บุตรของมัตตาธิยา บุตรของเซเมอีบุตรของโยเซฟ บุตรของยูดาห์ บุตรของโยฮัน บุตรของริซาบุตรของโซโรบาเบล บุตรของซาลาธิเอล บุตรของเนรีบุตรของเมลคี, อัดดีเยฟ, โคซาโมฟ, เอลโมดาโมฟ, อิโรฟ, อิโอซีเยฟ, เอลีเอเซโร, อิโอริโมฟ, มัตฟатอฟ, เลวีอิน, ซิมีโอนอฟ, อิอุดิน, อิโอซิฟอฟ, อิโอนาโนฟ, เอลีอาคิโมฟ, เมเลอาเยฟ, ไมนาโนฟ, มัตตาฟาเยฟ, นานาฟอฟ, ดาวิโดฟ, อิเซเยฟ, โอวิดอฟ,วูซอฟ,ซาลโมโนฟ,นาอัสโซโนฟ,อามินาดาโวฟ,อารามอฟ, เอสโรมอฟ, ฟาเรซอฟ, ยูดิน, ยาโคฟเลฟ, อิซาโคฟ, อวราโมฟ, ฟาร์ริน, นาโครอฟ, เซรูคอฟ, ราการอฟ, ฟาเลคอฟ, เอเวรอฟ, ซาลิน, ไคนาโนฟ, อาร์ฟักซาดอฟ, ซิโมฟ, โนเอฟ, ลาเมโฮฟ, มาฟูซาโลฟ, เอโนคอฟ, ยาเรโดฟ, มาเลอิลีโลฟ, ไคนาโนฟ, เอโนโซฟ, ซิฟอฟ, อาดาโมฟ, โบชีเยฟ. พระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ได้กลับจากแม่น้ำจอร์แดน
และถูกพระวิญญาณนำเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร
ลูกา 3:23–4:1
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 18.

143

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 12

ในเวลานั้น พระเยซู
ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ได้กลับจากแม่น้ำจอร์แดน
และถูกพระวิญญาณนำเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร ที่นั่น
พระองค์ถูกมารทดลองเป็นเวลาสี่สิบวัน
และไม่ทรงรับประทานอาหารใดๆ เลยในช่วงเวลาดังกล่าวเมื่อเวลาผ่านไป พระองค์ก็เริ่มรู้สึกหิวมารจึงกล่าวกับพระองค์ว่า
“หากพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจงสั่งให้หินก้อนนี้กลายเป็นขนมปังเถิด”
พระเยซูตรัสตอบว่า “มีเขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะไม่ดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวแต่ด้วยทุกคำที่ออกมาจากปากพระเจ้า’”
แล้วมารก็พาพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาสูง และในพริบตาเดียวก็แสดงให้พระองค์เห็นราชอาณาจักรทั้งปวงของโลก
และกล่าวกับพระองค์ว่า
‘ข้าจะมอบอำนาจเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้นนี้และความรุ่งเรืองของมันให้แก่ท่าน เพราะมันได้ถูกมอบให้แก่ข้าแล้ว
และข้าจะมอบให้ใครก็ได้ตามใจข้า ดังนั้น
หากท่านนมัสการข้า ทุกสิ่งนี้จะเป็นของท่าน’ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘ไปให้พ้นจากข้า ซาตานเพราะมีเขียนไว้ว่า
“จงนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่เพียงผู้เดียว”’
แล้วมันก็นำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
ตั้งพระองค์ไว้บนยอดวิหาร และกล่าวกับพระองค์ว่า ‘หากพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงกระโดดลงจากที่นี่เถิด เพราะมีเขียนไว้ว่า “พระองค์จะสั่งทูตสวรรค์ของพระองค์เกี่ยวกับพระองค์ให้คุ้มครองพระองค์
และพวกเขาจะอุ้มพระองค์ขึ้นด้วยมือของพวกเขาเพื่อพระองค์จะไม่ให้เท้าของพระองค์กระทบหิน”’
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “มีเขียนไว้ว่า ‘อย่าทดลองพระเจ้าพระเจ้าของท่าน’”
และเมื่อมารร้ายได้ทดลองพระองค์จนครบทุกประการแล้ว
ก็ทิ้งพระองค์ไปชั่วคราว
แล้วพระเยซูก็เสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลีด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ
และข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็แพร่หลายไปทั่วทั้งภูมิภาคโดยรอบ พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขาและทุกคนต่างสรรเสริญพระองค์
ลูกา 4:1–15
วันพุธของสัปดาห์ที่ 18.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่บท 13

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ
ซึ่งเป็นที่พระองค์ทรงเติบโตมา
และตามประเพณีของพระองค์
พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต
และทรงยืนขึ้นเพื่ออ่าน
พระคัมภีร์ของศาสดาอิสยาห์ถูกส่งให้พระองค์

144

และเมื่อพระองค์คลี่ม้วนพระคัมภีร์ออกพระองค์พบข้อความที่เขียนไว้ว่า:

‘พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่กับข้าพเจ้า;
เพราะพระองค์ได้เจิมข้าพเจ้าเพื่อประกาศข่าวดีแก่ผู้ยากจน; พระองค์ได้ส่งข้าพเจ้าไปรักษาผู้ที่มีใจแตกสลาย, ประกาศอิสรภาพแก่ผู้ถูกจองจำ, และให้ผู้ที่ตาบอดได้เห็น, ปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่, และประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า.
เมื่อท่านปิดม้วนหนังสือและส่งคืนให้ผู้รับใช้แล้วท่านก็นั่งลง;
และตาของทุกคนในธรรมศาลาต่างจับจ้องไปที่ท่านและท่านก็เริ่มพูดกับพวกเขาว่า: ‘วันนี้พระคัมภีร์นี้ได้สำเร็จแล้วในที่ท่านได้ยิน’
และทุกคนต่างเป็นพยานถึงท่าน
และประหลาดใจในถ้อยคำแห่งพระคุณที่ออกมาจากริมฝีปากของท่าน
ลูกา 4:16–22A
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 18.
1 กันยายน,วันเริ่มต้นฤดูร้อน

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่บทที่ 14

ในเวลานั้น
ประชาชนต่างประหลาดใจกับถ้อยคำแห่งพระคุณที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยซู และพวกเขากล่าวว่า “นี่ไม่ใช่บุตรของโยเซฟหรือ?” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายคงจะกล่าวคำพังเพยนี้กับเราว่า ‘แพทย์เอ๋ยจงรักษาตัวท่านเองเถิด
จงทำในเมืองของท่านเองตามที่เรารับฟังว่าท่านได้ทำในคาเปอรนาอุม’” และท่านก็ตรัสว่า ‘จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า
ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการยอมรับในบ้านเกิดของตนเอง จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า ในสมัยของเอลียาห์มีหญิงม่ายมากมายในอิสราเอล
เมื่อท้องฟ้าปิดอยู่เป็นเวลาสามปีหกเดือน
จนเกิดทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ทั่วแผ่นดิน
แต่เอลียาห์ไม่ได้ถูกส่งไปหาหญิงม่ายคนใดในจำนวนนั้นเลย ยกเว้นหญิงม่ายคนหนึ่งในเมืองซาเรฟัทของเมืองไซดอน; และในสมัยของผู้เผยพระวจนะเอลีชา
ก็มีผู้ป่วยโรคเรื้อนมากมายในอิสราเอล
แต่ไม่มีใครในจำนวนนั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ยกเว้นนาอามันชาวซีเรีย’ เมื่อได้ยินคำนี้ผู้คนในธรรมศาลาทั้งหมดก็เต็มไปด้วยความโกรธแค้น;
แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นขับพระองค์ออกจากเมือง
และนำพระองค์ไปยังยอดเขาที่เมืองของพวกเขาตั้งอยู่ด้วยเจตนาจะผลักพระองค์ลง;
แต่พระองค์ก็เดินผ่านกลางพวกเขาไปและจากไป
ลูกา 4:22–30
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 18.
20 กรกฎาคม,วันนักบุญเอลียาห์

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 15

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองคาเปอรนาอุม
ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี

145

และทรงสอนประชาชนในวันสะบาโต
และพวกเขาก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
เพราะพระวจนะของพระองค์มีอำนาจ ในธรรมศาลามีชายคนหนึ่งที่ถูกวิญญาณชั่วสิงอยู่
เขาจึงร้องขึ้นด้วยเสียงดังว่า “ไปให้พ้นจากเราเถิดพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ! ท่านมีเรื่องอะไรกับเรา? ท่านมาเพื่อทำลายเราหรือ? เราทราบดีว่าท่านเป็นใคร— คือผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” พระเยซูจึงสั่งมันว่า “จงเงียบและออกมาจากเขา”
และวิญญาณชั่วนั้นก็ผลักชายคนนั้นลงกลางธรรมศาลา
แล้วออกมาจากเขา โดยไม่ทำอันตรายแก่เขาเลยทุกคนจึงเกิดความหวาดกลัว และพูดกันว่า “นี่คืออะไร? พระองค์ทรงสั่งวิญญาณชั่วด้วยอำนาจและฤทธิ์เดชจนมันออกมา!”

ลูกา 4:31–36
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 18.

พระวรสารตามนักบุญลูกา เริ่มจากข้อ 16

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของซีโมน
และข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็แพร่กระจายไปทั่วบริเวณรอบข้าง ขณะนั้น แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยด้วยไข้สูงและพวกเขาจึงขอให้พระองค์ช่วยเธอ
พระองค์จึงเดินไปหาเธอ สั่งให้ไข้หายไปและไข้ก็หายทันที เธอลุกขึ้นทันทีและเริ่มรับใช้พวกเขาเมื่อพระอาทิตย์ตกดินแล้ว ผู้ที่มีคนป่วยด้วยโรคต่าง ๆก็พากันนำผู้ป่วยมาหาพระองค์
และพระองค์ก็วางมือลงบนแต่ละคนและรักษาให้หาย
ยังมีวิญญาณชั่วออกจากผู้คนจำนวนมากด้วย โดยร้องว่า ‘ท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า’ แต่พระองค์ทรงห้ามไม่ให้พวกเขากล่าวว่าพวกเขารู้ว่าพระองค์คือพระคริสต์ เมื่อเช้าวันใหม่พระองค์จึงออกจากบ้านไปยังที่ร้างและประชาชนก็ออกตามหาพระองค์; เมื่อพบพระองค์แล้วพวกเขาก็พยายามห้ามไม่ให้พระองค์จากไป
แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘เราต้องประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าไปยังเมืองอื่น ๆ ด้วย เพราะนั่นคือเหตุผลที่เราถูกส่งมา’ และพระองค์ก็ประกาศข่าวดีในธรรมศาลาต่าง ๆของแคว้นกาลิลี
ลูกา 4:37–44
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 19.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่บทที่ 17

ในเวลานั้น พระเยซูทรงยืนอยู่ริมทะเลเกเนซาเรตพระองค์เห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมทะเล;
ชาวประมงได้ลงจากเรือและกำลังล้างตาข่ายอยู่
พระองค์จึงขึ้นเรือลำหนึ่ง ซึ่งเป็นของซีโมนและขอให้เขาพายเรือออกไปไกลจากฝั่งเล็กน้อย
แล้วพระองค์ก็ประทับนั่งบนเรือและทรงสอนประชาชนจากบนเรือ เมื่อท่านสอนเสร็จแล้ว ท่านจึงกล่าวกับซีโมนว่า “พายเรือออกไปยังน้ำลึก แล้วหย่อนอวนลงเพื่อจับปลา”
ซีโมนตอบว่า “ท่านอาจารย์
เราทำงานหนักทั้งคืนแต่ไม่ได้ปลาเลย แต่ตามคำท่าน

146

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’
นักเขียนพระคัมภีร์และพวกฟาริสีเริ่มถกเถียงกันในใจว่า ‘คนนี้คือใครที่พูดคำหมิ่นประมาท? ใครเล่าจะให้อภัยบาปได้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?’
พระเยซูทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสตอบว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงคิดสิ่งเหล่านี้ในใจ? สิ่งใดที่พูดง่ายกว่ากัน: “บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว” หรือ “ลุกขึ้นและเดินไป”?’ “แต่เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจบนโลกนี้ที่จะอภัยบาป”
พระองค์จึงตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราบอกท่านว่า: ลุกขึ้น ยกเตียงของท่านไป และกลับบ้านเถิด” และเขาก็ลุกขึ้นทันทีต่อหน้าพวกเขา
ยกสิ่งที่เขานอนอยู่ไป และกลับบ้านไปพร้อมทั้งสรรเสริญพระเจ้า
ความเกรงกลัวก็เข้าครอบงำทุกคนและพวกเขาก็ถวายเกียรติแด่พระเจ้า;และด้วยความหวาดกลัวพวกเขากล่าวว่า ‘วันนี้เราได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์แล้ว’

ลูกา 5:17–26
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 19.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่บทที่ 20

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูทรงเดินผ่านไป
พระองค์เห็นผู้เก็บภาษีชื่อเลวี
นั่งอยู่ที่สำนักงานเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ‘จงตามเรา’ และเขาก็ทิ้งทุกสิ่งไว้เบื้องหลังลุกขึ้นและตามพระองค์ไป
เลวีจึงจัดงานเลี้ยงใหญ่ต้อนรับพระองค์ที่บ้านของเขา
และมีผู้เก็บภาษีและคนอื่นๆ
อีกมากมายนั่งร่วมโต๊ะกับพวกเขา
แต่พวกนักเขียนพระคัมภีร์และพวกฟาริสีก็บ่นพึมพำและกล่าวกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับผู้เก็บภาษีและคนบาป?’ พระเยซูตรัสตอบว่า
‘ไม่ใช่คนที่มีสุขภาพดีที่ต้องการแพทย์แต่เป็นคนที่ป่วยต่างหาก;
เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรมแต่เพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ’

ลูกา 5:27–32
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 20.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 21

ในเวลานั้น พวกฟาริสีมาหาพระเยซูและถามว่า
‘ทำไมลูกศิษย์ของยอห์นจึงอดอาหารและอธิษฐานบ่อยครั้งเหมือนพวกฟาริสี แต่ลูกศิษย์ของท่านกลับกินและดื่ม?’ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
‘ท่านจะทำให้แขกในงานเลี้ยงแต่งงานอดอาหารได้อย่างไรในเมื่อเจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา?
แต่จะมีวันมาที่เจ้าบ่าวถูกนำออกไปจากพวกเขาและในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร’
แล้วพระองค์ก็เล่าอุปมาเรื่องนี้ให้พวกเขาฟังว่า
‘ไม่มีใครที่เอาผ้าใหม่มาปะบนเสื้อผ้าเก่า
เพราะถ้าทำเช่นนั้น ผ้าใหม่จะฉีกขาด

148

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

และผ้าใหม่ที่ปะไปจะไม่เข้ากับผ้าเก่าและไม่มีใครเทไวน์ใหม่ลงในถุงหนังเก่า; มิฉะนั้นไวน์ใหม่จะทำให้ถุงหนังแตก ไวน์จะหกและถุงหนังจะเสียหาย; แต่ไวน์ใหม่ต้องเทลงในถุงหนังใหม่;
แล้วทั้งสองจะได้รับการรักษาไว้
และไม่มีใครที่ดื่มไวน์เก่าแล้วจะปรารถนาไวน์ใหม่ทันที เพราะเขาจะกล่าวว่า ‘ไวน์เก่าดีกว่า’

ลูกา 5:33–39
วันพุธของสัปดาห์ที่ 19.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 22

ในเวลานั้น
พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งนาที่เพาะปลูกในวันสะบาโต
และเหล่าสาวกของพระองค์กำลังเด็ดรวงข้าวมากิน
โดยถูมันในมือ แต่มีพวกฟาริสีบางคนกล่าวกับพวกเขาว่า ‘ทำไมท่านจึงทำสิ่งที่ไม่ชอบธรรมในวันสะบาโต?’
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า
“ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่าดาวิดได้กระทำอย่างไรเมื่อเขาและผู้ที่อยู่กับเขาหิว?
เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้าหยิบขนมปังแห่งการประทับอยู่— ซึ่งไม่มีใครได้รับอนุญาตให้กินได้นอกจากปุโรหิต—
แล้วกินมัน และให้บางส่วนแก่ผู้ที่อยู่กับเขา?” และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าแม้กระทั่งวันสะบาโต”
ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง
พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและเริ่มสอน
มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น มือขวาของเขาแห้งเหี่ยวนักเขียนพระคัมภีร์และพวกฟาริสีกำลังจับตาดูพระองค์อย่างใกล้ชิด
เพื่อดูว่าพระองค์จะรักษาโรคในวันสะบาโตหรือไม่
เพื่อที่พวกเขาจะได้หาข้ออ้างมาฟ้องร้องพระองค์
แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขา
จึงตรัสกับชายที่มีมือขวาแห้งว่า ‘จงลุกขึ้นและเดินมาอยู่ตรงกลาง’
และเขาก็ลุกขึ้นและเดินมาอยู่ตรงกลาง
แล้วพระเยซูก็ตรัสกับพวกเขาว่า
‘ข้าพเจ้าถามท่านทั้งหลายว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ชอบธรรมที่จะทำในวันสะบาโต? การทำดีหรือการทำชั่ว? การช่วยชีวิต หรือการทำลายชีวิต?’ พวกเขาก็เงียบอยู่ พระองค์จึงมองดูทุกคนแล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า ‘ยื่นมือของท่านออกมา’ เขาก็ทำตาม และมือของเขาก็กลับเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
ลูกา 6:1–10
วันสะบาโตของสัปดาห์ที่ 21

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 23

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐาน
และทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน เมื่อรุ่งเช้าพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์มา
และทรงเลือกสาวกสิบสองคน

149

ซึ่งพระองค์ทรงตั้งชื่อว่าอัครทูต ได้แก่ ซีโมนซึ่งพระองค์ยังเรียกเขาว่าเปโตร และอันเดรพี่ชายของเขา
ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบาร์โธโลมิว มัทธิวและโทมัส
ยากอบบุตรของอัลเฟอัส และซีโมนที่เรียกว่าซีโลทยูดาสบุตรของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทซึ่งต่อมาได้กลายเป็นผู้ทรยศ
และเมื่อพระองค์ลงมาพร้อมกับพวกเขา
พระองค์ทรงยืนอยู่บนที่ราบ
มีสาวกของพระองค์เป็นจำนวนมาก
และฝูงชนใหญ่จากทั่วทั้งยูเดียและเยรูซาเล็ม
รวมถึงจากพื้นที่ชายฝั่งของไทระและไซดอน
ซึ่งมาเพื่อฟังพระองค์และได้รับการรักษาจากโรคภัยไข้เจ็บของพวกเขา รวมถึงผู้ที่ถูกวิญญาณชั่วครอบงำ; และพวกเขาได้รับการรักษา
และฝูงชนทั้งหมดต่างพยายามสัมผัสพระองค์
เพราะมีฤทธิ์อำนาจออกมาจากพระองค์และรักษาพวกเขาทุกคนลูกา 6:12–19
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 19.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 24

ในเวลานั้น พระเยซูทรงยืนอยู่บนที่ราบ
มีสาวกของพระองค์จำนวนมาก
และฝูงชนจำนวนมากจากทั่วทั้งยูเดียและเยรูซาเล็ม
รวมถึงจากพื้นที่ชายฝั่งของเมืองไทระและไซดอน
ซึ่งมาเพื่อฟังพระองค์และได้รับการรักษาจากโรคภัยไข้เจ็บของตน ตลอดจนผู้ที่ถูกวิญญาณชั่วครอบงำ; และพวกเขาได้รับการรักษา
และประชาชนทุกคนต่างพยายามสัมผัสพระองค์
เพราะพลังกำลังไหลออกมาจากพระองค์และรักษาทุกคนให้หายป่วย
และพระองค์ทรงเงยพระเนตรขึ้นมองเหล่าสาวกของพระองค์
แล้วตรัสว่า: ‘ผู้ใดที่หิวโหยในขณะนี้ ก็เป็นสุข
เพราะท่านทั้งหลายจะได้รับการอิ่มหนำ’
ท่านทั้งหลายมีสุขเมื่อผู้คนเกลียดชังท่าน
เมื่อพวกเขาขับไล่ท่าน เมื่อพวกเขาดูหมิ่นท่านและเมื่อพวกเขาใช้ชื่อของท่านเป็นคำดูหมิ่นเพื่อเห็นแ
ก่บุตรมนุษย์ จงชื่นชมยินดีในวันนั้น และจงยินดี
เพราะรางวัลของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่
ลูกา 6:17–23A
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 19.
เพื่อพระผู้ประเสริฐและพระผู้ทรงเกียรติในพิธีบูชา.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อที่ 25

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า: ‘วิบัติแก่ท่านผู้มั่งคั่ง!
เพราะท่านได้รับความสุขสบายแล้ววิบัติแก่ท่านผู้อิ่มหนำสำราญในขณะนี้!
เพราะท่านจะต้องอดอยากวิบัติแก่ท่านผู้หัวเราะในขณะนี้!
เพราะท่านจะต้องร้องไห้และคร่ำครวญวิบัติแก่ท่านเมื่อทุกคนกล่าวชมเชยท่าน!
เพราะนั่นคือวิธีที่บรรพบุรุษของพวกเขาปฏิบัติต่อผู้เผยพระวจนะเท็จ

150

แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า:
จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่านจงอวยพรผู้ที่สาปแช่งท่าน
และจงอธิษฐานเผื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างไม่ดี
หากผู้ใดตบแก้มข้างหนึ่งของท่าน
จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย
และหากผู้ใดเอาเสื้อคลุมของท่านไป
ก็อย่าขัดขวางเสื้อชั้นในของท่านด้วย
จงให้ทุกคนที่ขอจากท่าน
และอย่าทวงคืนสิ่งที่ถูกเอาไปจากท่าน
ลูกา 6:24–30
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 20.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 26

พระเจ้าตรัสว่า:
‘จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อท่าน และหากท่านรักผู้ที่รักท่านแล้วท่านจะมีคุณธรรมอะไรเล่า?
เพราะแม้แต่คนบาปก็รักผู้ที่รักเขา
และหากท่านทำความดีต่อผู้ที่ทำความดีต่อท่านแล้วท่านจะมีคุณธรรมอะไรเล่า?
เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำเช่นเดียวกัน
และหากท่านให้กู้แก่ผู้ที่ท่านหวังว่าจะได้รับคืนมาแล้วสิ่งนั้นจะเป็นความดีงามอะไรแก่ท่าน?
เพราะแม้ผู้บาปก็ให้กู้แก่ผู้บาป
เพื่อจะได้รับคืนมาเท่ากัน แต่จงรักศัตรูของท่านทำความดี และให้ยืม โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน; แล้วรางวัลของท่านจะยิ่งใหญ่และท่านจะเป็นบุตรของพระผู้สูงสุด;
เพราะพระองค์ทรงเมตตาแม้ต่อผู้ไม่รู้จักบุญคุณและผู้ชั่วร้าย ดังนั้น จงมีเมตตาเหมือนอย่างที่พระบิดาของท่านทรงมีเมตตา
ลูกา 6:31–36
สัปดาห์ที่ 19.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 27

พระเจ้าตรัสว่า: ‘อย่าตัดสินผู้อื่นแล้วท่านก็จะไม่ถูกตัดสิน; อย่าประณามผู้อื่นแล้วท่านก็จะไม่ถูกประณาม; จงให้อภัยแล้วท่านก็จะได้รับการอภัย; จงให้ แล้วท่านก็จะได้รับ: จะมีการเทลงในตักท่านด้วยปริมาณที่ดี แน่นหนาเขย่าให้เข้ากัน และล้นออกมา; เพราะด้วยปริมาณที่ท่านใช้จะมีการวัดให้ท่านด้วยปริมาณนั้น.’ พระองค์ยังเล่าอุปมาแก่พวกเขาว่า: ‘คนตาบอดจะนำคนตาบอดได้หรือไม่? ทั้งสองจะไม่ตกลงหลุมหรือ? ศิษย์ไม่สูงกว่าครูของตนแต่เมื่อเขาได้รับการฝึกฝนจนสมบูรณ์แล้ว
เขาจะเหมือนครูของตนทุกประการ
ทำไมท่านจึงมองเห็นเศษผงในตาพี่น้องของท่านแต่ไม่เห็นท่อนไม้ในตาของท่านเอง?
หรือท่านจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘พี่น้องเอ๋ยให้ฉันเอาเศษผงออกจากตาท่าน’ ได้อย่างไร

151

เมื่อท่านเองยังไม่เห็นท่อนไม้ในตาของท่าน? ท่านผู้เสแสร้ง! จงเอาท่อนไม้ในตาของท่านออกก่อนแล้วท่านจึงจะเห็นชัดเจนเพื่อเอาเศษผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ ไม่มีต้นไม้ดีใดที่ให้ผลร้ายและไม่มีต้นไม้ร้ายใดที่ให้ผลดี
เพราะทุกต้นไม้นั้นถูกตัดสินจากผลของมัน
ผู้คนไม่เก็บผลมะเดื่อจากพุ่มหนาม
และไม่เก็บองุ่นจากพุ่มหนาม
คนดีจะนำสิ่งดีออกมาจากคลังดีในใจตนเอง
ส่วนคนชั่วจะนำสิ่งชั่วออกมาจากคลังชั่วในใจตนเอง
เพราะปากพูดตามความอุดมสมบูรณ์ในใจ
ลูกา 6:37–45
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 20.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 28

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ทำไมท่านจึงเรียกเราว่า “พระเจ้าพระเจ้า” แต่กลับไม่ทำตามสิ่งที่เราสั่ง? ‘ทุกคนที่มาหาเรา ฟังคำของเรา และนำไปปฏิบัติ — เราจะบอกท่านว่าเขาเหมือนใคร เขาเหมือนคนสร้างบ้านที่ขุดลึกและวางฐานรากบนหิน ดังนั้นเมื่อน้ำท่วมมาและน้ำกระแทกบ้านนั้น
ก็ไม่สามารถทำให้มันสั่นคลอนได้ เพราะมันถูกสร้างบนหินแต่ผู้ที่ฟังแล้วไม่ปฏิบัติตาม
ก็เหมือนคนสร้างบ้านบนพื้นดินโดยไม่มีฐานราก
เมื่อน้ำท่วมมาตีบ้านนั้น มันก็พังทลายทันทีและความพังทลายของบ้านนั้นยิ่งใหญ่มาก
เมื่อพระองค์ตรัสคำทั้งหมดเสร็จสิ้นแก่ประชาชนที่กำลังฟังอยู่ พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม
ลูกา 6:46–7:1
วันพุธของสัปดาห์ที่ 20.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 29

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จเข้าสู่เมืองคาเปอรนาอุม
มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่ง
ซึ่งนายร้อยนั้นรักและให้ความสำคัญมาก
กำลังป่วยหนักและใกล้จะตาย เมื่อได้ยินเรื่องพระเยซูเขาจึงส่งผู้อาวุโสชาวยิวไปหาพระองค์
เพื่อขอให้พระองค์มารักษาผู้รับใช้ของเขา
และเมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู
พวกเขาจึงวิงวอนพระองค์อย่างจริงใจว่า
‘เขาสมควรที่พระองค์จะทรงทำสิ่งนี้ให้เขา
เพราะเขารักชนชาติของเราและได้สร้างธรรมศาลาไว้ให้เรา’ พระเยซูจึงไปกับพวกเขาและเมื่อพระองค์อยู่ไม่ไกลจากบ้านนั้น
ผู้บังคับกองร้อยจึงส่งเพื่อนมาบอกพระองค์ว่า
‘อย่าทรงลำบากพระทัยเลย พระเจ้า!
เพราะข้าพเจ้าไม่สมควรที่พระองค์จะเสด็จมาใต้หลังคาบ้
านของข้าพเจ้า; ดังนั้น
ข้าพเจ้าจึงไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่าตนเองสมควรที่จะมาเฝ้าพระองค์; แต่เพียงตรัสคำเดียวเท่านั้นผู้รับใช้ของข้าพเจ้าก็จะหายป่วย’ เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอยู่ใต้อำนาจเช่นกัน;
แต่เมื่อมีทหารอยู่ใต้การบัญชาของข้าพเจ้า

152

ข้าพเจ้าก็บอกคนหนึ่งว่า ‘ไป’ เขาก็ไป; บอกอีกคนว่า ‘มา’ เขาก็มา; และบอกผู้รับใช้ของข้าพเจ้าว่า ‘ทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำตาม เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้พระองค์ก็ทรงประหลาดใจในความเชื่อของเขา
และหันไปกล่าวกับฝูงชนที่ติดตามพระองค์ว่า
‘เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในอิสราเอลเองเราก็ยังไม่เคยพบความเชื่อเช่นนี้เลย’
เมื่อผู้ส่งสารกลับถึงบ้าน
ก็พบว่าผู้รับใช้ที่ป่วยนั้นหายดีแล้ว
ลูกา 7:1b–10
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 22.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 30

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน
และมีสาวกของพระองค์หลายคนพร้อมด้วยฝูงชนจำนวนมากติดตามไปด้วย เมื่อพระองค์เสด็จใกล้ประตูเมืองมีคนกำลังหามศพชายคนหนึ่งออกมา—
ซึ่งเป็นบุตรชายคนเดียวของแม่เขา ผู้เป็นแม่ม่ายและมีฝูงชนจำนวนมากติดตามเธอออกมาจากเมือง
เมื่อพระเจ้าเห็นเธอ
พระองค์ก็ทรงสงสารเธอและตรัสกับเธอว่า “อย่าร้องไห้” แล้วพระองค์ก็ก้าวไปข้างหน้าและสัมผัสหามศพนั้น
ผู้ที่หามศพก็หยุดนิ่ง พระองค์จึงตรัสว่า “หนุ่มเอ๋ยเราบอกเจ้า จงลุกขึ้น!” ผู้ตายก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูดพระเยซูจึงมอบเขาคืนให้มารดาของเขา
ความเกรงกลัวก็เข้าครอบงำทุกคน
และพวกเขาก็ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏขึ้นท่ามกลางเราแล้วและพระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมประชากรของพระองค์แล้ว”

ลูกา 7:11–16
สัปดาห์ที่ 20.

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 31

ในเวลานั้น
ข่าวเกี่ยวกับพระเยซูได้แพร่กระจายไปทั่วยูเดียและพื้นที่รอบข้าง
สาวกของพระองค์ได้เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้ยอห์นฟัง
ยอห์นจึงเรียกสาวกสองคนของเขามา
และส่งพวกเขาไปหาพระเยซูเพื่อถามว่า
‘ท่านคือผู้ที่กำลังจะมาหรือไม่หรือเราควรรอผู้อื่นอีก?’ เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูพวกเขากล่าวว่า
‘ยอห์นผู้บัพติศมาได้ส่งเรามาถามท่านว่า
ท่านคือผู้ที่กำลังจะมาหรือไม่หรือเราควรรอคอยผู้อื่น?’ ในขณะนั้นพระเยซูกำลังรักษาคนจำนวนมากให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บและขับไล่ปีศาจออกไป และทำให้คนตาบอดหลายคนได้เห็นพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ไปบอกยอห์นว่าสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยินมา:
คนตาบอดเห็นได้ คนขาบเดินได้ คนเป็นโรคเรื้อนหายสะอาดคนหูหนวกได้ยิน คนตายฟื้นคืนชีพและข่าวดีถูกประกาศแก่คนยากจน;
และผู้ใดที่ไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นย่อมเป็นสุข!”

153

เมื่อผู้ถูกส่งไปโดยยอห์นได้กลับไป
เขาจึงเริ่มพูดกับประชาชนเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? ต้นกกที่ลมพัดให้ไหวไปมาหรือ? แล้วท่านออกไปเพื่อดูอะไร? ชายที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มหรือ?
แต่ผู้ที่สวมเสื้อผ้าหรูหราและใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยนั้น อยู่ในวังหลวงต่างหากแล้วท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร?
ต้นกกที่ถูกลมพัดไหวหรือ? แล้วท่านออกไปเพื่อดูอะไร?
ชายที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มหรือ?
แต่ผู้ที่สวมเสื้อผ้าหรูหราและใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยนั้น อยู่ในวังของกษัตริย์ต่างหากเพราะข้าพเจ้าบอกท่านว่า: ในบรรดาผู้ที่เกิดจากผู้หญิงไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา;
แต่ผู้ที่น้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าเขา และประชาชนทุกคนที่ฟังเขาอยู่รวมถึงผู้เก็บภาษี ต่างถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยรับบัพติศมาตามแบบของยอห์น;
แต่พวกฟาริสีและครูสอนธรรมบัญญัติกลับปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับตนเอง โดยไม่รับบัพติศมาจากเขา
ลูกา 7:17–30
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 20.
25 พฤษภาคม,วันระลึกครั้งที่ 3 ถึงการถูกตัดศีรษะของยอห์นผู้เตรียมทาง,ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 32

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ข้าจะเปรียบคนในรุ่นนี้กับใคร? และพวกเขาเหมือนอะไร? พวกเขาเหมือนเด็กๆที่นั่งอยู่บนถนน ตะโกนเรียกกันและกล่าวว่า:

“เราเล่นขลุ่ยให้ท่าน แต่ท่านไม่เต้นรำ; เราร้องเพลงไว้อาลัยให้ท่าน แต่ท่านไม่ร้องไห้.” เพราะยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มา: เขาไม่กินขนมปังและไม่ดื่มเหล้าองุ่น;
แต่พวกท่านกลับกล่าวว่า ‘เขามีผีสิง’ บุตรมนุษย์ได้มา: เขากินและดื่ม; แต่พวกท่านกลับกล่าวว่า ‘นี่คือชายที่รักการกินและดื่มเหล้าองุ่นเป็นเพื่อนของผู้เก็บภาษีและคนบาป’
และปัญญาได้รับการพิสูจน์ความถูกต้องโดยลูกหลานทั้งสิ้นของเธอ
ลูกา 7:31–35
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 20.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 33

ในเวลานั้น
มีผู้หนึ่งในหมู่ฟาริสีเชิญพระเยซูมาทานอาหารกับเขา
และเมื่อพระองค์เข้าบ้านผู้ฟาริสีนั้นแล้ว
ก็ทรงนั่งลงที่โต๊ะอาหาร มีหญิงคนหนึ่งจากเมืองนั้นซึ่งเป็นคนบาป
เมื่อทราบว่าพระองค์กำลังนั่งรับประทานอาหารที่บ้านของฟาริสี จึงนำขวดน้ำหอมทำจากหินอะลาบาสเตอร์มาและยืนอยู่เบื้องหลังพระองค์ที่พระบาท ร้องไห้แล้วเริ่มใช้หยาดน้ำตาชุบพระบาทพระองค์
และใช้ผมของเธอบรรเทาพระบาทนั้น

154

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

จากนั้นเธอก็จูบพระบาทพระองค์และเจิมด้วยน้ำหอม
เมื่อเห็นเช่นนี้ ผู้นำพระองค์มาคือฟาริสีจึงคิดในใจว่า ‘หากผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะก็คงจะรู้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร
และเป็นหญิงประเภทใดที่มาแตะต้องพระองค์เพราะเธอเป็นผู้หญิงบาป’
พระเยซูจึงหันมาหาเขาและตรัสว่า ‘ซีโมน! “มีเรื่องจะบอกคุณ” เขาตอบว่า “พูดเถิด ท่านครู” พระเยซูตรัสว่า “มีเจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคนคนหนึ่งเป็นหนี้ห้าร้อยเดนารี
และอีกคนเป็นหนี้ห้าสิบเดนารี
แต่เนื่องจากทั้งสองไม่มีอะไรจะจ่าย
เขาจึงยกหนี้ให้ทั้งสอง ‘บอกฉันสิใครในสองคนนั้นจะรักเขาที่สุด?’ ซีโมนตอบว่า ‘ผมคิดว่าคนที่เขาให้อภัยหนี้มากยิ่งกว่า’
พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘คุณตัดสินถูกต้องแล้ว’ แล้วหันไปหาหญิงนั้น และตรัสกับซีโมนว่า ‘คุณเห็นหญิงคนนี้ไหม? “เมื่อฉันเข้ามาในบ้านของคุณคุณไม่ได้ให้น้ำล้างเท้าฉัน
แต่เธอได้ล้างเท้าฉันด้วยน้ำตาของเธอ
และเช็ดด้วยผมของเธอ คุณไม่ได้จูบฉันแต่เธอตั้งแต่ฉันเข้ามา ก็ไม่หยุดจูบเท้าฉันคุณไม่ได้เจิมหัวฉันด้วยน้ำมันแต่เธอได้เจิมเท้าฉันด้วยน้ำหอม” ดังนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านว่า:
บาปมากมายของเธอได้รับการอภัยแล้ว เพราะเธอรักมาก; แต่ผู้ที่ได้รับการอภัยน้อย ก็รักน้อย’ แล้วพระองค์ตรัสกับเธอว่า ‘บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’
และผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์ก็เริ่มพูดกันในใจว่า ‘ผู้นี้เป็นใคร จึงสามารถอภัยบาปได้?’ แต่พระองค์ตรัสกับหญิงนั้นว่า

‘ความเชื่อของท่านได้ช่วยให้ท่านรอดแล้ว; จงไปอย่างสันติ’

ลูกา 7:36–50
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 21.
แด่ผู้พลีชีพ

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 34

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงเดินทางผ่านเมืองและหมู่บ้านต่างๆ
เพื่อเทศนาและประกาศอาณาจักรของพระเจ้า
โดยมีอัครสาวกสิบสองคนและผู้หญิงบางคนที่พระองค์ได้รักษาให้หายจากวิญญาณชั่วและโรคภัยต่างๆร่วมเดินทางไปด้วย: มารีย์ ผู้ถูกเรียกว่ามาดาลีนซึ่งเคยมีปีศาจเจ็ดตนออกจากตัวเธอ; โจแอนนาภรรยาของชูซา ผู้จัดการของเฮโรด; และซูซานนา; รวมถึงผู้หญิงอีกหลายคน
ซึ่งได้จัดหาสิ่งจำเป็นให้พระองค์ด้วยทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเธอ
ลูกา 8:1–3
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 21.
22 กรกฎาคม,มารีย์ มักดาเลนา

155

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 35

พระเจ้าตรัสอุปมาว่า:

‘มีผู้หว่านเมล็ดออกไปหว่านเมล็ดของเขา;
และขณะที่เขากำลังหว่านอยู่
บางส่วนตกข้างทางและถูกเหยียบย่ำจนแหลก
และนกในอากาศมากินไป; บางส่วนตกบนดินหิน
และเมื่อมันงอกขึ้น ก็เหี่ยวแห้งไปเพราะขาดความชื้น; และบางส่วนตกลงท่ามกลางหนาม
หนามก็เติบโตขึ้นและบีบรัดมันจนตาย
แต่บางส่วนตกลงบนดินดี เมื่อมันงอกขึ้นก็ให้ผลร้อยเท่าเมื่อตรัสเช่นนี้แล้ว พระองค์ก็ตรัสว่า: ‘ผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!’ จากนั้นสาวกของพระองค์ก็ถามพระองค์ว่า ‘คำอุปมานี้หมายความว่าอย่างไร?’ พระองค์ตรัสตอบว่า ‘สำหรับท่านทั้งหลาย
ได้รับการประทานให้รู้ความลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า
แต่สำหรับคนอื่นๆ นั้น พระองค์ประทานให้ฟังด้วยคำอุปมาเพื่อว่า “แม้จะเห็นแต่ไม่เข้าใจและแม้จะได้ยินแต่ไม่เข้าใจ”’ ความหมายของอุปมานี้คือ: เมล็ดพันธุ์คือพระวจนะของพระเจ้า;
ส่วนเมล็ดพันธุ์ที่ตกลงข้างทางคือผู้ที่ได้ยิน
แต่ปีศาจมาและชิงพระวจนะไปจากใจพวกเขาเพื่อไม่ให้พวกเขาเชื่อและได้รับความรอด;
ส่วนเมล็ดที่ตกลงบนหิน
คือผู้ที่เมื่อได้ยินพระวจนะก็รับไว้ด้วยความยินดีแต่ไม่มีราก; พวกเขาเชื่ออยู่ชั่วคราวแต่เมื่อถึงเวลาทดลองก็ตกใจ;
ส่วนเมล็ดที่ตกลงท่ามกลางหนาม คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ
แต่เมื่อเดินไปทางของตน ก็ถูกความกังวล ความร่ำรวยและความเพลิดเพลินในชีวิตทำให้ขาดอากาศหายใจและไม่ออกผล; ส่วนเมล็ดที่ตกลงบนดินดีคือผู้ที่เมื่อได้ยินพระวจนะแล้ว
ก็เก็บรักษาไว้ในใจที่ดีและบริสุทธิ์
และออกผลด้วยความอดทน เมื่อตรัสเช่นนี้แล้วพระองค์ก็ทรงร้องขึ้นว่า ‘ผู้ใดมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด!’

ลูกา 8:5–15
สัปดาห์ที่ 21.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,บทที่ 36

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ไม่มีใครที่จุดตะเกียงแล้วจะเอาภาชนะมาปิดไว้
หรือวางไว้ใต้เตียง แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเกียงเพื่อให้ผู้ที่เข้ามาเห็นแสงสว่าง
เพราะไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผย
และไม่มีสิ่งใดที่เป็นความลับแล้วจะไม่เป็นที่รู้และถูกเปิดเผย’ “ดังนั้น จงระวังให้ดีว่าท่านฟังอย่างไรเพราะผู้ที่มี จะได้รับเพิ่มอีก แต่ผู้ที่ไม่มีความรู้แม้สิ่งที่เขาคิดว่ามีอยู่ ก็จะถูกริดรอนไป” แม่และพี่น้องของพระองค์มาหาพระองค์
แต่พวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้เพราะฝูงชน
และพวกเขาส่งข่าวไปให้พระองค์ว่า

156

‘แม่และพี่น้องของพระองค์กำลังยืนอยู่ข้างนอก
ต้องการพบพระองค์’ พระองค์ตอบพวกเขาว่า
‘แม่และพี่น้องของข้าคือผู้ที่ฟังพระวจนะของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติ’

ลูกา 8:16–21
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 23.
9 กันยายน, 9 ธันวาคม และ 25 กรกฎาคม,นักบุญแอนนา

พระวรสารตามนักบุญลูกา,บทที่ 37

ในเวลานั้น พระเยซูขึ้นเรือพร้อมกับสาวกของพระองค์
และตรัสกับพวกเขาว่า “เราข้ามไปฝั่งตรงข้ามของทะเลสาบกันเถอะ”
แล้วพวกเขาก็ออกเดินทาง ขณะที่พวกเขากำลังแล่นเรือพระองค์ก็ทรงหลับไป มีลมแรงพัดขึ้นบนทะเลสาบคลื่นซัดเข้ามาจนเรือเกือบจม และพวกเขาอยู่ในอันตรายดังนั้น พวกเขาจึงไปหาพระองค์ ตื่นพระองค์ขึ้นและกล่าวว่า “อาจารย์! “อาจารย์! เรากำลังจะตายแล้ว!” แต่พระองค์ทรงลุกขึ้นและทรงห้ามลมและคลื่น;
ลมและคลื่นก็สงบลง และมีความสงบอย่างยิ่งใหญ่แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน?”
ส่วนพวกเขาก็เต็มไปด้วยความกลัวและความประหลาดใจ
จึงพูดกันว่า “ผู้นี้คือใครกันแน่
ที่แม้แต่ลมและน้ำก็เชื่อฟังพระองค์?”

ลูกา 8:22–25
วันพุธของสัปดาห์ที่ 21.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ข้อ 38

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเขตเมืองกาดาเรน
ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับแคว้นกาลิลี เมื่อพระองค์ขึ้นฝั่งมีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์
เป็นชายที่ถูกผีสิงมานานแล้ว เขาไม่สวมเสื้อผ้าและไม่อาศัยอยู่ในบ้าน แต่ใช้สุสานเป็นที่อยู่เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ร้องขึ้นตกตัวลงต่อหน้าพระองค์ และกล่าวด้วยเสียงดังว่า ‘พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุดท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าวิงวอนท่านอย่าทรมานข้าพเจ้า’
เพราะพระเยซูได้สั่งให้วิญญาณชั่วร้ายนั้นออกจากชายคนนั้น เนื่องจากมันได้ทรมานเขามานานแล้วจนถึงขั้นที่เขาถูกผูกมัดด้วยโซ่และกุญแจ
แต่เขาก็สามารถหักโซ่และถูกวิญญาณชั่วร้ายนั้นขับไล่อ
อกไปในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูจึงถามเขาว่า
‘ชื่อของเจ้าคืออะไร?’ เขาตอบว่า ‘เลจิออน’ — เพราะมีวิญญาณชั่วร้ายจำนวนมากเข้าสิงเขา
และพวกมันก็วิงวอนพระเยซูอย่าสั่งให้พวกมันลงไปในเหวลึก ขณะนั้นมีฝูงหมูใหญ่กำลังกินอาหารอยู่บนเนินเขาและวิญญาณชั่วก็วิงวอนพระองค์ให้อนุญาตให้พวกมันเข้าสิงหมู พระองค์ก็ทรงอนุญาตวิญญาณชั่วเหล่านั้นเมื่อออกจากชายคนนั้นแล้ว
ก็เข้าสิงหมู
และฝูงหมูก็วิ่งลงจากเนินเขาที่ชันลงสู่ทะเลสาบและจมน้ำตาย ผู้เลี้ยงหมูเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

157

จึงวิ่งไปแจ้งข่าวในเมืองและหมู่บ้านรอบๆ
ผู้คนก็ออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น
และเมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู
ก็พบชายที่ผีร้ายออกจากตัวเขานั่งอยู่ตรงเท้าพระเยซูสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยและมีสติสัมปชัญญะดี
พวกเขาจึงรู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง
ผู้ที่เห็นเหตุการณ์นั้นเล่าให้พวกเขาฟังว่าชายที่ถูกผีสิงได้รับการรักษาอย่างไร
และประชาชนทั้งในเขตเมืองกาดาราและหมู่บ้านรอบข้างต่างวิงวอนให้พระองค์จากไป
เพราะพวกเขารู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง
พระองค์จึงขึ้นเรือและกลับไปยังฝั่ง
ชายที่ผีร้ายได้ออกจากตัวเขาได้วิงวอนให้พระเยซูอนุญาตให้เขาอยู่กับพระองค์ แต่พระเยซูทรงส่งเขาไปโดยตรัสว่า “จงกลับไปยังบ้านของเจ้าและเล่าให้คนฟังว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งใดแก่เจ้า”
เขาจึงจากไปและประกาศทั่วทั้งเมืองว่าพระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งใดแก่เขา
ลูกา 8:26–39
สัปดาห์ที่ 23.

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 39

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งชื่อยาอีรัส
ซึ่งเป็นผู้นำในธรรมศาลา มาหาพระเยซูและกราบลงที่พระบาทของพระองค์
ขอร้องให้พระองค์เข้าไปในบ้านของเขา
เพราะเขามีลูกสาวอายุประมาณสิบสองปี ซึ่งกำลังจะสิ้นใจขณะที่พระองค์กำลังเสด็จไป
ฝูงชนก็เบียดเสียดเข้ามาหาพระองค์
มีหญิงคนหนึ่งที่เป็นโรคเลือดออกมานานสิบสองปี —
ซึ่งได้ใช้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดไปรักษาตัวกับแพทย์ต่าง
ๆ แต่ไม่มีใครรักษาให้หายได้ —
เดินมาทางด้านหลังพระองค์และสัมผัสชายเสื้อของพระองค์; และทันทีนั้นโรคเลือดออกของเธอก็หยุดลง
พระเยซูตรัสถามว่า “ใครได้แตะต้องเรา?” เมื่อทุกคนปฏิเสธเปโตรและผู้ที่อยู่กับเขาจึงกล่าวว่า “อาจารย์
ผู้คนกำลังเบียดเสียดและผลักดันท่านอยู่ —
แต่ท่านยังถามว่า ‘ใครได้แตะต้องเรา?’” แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “มีผู้หนึ่งได้แตะต้องเราเพราะเราสัมผัสได้ว่าพลังได้ไหลออกจากตัวเรา” หญิงนั้นเมื่อรู้ว่าเธอไม่สามารถซ่อนตัวได้อีกต่อไป
จึงเดินมาอย่างสั่นเทา และก้มลงที่พระบาทของพระองค์แล้วประกาศต่อหน้าทุกคนว่าทำไมเธอจึงได้สัมผัสพระองค์และเธอได้รับการรักษาทันทีอย่างไร
พระองค์ตรัสกับเธอว่า “จงมีใจกล้าเถิด ลูกสาวความเชื่อของเจ้าได้ช่วยเจ้าแล้ว จงไปอย่างสันติ” ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่
มีคนจากบ้านของหัวหน้าธรรมศาลาเข้ามาบอกพระองค์ว่า
“ลูกสาวของท่านได้เสียชีวิตแล้ว อย่าไปรบกวนครูอีกเลย”
แต่เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสกับเขาว่า
“อย่ากลัวเลย เพียงแต่เชื่อเท่านั้น
ลูกสาวของท่านก็จะรอด” เมื่อพระองค์มาถึงบ้านนั้น

158

พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปนอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบและพ่อแม่ของเด็กหญิงนั้น
ทุกคนกำลังร้องไห้และคร่ำครวญอยู่ แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่าร้องไห้เลย เธอไม่ได้ตาย แต่กำลังหลับอยู่” และพวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์
เพราะรู้ว่าเธอได้ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงส่งทุกคนออกไปจับมือเธอไว้ และตรัสว่า “เด็กหญิงน้อย ลุกขึ้น!” แล้ววิญญาณเธอก็กลับคืนมา เธอลุกขึ้นทันทีและพระองค์ตรัสให้พวกเขาให้เธอรับประทานอาหาร
พ่อแม่ของเธอประหลาดใจมาก
แต่พระองค์ทรงสั่งพวกเขาอย่าบอกใครถึงสิ่งที่เกิดขึ้นลูกา 8:41–56
สัปดาห์ที่ 24.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,บทที่ 40

ในเวลานั้น พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มา
และประทานฤทธิ์อำนาจและสิทธิอำนาจเหนือปีศาจทั้งปวง
และให้รักษาโรคภัยไข้เจ็บได้
แล้วทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาผู้ป่วย และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘อย่าเอาอะไรไปในการเดินทาง: อย่าเอาไม้เท้า อย่าเอาถุงอย่าเอาขนมปัง อย่าเอาเงิน; และอย่ามีเสื้อสองตัวและบ้านใดที่ท่านเข้าไป ก็อยู่ที่นั่นและออกเดินทางจากที่นั่น
แต่หากมีเมืองใดไม่ต้อนรับท่าน
เมื่อท่านออกจากเมืองนั้น
ให้สะบัดฝุ่นออกจากเท้าของท่านเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา’
พวกเขาจึงออกเดินทางไปจากหมู่บ้านหนึ่งสู่หมู่บ้านอีกหมู่บ้านหนึ่ง ประกาศข่าวดีและรักษาคนป่วยทุกแห่ง
ลูกา 9:1–6
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 24.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 41

ในเวลานั้น
เฮโรดผู้ปกครองเขตได้ยินเรื่องทุกสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ และเขารู้สึกสับสน เพราะมีบางคนกล่าวว่ายอห์นได้ฟื้นคืนชีพจากความตาย บางคนกล่าวว่าเอลียาห์ได้ปรากฏตัว และบางคนอีกว่าหนึ่งในผู้เผยพระวจนะโบราณได้ฟื้นคืนชีพจากความตาย
เฮโรดจึงกล่าวว่า “ข้าได้สั่งให้ตัดศีรษะยอห์นแล้วแล้วผู้นี้ที่ข้าได้ยินเรื่องเช่นนี้เกี่ยวกับเขาคือใคร?” และเขาต้องการจะพบพระองค์ เมื่ออัครทูตกลับมาพวกเขาก็เล่าให้พระองค์ฟังถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำ
และพระองค์ก็พาพวกเขาไปด้วย
แล้วเสด็จไปยังที่ร้างใกล้เมืองที่ชื่อว่าเบธไซดา
แต่ประชาชนเมื่อทราบเรื่องนี้ ก็ตามพระองค์ไปและพระองค์ก็ต้อนรับพวกเขา
แล้วตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า
และรักษาผู้ที่มาขอการรักษา
ลูกา 9:7–11
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 21.

159

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 42

ในเวลานั้น
ผู้เป็นอัครสาวกสิบสองคนได้เข้าใกล้พระเยซูและกล่าวกับพระองค์ว่า ‘โปรดส่งฝูงชนนี้ให้ไปเพื่อพวกเขาจะได้ไปยังหมู่บ้านและชุมชนรอบๆ
เพื่อพักค้างคืนและหาอาหารเพราะเราอยู่ที่นี่ในที่ร้าง’
แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘พวกเจ้าจงให้พวกเขากิน’ พวกเขาตอบว่า
‘เรามีเพียงขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวเท่านั้นเราจะไปซื้ออาหารมาให้คนทั้งหมดนี้ได้อย่างไร?’
เพราะมีผู้ชายประมาณห้าพันคน
แต่พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า ‘ให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มละห้าสิบคน’
และพวกเขาก็ทำตามนั้น ให้ทุกคนนั่งลงแล้วพระองค์ทรงหยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวขึ้น
ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นสู่สวรรค์ ทรงอวยพร ทรงหักออกและมอบให้สาวกเพื่อแจกจ่ายแก่ประชาชน
และพวกเขาก็กินจนอิ่มทุกคน
ส่วนเศษอาหารที่เหลือก็ถูกเก็บรวบรวมไว้ได้เต็มสิบสองตะกร้า ในเวลานั้น ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานในที่ลับและเหล่าสาวกอยู่กับพระองค์
ลูกา 9:12B–18A
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 21.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 43

เมื่อพระเยซูกำลังอธิษฐานในที่ลับตา
และเหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “คนทั้งหลายว่าเราเป็นใคร?” พวกเขาตอบว่า “มีบางคนว่าเราคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา
บางคนว่าเราคือเอลียาห์
และบางคนอีกว่าเราคือหนึ่งในผู้เผยพระวจนะโบราณที่ฟื้นคืนชีพจากความตาย” พระองค์จึงถามพวกเขาอีกว่า “แต่พวกเจ้าว่าเราเป็นใคร?” เปโตรตอบว่า “พระคริสต์ของพระเจ้า”
แต่พระองค์ทรงสั่งห้ามพวกเขาอย่างเคร่งครัดไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใคร โดยตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง
และถูกผู้อาวุโส มหาปุโรหิต และนักเขียนธรรมปฏิเสธและถูกฆ่าตาย แต่จะฟื้นคืนชีพในวันที่สาม”

ลูกา 9:18–22
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 22.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 44

พระเจ้าตรัสว่า: ‘หากใครต้องการตามเรา ให้ปฏิเสธตนเอง
ยกไม้กางเขนของตน และตามเราเพราะผู้ใดที่ต้องการรักษาชีวิตตนเอง
จะสูญเสียชีวิตนั้น
แต่ผู้ใดที่สูญเสียชีวิตตนเองเพื่อเรา
จะรักษาชีวิตนั้นไว้ เพราะประโยชน์อะไรที่มนุษย์จะได้แม้จะได้ทั้งโลก แต่กลับสูญเสียหรือยอมสละตนเองไป? เพราะผู้ใดที่ละอายต่อเราและคำพูดของเรา

160

บุตรมนุษย์ก็จะละอายต่อผู้นั้น
เมื่อพระองค์เสด็จมาในพระสิริของพระองค์
และในพระสิริของพระบิดาและของทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่
ซึ่งจะไม่ลิ้มรสความตายก่อนที่จะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า
ลูกา 9:23–27
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 22.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 45

ในเวลานั้น พระเยซูทรงนำเปโตร ยอห์น และยากอบไปด้วย
และเสด็จขึ้นภูเขาไปอธิษฐาน
ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่
ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป
และเสื้อผ้าของพระองค์ก็กลายเป็นสีขาวสว่างจ้า
และดูเถิด มีชายสองคนกำลังสนทนากับพระองค์คือโมเสสและเอลียาห์; ทั้งสองปรากฏในความรุ่งโรจน์และพูดเกี่ยวกับการจากไปของพระองค์
ซึ่งพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จในกรุงเยรูซาเล็มแต่เปโตรและผู้ที่อยู่กับเขาต่างถูกความง่วงครอบงำ;
เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น
ก็เห็นพระสิริของพระองค์และชายสองคนที่ยืนอยู่กับพระองค์ และเมื่อทั้งสองกำลังจะจากพระองค์ไปเปโตรจึงกล่าวกับพระเยซูว่า ‘อาจารย์การที่เราอยู่ที่นี่เป็นสิ่งที่ดี
ขอให้เราสร้างเต็นท์สามหลัง: หนึ่งหลังสำหรับพระองค์
หนึ่งหลังสำหรับโมเสส และหนึ่งหลังสำหรับเอลียาห์’ — โดยไม่รู้ว่าตนเองกำลังพูดอะไร ขณะที่เขายังพูดอยู่มีเมฆมาปกคลุมพวกเขา
และพวกเขาก็รู้สึกกลัวเมื่อก้าวเข้าไปในเมฆนั้น
แล้วมีเสียงจากในเมฆกล่าวว่า “นี่คือลูกที่รักของข้า
จงฟังเขา” เมื่อเสียงนั้นพูดเสร็จ
พระเยซูก็อยู่ตามลำพัง และพวกเขาก็เงียบอยู่และในช่วงเวลานั้นไม่ได้เล่าให้ใครฟังถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็น
ลูกา 9:28–36
การเปลี่ยนรูปของพระเจ้า ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 46

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูเสด็จลงจากภูเขา
มีฝูงชนจำนวนมากมาต้อนรับพระองค์ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งจากในฝูงชนร้องขึ้นว่า ‘อาจารย์ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดดูลูกของข้าพเจ้าด้วยเถิด
เขาเป็นลูกคนเดียวของข้าพเจ้า มีวิญญาณร้ายเข้าสิงเขา
และเขาก็ร้องขึ้นทันที
วิญญาณนั้นทรมานเขาจนน้ำลายฟูมปาก
และเมื่อทรมานเขาจนพอแล้ว วิญญาณนั้นก็จากเขาไป’ ข้าพเจ้าได้ขอให้สาวกของท่านขับไล่มันออกไปแต่พวกเขาก็ทำไม่ได้’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘โอ้ชั่วอายุคนที่ไม่มีความเชื่อและดื้อรั้น! ข้าพเจ้าจะต้องอยู่กับท่านและอดทนต่อท่านอีกนานเท่าใด? จงนำลูกของท่านมาที่นี่’ ขณะที่เด็กชายยังเดินมาอยู่

161

ปีศาจก็ผลักเขาลงพื้นและเริ่มตีเขา
แต่พระเยซูทรงตำหนิวิญญาณชั่วนั้น รักษาเด็กชายให้หายและส่งเขากลับคืนให้พ่อของเขา
และทุกคนต่างประหลาดใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ลูกา 9:37–43
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 25.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 47

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘จงจดจำคำเหล่านี้ไว้ในใจ: บุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบไว้ในมือมนุษย์’ แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำพูดนี้;
ความหมายของมันถูกซ่อนไว้จากพวกเขา
จนทำให้พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้
และพวกเขากลัวที่จะถามพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วความคิดหนึ่งก็เกิดขึ้นในใจพวกเขาว่า: ‘ใครในหมู่เราเป็นผู้ใหญ่ที่สุด?’
แต่พระเยซูทรงทราบความคิดในใจพวกเขา
จึงทรงนำเด็กคนหนึ่งมาตั้งไว้ข้างหน้าพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า: ‘ผู้ใดรับเด็กนี้ในนามของเราผู้นั้นก็รับเรา; และผู้ใดรับเราผู้นั้นก็รับผู้ทรงส่งเรามา;
เพราะผู้ใดที่น้อยที่สุดในหมู่พวกท่านทั้งหมดผู้นั้นจะเป็นผู้ใหญ่’ เมื่อนั้น ยอห์นจึงกล่าวว่า “อาจารย์ เราเห็นคนหนึ่งขับผีในพระนามของท่านและเราพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ตามเรา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “อย่าห้ามเขาเพราะใครที่ไม่เป็นศัตรูกับท่าน ก็เป็นเพื่อนของท่าน”

ลูกา 9:44–50
วันพุธของสัปดาห์ที่ 22.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ48A

ในเวลานั้น
มีสาวกคนหนึ่งมาหาพระเยซูและกล่าวกับพระองค์ว่า
“อาจารย์ เราเห็นมีผู้หนึ่งขับผีในพระนามของพระองค์และเราพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ติดตามเรา” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อย่าห้ามเขาเพราะผู้ใดที่ไม่เป็นศัตรูกับท่านก็เป็นเพื่อนของท่าน”
เมื่อวันที่จะถูกนำออกจากโลกนี้ใกล้เข้ามา
พระองค์จึงตั้งพระทัยจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และส่งผู้ส่งข่าวไปก่อนพระองค์
ผู้ส่งข่าวเหล่านั้นจึงไปเข้าหมู่บ้านของชาวสะมาเรียเพื่อจัดเตรียมการต้อนรับพระองค์
แต่ชาวหมู่บ้านนั้นไม่รับพระองค์
เพราะเห็นว่าพระองค์กำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
เมื่อเห็นเช่นนี้ สาวกของพระองค์ คือ ยากอบและยอห์นจึงกล่าวว่า “พระเจ้าพระองค์ทรงประสงค์ให้เราเรียกไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญพวกเขา เหมือนที่เอลียาห์ได้ทำหรือไม่?” แต่พระองค์ทรงหันมาตำหนิพวกเขาว่า
“พวกท่านไม่รู้ว่าพวกท่านมีจิตวิญญาณแบบใด
เพราะบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์

162

แต่เพื่อช่วยชีวิตมนุษย์”
แล้วพวกเขาก็เดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง
ลูกา 9:49–56
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 22.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่48B

ในเวลานั้น
เมื่อวันที่จะถึงเวลาที่พระเยซูจะถูกนำออกจากโลกใกล้เข้ามา พระองค์จึงตั้งใจจะไปเยรูซาเล็มและส่งผู้ส่งข่าวไปล่วงหน้า
และพวกเขาก็ไปเข้าหมู่บ้านของชาวซามาริเทียนเพื่อเตรียมการรับพระองค์ แต่ที่นั่นพวกเขาไม่ต้อนรับพระองค์เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังเดินทางไปเยรูซาเล็ม
เมื่อสาวกของพระองค์ คือ ยากอบและยอห์น เห็นเช่นนี้จึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าครับพระองค์ต้องการให้เราเรียกไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญพวกเ
ขา เหมือนที่เอลียาห์ได้ทำหรือไม่?’
แต่พระองค์หันมาตักเตือนพวกเขาว่า

‘ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตวิญญาณแบบใด;
เพราะบุตรมนุษย์มาไม่ใช่เพื่อทำลายวิญญาณมนุษย์แต่เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด’
แล้วพวกเขาก็เดินต่อไปยังหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง
และพระเยซูตรัสว่า
‘ทุกสิ่งได้ถูกมอบไว้ในมือเราโดยพระบิดาของเรา
และไม่มีใครรู้ว่าบุตรคือใครนอกจากพระบิดา
และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาคือใครนอกจากบุตรและผู้ที่บุตรทรงเลือกที่จะเปิดเผยให้เขาทราบ’
แล้วพระองค์ก็หันมาหาเหล่าสาวกของพระองค์
และตรัสกับพวกเขาเป็นการส่วนตัวว่า
“สุขจริงแล้วสำหรับตาที่ได้เห็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายเห็น! เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่าผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์หลายคนปรารถนาที่จะเห็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายเห็น แต่ไม่ได้เห็นและปรารถนาที่จะได้ยินสิ่งที่ท่านทั้งหลายได้ยินแต่ไม่ได้ยิน”
ลูกา 9:51–56; 10:22–24
16 สิงหาคม,เพื่อภาพของพระผู้ช่วยให้รอดที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา,บทที่ 49

เมื่อพระเยซูกำลังเดินทางไป
มีคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า “พระเจ้าข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทุกที่ที่พระองค์ไป”
พระเยซูตรัสกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกมีถ้ำ
และนกในอากาศมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่วางศีรษะ”
พระองค์ตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า “จงตามเราไป” แต่เขากล่าวว่า “พระเจ้าขอให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาก่อน” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ให้คนตายฝังศพคนตายของตนเองแต่เจ้าจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า”
อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปแต่ขอให้ข้าพระองค์ไปบอกลาครอบครัวของข้าพระองค์ก่อน” แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า

163

“□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

เราส่งท่านไปเหมือนลูกแกะท่ามกลางหมาป่า
อย่าเอาถุงเดินทาง กระเป๋าเงิน หรือรองเท้า
และอย่าทักทายใครบนทาง เมื่อท่านเข้าบ้านใด

ให้กล่าวก่อนว่า ‘ความสันติจงมีแก่บ้านนี้’; และหากมีผู้รักสันติอยู่ที่นั่น
ความสันติของท่านจะอยู่กับเขา แต่หากไม่มี
ความสันติจะกลับคืนมาหาท่าน จงอยู่ในบ้านนั้นกินและดื่มสิ่งที่เขาจัดเตรียมไว้ให้
เพราะผู้ทำงานสมควรได้รับค่าจ้างของเขา
อย่าเปลี่ยนบ้านไปบ้านอื่น
และหากท่านเข้าเมืองใดและได้รับการต้อนรับ
จงกินสิ่งที่จัดเตรียมไว้ให้ รักษาผู้ป่วยที่นั่นและกล่าวกับเขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้าได้มาใกล้ท่านแล้ว’
แต่หากท่านเข้าเมืองใดแล้วไม่ได้รับการต้อนรับให้ออกไปยังถนนในเมืองนั้นและกล่าวว่า:
‘แม้ฝุ่นที่ติดอยู่ที่เท้าเราจากเมืองของท่านเราก็จะสะบัดทิ้งลงบนท่าน; แต่จงรู้ไว้ว่า: อาณาจักรของพระเจ้าได้ใกล้เข้ามาถึงท่านแล้ว’
เราบอกท่านว่า ในวันนั้นเมืองโสโดมจะยังทนได้มากกว่าเมืองนั้น วิบัติแก่ท่าน
โคราซิน! วิบัติแก่ท่าน เบธไซดา!
เพราะหากปาฏิหาริย์ที่ได้เกิดขึ้นในท่านนั้น
ได้เกิดขึ้นในเมืองไทระและเมืองไซดอน
พวกเขาก็คงจะกลับใจมานานแล้วโดยนั่งในผ้ากระสอบและขี้เถ้า; แต่ในวันพิพากษาเมืองไทระและเมืองไซดอนจะได้รับการลงโทษที่เบากว่าท่าน และท่าน กาเปอรนาอุม ผู้ซึ่งได้รับการยกขึ้นสู่สวรรค์
จะถูกโยนลงสู่ฮาเดส ผู้ใดฟังท่าน ก็คือฟังเรา
และผู้ใดปฏิเสธท่าน ก็คือปฏิเสธเรา แต่ผู้ใดปฏิเสธเรา
ก็คือปฏิเสธผู้ส่งเรามา
ศิษย์เจ็ดสิบคนกลับมาด้วยความยินดี และกล่าวว่า
‘พระเจ้าครับ
แม้ปีศาจก็ยอมเชื่อฟังเราในพระนามของพระองค์’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า,
‘เราเห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนสายฟ้า ดูเถิดเราได้ให้อำนาจแก่ท่านทั้งหลายที่จะเหยียบงูและแมงป่อ
ง และเหนืออำนาจทั้งปวงของศัตรู
และไม่มีสิ่งใดจะทำอันตรายท่านได้
แต่ท่านอย่าชื่นชมยินดีที่วิญญาณเหล่านั้นยอมจำนนต่อท่าน
แต่จงชื่นชมยินดีที่ชื่อของท่านถูกบันทึกไว้ในสวรรค์’
ในขณะนั้น พระเยซูทรงชื่นชมยินดีในพระวิญญาณ
และตรัสว่า: ‘ข้าแต่พระบิดาพระเจ้าของสวรรค์และแผ่นดินโลก
ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์
เพราะพระองค์ได้ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้ฉลาดและผู้รู้ และทรงเปิดเผยให้เด็กเล็กๆ ได้ทราบ ใช่แล้วพระบิดา! เพราะนี่คือความพอพระทัยของพระองค์’

ลูกา 10:1–21
ถึงเหล่าอัครสาวก

165

□□□

ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์หลายคนปรารถนาที่จะเห็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายเห็น แต่ไม่ได้เห็นและปรารถนาที่จะได้ยินสิ่งที่ท่านทั้งหลายได้ยินแต่ไม่ได้ยิน’

ลูกา 10:22–24
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 23.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้ออ่านที่ 53

ในเวลานั้น
มีนักกฎหมายคนหนึ่งมาหาพระเยซูเพื่อทดสอบพระองค์
และถามว่า “อาจารย์ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?”
พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนไว้อย่างไร?
ท่านอ่านมันอย่างไร?” เขาตอบว่า “‘จงรักพระเจ้าพระเจ้าของเจ้าด้วยทั้งใจทั้งวิญญาณทั้งกำลังทั้งความคิดของเจ้า’ และ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’”
พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าตอบถูกต้องแล้ว จงทำเช่นนี้
แล้วเจ้าจะมีชีวิต” แต่เขาต้องการจะแก้ตัวจึงถามพระเยซูว่า ‘แล้วเพื่อนบ้านของฉันคือใคร?’ พระเยซูตอบว่า
‘มีชายคนหนึ่งกำลังเดินทางจากเยรูซาเล็มไปยังเยรีโค
เมื่อเขาถูกโจรปล้น เขาถูกโจรถอดเสื้อผ้า ตีเขา
แล้วจากไป ทิ้งเขาไว้ในสภาพใกล้ตาย’ โดยบังเอิญมีนักบวชคนหนึ่งกำลังเดินทางผ่านทางนั้น
เมื่อเขาเห็นชายคนนั้น ก็เดินผ่านไปยังอีกด้านหนึ่งเช่นเดียวกัน มีเลวีคนหนึ่งมาถึงที่นั้น เข้ามาใกล้
ดูเขา แล้วเดินผ่านไปยังอีกด้านหนึ่ง
แต่มีชาวสะมาเรียคนหนึ่ง ขณะเดินทางผ่านมา พบชายคนนั้น
เมื่อเขาเห็น ก็รู้สึกสงสาร จึงเดินเข้าไปหาเขา
พันแผลให้เขา ราดน้ำมันและเหล้าองุ่นลงบนแผล;
แล้วให้เขาขึ้นหลังลาของตัวเอง
นำเขาไปยังโรงแรมและดูแลเขา; และวันถัดมา
เมื่อเขาจะออกเดินทาง เขาเอาเงินสองเดนารีออกมา

ให้แก่เจ้าของโรงแรม และกล่าวกับเขาว่า ‘ดูแลเขาให้ดี; และหากท่านต้องใช้จ่ายเพิ่มเติมอะไรอีก
ฉันจะชดเชยให้ท่านเมื่อฉันกลับมา.’ “ในสามคนนี้
คุณคิดว่าใครเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ตกเป็นเหยื่อของโจร?” เขาตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา” แล้วพระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “ไปและทำเช่นนั้นเถิด”

ลูกา 10:25–37
สัปดาห์ที่ 25.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,บทที่ 54

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อมาร์ธา
ต้อนรับพระองค์เข้าบ้านของเธอ เธอมีน้องสาวชื่อมารีย์ซึ่งนั่งอยู่แทบพระบาทพระเยซูและฟังคำสอนของพระองค์
แต่มาร์ธาถูกงานเตรียมการต่างๆ ทำให้วุ่นวายจึงเดินมาหาพระองค์และกล่าวว่า ‘พระเจ้าท่านไม่สนใจหรือว่าน้องสาวของข้าได้ทิ้งข้าไว้ให้ทำงานคนเดียว? โปรดบอกเธอให้มาช่วยข้าด้วย’ พระเยซูตรัสตอบเธอว่า ‘มาร์ธา มาร์ธา

167

เจ้ากังวลและวุ่นวายกับหลายสิ่งแต่มีเพียงสิ่งเดียวที่จำเป็น;
‘มารีได้เลือกส่วนที่ดีกว่าแล้วซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอ’
ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น
มีหญิงคนหนึ่งจากหมู่คนยกเสียงขึ้นพูดกับพระองค์ว่า
‘สุขยิ่งนักครรภ์ที่คลอดพระองค์และเต้านมที่เลี้ยงพระองค์!’ แต่พระองค์ตรัสว่า ‘สุขยิ่งนักผู้ที่ฟังพระวจนะของพระเจ้าและรักษาไว้’
ลูกา 10:38–42; 11:27–28
แด่พระมารดาอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระเจ้า ในพิธีบูชาขอบพระคุณ

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 55

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังอธิษฐานในสถานที่หนึ่ง
และเมื่อพระองค์เสร็จสิ้นแล้ว
หนึ่งในสาวกของพระองค์ได้กล่าวกับพระองค์ว่า “พระเจ้าโปรดสอนเราให้อธิษฐาน เหมือนที่ยอห์นได้สอนสาวกของเขา”
พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อท่านอธิษฐาน
จงกล่าวว่า: พระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์! ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับการถวายเกียรติ; ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มา;
ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จบนโลกนี้เหมือนในสวรรค์; ขอให้ประทานอาหารประจำวันแก่เราในวันนี้; และขออภัยโทษบาปของเราเพราะเราเองก็อภัยโทษแก่ทุกคนที่เป็นหนี้เรา;
และขออย่าให้เราตกอยู่ในความล่อลวง
แต่ขอทรงช่วยเราให้พ้นจากผู้ชั่วร้ายและพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า:
‘สมมติว่าหนึ่งในพวกท่านมีเพื่อน
และไปหาเขาในยามเที่ยงคืน แล้วพูดกับเขาว่า “เพื่อน! ‘ให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนได้ไหม
เพราะเพื่อนของฉันเพิ่งเดินทางมาหาฉัน

แต่ฉันไม่มีอะไรจะจัดให้เขา’; และคนที่อยู่ข้างในตอบว่า ‘อย่ามารบกวนฉัน; ประตูก็ล็อคแล้ว และลูกๆของฉันก็นอนอยู่กับฉันบนเตียง; ฉันลุกขึ้นไม่ได้และให้อะไรกับคุณไม่ได้’
เราบอกท่านว่า
แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นให้อะไรเลยเพราะความมิตรภาพ
แต่เพราะความยืนหยัดของเขา
เขาจะลุกขึ้นและให้ทุกสิ่งที่เขาขอ และเราบอกท่านว่า: ขอเถิด จะได้รับ; หาเถิด จะพบ; เคาะเถิด
ประตูจะเปิดให้ท่าน; เพราะทุกคนที่ขอจะได้รับ
ผู้ที่หาจะพบ และผู้ที่เคาะ ประตูจะเปิดให้ท่าน
ลูกา 11:1–10
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 23.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 56

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า: ‘จงขอแล้วท่านจะได้รับ; จงแสวงหา แล้วท่านจะพบ; จงเคาะแล้วประตูจะเปิดให้ท่าน; เพราะทุกคนที่ขอจะได้รับ; ผู้ที่แสวงหาจะพบ; และผู้ที่เคาะ ประตูจะเปิดให้ท่าน.’ ในบรรดาท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา
หากลูกชายของท่านขอขนมปัง ท่านจะให้หินแก่เขาหรือ?

168

หรือหากลูกขอปลา จะให้เขาเป็นงูแทนปลาได้หรือ? หรือหากลูกขอไข่ จะให้เขาเป็นแมงป่องได้หรือ? ดังนั้นแม้ท่านทั้งหลายเป็นคนชั่ว
แต่ยังรู้วิธีให้ของดีแก่ลูกๆ ของท่านยิ่งกว่านั้นอีกเท่าใด
พระบิดาในสวรรค์ของท่านจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์!

ลูกา 11:9–13
วันพุธของสัปดาห์ที่ 23.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 57

ในเวลานั้น
พระเยซูได้ขับผีออกจากชายคนหนึ่งที่เป็นคนใบ้
และเมื่อผีนั้นออกไปแล้ว ชายคนใบ้ก็เริ่มพูดได้และประชาชนต่างประหลาดใจ แต่บางคนในหมู่พวกเขากล่าวว่า ‘เขาขับผีด้วยฤทธิ์ของเบเอลเซบูล หัวหน้าผี’ ส่วนคนอื่นๆที่ต้องการทดสอบพระองค์
ก็เรียกร้องให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์
แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของพวกเขา
จึงตรัสกับพวกเขาว่า
‘ราชอาณาจักรใดที่แตกแยกภายในตนเอง ย่อมถูกทำลายและบ้านใดที่แตกแยกภายในตนเอง ย่อมพังทลาย; และหากซาตานแตกแยกภายในตนเองราชอาณาจักรของเขาจะยืนหยัดได้อย่างไร?
แต่พวกท่านกลับกล่าวว่าข้าขับผีออกด้วยฤทธิ์ของเบเอลเซบูล;
และหากข้าขับผีออกด้วยฤทธิ์ของเบเอลเซบูลแล้วลูกหลานของพวกท่านเองขับผีออกด้วยฤทธิ์ของใคร?
ดังนั้น พวกเขาจะเป็นผู้พิพากษาพวกท่านแต่หากข้าขับผีออกด้วยนิ้วมือของพระเจ้า
แล้วอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้วแน่แท้
เมื่อคนแข็งแรงที่สวมอาวุธครบครันรักษาบ้านของเขา
ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย
แต่เมื่อมีผู้แข็งแกร่งกว่าเขาโจมตีและเอาชนะเขา
เขาจะเอาอาวุธทั้งหมดที่เขาพึ่งพาไป
และแบ่งของปล้นที่เขาได้มาจากเขา ผู้ใดไม่อยู่กับเราก็เป็นศัตรูของเรา และผู้ใดไม่รวบรวมกับเราก็ทำให้กระจัดกระจาย
ลูกา 11:14–23
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 23.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 58

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ผู้ใดที่ไม่อยู่กับเราก็เป็นศัตรูของเรา; และผู้ใดที่ไม่รวบรวมกับเราก็ทำให้กระจัดกระจาย.’
เมื่อวิญญาณไม่บริสุทธิ์ออกจากคนใด
มันจะเร่ร่อนไปในที่แห้งแล้ง ค้นหาที่พักผ่อนและเมื่อไม่พบ ก็กล่าวว่า:

‘ฉันจะกลับไปยังบ้านของฉันที่ฉันมา’; และเมื่อถึงที่นั้นก็พบว่าบ้านนั้นถูกกวาดล้างและจัดระเบียบเรียบร้อยแล้ว;
แล้วมันจึงไปนำวิญญาณอีกเจ็ดตัวที่ชั่วร้ายกว่าตัวมัน

169

เองมาด้วย และพวกมันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น –
และสภาพสุดท้ายของบุคคลนั้นจะเลวร้ายกว่าตอนแรก
ลูกา 11:23–26
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 23.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 59

ในเวลานั้น เมื่อประชาชนเริ่มรวมตัวกันเป็นจำนวนมาก
พระเยซูจึงเริ่มตรัสว่า: ‘รุ่นนี้เป็นรุ่นที่คดเคี้ยวมันแสวงหาหมายสำคัญ
แต่จะไม่ได้รับหมายสำคัญใดนอกจากหมายสำคัญของศาสดาโยนา
เพราะเช่นเดียวกับที่โยนาเป็นหมายสำคัญแก่ชาวเมืองนีนะเวห์ บุตรมนุษย์ก็จะเป็นหมายสำคัญแก่รุ่นนี้เช่นกันราชินีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับประชาชนของรุ่นนี้ และจะกล่าวโทษพวกเขาเพราะเธอได้มาจากปลายสุดของโลกเพื่อฟังปัญญาของโซโลมอ
น; และดูเถิด ที่นี่มีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโซโลมอน
ประชาชนเมืองนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับรุ่นนี้ และจะกล่าวโทษมันเพราะพวกเขาได้กลับใจเมื่อได้ยินคำเทศนาของโยนา;
และดูเถิด ที่นี่มีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาไม่มีใครที่จุดตะเกียงแล้วจะวางไว้ในที่ลับหรือใต้ถ้วย แต่จะวางบนแท่นตะเกียงเพื่อให้ผู้ที่เข้ามาได้เห็นแสงสว่าง
ลูกา 11:29–33
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 24.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 60

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ตาคือแสงสว่างของร่างกาย ดังนั้น
หากตาของคุณใส
ร่างกายทั้งตัวของคุณก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง
แต่หากตาของคุณมืด
ร่างกายทั้งตัวของคุณก็จะเต็มไปด้วยความมืด ดังนั้นจงระวังให้ดี: แสงสว่างภายในตัวคุณนั้นไม่ใช่ความมืดจริงหรือ?
แต่หากร่างกายทั้งตัวของท่านเต็มไปด้วยแสงสว่าง
ไม่มีส่วนใดอยู่ในความมืด
ร่างกายของท่านก็จะสว่างไสวทั้งหมด
เหมือนมีตะเกียงส่องแสงอยู่เหนือท่าน
ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น
มีฟาริสีคนหนึ่งเชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารที่บ้านของเขา พระองค์จึงเข้าไปและนั่งลงที่โต๊ะฟาริสีผู้นั้นประหลาดใจที่เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ล้างมือก่อนรับประทานอาหาร แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า: ‘พวกฟาริสี พวกท่านล้างด้านนอกของถ้วยและจานแต่ด้านในเต็มไปด้วยความโลภและความหลอกลวงพวกท่านเป็นคนโง่! ผู้ที่สร้างด้านนอกนั้นไม่ได้สร้างด้านในด้วยหรือ?
พวกท่านควรให้ทานจากสิ่งที่พวกท่านมี ดีกว่าแล้วทุกสิ่งที่พวกท่านมีจะสะอาด’

ลูกา 11:34–41
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 24.

170

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 61

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘วิบัติแก่พวกท่าน ผู้เป็นฟาริสีเพราะท่านทั้งหลายถวายสิบส่วนจากสะระแหน่ รูและสมุนไพรทุกชนิด
แต่กลับละเลยความยุติธรรมและความรักต่อพระเจ้า
สิ่งเหล่านี้ควรทำโดยไม่ละเลยสิ่งอื่น
วิบัติแก่พวกท่าน ผู้เป็นฟาริสีเพราะท่านทั้งหลายรักที่นั่งสำคัญในธรรมศาลาและคำทักทายในตลาด’ วิบัติแก่ท่านทั้งหลายนักกฎหมายและฟาริสี ผู้เสแสร้งเพราะท่านทั้งหลายเหมือนหลุมศพที่ไม่มีเครื่องหมาย
ซึ่งผู้คนเดินผ่านโดยไม่รู้ตัว เมื่อได้ยินเช่นนี้นักกฎหมายคนหนึ่งจึงกล่าวกับพระองค์ว่า ‘อาจารย์เมื่อท่านตรัสเช่นนี้ ท่านก็กำลังดูหมิ่นเราด้วย’ แต่พระองค์ตรัสว่า ‘วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักกฎหมายเพราะท่านวางภาระที่แบกไม่ไหวไว้บนบ่าประชาชนแต่ตัวท่านเองกลับไม่ยอมช่วยพวกเขาแม้แต่น้อย’

ลูกา 11:42–46
วันพุธของสัปดาห์ที่ 24.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 62

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย
เพราะท่านสร้างหลุมศพให้บรรดาผู้เผยพระวจนะที่บรรพบุรุษของท่านได้ฆ่า;
การกระทำเช่นนี้เป็นการยืนยันถึงการกระทำของบรรพบุรุษของท่าน และท่านก็เห็นด้วยกับพวกเขาเพราะพวกเขาได้ฆ่าผู้เผยพระวจนะ
และท่านสร้างหลุมศพให้พวกเขา ดังนั้นปัญญาของพระเจ้าจึงตรัสว่า:

‘เราจะส่งผู้เผยพระวจนะและอัครทูตไปหาพวกเขา;
บางคนในจำนวนนั้นพวกเขาจะฆ่า และบางคนพวกเขาจะขับไล่เพื่อที่รุ่นนี้จะถูกถือรับผิดชอบต่อเลือดของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดที่ถูกหลั่งตั้งแต่การสร้างโลก
ตั้งแต่เลือดของอาเบลจนถึงเลือดของเศคาริยาห์
ผู้ถูกฆ่าระหว่างแท่นบูชาและพระวิหาร จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
สิ่งนี้จะถูกเรียกร้องจากรุ่นนี้
วิบัติแก่ท่านทั้งหลาย นักเขียนพระคัมภีร์และพวกฟาริสีเพราะท่านทั้งหลายได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไป:
ท่านทั้งหลายเองไม่ได้เข้าไป
และท่านทั้งหลายยังขัดขวางผู้ที่กำลังจะเข้าไปด้วย
ขณะที่พระองค์กำลังตรัสสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาอยู่
พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็เริ่มเบียดเสียดเข้ามาหาพระองค์อย่างรุนแรง ถามพระองค์เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆมากมาย โดยคอยดักจับคำพูดจากพระโอษฐ์ของพระองค์เพื่อหาข้อกล่าวหา ในขณะนั้นเมื่อมีผู้คนมารวมตัวกันเป็นจำนวนมากจนเบียดเสียดกัน
พระองค์จึงเริ่มตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า
‘จงระวังเชื้อแป้งของพวกฟาริสีซึ่งก็คือความหน้าซื่อใจคด’

171

ลูกา 11:47–12:1
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 24
17 ธันวาคม,ผู้เผยพระวจนะดาเนียล

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 63

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นซึ่งจะไม่ถูกเปิดเผย
ไม่มีสิ่งใดที่เป็นความลับซึ่งจะไม่ถูกทำให้เป็นที่รู้ ดังนั้น สิ่งใดที่ท่านได้พูดในที่มืดจะถูกได้ยินในที่สว่าง
และสิ่งใดที่ท่านได้กระซิบกันในที่ส่วนตัวภายในบ้านของท่าน จะถูกประกาศจากบนหลังคาบ้าน’ เราบอกท่านทั้งหลายผู้เป็นเพื่อนของเราว่า: อย่ากลัวผู้ที่ฆ่ากายได้แต่หลังจากนั้นจะทำอะไรไม่ได้อีก; แต่เราจะบอกท่านว่าควรกลัวใคร:
จงกลัวผู้ที่หลังจากฆ่าแล้วยังสามารถโยนลงนรกเกเฮนนาได้; ใช่แล้ว เราบอกท่านว่าจงกลัวผู้นั้นเถิดนกเล็กห้าตัวไม่ถูกขายด้วยเงินสองอาซาริยาหรือ?
แต่ไม่มีตัวใดที่พระเจ้าทรงลืมไป
แม้กระทั่งเส้นผมบนหัวของพวกท่านก็ถูกนับไว้ทั้งหมดแล้ว ดังนั้นอย่ากลัวเลย: พวกท่านมีค่ามากกว่านกตัวเล็กๆหลายตัว ข้าพเจ้าบอกท่านว่า: ผู้ใดที่ยอมรับข้าพเจ้าต่อหน้ามนุษย์
บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับผู้นั้นต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย; แต่ผู้ใดที่ปฏิเสธข้าพเจ้าต่อหน้ามนุษย์ก็จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย
และทุกคนที่พูดคำใดเพื่อสนับสนุนบุตรมนุษย์จะได้รับการอภัย;
แต่ผู้ใดที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะไม่ได้รับการอภัย
เมื่อท่านถูกนำตัวไปต่อหน้าธรรมศาลา ผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ อย่ากังวลว่าจะตอบอย่างไร หรือจะพูดอะไร; เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนท่านในเวลานั้นเองว่าท่านควรพูดอะไร
ลูกา 12:2–12
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 24.
24 เมษายน,วันนักบุญจอร์จ,ในพิธีมัททินส์

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 64

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์
บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับเขาต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย; แต่ผู้ใดที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ก็จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย
และทุกคนที่พูดคำใดเพื่อสนับสนุนบุตรมนุษย์จะได้รับการอภัยบาป;
แต่ผู้ใดที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะไม่ได้รับการอภัยบาป
เมื่อท่านถูกนำตัวไปต่อหน้าธรรมศาลา ผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ อย่ากังวลว่าจะตอบอย่างไร หรือจะพูดอะไร; เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนท่านในขณะนั้นเองว่าท่านควรพูดอะไร
ลูกา 12:8–12
6 พฤศจิกายน,นักบุญเปาโลผู้สารภาพ

172

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 65

ในเวลานั้น ขณะที่พระเยซูกำลังสอนอยู่
มีชายคนหนึ่งจากในฝูงชนกล่าวกับพระองค์ว่า “อาจารย์โปรดบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกกับข้าพเจ้าด้วย” แต่พระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า
“ใครแต่งตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือผู้แบ่งส่วนระหว่างพวกท่าน?” พระองค์ยังตรัสกับพวกเขาต่อไปว่า: ‘จงระวังและหลีกเลี่ยงความโลภทั้งปวง
เพราะชีวิตของมนุษย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความมั่งคั่งในทรัพย์สินของเขา ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายว่า: อย่ากังวลเกี่ยวกับวิญญาณของท่านว่าท่านจะกินอะไร
หรือเกี่ยวกับร่างกายของท่านว่าท่านจะสวมใส่อะไร
เพราะวิญญาณมีค่ามากกว่าอาหารและร่างกายมีค่ามากกว่าเสื้อผ้า’ ดูนกกาสิ: มันไม่หว่านไม่เกี่ยว ไม่มีคลังเก็บอาหารหรือยุ้งฉางแต่พระเจ้าก็ยังเลี้ยงมัน; แล้วท่านมีค่ามากกว่านกเหล่านั้นเพียงใด?
และในหมู่ท่าน มีใครบ้างที่ด้วยการกังวลสามารถเพิ่มความสูงของตนเองได้แม้เพียงหนึ่งคิวบิต?
เมื่อท่านยังทำสิ่งเล็กน้อยที่สุดไม่ได้แล้วทำไมต้องกังวลเรื่องอื่น? จงพิจารณาดอกลิลีดูว่าพวกมันเติบโตอย่างไร: พวกมันไม่ทำงานหนักและไม่ทอผ้า; แต่ข้าพเจ้าบอกท่านว่าแม้แต่กษัตริย์โซโลมอนในความรุ่งเรืองทั้งหมดของพระองค์
ก็ยังไม่ได้แต่งตัวเหมือนดอกลิลีเหล่านี้สักดอกเดียว
หากพระเจ้าทรงแต่งตัวให้หญ้าในทุ่งนา
ซึ่งวันนี้ยังมีอยู่ แต่พรุ่งนี้ก็จะถูกโยนลงในไฟพระองค์จะไม่ทรงแต่งตัวให้ท่านผู้มีความเชื่อน้อยยิ่งกว่านี้หรือ! ดังนั้นอย่าแสวงหาว่าท่านจะกินอะไรหรือดื่มอะไร และอย่ากังวลเพราะคนในโลกนี้แสวงหาสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
แต่พระบิดาของท่านรู้ว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านั้น
จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน
แล้วสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะประทานให้แก่ท่าน
ลูกา 12:13–15; 22b–31
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 25.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 66

พระเจ้าได้เล่าอุปมาเรื่องนี้ว่า:
มีคนรวยคนหนึ่งที่ได้ผลผลิตอุดมสมบูรณ์จากทุ่งนาของเข

า; และเขาคิดในใจว่า ‘ฉันจะทำอย่างไรดี? ฉันไม่มีที่เก็บผลผลิตของฉัน’ แล้วเขากล่าวว่า ‘นี่คือสิ่งที่ฉันจะทำ:
ฉันจะรื้อยุ้งฉางของฉันลงและสร้างยุ้งฉางที่ใหญ่กว่าขึ้น
แล้วฉันจะเก็บข้าวและของใช้ทั้งหมดของฉันไว้ที่นั่น
และฉันจะกล่าวกับจิตวิญญาณของฉันว่า “จิตวิญญาณ! “เจ้ามีของดีเก็บไว้พอใช้หลายปีแล้ว จงพักผ่อน กิน ดื่มและสนุกสนานเถิด” แต่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าคนโง่! คืนนี้เองวิญญาณของเจ้าจะถูกเอาไปแล้วของที่เจ้าเตรียมไว้นั้นจะเป็นของใคร?”

173

นี่คือสภาพของทุกคนที่เก็บสะสมทรัพย์สมบัติไว้เพื่อตนเอง แต่ไม่มั่งคั่งต่อพระเจ้า
ลูกา 12:16–21
สัปดาห์ที่ 26.

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 67

พระเจ้าตรัสว่า: ‘อย่ากลัวเลย ฝูงแกะน้อย!
เพราะพระบิดาของท่านได้ทรงพอพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนี้ให้แก่ท่านแล้ว ขายทรัพย์สินของพวกท่านและให้ทานสร้างคลังเก็บของที่ไม่เสื่อมสลาย
สร้างสมบัติในสวรรค์ที่ไม่หมดสิ้น
ที่ไม่มีโจรเข้ามาขโมยและไม่มีแมลงกัดกิน
เพราะที่ใดที่สมบัติของพวกท่านอยู่
ที่นั่นใจของพวกท่านก็จะอยู่ด้วย จงคาดเอวให้แน่นและให้ตะเกียงของท่านส่องสว่างอยู่เสมอ
จงเป็นเหมือนคนที่ยืนรอคอยนายของตนกลับจากงานแต่งงาน
เพื่อเมื่อเขามาเคาะประตู
ท่านจะได้เปิดประตูให้เขาทันที
ผู้รับใช้ใดที่นายพบกำลังเฝ้าอยู่เมื่อเขากลับมาก็เป็นสุขแล้ว; ฉันบอกความจริงกับท่านว่าเขาจะคาดเอวและให้พวกเขานั่งลงรับประทานอาหาร
แล้วเขาจะมาบริการพวกเขาเอง
และหากเขากลับมาในยามที่สอง หรือยามที่สามและพบพวกเขาอยู่ในสภาพเช่นนั้น
ผู้รับใช้เหล่านั้นก็เป็นสุขแล้ว ท่านทั้งหลายรู้ดีว่าหากเจ้าของบ้านรู้ว่าโจรจะมาในเวลาใด
เขาคงจะเฝ้าระวังและไม่ให้บ้านของเขาถูกบุกรุก
ท่านทั้งหลายก็ต้องเตรียมพร้อมไว้ด้วย
เพราะบุตรมนุษย์จะมาถึงในเวลาที่ท่านทั้งหลายไม่คาดคิด
ลูกา 12:32–40
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 28.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 68

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และฉลาดนั้นคือใคร
ซึ่งนายบ้านได้แต่งตั้งให้ดูแลผู้รับใช้ของเขาเพื่อแจกอาหารให้พวกเขาในเวลาที่เหมาะสม?
ผู้รับใช้ที่นายบ้านมาพบกำลังทำเช่นนั้น
ย่อมเป็นสุขจริงๆ ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านว่านายบ้านจะแต่งตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของนายบ้าน แต่หากผู้รับใช้คนนั้นคิดในใจว่า ‘นายของฉันยังมาช้า’ แล้วเริ่มตีผู้รับใช้ชายและหญิง และกินดื่มจนเมานายของเขาจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด
และในชั่วโมงที่เขาไม่ทราบ และจะตัดเขาเป็นชิ้นๆแล้วให้เขาอยู่กับผู้ไม่ซื่อสัตย์
แต่ผู้รับใช้ที่รู้เจตนาของนายแต่ไม่เตรียมตัว
และไม่ทำตามเจตนานั้น จะถูกตีอย่างรุนแรงส่วนผู้ที่ไม่รู้ แต่ทำสิ่งที่สมควรถูกลงโทษจะถูกตีอย่างเบากว่า และจากทุกคนที่ได้รับมากจะถูกเรียกร้องมาก และจากผู้ที่ได้รับมอบหมายมากจะถูกเรียกร้องมากยิ่งขึ้น

174

ลูกา 12:42–48
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 25.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 69

พระเจ้าตรัสว่า: ‘จากทุกคนที่ได้รับมากจะถูกเรียกร้องให้คืนมาก;และจากผู้ที่ได้รับมอบหมายมากจะถูกเรียกร้องให้คืนมากยิ่งขึ้นอีก
ข้าพเจ้ามาเพื่อนำไฟมาสู่โลกและข้าพเจ้าปรารถนาให้ไฟนั้นลุกโชนเสียแล้ว! ข้าพเจ้ามีพิธีบัพติศมาที่ต้องรับ; และข้าพเจ้าปรารถนาให้พิธีนั้นสำเร็จลุล่วงเสียแล้ว! พวกท่านคิดว่าข้าพเจ้ามาเพื่อนำสันติภาพมาสู่โลกหรือ?
ไม่ ข้าพเจ้าบอกท่านว่า แต่ความแตกแยก;
เพราะตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
ในบ้านหนึ่งจะมีห้าคนแตกแยกกัน สามคนต่อสองคน
และสองคนต่อสามคน: พ่อจะต่อต้านลูกชาย
และลูกชายจะต่อต้านพ่อ; แม่จะต่อต้านลูกสาว
และลูกสาวจะต่อต้านแม่; แม่สามีจะต่อต้านลูกสะใภ้และลูกสะใภ้จะต่อต้านแม่สามีท่านยังกล่าวกับประชาชนว่า:
‘เมื่อท่านเห็นเมฆลอยขึ้นทางตะวันตก ท่านก็พูดทันทีว่า
“จะฝนตก” และมันก็เกิดขึ้นตามนั้น; และเมื่อลมใต้พัดมา
ท่านก็พูดว่า “จะมีคลื่นความร้อน”
และมันก็เกิดขึ้นตามนั้น ผู้เสแสร้งทั้งหลาย!
ท่านสามารถสังเกตเห็นสภาพของดินและฟ้าได้แต่ทำไมท่านไม่รู้จักสัญญาณของยุคนี้? ทำไมท่านไม่ตัดสินด้วยตนเองว่าสิ่งใดควรเกิดขึ้น?
เมื่อท่านกำลังเดินทางไปพบผู้พิพากษาพร้อมกับคู่กรณีของท่าน
จงพยายามทุกวิถีทางระหว่างทางเพื่อระงับข้อพิพาทกับเข
า เพื่อไม่ให้เขาลากท่านไปต่อหน้าผู้พิพากษา
และผู้พิพากษาส่งท่านให้เจ้าหน้าที่
และเจ้าหน้าที่โยนท่านเข้าคุก ข้าพเจ้าบอกท่านว่า
ท่านจะไม่ออกจากที่นั่นได้จนกว่าจะชำระหนี้จนหมดทุกเพนนีสุดท้าย
ลูกา 12:48b–59
วันพุธของสัปดาห์ที่ 25.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 70

ในเวลานั้น
มีคนมาบอกพระเยซูเกี่ยวกับชาวกาลิลีที่เลือดของพวกเขาถูกปีลาตผสมเข้ากับเครื่องบูชา พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า ‘ท่านคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้มีบาปมากกว่าชาวกาลิลีคนอื่น ๆ ทั้งหมด เพราะพวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้หรือ?
‘ไม่,’ ฉันบอกท่านว่า ‘แต่หากท่านไม่กลับใจ
ท่านทุกคนก็จะพินาศไปเช่นกัน
หรือท่านคิดว่าคนสิบแปดคนที่หอคอยสิโลอัมถล่มลงมาและทำให้พวกเขาตายนั้น มีบาปมากกว่าคนอื่นๆ

ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทั้งหมดหรือไม่? ไม่,’ ฉันบอกท่านว่า ‘แต่หากท่านไม่กลับใจท่านทุกคนก็จะพินาศไปเช่นกัน’ และท่านได้เล่าอุปมาเรื่องนี้ว่า: มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ในสวนองุ่นของเขา;

175

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

เมื่อเขามาหาผลบนต้นนั้น แต่ไม่พบผลเลย; เขาจึงกล่าวกับผู้ดูแลสวนองุ่นว่า ‘ดูสิปีนี้เป็นปีที่สามติดต่อกันแล้วที่ฉันมาหาผลบนต้นมะเดื่อนี้ แต่ไม่พบผลเลย; ตัดมันลงเถิด — ทำไมมันต้องกินพื้นที่ไป?’ แต่ผู้ดูแลสวนองุ่นตอบว่า ‘นายครับ โปรดให้มันอยู่อีกปีหนึ่งเถิดขณะที่ผมจะขุดดินรอบๆ และใส่ปุ๋ยให้มันบางทีมันอาจให้ผลก็ได้ หากไม่ให้ผลก็ตัดมันลงในปีหน้าก็ได้ครับ’

ลูกา 13:1–9
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 25.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 71

ในเวลานั้น
พระเยซูกำลังสอนในหนึ่งในบ้านประชุมของชาวยิวในวันสะบาโต มีหญิงคนหนึ่งอยู่ที่นั่นซึ่งถูกวิญญาณแห่งความพิการรบกวนมาสิบแปดปี
เธอตัวโค้งงอและไม่สามารถยืดตัวตรงได้
เมื่อพระเยซูเห็นเธอ
พระองค์จึงเรียกเธอให้เข้ามาใกล้และตรัสกับเธอว่า
‘หญิงเอ๋ย คุณได้รับการปลดปล่อยจากความพิการของคุณแล้ว’ แล้วพระองค์ก็วางมือลงบนเธอ
และทันทีนั้นเธอก็ตั้งตัวตรงขึ้นได้
และเริ่มสรรเสริญพระเจ้า เมื่อเห็นเช่นนั้นผู้นำธรรมศาลา
ซึ่งรู้สึกโกรธที่พระเยซูรักษาโรคในวันสะบาโต

จึงกล่าวกับประชาชนว่า ‘มีหกวันที่ควรทำงาน; จงมาได้รับการรักษาในวันเหล่านั้น ไม่ใช่ในวันสะบาโต’ พระเจ้าตอบเขาว่า “คนหน้าซื่อใจคด! ในวันสะบาโตนี้แต่ละคนในพวกท่านไม่ปลดวัวหรือลาออกจากรางอาหารแล้วนำมันไปดื่มน้ำหรือ? แล้วลูกสาวของอับราฮัมคนนี้ซึ่งซาตานได้ผูกมัดเธอไว้ถึงสิบแปดปี
จะไม่ได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการเหล่านี้ในวันสะบาโตหรือ?” และเมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แล้วผู้ที่คัดค้านพระองค์ทั้งหมดก็รู้สึกอับอาย
และประชาชนทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีในกิจการอันรุ่งโรจน์ทั้งสิ้นของพระองค์
ลูกา 13:10–17
สัปดาห์ที่ 27.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,บทที่ 72

พระเจ้าตรัสอุปมาว่า: ‘ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบได้กับอะไร? หรือข้าจะเปรียบมันกับอะไร?
มันเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดที่ชายคนหนึ่งหยิบมาปลูกในสวนของเขา; แล้วมันก็เติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่และนกในอากาศก็มาอาศัยในกิ่งก้านของมันพระองค์ยังตรัสอีกว่า: ‘เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใดดี?
มันเหมือนยีสต์ที่หญิงคนหนึ่งหยิบมาผสมลงในแป้งสามส่วน จนทั้งมวลถูกยีสต์ทำให้ฟูขึ้น’ และพระองค์เสด็จผ่านเมืองและหมู่บ้านต่างๆ
สอนสั่งและดำเนินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

176

มีผู้หนึ่งถามพระองค์ว่า ‘พระเจ้าครับมีผู้ได้รับความรอดน้อยเพียงนี้หรือ?’ พระองค์ตอบว่า ‘จงพยายามเข้าทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านว่าหลายคนจะพยายามเข้าแต่จะเข้าไม่ได้
เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและล็อคประตูแล้ว
ท่านที่ยืนอยู่ข้างนอกจะเริ่มเคาะประตูและกล่าวว่า

“พระเจ้า! ‘พระเจ้า โปรดเปิดประตูให้เรา’; แต่พระองค์จะตอบว่า ‘เราไม่รู้จักท่าน; ท่านมาจากที่ไหน?’ แล้วท่านจะกล่าวว่า ‘เราได้กินและดื่มต่อหน้าพระองค์และพระองค์ได้สอนในถนนของเรา’ แต่พระองค์จะกล่าวว่า
‘เราบอกท่านว่า เราไม่รู้จักท่าน; ท่านมาจากที่ไหน?
จงไปจากเราเถิด ทุกคนที่กระทำการผิดกฎหมาย’ จะมีเสียงร้องไห้และกัดฟันเมื่อท่านเห็นอับราฮัม
อิสอัค และยาโคบ พร้อมทั้งผู้เผยพระวจนะทั้งปวงในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองกลับถูกขับไล่ออกไปผู้คนจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
จากทิศเหนือและทิศใต้
และจะนั่งร่วมในงานเลี้ยงในอาณาจักรของพระเจ้า
ลูกา 13:18–29
วันสะบาโตของสัปดาห์ที่ 29
วันสะบาโตก่อนวันประสูติของพระคริสต์

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 73

ในเวลานั้น
มีกลุ่มฟาริสีบางคนมาหาพระองค์และกล่าวว่า
“โปรดออกจากที่นี่และไปเสียเถิดเพราะเฮโรดต้องการฆ่าพระองค์”
พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด วันนี้และวันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าขับผีและรักษาโรคแต่ในวันที่สาม ข้าพเจ้าจะเสร็จสิ้นแล้ว’ แต่ในระหว่างนี้, ข้าต้องเดินทางต่อไปวันนี้ พรุ่งนี้และวันถัดไป
เพราะผู้เผยพระวจนะไม่อาจตายนอกกรุงเยรูซาเล็มได้เยรูซาเล็ม! เยรูซาเล็ม! เจ้าผู้ฆ่าผู้เผยพระวจนะและขว้างหินผู้ถูกส่งมาหาเจ้า! ข้าปรารถนาจะรวบรวมลูกหลานของเจ้าไว้ใต้ปีกของข้า
เหมือนแม่ไก่ที่รวบรวมลูกไก่ไว้ใต้ปีกของมันแต่เจ้าไม่ยอม! ดูเถิดบ้านของท่านจะถูกทิ้งให้ร้างเปล่า ข้าพเจ้าบอกท่านว่าท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าอีกจนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านกล่าวว่า ‘ผู้ใดที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้นั้นเป็นสุข!’

ลูกา 13:31–35
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 25

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 74

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของหนึ่งในผู้นำกลุ่มฟาริสีในวันสะบาโตเพื่อรับประทานอาหาร
และพวกเขากำลังจับตามองพระองค์อย่างใกล้ชิด แล้วดูเถิดมีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคบวมน้ำยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์
ในโอกาสนี้
พระเยซูจึงถามนักเขียนพระคัมภีร์และกลุ่มฟาริสีว่า

177

“การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?” แต่พวกเขาก็เงียบอยู่
แล้วพระองค์ก็สัมผัสเขาและรักษาให้หายดี
ก่อนจะส่งเขาไป จากนั้นพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘หากใครในพวกท่านมีลาหรือวัวตกลงไปในบ่อน้ำ
ท่านจะไม่รีบดึงมันขึ้นมาทันที แม้ในวันสะบาโตหรือไม่?’ แต่พวกเขาไม่สามารถตอบพระองค์ได้
เมื่อเห็นว่าผู้ได้รับเชิญกำลังเลือกที่นั่งเกียรติยศพระองค์จึงเล่าอุปมาแก่พวกเขาว่า:
‘เมื่อท่านได้รับเชิญไปงานแต่งงาน
อย่าเลือกที่นั่งเกียรติยศ
เกรงว่าจะมีผู้ที่มีเกียรติยศสูงกว่าท่านได้รับเชิญมาด้วย และเจ้าภาพที่ได้เชิญทั้งท่านและเขาแล้วจะมาหาท่านและกล่าวว่า “ให้ที่นั่งของท่านแก่ผู้นี้” แล้วท่านจะต้องนั่งที่ต่ำที่สุดด้วยความอับอาย’
แต่เมื่อท่านได้รับเชิญ ให้ไปนั่งที่ต่ำที่สุดเพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพเดินมาหาท่าน เขาจะได้กล่าวว่า

‘เพื่อนเอ๋ย ย้ายขึ้นไปนั่งที่สูงกว่า’; แล้วท่านก็จะได้รับเกียรติในสายตาของผู้ที่นั่งร่วมกับท่าน เพราะทุกคนที่ยกตนขึ้นจะถูกลดต่ำลงและผู้ที่ถ่อมตนลงจะได้รับการยกย่อง
ลูกา 14:1–11
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 30.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 75

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จไปยังบ้านของผู้นำคนหนึ่งในกลุ่มฟาริสีในวันสะบาโตเพื่อรับประทานอาหาร
และพระองค์ตรัสกับผู้ที่เชิญพระองค์ว่า
“เมื่อท่านจัดงานเลี้ยงกลางวันหรือเย็น
อย่าเชิญเพื่อนของท่าน พี่น้องของท่าน ญาติของท่านหรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวยของท่าน
เพราะกลัวว่าพวกเขาจะเชิญท่านกลับ
และท่านจะได้รับรางวัลของท่าน
แต่เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง ให้เชิญคนจน คนพิการ คนขาเป๋และคนตาบอดมา; ท่านจะได้รับพรเพราะพวกเขาไม่สามารถตอบแทนท่านได้แต่ท่านจะได้รับผลตอบแทนเมื่อผู้ชอบธรรมฟื้นคืนชีพ’
เมื่อผู้หนึ่งที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์ได้ยินคำนี้
จึงกล่าวกับพระองค์ว่า
‘ผู้ใดที่ได้กินขนมปังในอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นผู้มีสุข!’

ลูกา 14:12–15
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 26.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 76

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า: มีชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่และเชิญผู้คนมากมาย;
เมื่อถึงเวลาจัดงานเลี้ยง
เขาส่งผู้รับใช้ไปบอกผู้ที่ได้รับเชิญว่า ‘มาเถิดเพราะทุกอย่างพร้อมแล้ว’
แต่ทุกคนก็เริ่มหาข้ออ้างกันเหมือนได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้า คนแรกกล่าวกับเขาว่า ‘ข้าได้ซื้อทุ่งนาแล้ว

178

ต้องไปดูมัน ข้าขออภัยด้วย’ อีกคนกล่าวว่า ‘ฉันได้ซื้อวัวห้าคู่และจะไปทดลองมัน; ขอให้อภัยฉันด้วย’ คนที่สามกล่าวว่า ‘ฉันเพิ่งแต่งงาน จึงมาไม่ได้’ เมื่อผู้รับใช้กลับมา
เขารายงานเรื่องนี้ให้เจ้าของบ้านฟัง
แล้วเจ้าของบ้านก็โกรธและกล่าวกับผู้รับใช้ว่า
‘ไปเร็วๆ ตามถนนและซอยในเมือง และนำคนจน คนพิการ คนขาเป๋และคนตาบอดมา’ ผู้รับใช้จึงตอบว่า ‘ท่านครับได้ทำตามคำสั่งของท่านแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่’ นายบ้านกล่าวกับผู้รับใช้ว่า
“ไปออกสู่ถนนและตามแนวรั้วไม้
และเชิญชวนพวกเขาให้เข้ามา เพื่อบ้านของข้าจะได้เต็มเพราะข้าบอกเจ้าว่า
ไม่มีผู้ใดในบรรดาผู้ที่ได้รับเชิญจะได้ลิ้มรสอาหารค่ำของข้าเลย เพราะมีผู้ได้รับเชิญมากมายแต่ผู้ได้รับเลือกมีน้อย”

ลูกา 14:16–24
สัปดาห์ที่ 28.
สัปดาห์ของบรรพบุรุษศักดิ์สิทธิ์

พระวรสารตามนักบุญลูกา บทที่ 77

ในเวลานั้น มีฝูงชนจำนวนมากเดินทางไปกับพระเยซูและพระองค์ทรงหันมาพูดกับพวกเขาว่า: ‘หากใครมาหาเราแต่ไม่เกลียดชังพ่อแม่ ภรรยา ลูกๆ พี่น้องชายและหญิงและแม้กระทั่งชีวิตของตนเองก็ไม่อาจเป็นศิษย์ของเราได้;
และผู้ใดที่ไม่แบกกางเขนของตนและตามเรามาก็ไม่อาจเป็นศิษย์ของเราได้. เพราะในพวกท่านผู้ใดที่ตั้งใจจะสร้างหอคอย
จะไม่นั่งลงคำนวณค่าใช้จ่ายก่อน
เพื่อดูว่าตนมีพอที่จะสร้างให้เสร็จหรือไม่
เพื่อว่าเมื่อได้วางรากฐานแล้วแต่ไม่สามารถสร้างให้เสร็จได้ ผู้ที่เห็นจะไม่ได้เยาะเย้ยว่า ‘คนนี้เริ่มสร้างแต่สร้างไม่เสร็จ’?
หรือมีกษัตริย์ใดที่จะไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง โดยไม่นั่งลงคิดก่อนว่า ด้วยทหารหนึ่งหมื่นคนเขามีกำลังพอที่จะต้านทานกษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่มาโจมตีด้วยทหารสองหมื่นคนหรือไม่? มิฉะนั้นขณะที่ฝ่ายตรงข้ามยังอยู่ไกล
เขาจะส่งคณะทูตไปขอสันติภาพ ดังนั้นผู้ใดในพวกท่านที่ไม่ละทิ้งทุกสิ่งที่ตนมี
ก็ไม่อาจเป็นศิษย์ของเราได้ เกลือเป็นสิ่งที่ดีแต่หากเกลือสูญเสียรสแล้ว จะทำให้มันดีได้อีกอย่างไร? มันไม่เหมาะทั้งสำหรับดินและกองมูลสัตว์
ดังนั้นจึงถูกทิ้งไป ผู้ใดมีหูที่จะฟัง ก็จงฟังเถิด!

ลูกา 14:25–35
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 26.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 78

ในเวลานั้น
ผู้เก็บภาษีและคนบาปต่างพากันมาใกล้พระเยซูเพื่อฟังคำสอนของพระองค์
แต่พวกฟาริสีและนักเขียนพระคัมภีร์ก็บ่นว่า

179

‘พระองค์ต้อนรับคนบาปและรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา’
แต่พระองค์ได้เล่าอุปมานี้ให้พวกเขาฟังว่า ‘ในพวกท่านผู้ใดที่มีแกะร้อยตัว แล้วสูญเสียไปหนึ่งตัวจะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดารแล้วไปตามหาตัวที่สูญเสียไปจนกว่าจะพบมันหรือ?
และเมื่อเขาพบมันแล้ว
เขาจะอุ้มมันขึ้นบนบ่าด้วยความยินดี
และเมื่อกลับถึงบ้าน เขาจะเรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านมา
และกล่าวกับพวกเขาว่า ‘จงร่วมยินดีกับข้าด้วยเพราะข้าได้พบแกะที่หายไปของข้าแล้ว’ เราบอกท่านว่าในทำนองเดียวกันนั้น
ในสวรรค์จะมีความยินดีมากกว่าสำหรับผู้บาปหนึ่งคนที่กลับใจ
มากกว่าสำหรับผู้ชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่มีความจำเป็นต้องกลับใจ หรือผู้หญิงคนใดที่มีเงินสิบดรักมาหากเธอเสียไปหนึ่งดรักมา เธอจะไม่จุดตะเกียง กวาดบ้านและค้นหาอย่างละเอียดจนกว่าจะพบมันหรือ?
และเมื่อเธอพบแล้ว เธอจะเรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านมา
และกล่าวว่า ‘จงร่วมยินดีกับข้าด้วยเพราะข้าได้พบดรักมาที่ข้าเสียไปแล้ว’ ในทำนองเดียวกันข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
มีความชื่นชมยินดีในหมู่ทูตสวรรค์ของพระเจ้า
เมื่อมีผู้บาปเพียงคนเดียวกลับใจ
ลูกา 15:1–10
วันพุธของสัปดาห์ที่ 26.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้ออ่านที่ 79

พระเจ้าได้เล่าอุปมานี้ว่า:
มีชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน
และลูกชายคนเล็กพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับขอให้แบ่งส่วนมรดกที่ลูกควรได้รับให้ลูกด้วย’
ดังนั้นพ่อจึงแบ่งมรดกให้ทั้งสองคน
หลังจากนั้นไม่กี่วัน
ลูกชายคนเล็กก็เก็บข้าวของทั้งหมดแล้วออกเดินทางไปยังประเทศที่ไกลโพ้น
ที่นั่นเขาใช้มรดกจนหมดสิ้นไปโดยดำเนินชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย เมื่อเขาใช้เงินหมดแล้วก็เกิดภัยแล้งรุนแรงขึ้นในประเทศนั้น
และเขาเริ่มตกอยู่ในความยากจน
จึงไปขอทำงานกับชาวเมืองคนหนึ่งในประเทศนั้น
ซึ่งส่งเขาไปทำงานในทุ่งนาเพื่อเลี้ยงหมู
และเขาอยากกินฝักถั่วที่หมูกำลังกินเพื่อเติมท้อง
แต่ไม่มีใครให้เขาอะไรเลย เมื่อเขาได้สติ เขากล่าวว่า: ‘ผู้รับจ้างของพ่อฉันมีขนมปังมากเกินพอ
แต่ฉันกลับกำลังจะตายเพราะความหิว ฉันจะลุกขึ้น ไปหาพ่อและพูดกับท่านว่า: “พ่อ! ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าพ่อ
ลูกไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าลูกของพ่ออีกต่อไปโปรดรับลูกเป็นผู้รับจ้างของพ่อเถิด”’
เขาจึงลุกขึ้นและออกเดินทางกลับบ้านพ่อ
ขณะที่เขายังอยู่ไกล พ่อของเขาเห็นเขาแล้วรู้สึกสงสาร
จึงวิ่งไปพบเขา โอบคอเขาและจูบเขา

180

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

เขาตอบว่า ‘น้ำมันหนึ่งร้อยเมตริก’ แล้วเขาก็พูดกับเขาว่า ‘เอาใบรับหนี้ไปนั่งลงเร็วๆแล้วเขียนว่า 50’ แล้วเขาก็พูดกับอีกคนว่า ‘แล้วคุณเป็นหนี้เท่าไร?’ เขาตอบว่า ‘ข้าวสาลีหนึ่งร้อยเมตริก’ แล้วเขาก็พูดกับเขาว่า ‘เอาใบรับหนี้ไปเขียนว่า 80’ และนายก็ชมเชยผู้ดูแลที่ไม่ซื่อสัตย์นี้ว่าได้กระทำอย่างฉลาด
เพราะลูกหลานของยุคนี้มีความฉลาดในยุคของตนเองมากกว่าลูกหลานแห่งแสงสว่าง และเราบอกท่านว่า: จงสร้างมิตรภาพด้วยทรัพย์ที่ไม่ชอบธรรม
เพื่อเมื่อท่านตกอยู่ในความยากจน
พวกเขาจะต้อนรับท่านเข้าสู่ที่พำนักนิรันดร์
ลูกา 16:1–9
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 26.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 81

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ผู้ใดที่ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยก็ซื่อสัตย์ในสิ่งใหญ่;
และผู้ใดที่ไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยก็ไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งใหญ่. ดังนั้นหากท่านไม่ซื่อสัตย์ในทรัพย์ที่ไม่ชอบธรรมผู้ใดจะมอบสิ่งที่เป็นจริงให้แก่ท่าน?
และหากท่านไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งที่เป็นของผู้อื่นผู้ใดจะให้สิ่งที่เป็นของท่านแก่ท่าน?
ผู้รับใช้ไม่อาจรับใช้เจ้านายสองคนได้
เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งในขณะที่รักอีกคน
หรือจะจงรักภักดีต่อคนหนึ่งในขณะที่ดูหมิ่นอีกคน
ท่านไม่อาจรับใช้ทั้งพระเจ้าและมามอนได้ พวกฟาริสีผู้รักเงิน ได้ยินทุกสิ่งนี้แล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘ท่านทำให้ตัวเองดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์
แต่พระเจ้าทรงรู้ใจท่าน เพราะสิ่งที่มนุษย์ยกย่องนั้นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า’

ลูกา 16:10–15
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 31.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 82

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘ท่านแสดงตัวเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์
แต่พระเจ้าทรงรู้ใจท่าน เพราะสิ่งที่มนุษย์ยกย่องนั้นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า
พระบัญญัติและคำพยากรณ์มีอยู่จนถึงยุคของยอห์น
ตั้งแต่นั้นมา อาณาจักรของพระเจ้าได้ถูกประกาศและทุกคนต่างพยายามที่จะเข้าไปในนั้น
แต่การที่ฟ้าดินจะสูญสลายไป
ยังง่ายกว่าการที่ตัวอักษรเดียวในธรรมบัญญัติจะไม่เป็นไปตามนั้น
ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่น
ก็ถือว่าล่วงประเวณี
และผู้ใดที่แต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีแล้ว
ก็ถือว่าล่วงประเวณีเช่นกันพระเยซูยังตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:

182

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

‘การที่ผู้คนถูกนำเข้าสู่การทดลองนั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
แต่ความวิบัติจะตกแก่ผู้ที่นำพวกเขาเข้าสู่การทดลองนั้น; จะดีกว่าสำหรับเขาหากมีหินโม่ถูกผูกไว้รอบคอและถูกโยนลงทะเล
แทนที่จะนำผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาผู้เล็กน้อยเหล่านี้ให้หลงทาง จงระวังตัวให้ดี หากพี่น้องของท่านทำบาปต่อท่านจงตักเตือนเขา; และหากเขาสำนึกผิด จงให้อภัยเขา; และหากเขาทำบาปต่อท่านเจ็ดครั้งในหนึ่งวัน
และเจ็ดครั้งในหนึ่งวันเขากลับใจและกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าสำนึกผิด’ จงให้อภัยเขา
ลูกา 16:15–18; 17:1–4
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 26.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 83

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า:
‘มีชายคนหนึ่งที่ร่ำรวย
สวมผ้าสีม่วงและผ้าลินินเนื้อดี
และจัดงานเลี้ยงอย่างหรูหราทุกวัน
นอกจากนี้ยังมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส
นอนอยู่ที่ประตูบ้านเขา ตัวเต็มไปด้วยแผลเปื่อยเขาปรารถนาจะได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของชายผู้ร่ำรวยนั้น และสุนัขก็มาเลียแผลของเขาคนขอทานนั้นตายแล้วถูกทูตสวรรค์พาไปอยู่ในอ้อมอกของอับราฮัม ส่วนคนรวยนั้นก็ตายและถูกฝังศพไว้ และในนรกขณะที่เขากำลังทุกข์ทรมาน
เขาเงยหน้าขึ้นมองและเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ
พร้อมกับลาซารัสในอ้อมอกของเขา แล้วเขาก็ร้องขึ้นว่า: ‘พ่ออับราฮัม! โปรดเมตตาข้าพเจ้าและส่งลาซารัสมาจุ่มปลายนิ้วลงในน้ำเพื่อทำให้ลิ้นข้าพเจ้าเย็นลง
เพราะข้าพเจ้ากำลังทุกข์ทรมานในเปลวเพลิงนี้’
แต่อับราฮัมกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ย
จงระลึกไว้ว่าท่านได้รับสิ่งดี ๆ ในชีวิตของท่าน
ส่วนลาซารัสได้รับสิ่งชั่วร้าย;
และตอนนี้เขาได้รับความสบายใจอยู่ที่นี่ส่วนเจ้ากำลังทุกข์ทรมาน; และนอกเหนือจากทั้งหมดนี้ยังมีเหวใหญ่ที่ถูกกำหนดไว้ระหว่างเราและเจ้า
ทำให้ผู้ที่ต้องการข้ามจากที่นี่ไปยังเจ้าไม่สามารถทำได้ และไม่มีใครสามารถข้ามจากที่นั่นมาหาเราได้’
แล้วเขากล่าวว่า “ข้าขอวิงวอนท่านพ่อ
โปรดส่งเขาไปยังบ้านของพ่อข้าด้วย
เพราะข้ามีพี่น้องห้าคน ขอให้เขาเตือนพวกเขา
เพื่อว่าพวกเขาเองจะได้ไม่มาสู่สถานที่ทรมานนี้”
อับราฮัมกล่าวกับเขาว่า
‘พวกเขามีโมเสสและผู้เผยพระวจนะอยู่แล้วให้พวกเขาฟังคำสอนของพวกเขานั้นเถิด’ แต่เขากล่าวว่า ‘ไม่ครับ บิดาอับราฮัมแต่หากมีผู้ใดจากผู้ตายไปหาพวกเขา พวกเขาก็จะกลับใจ’ แล้วอับราฮัมจึงกล่าวกับเขาว่า
‘หากพวกเขาไม่ฟังคำสอนของโมเสสและผู้เผยพระวจนะ
พวกเขาก็จะไม่เชื่อ แม้จะมีผู้ใดฟื้นคืนชีพจากความตาย’

183

ลูกา 16:19–31
สัปดาห์ที่ 22.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 84

พระเจ้าตรัสว่า: ‘จงระวังตัวให้ดี
หากพี่น้องของท่านทำบาปต่อท่าน จงตักเตือนเขาและหากเขาสำนึกผิด จงให้อภัยเขาและหากเขาทำบาปต่อท่านวันละเจ็ดครั้ง
และวันละเจ็ดครั้งเขากลับใจมาและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าสำนึกผิด” จงให้อภัยเขา’ และบรรดาอัครสาวกทูลพระเจ้าว่า: ‘โปรดเพิ่มความเชื่อของเราให้มากขึ้น’ พระเจ้าตรัสว่า: ‘หากท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด
และกล่าวกับต้นมะเดื่อนี้ว่า “จงถอนรากและปลูกในทะเล”
มันก็จะเชื่อฟังท่าน
ในพวกท่านผู้ใดที่มีผู้รับใช้กำลังไถนาหรือเลี้ยงแกะ
เมื่อเขากลับจากทุ่งนา ท่านจะกล่าวกับเขาว่า
“มาทันทีและนั่งลงกินอาหาร” หรือไม่? ตรงกันข้าม
ท่านจะไม่กล่าวกับเขาว่า “เตรียมอาหารเย็นให้ฉัน
และเมื่อท่านคาดเอวแล้วให้รับใช้ฉันขณะที่ฉันกินและดื่ม; และหลังจากนั้นท่านจึงกินและดื่มได้” หรือไม่? เขาจะขอบคุณผู้รับใช้คนนั้นที่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือไม่? ฉันไม่คิดเช่นนั้น ดังนั้นท่านทั้งหลายเมื่อท่านได้ทำทุกสิ่งที่ได้รับคำสั่งแล้ว
ก็จงกล่าวว่า ‘เราเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ค่าเราเพียงแต่ทำสิ่งที่เราควรทำเท่านั้น’

ลูกา 17:3–10
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 32

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้ออ่านที่ 85

เมื่อพระเยซูกำลังเข้าสู่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง
มีผู้ป่วยโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์
พวกเขาหยุดอยู่ห่างๆ และร้องขึ้นด้วยเสียงดังว่า “พระเยซู ท่านผู้เป็นอาจารย์ โปรดเมตตาเราด้วย” เมื่อพระองค์เห็นพวกเขา จึงตรัสกับพวกเขาว่า
“ไปแสดงตัวต่อพระปุโรหิตเถิด” และขณะที่พวกเขากำลังไป
พวกเขาก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ แต่หนึ่งในพวกเขาเมื่อรู้ว่าตนได้รับการรักษาแล้ว ก็กลับมายกย่องพระเจ้าด้วยเสียงดัง
และก้มหน้าลงที่พระบาทพระองค์ เพื่อขอบคุณพระองค์; และชายคนนี้คือชาวสะมาเรีย แล้วพระเยซูตรัสว่า “ไม่ใช่สิบคนที่ได้รับการรักษาหรือ? เก้าคนอื่นๆอยู่ไหน?
ทำไมไม่มีใครในจำนวนนั้นกลับมาถวายเกียรติแด่พระเจ้ายกเว้นชาวต่างชาตินี้?” และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นและไปเถิดความเชื่อของเจ้าได้ช่วยเจ้าให้รอดแล้ว”

ลูกา 17:12–19
สัปดาห์ที่ 29.

184

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 86

ในเวลานั้น
เมื่อพวกฟาริสีถามพระเยซูว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อใด พระองค์จึงตอบพวกเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะไม่มาในลักษณะที่สังเกตเห็นได้
และผู้คนก็จะไม่กล่าวว่า ‘ดูสิ นี่มันอยู่ตรงนี้’ หรือ ‘ดูสิ มันอยู่ตรงนั้น’ เพราะดูเถิดอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในตัวท่านแล้ว” พระองค์ยังตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:
‘วันหนึ่งจะมาถึงที่พวกท่านจะปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้เห็นแม้เพียงวันเดียวของบุตรมนุษย์แต่พวกท่านจะไม่เห็นมัน;และพวกเขาจะกล่าวกับพวกท่านว่า “ดูเถิด มันอยู่ที่นี่” หรือ “ดูเถิด มันอยู่ที่นั่น”— อย่าไปที่นั่นหรือตามพวกเขาไป;
เพราะเช่นเดียวกับแสงฟ้าแลบที่แลบจากปลายฟ้าด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้นในวันของพระองค์
แต่ก่อนนั้น เขาต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างและถูกคนรุ่นนี้ปฏิเสธ
ลูกา 17:20–25
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 27.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 87

พระเจ้าตรัสว่า: ‘ดังเช่นในสมัยของโนอาห์ก็จะเป็นเช่นนั้นในสมัยของบุตรมนุษย์: พวกเขากำลังกินดื่ม แต่งงาน และจัดงานแต่งงานจนถึงวันที่โนอาห์เข้าในเรือ
และน้ำท่วมก็มาทำลายพวกเขาทั้งหมดเช่นเดียวกันกับในสมัยของโลท: พวกเขากำลังกิน ดื่ม ซื้อขาย ปลูก และสร้างบ้าน; แต่ในวันที่โลทออกจากเมืองโซดอมไฟและกำมะถันก็ตกลงมาจากฟ้าและทำลายพวกเขาทั้งหมด;
ดังนั้นจะเป็นเช่นนั้นในวันที่บุตรมนุษย์จะปรากฏตัว
ในวันนั้น ผู้ใดอยู่บนหลังคา และมีของใช้อยู่ในบ้าน
ก็อย่าลงไปเอาของเหล่านั้น และผู้ใดอยู่ในทุ่งนา
ก็อย่าหันหลังกลับไป จงระลึกถึงภรรยาของโลท
ผู้ใดที่พยายามรักษาชีวิตตนเอง จะสูญเสียชีวิตนั้นไป
และผู้ใดที่สูญเสียชีวิตตนเอง จะรักษาชีวิตนั้นไว้ได้เราบอกท่านว่า: ในคืนนั้น จะมีสองคนนอนบนเตียงเดียวกัน;
คนหนึ่งจะถูกพาไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้;
สองคนกำลังบดข้าวด้วยกัน; คนหนึ่งจะถูกพาไปและอีกคนจะถูกทิ้งไว้; สองคนอยู่ในทุ่งนา;
คนหนึ่งจะถูกพาไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้
พวกเขาถามพระองค์ว่า ‘ที่ไหนครับ พระเจ้า?’ พระองค์ตอบว่า ‘ที่ใดที่มีศพ ที่นั่นนกแร้งจะมารวมตัวกัน’

ลูกา 17:26–37
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 27.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 88

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า: ‘ในเมืองหนึ่ง
มีผู้พิพากษาผู้ไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เคารพมนุษย์
ในเมืองเดียวกันนั้น มีหญิงม่ายคนหนึ่งเธอมาหาเขาอยู่เสมอ และกล่าวว่า

185

“โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคู่กรณีของข้าพเจ้า”
แต่เขาปฏิเสธมาโดยตลอด แล้วเขาก็คิดในใจว่า ‘แม้ฉันจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เคารพผู้คน
แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้รบกวนฉันอยู่เสมอ ฉันจะปกป้องเธอเพื่อที่เธอจะได้ไม่มาทำรบกวนฉันอีก’
และพระเจ้าตรัสว่า
‘จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมนี้พูด
พระเจ้าจะไม่ทรงปกป้องผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร
ซึ่งร้องทูลต่อพระองค์ทั้งวันทั้งคืนแม้พระองค์จะทรงล่าช้าในการปกป้องพวกเขาหรือ?
เราบอกท่านว่า พระองค์จะทรงปกป้องพวกเขาอย่างรวดเร็ว
ลูกา 18:2–8
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 33

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 89

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า: ‘มีชายสองคนขึ้นไปพระวิหารเพื่ออธิษฐาน:
คนหนึ่งเป็นฟาริสี และอีกคนเป็นเจ้าหน้าที่เก็บภาษี. คนฟาริสีนั้นยืนอยู่ตรงนั้น และอธิษฐานในใจว่า: ‘พระเจ้าข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าไม่เหมือนคนอื่นๆ — ทั้งผู้ปล้น ผู้ทำผิด ผู้ล่วงประเวณี — หรือแม้แต่เหมือนผู้เก็บภาษีคนนี้:
ข้าพเจ้าถือศีลอดสองครั้งต่อสัปดาห์และถวายส่วนสิบจากทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับ’
แต่ผู้เก็บภาษีนั้น ยืนอยู่ห่างออกไปไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองฟ้า
แต่ทุบหน้าอกตนเองแล้วกล่าวว่า ‘พระเจ้าโปรดเมตตาข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด!’
ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
คนนี้กลับบ้านไปได้รับการอภัยบาปมากกว่าอีกคนหนึ่ง
เพราะทุกคนที่ยกตนขึ้นจะถูกลดตัวลง
และผู้ที่ลดตัวลงจะได้รับการยกขึ้น
ลูกา 18:10–14
สัปดาห์ที่ 33 เกี่ยวกับผู้เก็บภาษีและฟาริสี

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 90

ในเวลานั้น มีคนนำเด็กเล็กมาหาพระเยซู
เพื่อให้พระองค์วางมือบนพวกเขา
แต่เมื่อเหล่าสาวกเห็นเช่นนั้น ก็ตำหนิพวกเขาพระเยซูจึงเรียกเด็กเหล่านั้นมาหาพระองค์ และตรัสว่า ‘จงให้เด็กเล็กมาหาเรา และอย่าขัดขวางพวกเขาเพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของผู้เช่นนี้’
“เราบอกความจริงกับท่านว่า
ผู้ใดที่ไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าด้วยใจเหมือนเด็กจะไม่เข้าสู่อาณาจักรนั้นได้เลย”
ผู้ที่ได้ยินคำนี้จึงถามว่า “เช่นนั้นแล้วใครจะได้รับความรอดได้?” แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” เปโตรกล่าวว่า ‘ดูเถิดเราได้ทิ้งทุกสิ่งและตามท่านมา’
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
ไม่มีผู้ใดที่ทิ้งบ้านหรือพ่อแม่หรือพี่น้องชายหรือพี

186

่น้องหญิงหรือภรรยาหรือลูก ๆ เพื่ออาณาจักรของพระเจ้า
ที่จะไม่ได้รับหลายเท่าในสมัยนี้และในชีวิตนิรันดร์ในสมัยที่จะมาถึง’
ลูกา 18:15–17; 26–30
วันพุธของสัปดาห์ที่ 27.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 91

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู เพื่อลองพระองค์
และกล่าวว่า ‘อาจารย์ที่ดีท่านว่าข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร
์?’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าดี?
ไม่มีใครดีนอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว
ท่านรู้พระบัญญัติแล้วว่า “อย่าล่วงประเวณี อย่าฆ่าคนอย่าลักทรัพย์ อย่าให้การเท็จจงให้เกียรติบิดามารดาของท่าน”’ เขาตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้รักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้มาตั้งแต่ยังเย
าว์วัย’ เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนี้
พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
“ยังมีสิ่งหนึ่งที่คุณยังขาดอยู่
คือขายทุกสิ่งที่มีอยู่และแจกให้คนจน
แล้วคุณจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ จากนั้นจงมาตามเรา” แต่เมื่อเขาได้ยินเช่นนี้ เขาก็รู้สึกเศร้าใจเพราะเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย
พระเยซูเห็นว่าเขาเศร้าโศก จึงตรัสว่า “ผู้ที่มีทรัพย์สมบัติจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงใด!
เพราะอูฐจะลอดผ่านรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า” ผู้ที่ได้ยินเช่นนี้จึงถามว่า “แล้วใครจะรอดได้?” แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์แต่สำหรับพระเจ้าแล้วเป็นไปได้”

ลูกา 18:18–27
สัปดาห์ที่ 30.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 92

ในเวลานั้น
พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า: ‘ดูเถิดเราจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และทุกสิ่งที่เขียนไว้โดยผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับบุตรมนุษย์จะสำเร็จลุล่วง
เพราะพวกเขาจะส่งพระองค์ไปให้ชนชาติอื่น
และพวกเขาจะเยาะเย้ยพระองค์ ดูหมิ่นพระองค์ถ่มน้ำลายใส่พระองค์ ตีพระองค์ และฆ่าพระองค์; และในวันที่สาม พระองค์จะฟื้นคืนพระชนม์’ แต่พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องใดเลย;
คำพูดเหล่านี้ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา
และพวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสอะไร
ลูกา 18:31–34
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 27.

187

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 93

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังใกล้ถึงเมืองเยรีโค
มีชายตาบอดคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างทางเพื่อขอทาน
และเมื่อเขาได้ยินว่ามีฝูงชนกำลังเดินผ่านมา
เขาจึงถามว่า ‘นี่คืออะไร?’ พวกเขาบอกเขาว่าพระเยซูจากเมืองนาซาเร็ธกำลังเดินผ่านมา
เขาจึงร้องขึ้นว่า ‘พระเยซู บุตรของดาวิด! โปรดเมตตาข้าด้วย’
ผู้ที่เดินอยู่ข้างหน้าพยายามให้เขาเงียบลง
แต่เขากลับร้องขึ้นด้วยเสียงดังยิ่งขึ้นว่า
“ลูกของดาวิด โปรดเมตตาข้าด้วย!” พระเยซูทรงหยุดและสั่งให้นำเขามาหาพระองค์
เมื่อเขาเข้ามาใกล้ พระเยซูจึงถามว่า “ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้ท่าน?” เขาตอบว่า “พระเจ้า
ข้าต้องการมองเห็น” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเห็นเถิด
ความเชื่อของเจ้าได้ช่วยเจ้าให้รอดแล้ว” ทันทีนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไป พร้อมทั้งสรรเสริญพระเจ้าและประชาชนทุกคนที่เห็นเหตุการณ์นี้
ต่างก็สรรเสริญพระเจ้า
ลูกา 18:35–43
สัปดาห์ที่ 31.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 94

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองเยรีโค และดูเถิด
มีชายคนหนึ่งชื่อซักเคียส
ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้เก็บภาษีและเป็นคนมั่งคั่ง
กำลังพยายามดูว่าพระเยซูเป็นใคร
แต่ไม่สามารถเห็นได้เพราะฝูงชน เนื่องจากเขาตัวเตี้ยดังนั้นเขาจึงวิ่งไปข้างหน้าและปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อดูพระองค์ เพราะพระองค์กำลังจะเสด็จผ่านทางนั้นเมื่อพระเยซูมาถึงที่นั้น
พระองค์ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นและเห็นเขา
จึงตรัสกับเขาว่า ‘ซากเคียส จงลงมาเร็วๆเพราะวันนี้เราต้องพักที่บ้านของท่าน’
ดังนั้นเขาจึงลงมาทันทีและต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี แต่เมื่อประชาชนทั้งหมดเห็นเช่นนี้ ก็เริ่มบ่นว่าพระองค์ไปพักกับคนบาป;
แต่ซากาเอัสก็ลุกขึ้นและกล่าวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘พระเจ้าข้าข้าพเจ้าจะให้ครึ่งหนึ่งของทรัพย์สินของข้าพเจ้าแก่คนยากจน และหากข้าพเจ้าได้โกงใครในเรื่องใดข้าพเจ้าจะชดใช้คืนสี่เท่า’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘วันนี้ความรอดได้มาถึงบ้านนี้แล้วเพราะเขาเองก็เป็นบุตรของอับราฮัมด้วย;
เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด’

ลูกา 19:1–10
สัปดาห์ที่ 32.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 95

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า:
‘มีชายผู้หนึ่งเกิดในตระกูลสูงศักดิ์เดินทางไปยังประเท

188

ศไกลเพื่อรับราชอาณาจักรเป็นของตนเองแล้วจะกลับมา;
เขาเรียกผู้รับใช้สิบคนมา มอบเงินสิบมินาให้พวกเขาและกล่าวว่า “จงนำไปลงทุนจนกว่าข้าจะกลับมา”’ แต่ชาวเมืองของเขาเกลียดเขา จึงส่งคณะผู้แทนตามไปหาเขาและกล่าวว่า
‘เราไม่ต้องการให้เขาเป็นกษัตริย์ปกครองเรา’
เมื่อเขากลับมาหลังจากรับราชอาณาจักรแล้ว
เขาสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งสิบคนที่เขาได้มอบเงินให้มา เพื่อตรวจสอบว่าแต่ละคนได้กำไรเท่าใดผู้รับใช้คนแรกมาและกล่าวว่า “นายครับเงินมินาของท่านได้ผลสิบมินาแล้ว” เขากล่าวกับเขาว่า “ทำดีมาก ผู้รับใช้ที่ดี! เพราะเจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยจงไปปกครองเมืองสิบเมืองเถิด” คนคนที่สองมาและกล่าวว่า ‘นายครับ มินาของท่านได้ผลสิบมินา’ เขาก็กล่าวกับเขาว่า ‘เจ้าก็จงปกครองเมืองห้าเมือง’ คนคนที่สามมาและกล่าวว่า ‘นายครับ นี่คือมินาของท่านซึ่งข้าได้เก็บไว้ห่อด้วยผ้าเช็ดหน้า เพราะข้ากลัวท่านเนื่องจากท่านเป็นคนใจร้าย
ท่านเอาสิ่งที่ท่านไม่ได้ฝากไว้และเก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน’
นายเจ้าบ้านกล่าวกับเขาว่า
‘ข้าจะตัดสินเจ้าตามคำพูดของเจ้าเอง ผู้รับใช้ชั่วร้าย! เจ้าก็รู้ว่าข้าเป็นคนเข้มงวด
ที่เอาสิ่งที่ข้าไม่ได้ฝากไว้
และเก็บเกี่ยวสิ่งที่ข้าไม่ได้หว่าน
แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่เอาเงินของข้าไปลงทุน
เพื่อให้เมื่อข้ากลับมา ข้าจะได้รับมันพร้อมกำไร?’ แล้วท่านก็กล่าวกับผู้ที่อยู่รอบข้างว่า
‘จงเอาเงินหนึ่งมินาจากเขาไปและให้แก่อีกคนที่ถือเงินสิบมินา’ พวกเขาก็บอกท่านว่า ‘นายเจ้า ท่านนั้นมีสิบมินาอยู่แล้ว’ ข้าพเจ้าบอกท่านว่าผู้ใดที่มีอยู่ จะได้รับเพิ่มอีก แต่ผู้ใดที่ไม่มีแม้สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไป;ส่วนศัตรูของข้าพเจ้าผู้ที่ไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าปกครองพวกเขาจงนำพวกเขามาที่นี่และฆ่าพวกเขาต่อหน้าข้าพเจ้า’
เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว ท่านก็เดินทางต่อไปขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
ลูกา 19:12–28
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 27.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 96

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูเสด็จใกล้เบธฟาเกและเบธานี
ใกล้ภูเขาที่เรียกว่าภูเขาแห่งมะกอก
พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนไป โดยตรัสว่า:

‘จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงข้าม;
และเมื่อท่านเข้าไปในหมู่บ้านนั้น
ท่านจะพบลูกอูฐตัวหนึ่งที่ถูกผูกไว้ซึ่งยังไม่มีใครเคยนั่งบนมันมาก่อน; ให้ปลดมันออกและนำมันมาที่นี่; และหากมีใครถามท่านว่า ‘ทำไมท่านถึงปลดมันออก?’ ให้ตอบเขาว่า ‘พระเจ้าต้องการมัน’

189

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

แต่บุตรมนุษย์จะไปตามที่ได้กำหนดไว้แล้วแต่ความวิบัติจะตกแก่ผู้นั้นที่ทรยศเรา.’
และพวกเขาก็เริ่มถามกันเองว่าใครในหมู่พวกเขาที่จะทำเช่นนี้ นอกจากนี้ยังมีการโต้เถียงกันในหมู่พวกเขาว่าใครในหมู่พวกเขาควรได้รับการถือว่าเป็นผู้ใหญ่ที่สุด
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘กษัตริย์ปกครองชนชาติและผู้ที่มีอำนาจเหนือพวกเขาถูกเรียกว่าผู้ทำคุณประโยชน์ แต่พวกท่านอย่าเป็นเช่นนั้นแต่ผู้ใดในหมู่ท่านที่ใหญ่ที่สุด
ต้องเป็นเหมือนผู้น้อยที่สุด
และผู้ปกครองต้องเป็นเหมือนผู้รับใช้เพราะใครใหญ่กว่ากัน: ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารหรือผู้รับใช้? ไม่ใช่ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารหรือ? และเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายในฐานะผู้รับใช้
แต่ท่านทั้งหลายได้ยืนเคียงข้างเราในยามที่เราเผชิญการทดลอง และเราจึงมอบอาณาจักรให้แก่ท่านทั้งหลายเช่นเดียวกับที่พระบิดาของเราได้มอบให้แก่เรา
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา
และนั่งบนบัลลังก์เพื่อพิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอลและองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า: ‘ซีโมน! ซีโมน! ดูเถิดซาตานได้ขอร่อนพวกท่านเหมือนข้าวสาลี
แต่เราได้รับใช้เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ล้มเหลว
และเมื่อท่านกลับใจแล้วจงเสริมสร้างพี่น้องของท่านให้เข้มแข็ง’
เขาตอบพระองค์ว่า ‘พระเจ้าข้าพระองค์พร้อมที่จะไปกับพระองค์แม้กระทั่งเข้าคุกและถึงตาย’ แต่พระองค์ตรัสว่า ‘เราบอกเจ้าว่า เปโตรไก่จะไม่ขันในวันนี้จนกว่าเจ้าจะปฏิเสธสามครั้งว่าไม่รู้จักเรา’ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘เมื่อเราส่งเจ้าไปโดยไม่มีถุงเดินทาง ไม่มีถุงเงินไม่มีรองเท้า เจ้าขาดสิ่งใดบ้าง?’ พวกเขาตอบว่า ‘ไม่มีอะไร’ แล้วพระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่บัดนี้ผู้ใดมีถุงเงิน ก็ให้นำมา และถุงผ้าก็เช่นกัน; ส่วนผู้ใดไม่มี ก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนแล้วซื้อดาบ; เพราะเราบอกท่านว่าสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับเราต้องสำเร็จ: ‘และเขาถูกนับรวมกับผู้ละเมิด’
เพราะสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรากำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว’ พวกเขาจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้า มีดาบสองเล่มอยู่ที่นี่’ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เพียงเท่านี้ก็พอแล้ว” แล้วพระองค์ก็ออกไปตามประเพณีของพระองค์ไปยังภูเขาโอลีฟ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
ลูกา 19:29–40; 22:7–39
วันจันทร์ของสัปดาห์ชีส

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ตอนที่ 97

เมื่อพระเยซูกำลังเดินใกล้ถึงเชิงเขาโอลีฟ
กลุ่มสาวกทั้งหมดก็เริ่มสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีและเสียงดัง สำหรับปาฏิหาริย์ทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น

191

โดยกล่าวว่า:
‘พระราชาผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้มีพระพร! สันติสุขในสวรรค์ และพระสิริในที่สูงที่สุด!’ และบางคนที่อยู่ในกลุ่มฟาริสีในหมู่ประชาชนก็กล่าวกับพระองค์ว่า: ‘อาจารย์! ‘สั่งให้ลูกศิษย์ของท่านเงียบลงเถิด’
แต่พระองค์ตรัสตอบว่า ‘เราบอกท่านว่า หากพวกเขาเงียบลงหินก็จะร้องขึ้น’ และเมื่อพระองค์เสด็จใกล้เมืองพระองค์ทรงมองดูเมืองนั้นและทรงร้องไห้ว่า ‘โอ้หากแต่ท่านทั้งหลาย แม้ในวันนี้ก็ยังรู้จักสิ่งที่นำไปสู่สันติภาพ!
แต่บัดนี้สิ่งนี้ถูกซ่อนไว้จากตาของท่านแล้ว
เพราะวันจะมาถึงที่ศัตรูของท่านจะสร้างกำแพงล้อมรอบท่
าน ล้อมท่านไว้ทุกด้าน
พวกเขาจะทำลายท่านและฆ่าลูกหลานของท่านภายในเมือง
และไม่เหลือหินก้อนใดวางบนก้อนอื่นในเมืองนี้
เพราะท่านไม่รู้จักเวลาที่พระเจ้าเสด็จมาเยี่ยมเยียนท่าน
ลูกา 19:37–44
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 28.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 98

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารและเริ่มขับไล่ผู้ที่กำลังซื้อขายกันอยู่ที่นั่น โดยตรัสกับพวกเขาว่า “มีเขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน’ แต่พวกท่านได้ทำให้มันกลายเป็นถ้ำของโจร”
และพระองค์ทรงสอนทุกวันในพระวิหาร
แต่บรรดาหัวหน้าปุโรหิต นักเขียนพระคัมภีร์
และผู้อาวุโสของประชาชน ต่างพยายามจะกำจัดพระองค์แต่หาทางไม่ได้
เพราะประชาชนทั้งปวงต่างตั้งใจฟังพระองค์อย่างลึกซึ้งลูกา 19:45–48
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 28.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 99

ในเวลานั้น
ขณะที่พระเยซูกำลังสอนประชาชนในพระวิหารและประกาศข่าว
ดี บรรดาหัวหน้าปุโรหิต นักเขียนพระคัมภีร์
และผู้อาวุโสของประชาชนก็เข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า
“โปรดบอกเราเถิด
ด้วยอำนาจใดที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้หรือใครเป็นผู้ให้อำนาจนี้แก่พระองค์?”
พระองค์ตรัสตอบว่า

“ข้าพเจ้าก็จะถามท่านหนึ่งคำถามเช่นกัน; บอกข้าพเจ้าเถิด:
การบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์?”
พวกเขาหารือกันในหมู่ตนเองว่า “ถ้าเราบอกว่า ‘จากสวรรค์’ พระองค์จะตรัสว่า ‘แล้วทำไมท่านไม่เชื่อเขา?’ แต่หากเราบอกว่า ‘จากมนุษย์’ ฝูงชนทั้งหมดจะขว้างหินเราเพราะพวกเขาเชื่อมั่นว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ’
ดังนั้นพวกเขาจึงตอบว่า ‘เราไม่ทราบว่ามันมาจากที่ใด’

192

พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ‘ฉันก็จะไม่บอกท่านว่าฉันทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจใด’

ลูกา 20:1–8
วันพุธของสัปดาห์ที่ 28.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 100

พระเจ้าตรัสอุปมาเรื่องนี้ว่า:
มีชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น ให้ผู้ปลูกองุ่นเช่าแล้วจากไปเป็นเวลานาน; เมื่อถึงเวลาอันควรเขาส่งผู้รับใช้ไปหาผู้ปลูกองุ่นเพื่อรับผลผลิตจากสวนองุ่นบ้าง;
แต่ผู้ปลูกองุ่นตีเขาและส่งเขากลับมาโดยไม่มีอะไรติดมือ เขาจึงส่งผู้รับใช้คนอีกคนหนึ่งไป แต่พวกเขาก็ตีเขาด่าทอเขา และส่งเขากลับมาโดยไม่มีอะไรติดมือเขาจึงส่งผู้รับใช้คนที่สามไป
แต่พวกเขาก็ทำร้ายเขาและขับไล่เขาออกไป จากนั้นเจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า ‘ฉันจะทำอย่างไรดี? ฉันจะส่งลูกชายที่รักที่สุดของฉันไป
บางทีเมื่อพวกเขาเห็นเขา พวกเขาอาจให้ความเคารพเขา’ แต่เมื่อผู้ดูแลสวนองุ่นเห็นเขา พวกเขาก็ปรึกษากันว่า ‘นี่คือผู้รับมรดก มาเถอะ เราฆ่าเขาเสียแล้วมรดกจะเป็นของเรา’
แล้วพวกเขาก็นำเขาออกจากสวนองุ่นและฆ่าเขาเสียแล้วเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับพวกเขา?
เขาจะมาทำลายผู้ดูแลสวนองุ่นเหล่านั้น
และมอบสวนองุ่นให้แก่ผู้อื่น
ผู้ที่ฟังเรื่องนี้กล่าวว่า ‘อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย!’ แต่พระองค์ทรงมองดูพวกเขาและตรัสว่า ‘พระคัมภีร์นี้หมายความว่าอย่างไร: “หินที่ผู้สร้างบ้านปฏิเสธได้กลายเป็นหินมุม”?
ผู้ใดที่ตกลงบนหินนั้นจะถูกบดเป็นชิ้นๆ
และหินนั้นจะตกลงบนผู้ใด ก็จะบดเขาให้แหลก’

ลูกา 20:9–18
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 28.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 101

ในเวลานั้น
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและนักเขียนพระคัมภีร์กำลังหาทางจับพระเยซู แต่พวกเขากลัวประชาชนเพราะรู้ว่าพระองค์ได้เล่าอุปมานี้เกี่ยวกับพวกเขา
และเมื่อเฝ้าติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด
พวกเขาก็ส่งคนหลอกลวงไป ซึ่งแสร้งทำเป็นเคร่งศาสนาเพื่อจับผิดพระองค์ในคำพูดใดคำพูดหนึ่ง
เพื่อจะได้ส่งพระองค์ไปให้ทางการและผู้ว่าราชการและพวกเขาถามพระองค์ว่า: ‘อาจารย์เรารู้ว่าท่านพูดและสอนด้วยความจริง ไม่ลำเอียงแต่สอนทางของพระเจ้าด้วยความจริง; การจ่ายภาษีให้ซีซาร์นั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?’
แต่พระองค์ทรงรู้ถึงความเจ้าเล่ห์ของพวกเขาจึงตรัสกับพวกเขาว่า: ‘ทำไมท่านจึงมาทดลองเรา? ‘แสดงเดนาเรียสให้ข้าดู: ภาพและคำจารึกบนเหรียญนั้นเป็นของใคร?’ พวกเขาตอบว่า ‘ของซีซาร์.’ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ดังนั้น

193

จงให้ซีซาร์สิ่งที่เป็นของซีซาร์และให้พระเจ้าสิ่งที่เป็นของพระเจ้า.’
และพวกเขาก็ไม่สามารถจับผิดพระองค์ในคำพูดของพระองค์ต่อหน้าประชาชนได้; และเมื่อได้ยินคำตอบของพระองค์พวกเขาก็ประหลาดใจจนเงียบไป
ลูกา 20:19–26
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 28.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 102

ในเวลานั้น มีกลุ่มสะดูสีบางกลุ่ม
ซึ่งปฏิเสธเรื่องการฟื้นคืนชีพ
มาหาพระเยซูและถามท่านว่า “อาจารย์โมเสสได้เขียนไว้สำหรับเราว่า
หากพี่ชายของชายคนหนึ่งเสียชีวิต
ทิ้งภรรยาไว้แต่ไม่มีลูก
พี่ชายของเขาต้องแต่งงานกับหญิงม่ายนั้นและให้กำเนิดลูกหลานเพื่อพี่ชายของเขา มีพี่น้องเจ็ดคนคนแรกแต่งงานกับเธอแต่ตายโดยไม่มีลูก
คนที่สองแต่งงานกับเธอและเขาก็ตายโดยไม่มีลูกเช่นกัน
คนที่สามแต่งงานกับเธอ และต่อไปเรื่อยๆ จนครบทั้งเจ็ดคนและทุกคนก็ตายโดยไม่มีลูกไว้ให้ หลังจากนั้น
ภรรยาก็เสียชีวิตด้วย ดังนั้น เมื่อถึงวันฟื้นคืนชีพ
เธอจะเป็นภรรยาของใครเพราะทั้งเจ็ดคนต่างเคยแต่งงานกับเธอมาแล้ว?’ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า:

‘ลูกหลานของยุคนี้แต่งงานและถูกให้แต่งงาน;
แต่ผู้ที่ได้รับการพิจารณาว่าสมควรที่จะถึงยุคนั้นและการฟื้นคืนชีพจากความตาย
จะไม่แต่งงานและไม่ถูกให้แต่งงาน
และไม่สามารถตายได้อีกต่อไป
เพราะพวกเขาเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้า
เป็นบุตรแห่งการฟื้นคืนชีพ.’ และว่าผู้ตายจะฟื้นคืนชีพโมเสสได้แสดงให้เห็นที่พุ่มไม้ที่ลุกไหม้
เมื่อเขาเรียกพระเจ้าว่าพระเจ้าของอับราฮัม
พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ
พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของผู้ตาย
แต่เป็นพระเจ้าของผู้เป็นอยู่ เพราะสำหรับพระองค์
ทุกคนล้วนมีชีวิตอยู่ เมื่อได้ยินเช่นนี้
นักธรรมบางคนจึงกล่าวว่า ‘อาจารย์ ท่านพูดได้ดี’ และพวกเขาไม่กล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘เหตุใดเขาจึงกล่าวว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด
ทั้งที่ดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า
“พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าว่า
‘จงนั่งอยู่ทางขวามือของข้าจนกว่าข้าจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นวางเท้าของเจ้า’ ” ดาวิดจึงเรียกพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของเขาได้อย่างไร?’

ลูกา 20:27–44
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 29.

194

พระวรสารตามคำบอกเล่าของลูกา

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มที่ 103

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘จงระวังพวกธรรมาจารย์
ผู้ที่ชอบเดินไปมาในเสื้อคลุมยาว
และชอบให้คนทักทายด้วยความเคารพในตลาด
ชอบนั่งที่นั่งสำคัญในธรรมศาลาและที่นั่งเกียรติยศในงานเลี้ยง;
ผู้ที่กลืนกินบ้านของหญิงม่ายและแสดงท่าทางว่ากำลังสวดมนต์ยาว; พวกเขาจะได้รับคำพิพากษาที่หนักหน่วงยิ่งขึ้น’
เมื่อพระองค์เงยหน้าขึ้นพระองค์เห็นคนรวยกำลังนำของถวายใส่ลงในคลัง;
และพระองค์ยังเห็นหญิงม่ายผู้ยากจนคนหนึ่งกำลังใส่เหรียญเล็กสองเหรียญเข้าไปด้วย พระองค์จึงตรัสว่า: ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
หญิงม่ายผู้ยากจนคนนี้ได้ใส่เข้าไปมากกว่าทุกคน
เพราะทุกคนให้จากความมั่งคั่งของตน
แต่เธอจากความยากจนของเธอได้ใส่เข้าไปทั้งหมดที่เธอมีไว้เพื่อเลี้ยงชีพ’

ลูกา 20:45–21:4
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 34.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้ออ่านที่ 104

ขณะที่บางคนกำลังพูดถึงวิหาร
โดยกล่าวว่าวิหารนั้นถูกประดับด้วยหินมีค่าและเครื่องบูชา พระเยซูตรัสว่า: ‘วันหนึ่งจะมาถึงที่หินก้อนใดก้อนหนึ่งจะไม่เหลืออยู่บนหินก้อนอื่นของสิ่งที่ท่านเห็นอยู่ที่นี่; ทุกสิ่งจะถูกทำลายหมด’ และพวกเขาถามพระองค์ว่า ‘อาจารย์เมื่อใดสิ่งนี้จะเกิดขึ้น?
และสัญญาณใดจะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าสิ่งนั้นกำลังจะเกิดขึ้น?’ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ชนชาติจะลุกขึ้นต่อต้านชนชาติและราชอาณาจักรจะลุกขึ้นต่อต้านราชอาณาจักร;
จะเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในหลายแห่ง รวมถึงความอดอยากโรคระบาด และปรากฏการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวและสัญญาณอันยิ่งใหญ่จากสวรรค์
‘แต่เมื่อท่านเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพล้อมไว้ก็จงรู้ไว้ว่าความร้างร้างของมันใกล้จะมาถึงแล้ว:
ดังนั้น ผู้ที่อยู่ในยูเดียจงหนีขึ้นภูเขา; ผู้ที่อยู่ในเมืองจงออกจากเมือง;
และผู้ที่อยู่ในชนบทอย่าเข้าไปในเมืองนั้นเลย
เพราะนี่คือวันแห่งการลงโทษเพื่อให้ทุกสิ่งที่เขียนไว้สำเร็จลุล่วง’
วิบัติแก่หญิงที่ตั้งครรภ์และหญิงที่ให้นมบุตรในวันเหล่านั้น;
เพราะจะมีความทุกข์ยากใหญ่หลวงบนโลกและความพิโรธต่อชนชาตินี้:
และพวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบและถูกนำไปเป็นเชลยท่ามกลางชนชาติทั้งปวง;
และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกชนชาติต่างชาติเหยียบย่ำจนกว่ายุคสมัยของชนชาติต่างชาติจะสิ้นสุดลง

195

ลูกา 21:5–7; 10–11; 20–24
วันพุธของสัปดาห์ที่ 29.

พระวรสารตามนักบุญลูกา เริ่มจากข้อ 105

พระเจ้าตรัสว่า: ‘จงระวังอย่าให้ถูกชักจูงให้หลงทาง
เพราะจะมีหลายคนมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า “เราคือผู้นั้น” และเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้วอย่าตามพวกเขาไป
เมื่อท่านได้ยินข่าวสงครามและการก่อการกบฏ อย่ากลัวเลยเพราะสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นก่อน
แต่ความสิ้นสุดจะยังไม่มาถึงในทันที
จะมีสัญญาณปรากฏบนดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวส่วนบนโลกนี้ ชนชาติต่าง ๆจะตกอยู่ในความสิ้นหวังและความสับสนทะเลจะคำรามและโหมกระหน่ำ;
ผู้คนจะสลบไปเพราะความกลัวและความกังวลต่อภัยพิบัติที่จะมาเยือนโลก เพราะพลังแห่งสวรรค์จะถูกสั่นสะเทือน; และแล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆด้วยฤทธิ์อำนาจและพระสิริอันยิ่งใหญ่ สวรรค์และโลกจะผ่านพ้นไปแต่คำพูดของข้าจะไม่ผ่านพ้นไปเลย ดังนั้น จงระวังให้ดี
อย่าให้ใจของท่านถูกถ่วงลงด้วยความตะกละ ความเมา
และความกังวลในชีวิตนี้
เกรงว่าวันนั้นจะมาถึงท่านอย่างกะทันหัน
เพราะมันจะมาถึงทุกคนที่อาศัยอยู่บนพื้นโลกทั้งสิ้น
เหมือนกับกับดัก; ดังนั้น
จงเฝ้าระวังอยู่เสมอและอธิษฐาน
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ถือว่าเป็นผู้สมควรที่จะรอดพ้นจากภัยพิบัติทั้งปวงที่กำลังจะมาถึง
และยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์
ลูกา 21:8–9, 25–27, 33–36
วันเสาร์ก่อนเข้าเทศกาลถือศีล

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้ออ่านที่ 106

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘จงระวังมนุษย์ทั้งหลาย
เพราะพวกเขาจะจับกุมท่านก่อนเป็นอันดับแรก
และข่มเหงท่าน ส่งท่านไปยังธรรมศาลาและคุกและนำท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และผู้ว่าราชการเพื่อเห็นแก่พระนามของเรา;
และสิ่งนี้จะเป็นพยานหลักฐานแก่ท่าน’ ดังนั้น
จงจดจำไว้ให้ดีว่าอย่าวางแผนล่วงหน้าว่าจะพูดอะไร
เพราะเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน
ซึ่งผู้ใดในบรรดาผู้ที่ต่อต้านท่านก็ไม่อาจโต้แย้งหรือต้านทานได้ ท่านยังจะถูกพ่อแม่ พี่น้อง ญาติและเพื่อนฝูงทรยศ และบางคนในท่านจะถูกประหารชีวิต; และท่านจะถูกทุกคนเกลียดชังเพราะนามของเรา
แต่เส้นผมบนหัวท่านสักเส้นเดียวจะไม่สูญหาย – ด้วยความอดทนของท่าน ท่านจะรักษาวิญญาณของท่านไว้ได้
ลูกา 21:12–19
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 29.
แด่ผู้พลีชีพ

196

□□□

บุตรมนุษย์จะนั่งอยู่ทางขวาของพระฤทธานุภาพของพระเจ้า’ และทุกคนก็กล่าวว่า ‘ดังนั้นท่านคือบุตรของพระเจ้าหรือ?’ พระองค์ตรัสตอบว่า ‘ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็น’ พวกเขากล่าวว่า ‘เรายังต้องการพยานหลักฐานอะไรอีก?
เพราะเราได้ยินด้วยหูของเราเองจากปากของพระองค์เองแล้ว’ และฝูงชนทั้งหมดก็ลุกขึ้นและนำพระองค์ไปหาปีลาต
ลูกา 22:39–42; 45b–23:1
วันอังคารของสัปดาห์ชีส

พระวรสารตามนักบุญลูกา,ข้อ 110

ในเวลานั้น บรรดาหัวหน้าปุโรหิต นักเขียนพระคัมภีร์
และผู้อาวุโสของประชาชน ได้นำพระเยซูไปหาปีลาตและเริ่มกล่าวหาพระองค์ว่า:
‘เราได้พบว่าพระองค์กำลังก่อความวุ่นวายในหมู่ประชาชนของเรา และห้ามเราไม่ให้จ่ายภาษีแก่ซีซาร์โดยเรียกตัวเองว่าพระคริสต์ ผู้เป็นกษัตริย์’ ปีลาตถามพระองค์ว่า: ‘ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือไม่?’ พระองค์ตอบว่า: ‘ท่านเองที่กล่าวเช่นนั้น’
พิลาโตกล่าวกับมหาปุโรหิตและประชาชนว่า “ข้าพเจ้าไม่พบข้อกล่าวหาใดต่อชายผู้นี้”
แต่พวกเขายังคงยืนยันว่า พระองค์กำลังปลุกปั่นประชาชนและสอนคำสอนทั่วแคว้นยูเดีย
ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงที่นี่
เมื่อพิลาโตได้ยินถึงกาลิลี เขาจึงถามว่า
“ท่านเป็นคนกาลิลีหรือไม่?”
และเมื่อทราบว่าท่านมาจากดินแดนของเฮโรด
เขาจึงส่งท่านไปให้เฮโรด
ซึ่งขณะนั้นก็อยู่ในเยรูซาเล็มเช่นกัน
เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู เขาก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่งเพราะเขาได้ปรารถนาจะพบพระองค์มานานแล้ว
หลังจากที่ได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์มามากมาย
และเขาหวังจะได้เห็นพระองค์ทำปาฏิหาริย์บางอย่าง
จึงถามพระองค์หลายคำถาม แต่พระองค์ไม่ตอบเขาเลยในขณะนั้น
หัวหน้าปุโรหิตและนักเขียนพระคัมภีร์ก็ยืนอยู่ตรงนั้นกล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง แต่เฮโรดพร้อมกับทหารของเขาหลังจากที่ได้ทำให้พระองค์อับอายและเยาะเย้ยพระองค์แล้ว ก็ให้พระองค์สวมเสื้อคลุมที่งดงาม
และส่งพระองค์กลับไปยังปีลาต และในวันนั้น
ปีลาตกับเฮโรดก็กลายเป็นเพื่อนกัน
เพราะก่อนหน้านี้ทั้งสองเคยเป็นศัตรูกัน
ปีลาตจึงเรียกหัวหน้าปุโรหิต ผู้ปกครอง และประชาชนมา
และกล่าวกับพวกเขาว่า:
‘ท่านได้นำชายคนนี้มาหาข้าพเจ้าในฐานะผู้ยุยงให้ประชาชนก่อการกบฏ; และดูเถิดข้าพเจ้าได้สอบสวนเขาต่อหน้าท่านแล้ว
และพบว่าชายคนนี้ไม่มีความผิดในข้อกล่าวหาใดที่ท่านกล่าวหาเขา; เฮโรดก็เช่นกันเพราะข้าพเจ้าได้ส่งเขาไปให้เฮโรด; และไม่พบสิ่งใดในตัวเขาที่สมควรแก่โทษประหารชีวิต;

201

เมื่อผู้บัญชาการร้อยเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น
เขาจึงสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวว่า ‘จริง ๆ แล้วคนนี้คือผู้ชอบธรรม’
และประชาชนทั้งหมดที่มารวมตัวกันเพื่อชมเหตุการณ์นี้
เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ก็กลับไปโดยตีอกตัวเองแต่ผู้ที่รู้จักพระองค์
และผู้หญิงทั้งหลายที่ตามพระองค์มาจากกาลิลี
ก็ยืนอยู่ห่าง ๆ และสังเกตการณ์เหตุการณ์เหล่านี้แล้วมีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ
ซึ่งเป็นสมาชิกของสภาผู้ใหญ่ เป็นคนดีและชอบธรรมที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการอภิปรายหรือการตัดสินใจของสภ
าผู้ใหญ่ เขาเป็นชาวอาริมาเทีย
ซึ่งเป็นเมืองในแคว้นยูเดีย
และเขากำลังรอคอยราชอาณาจักรของพระเจ้าอยู่เขาจึงไปหาปีลาตและขอรับศพของพระเยซู;
และเมื่อนำร่างลงแล้ว เขาก็ห่อด้วยผ้าลินิน
และวางไว้ในอุโมงค์ที่สกัดจากหิน
ซึ่งยังไม่มีใครถูกฝังไว้ที่นั่น วันนั้นเป็นวันศุกร์และวันสะบาโตกำลังจะเริ่มขึ้น
ผู้หญิงทั้งหลายที่มาพร้อมกับพระเยซูจากกาลิลีก็ติดตามไปและสังเกตดูหลุมฝังศพและวิธีที่พระศพของพระองค์ถูก
วางลง; และเมื่อพวกเธอกลับมา
พวกเธอได้เตรียมเครื่องหอมและน้ำมันหอม;และในวันสะบาโตพวกเธอพักผ่อนตามพระบัญญัติ
ลูกา 23:1B–34A; 44–56
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ชีส

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 111

ในเวลานั้น
มีผู้ร้ายสองคนถูกนำออกมาเพื่อถูกประหารชีวิตพร้อมกับพระเยซู เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “หัวกระโหลก” พวกเขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่นั่นพร้อมกับผู้ร้ายทั้งสองคน คนหนึ่งอยู่ทางขวาของพระองค์และอีกคนอยู่ทางซ้ายของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยให้พวกเขาเถิดเพราะพวกเขาไม่รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่”
แล้วพวกเขาก็แบ่งเสื้อผ้าของพระองค์กัน
โดยจับสลากเพื่อแบ่งกัน ประชาชนยืนดูอยู่รอบข้างบรรดาผู้นำก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า
“พระองค์ช่วยผู้อื่นได้ แต่หากพระองค์เป็นพระคริสต์
ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ ก็จงช่วยพระองค์เองเถิด”
ทหารก็ด่าทอพระองค์เช่นกัน
โดยเดินเข้ามาให้พระองค์ดื่มน้ำส้มสายชู และกล่าวว่า “หากพระองค์เป็นกษัตริย์ของชาวยิวก็จงช่วยพระองค์เองเถิด”
และเหนือพระองค์มีป้ายเขียนด้วยภาษากรีก ภาษาละตินและภาษาฮีบรูว่า ‘นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว’ หนึ่งในผู้อาชญากรที่ถูกตรึงกางเขนได้ด่าทอพระองค์ว่า ‘หากท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองและเราด้วย’ แต่ผู้หนึ่งอีกคนกลับตักเตือนเขาว่า
‘เจ้าไม่กลัวพระเจ้าหรือทั้งที่เจ้าก็ได้รับโทษเดียวกันกับเรา?

203

เขาก็เห็นเพียงผ้าลินินวางอยู่ที่นั่นเท่านั้น
แล้วเขาก็กลับเข้ามา
โดยคิดในใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอย่างไร
ลูกา 24:1–12
พระวรสารวันอาทิตย์ที่ 4.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 113

ในเวลานั้น เปโตรลุกขึ้น วิ่งไปยังหลุมศพ
และก้มตัวลงดู ก็เห็นเพียงผ้าลินินวางอยู่เท่านั้นแล้วเขากลับมา
โดยคิดในใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นน่าประหลาดใจ
ในวันเดียวกันนั้น
มีสองคนกำลังเดินไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอัส
ซึ่งอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มประมาณหกสิบสตาเดีย
และพวกเขากำลังพูดคุยกันเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยและหารือเรื่องเหล่านี้
พระเยซูเองก็เสด็จมาใกล้และเดินไปกับพวกเขา
แต่ตาของพวกเขากลับถูกปิดไม่ให้จำพระองค์ได้
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘ท่านกำลังพูดคุยกันเรื่องอะไรขณะเดินมาและทำไมหน้าท่านดูเศร้าเช่นนี้?’
หนึ่งในพวกเขาชื่อคลีโอปาส ตอบว่า ‘ท่านเป็นผู้มาเยือนเยรูซาเล็มเพียงผู้เดียวที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นในช่วงไม่กี่วันนี้หรือ?’
พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “เรื่องอะไร?” พวกเขาตอบพระองค์ว่า “เรื่องพระเยซูแห่งนาซาเร็ธผู้เป็นศาสดาพยากรณ์
ผู้ทรงฤทธิ์ทั้งในคำพูดและการกระทำต่อหน้าพระเจ้าและประชาชนทั้งปวง
แต่บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้ปกครองของเราได้ส่งพระองค์ไปให้ถูกตัดสินประหารชีวิต
และตรึงพระองค์บนไม้กางเขน
และเราเคยหวังว่าท่านคือผู้ที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล
แต่บัดนี้ก็เป็นวันที่สามแล้วนับตั้งแต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น
แต่มีผู้หญิงบางคนในหมู่เราที่ทำให้เราประหลาดใจ: พวกเธอไปสุสานตั้งแต่เช้าตรู่และไม่พบพระศพของพระองค์; และเมื่อพวกเธอกลับมา
พวกเธอบอกเราว่าพวกเธอได้เห็นนิมิตของทูตสวรรค์
ซึ่งกล่าวว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นบางคนในหมู่เราจึงไปที่หลุมศพและพบว่าทุกอย่างเป็นไปตามที่ผู้หญิงเหล่านั้นกล่าวไว้ แต่เราไม่เห็นพระองค์แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘โอ้ ผู้โง่เขลาและใจช้าที่จะเชื่อทุกสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้!
ไม่ใช่หรือที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานสิ่งเหล่านี้และเข้าสู่พระสิริของพระองค์?’
แล้วพระองค์ก็เริ่มจากโมเสสและผู้เผยพระวจนะทั้งหมด
อธิบายให้พวกเขาฟังว่าสิ่งที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ทั้งหมดเกี่ยวกับพระองค์เป็นอย่างไร
เมื่อพวกเขาใกล้ถึงหมู่บ้านที่พวกเขากำลังไป
พระองค์ก็ทำท่าเหมือนจะเดินต่อไป

205

แต่พวกเขาก็อ้อนวอนพระองค์ว่า ‘อยู่กับเราเถิดเพราะใกล้จะเย็นแล้ว’
ดังนั้นพระองค์จึงเข้าไปและอยู่กับพวกเขา
และเมื่อพระองค์ทรงนั่งรับประทานอาหารกับพวกเขา
พระองค์ทรงหยิบขนมปังมา ขอบคุณพระเจ้าแล้วหักแบ่งให้พวกเขา เมื่อนั้นตาของพวกเขาก็เปิดออกและพวกเขาก็จำพระองค์ได้
แต่พระองค์ก็หายตัวไปจากสายตาของพวกเขา
และพวกเขาก็พูดกันว่า
‘ใจของเราไม่ได้ร้อนขึ้นภายในเราหรือ
เมื่อพระองค์ตรัสกับเราบนทางและเมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง?’
แล้วพวกเขาก็ออกเดินทางทันทีและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
ที่นั่นพวกเขาพบอัครทูตสิบเอ็ดองค์และผู้ที่อยู่กับพวกเขาซึ่งกำลังรวมตัวกันอยู่
และกำลังกล่าวว่าพระเจ้าได้ฟื้นคืนพระชนม์จริงแล้ว
และได้ปรากฏตัวแก่ซีโมนแล้ว
พวกเขาจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นบนทางนั้น
และว่าพวกเขาได้จำพระองค์ได้เมื่อพระองค์หักขนมปัง
ลูกา 24:12–35
พระวรสารวันอาทิตย์ที่ห้า
วันอังคารของสัปดาห์สว่าง.

พระวรสารตามนักบุญลูกา,เริ่มต้นที่ 114

ในเวลานั้น พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย
ทรงยืนอยู่ท่ามกลางเหล่าสาวกของพระองค์
และตรัสกับพวกเขาว่า ‘สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย’ พวกเขาต่างตกใจและหวาดกลัว คิดว่ากำลังเห็นวิญญาณแต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘เหตุใดท่านจึงวิตกกังวลและเหตุใดความคิดเช่นนี้จึงเกิดขึ้นในใจท่าน?
“ดูมือและเท้าของข้าดูเถิด นี่คือตัวข้าเองจงสัมผัสข้าดูเถิด เพราะวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกแต่ตามที่พวกเจ้าเห็น ข้ามี” และเมื่อตรัสเช่นนี้แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงมือและเท้าของพระองค์ให้พวกเขาดู
แต่ขณะที่พวกเขายังไม่เชื่อเพราะความปีติยินดีและกำลังประหลาดใจ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกเจ้ามีอาหารอะไรอยู่ที่นี่บ้างไหม”
พวกเขาก็ถวายปลาเผาชิ้นหนึ่งและรังผึ้งให้พระองค์
พระองค์ก็รับมาและกินต่อหน้าพวกเขา
แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘นี่คือสิ่งที่เราบอกพวกท่านไว้เมื่อเรายังอยู่กับพวกท่าน:
ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับเราในธรรมบัญญัติของโมเสสหนังสือผู้เผยพระวจนะ และหนังสือสดุดีต้องสำเร็จลุล่วง’
แล้วพระองค์ก็เปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์
และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ตามที่เขียนไว้แล้วและตามที่จำเป็นว่าพระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นคืนชีพจากความตายในวันที่สาม
และต้องประกาศการกลับใจและการอภัยบาปในพระนามของพระองค์แก่ทุกชนชาติ เริ่มจากกรุงเยรูซาเล็มท่านทั้งหลายเป็นพยานของสิ่งเหล่านี้

206

□□□

พระวรสารตามนักบุญยอห์น

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่ 1

ในปฐมกาล มีพระวจนะ และพระวจนะอยู่กับพระเจ้า
และพระวจนะคือพระเจ้า พระองค์อยู่กับพระเจ้าในปฐมกาลทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์
และไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้นโดยปราศจากพระองค์
ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นคือแสงสว่างของมนุษย์แสงสว่างส่องในความมืด
และความมืดไม่อาจเอาชนะแสงสว่างนั้นได้
มีชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า ชื่อว่า ยอห์นเขามาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงแสงสว่างเพื่อให้ทุกคนได้เชื่อผ่านเขา เขาไม่ใช่แสงสว่างแต่ถูกส่งมาเพื่อเป็นพยานถึงแสงสว่าง
มีแสงสว่างที่แท้จริง
ซึ่งส่องสว่างให้ทุกคนที่มาสู่โลก
พระองค์ทรงอยู่ในโลกนี้
และโลกนี้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์
แต่โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์
พระองค์เสด็จมาสู่ชนชาติของพระองค์เอง
แต่ชนชาติของพระองค์เองก็ไม่รับพระองค์
แต่แก่ทุกคนที่รับพระองค์
คือผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์พระองค์ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า—
บุตรที่เกิดไม่ใช่จากเลือด
ไม่ใช่จากความปรารถนาของเนื้อหนัง
ไม่ใช่จากความปรารถนาของมนุษย์ แต่จากพระเจ้าและพระวจนะได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนัง
และประทับอยู่ท่ามกลางเราเต็มเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง;
และเราได้เห็นพระสิริของพระองค์
คือพระสิริของพระบุตรองค์เดียวของพระบิดายอห์นเป็นพยานถึงพระองค์และกล่าวว่า:
‘นี่คือผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า
“ผู้ที่มาภายหลังข้าพเจ้า
ได้กลายเป็นผู้ที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าเพราะพระองค์ทรงมีอยู่ก่อนข้าพเจ้า”’
และจากความเต็มเปี่ยมของพระองค์เราทุกคนได้รับพระคุณซ้อนพระคุณ;
เพราะธรรมบัญญัติได้ถูกประทานผ่านโมเสส
แต่พระคุณและความจริงได้มาผ่านทางพระเยซูคริสต์
ยอห์น 1:1–17
ในช่วงสัปดาห์ปัสกาอันศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่ ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่ 2 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย; พระบุตรองค์เดียว
ผู้อยู่ในอกของพระบิดา
ได้ทรงเปิดเผยพระองค์ให้เป็นที่รู้จัก

208

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

และนี่คือคำพยานของยอห์น
เมื่อชาวยิวส่งปุโรหิตและเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มมาถามเ

ขาว่า ‘ท่านเป็นใคร?’ เขาก็ประกาศและไม่ปฏิเสธ; เขาประกาศว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์’ และพวกเขาถามเขาว่า ‘แล้วคุณคือใคร?
คุณคือเอลียาห์หรือไม่?’ เขาตอบว่า ‘ไม่ใช่’
‘หรือเป็นผู้เผยพระวจนะ?’ เขาตอบว่า ‘ไม่ใช่’
พวกเขาจึงถามเขาว่า ‘แล้วคุณคือใครเพื่อที่เราจะได้ตอบผู้ที่ส่งเรามาว่าคุณกล่าวถึงตัวเองอย่างไร?’ เขาตอบว่า ‘ฉันคือเสียงของผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรง” ดังที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวไว้’ ผู้ที่ถูกส่งมานั้นเป็นพวกฟาริสี; และพวกเขาถามเขาว่า ‘ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลียาห์และไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ แล้วทำไมท่านจึงให้บัพติศมา?’ ยอห์นตอบพวกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำแต่มีผู้หนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย
ซึ่งท่านทั้งหลายไม่รู้จัก
ผู้นั้นคือผู้ที่มาภายหลังข้าพเจ้า
แต่ท่านนั้นอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะแก้สายรองเท้าของพระองค์
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบารา ริมแม่น้ำจอร์แดนที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่
ยอห์น 1:18–28
วันจันทร์ของสัปดาห์สว่าง

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,บทที่ 3

ในเวลานั้น ยอห์นเห็นพระเยซูเดินมาทางเขาและกล่าวว่า: ‘ดูเถิด นี่คือลูกแกะของพระเจ้าผู้ที่ทรงรับเอาบาปของโลกไป
นี่คือผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า
“มีผู้หนึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้า
แต่ท่านมีอันดับสูงกว่าข้าพเจ้าเพราะท่านมีอยู่ก่อนข้าพเจ้า”’ “ฉันไม่รู้จักพระองค์แต่ฉันมาเพื่อบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อให้พระองค์ได้ปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล”
และยอห์นก็ให้การเป็นพยานว่า
“ฉันเห็นพระวิญญาณลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ
และสถิตอยู่บนพระองค์ ฉันไม่รู้จักพระองค์แต่ผู้ที่ส่งฉันมาเพื่อบัพติศมาด้วยน้ำได้บอกฉันว่า ‘ผู้ที่ท่านเห็นพระวิญญาณลงมาและสถิตอยู่เหนือเขา— พระองค์นั้นคือผู้ที่บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และฉันได้เห็นและให้การเป็นพยานว่า
นี่คือพระบุตรของพระเจ้า
ยอห์น 1:29–34
7 มกราคม,วันนักบุญยอห์นผู้ให้บัพติศมา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,บทที่ 4

ในเวลานั้น
ยอห์นกำลังยืนอยู่ที่นั่นพร้อมกับศิษย์สองคนของเขา
เมื่อเขาเห็นพระเยซูเดินมาทางเขา เขากล่าวว่า ‘ดูเถิด
นี่คือลูกแกะของพระเจ้า’ เมื่อได้ยินคำพูดนี้จากเขา

209

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

แต่นาธานาเอลกล่าวกับเขาว่า “จะมีสิ่งดีใดออกมาจากเมืองนาซาเร็ธได้หรือ?”
ฟิลิปจึงกล่าวกับเขาว่า “มาและดูเถิด” เมื่อพระเยซูเห็นนาธานาเอลเดินมาทางพระองค์
พระองค์ก็ตรัสเกี่ยวกับเขาว่า
“นี่คือชาวอิสราเอลที่แท้จริงซึ่งในตัวเขาไม่มีความหลอกลวง”
นาธานาเอลจึงถามพระองค์ว่า “ท่านรู้ข้าพเจ้าได้อย่างไร?” พระเยซูตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน
เมื่อท่านยังอยู่ใต้ต้นมะเดื่อข้าพเจ้าได้เห็นท่านแล้ว” นาธานาเอลจึงตอบพระองค์ว่า “รับบี! พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าพระองค์คือกษัตริย์แห่งอิสราเอล” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านเชื่อเพราะเราบอกท่านว่า ‘เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ’ แต่ท่านจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก”
แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จริงแท้แน่นอน เราบอกท่านว่าตั้งแต่นี้ไป ท่านจะได้เห็นสวรรค์เปิดออกและทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นลงเหนือบุตรมนุษย์”

ยอห์น 1:43–51
สัปดาห์ที่ 1 ของช่วงมหาพรต
14 พฤศจิกายน,อัครสาวกฟิลิป

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 6

ในเวลานั้น มีงานแต่งงานที่คานาในแคว้นกาลิลี
และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย
พระเยซูและสาวกของพระองค์ก็ได้รับเชิญไปร่วมงานแต่งงานนั้นด้วย เมื่อเหล้าองุ่นหมดมารดาของพระเยซูจึงกล่าวกับพระองค์ว่า ‘พวกเขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว’ พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เรื่องนี้เกี่ยวข้องอะไรกับท่านและเรา? เวลาของเรายังไม่ถึง”
มารดาของพระองค์จึงกล่าวกับผู้รับใช้ว่า “จงทำตามที่พระองค์สั่งเถิด” ที่นั่นมีถังน้ำหินหกใบตั้งไว้ตามพิธีชำระล้างของชาวยิว
แต่ละใบจุได้สองหรือสามเมตริก พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงเติมน้ำลงในถังเหล่านั้น”
ดังนั้นพวกเขาจึงเติมน้ำจนเต็มถึงขอบ
แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “บัดนี้จงตักน้ำออกมาและนำไปให้เจ้าภาพงานเลี้ยง”
พวกเขาก็ทำตาม
เมื่อผู้จัดงานเลี้ยงชิมน้ำที่กลายเป็นไวน์ – และเขาไม่รู้ว่าไวน์นี้มาจากไหน
แม้ว่าผู้รับใช้ที่ตักน้ำจะรู้ – เขาก็เรียกเจ้าบ่าวมาและกล่าวกับเขาว่า
“ทุกคนมักเสิร์ฟไวน์ดีก่อน
และเมื่อผู้คนดื่มจนพอใจแล้ว จึงเสิร์ฟไวน์ที่ด้อยกว่าแต่ท่านกลับเก็บไวน์ดีไว้จนถึงตอนนี้” ด้วยวิธีนี้พระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรกที่เมืองคานาในแคว้นกาลิลี และทรงเปิดเผยพระสิริของพระองค์; และเหล่าสาวกของพระองค์ก็เชื่อในพระองค์

211

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

212

ยอห์น 2:1–11
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่สองหลังเทศกาลปัสกา
ในพิธีฉลองศีลสมรส

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 7

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองคาเปอรนาอุม
พร้อมด้วยพระมารดา พระพี่น้อง และเหล่าสาวกของพระองค์และพวกเขาอยู่ที่นั่นไม่กี่วัน
เทศกาลปัสกาของชาวยิวกำลังใกล้เข้ามา
พระเยซูจึงเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และพบว่าในพระวิหารมีผู้ขายวัว แกะ และนกพิราบและผู้แลกเปลี่ยนเงินนั่งอยู่ที่นั่น ดังนั้นพระองค์จึงทำแส้จากเชือกแล้วขับไล่พวกเขาทั้งหมดออกจากพระวิหาร พร้อมกับแกะและวัว; และพระองค์ทรงกระจายเงินของผู้แลกเปลี่ยนเงินและคว่ำโต๊ะของพวกเขาลง แล้วพระองค์ตรัสกับผู้ที่ขายนกพิราบว่า ‘จงนำสิ่งเหล่านี้ไปเสียอย่าทำให้บ้านของพระบิดาเราเป็นบ้านการค้า’ เมื่อนั้นสาวกของพระองค์จึงระลึกถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความกระตือรือร้นต่อบ้านของพระองค์เผาผลาญข้าพเจ้า’
ชาวยิวจึงกล่าวกับพระองค์ว่า
‘ท่านจะแสดงหมายสำคัญใดให้เราเห็นเพื่อพิสูจน์ว่าท่านมีอำนาจที่จะทำสิ่งเหล่านี้?’
พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า ‘ทำลายพระวิหารนี้ลงและภายในสามวัน ข้าพเจ้าจะสร้างมันขึ้นใหม่’ คนยิวตอบว่า “วิหารนี้กำลังสร้างมาสี่สิบหกปีแล้วและท่านจะสร้างมันขึ้นใหม่ภายในสามวันหรือ?”
แต่พระองค์กำลังตรัสถึงวิหารของร่างกายพระองค์เอง
เมื่อพระองค์ฟื้นคืนพระชนม์จากความตายแล้ว
สาวกของพระองค์จึงระลึกถึงคำที่พระองค์ตรัสไว้
และพวกเขาเชื่อทั้งพระคัมภีร์และคำที่พระเยซูตรัสไว้
ยอห์น 2:12–22
วันศุกร์ของสัปดาห์สว่าง

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 8

ในเวลานั้น มีชายคนหนึ่งอยู่ในกลุ่มฟาริสี
ชื่อนิโคเดมัส ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำของชาวยิวเขาได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และกล่าวกับพระองค์ว่า ‘รับบี เรารู้ว่าท่านเป็นครูผู้มาจากพระเจ้าเพราะไม่มีใครสามารถทำหมายสำคัญที่ท่านทำได้เว้นแต่พระเจ้าจะอยู่กับเขา’ พระเยซูตรัสตอบว่า “จริง ๆแล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า หากผู้ใดไม่เกิดจากเบื้องบนก็ไม่อาจเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้”
นิโคเดมัสจึงทูลถามพระองค์ว่า “คนจะเกิดได้อย่างไรเมื่อเขาแก่แล้ว?
เขาจะกลับเข้าไปในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองแล้วเกิดได้หรือ?” พระเยซูตรัสตอบว่า “จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านว่า หากใครไม่เกิดจากน้ำและพระวิญญาณก็ไม่อาจเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้
สิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง
และสิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นพระวิญญาณ
อย่าประหลาดใจที่ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านว่า ‘ท่านต้องเกิดจากเบื้องบน’”

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

“พระวิญญาณพัดไปตามที่พระวิญญาณประสงค์
ท่านได้ยินเสียงของพระองค์แต่ไม่รู้ว่าพระองค์มาจากไหนหรือจะไปไหน: ผู้ที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นเช่นนั้น”
นิโคเดมัสตอบว่า “สิ่งนี้จะเป็นไปได้อย่างไร?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘ท่านเป็นครูของอิสราเอลแต่ท่านไม่ทราบเรื่องเหล่านี้หรือ? จริงๆ แล้วข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า: เราพูดในสิ่งที่เรารู้และเป็นพยานในสิ่งที่เราได้เห็น
แต่ท่านไม่ยอมรับคำพยานของเรา
หากข้าพเจ้าได้บอกท่านเรื่องสิ่งในโลกนี้แล้ว
ท่านยังไม่เชื่อ แล้วท่านจะเชื่อได้อย่างไรหากข้าพเจ้าบอกท่านเรื่องสิ่งในสวรรค์?
ไม่มีใครขึ้นสู่สวรรค์ได้นอกจากบุตรมนุษย์
ผู้ซึ่งลงมาจากสวรรค์และอยู่ในสวรรค์
เช่นเดียวกับที่โมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดาร
บุตรมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นด้วย
เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ
แต่จะมีชีวิตนิรันดร์
ยอห์น 3:1–15
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์สว่าง

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น บทที่ 9

พระเจ้าตรัสว่า:
‘ไม่มีใครขึ้นสู่สวรรค์ได้นอกจากบุตรมนุษย์
ผู้ซึ่งเสด็จลงมาจากสวรรค์และประทับอยู่ในสวรรค์
เช่นเดียวกับที่โมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดาร
บุตรมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นเช่นกัน
เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ
แต่จะมีชีวิตนิรันดร์
เพราะพระเจ้ารักโลกนี้มากจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มา
เพื่อว่าทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ
แต่จะมีชีวิตนิรันดร์
เพราะพระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกนี้เพื่อพิพากษาโลก
แต่เพื่อให้โลกนี้ได้รับความรอดผ่านทางพระองค์
ยอห์น 3:13–17
สัปดาห์ก่อนวันยกขึ้น

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 10

พระเจ้าตรัสว่า:
‘เพราะพระเจ้ารักโลกนี้มากจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มา
เพื่อว่าทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ
แต่จะมีชีวิตนิรันดร์
เพราะพระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อให้โลกได้รับความรอดผ่านทางพระองค์’ ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่ถูกพิพากษา
แต่ผู้ใดที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาแล้ว
เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า และนี่คือคำพิพากษา: แสงสว่างได้มาสู่โลกแล้วแต่ผู้คนกลับรักความมืดมากกว่าแสงสว่าง

213

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

เพราะการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย;
เพราะทุกคนที่ทำชั่วย่อมเกลียดแสงสว่างและไม่มาสู่แสงสว่าง เพื่อไม่ให้การกระทำของเขาถูกเปิดเผยเพราะการกระทำนั้นชั่วร้าย;
แต่ผู้ใดที่ทำตามความจริงย่อมมาสู่แสงสว่าง
เพื่อให้การกระทำของเขาถูกเห็นว่าได้กระทำในพระเจ้า
ยอห์น 3:16–21
วันอังคารของสัปดาห์ที่สองหลังเทศกาลอีสเตอร์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มจากข้อ 11

ในเวลานั้น
พระเยซูได้มาพร้อมกับสาวกของพระองค์สู่ดินแดนยูเดีย
ที่นั่นพระองค์ทรงพักอยู่กับพวกเขาและทรงให้บัพติศมา
ยอห์นเองก็กำลังให้บัพติศมาที่เอโนน ใกล้เมืองซาลิมเพราะที่นั่นมีน้ำมาก
และผู้คนก็มาที่นั่นเพื่อรับบัพติศมา
เพราะยอห์นยังไม่ถูกจับเข้าคุก ในขณะนั้นเกิดการโต้เถียงขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับชาวยิวเกี่ยวกับเรื่องการชำระล้าง พวกเขาจึงมาหา ยอห์นและกล่าวกับเขาว่า ‘รับบี! ‘ผู้ที่อยู่กับท่านที่แม่น้ำจอร์แดนและท่านได้เป็นพยานถึงพระองค์—ดูเถิด
พระองค์กำลังให้บัพติศมา และทุกคนกำลังไปหาพระองค์’ ยอห์นตอบว่า ‘ไม่มีใครสามารถรับสิ่งใดได้เว้นแต่จะได้รับจากสวรรค์ พวกท่านเองเป็นพยานว่าข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์แต่ข้าพเจ้าถูกส่งมาล่วงหน้าพระองค์’
ผู้ที่มีเจ้าสาวคือเจ้าบ่าว แต่เพื่อนของเจ้าบ่าวซึ่งยืนอยู่และฟังเขา
จะชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว
ความชื่นชมยินดีของข้าพเจ้าได้สำเร็จแล้ว
พระองค์ต้องเจริญขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องลดน้อยลงผู้ที่มาจากเบื้องบนนั้นอยู่เหนือทุกสิ่ง
แต่ผู้ที่มาจากโลกนี้ก็เป็นของโลก
และพูดอย่างผู้ที่มาจากโลกนี้
ผู้ที่มาจากสวรรค์นั้นอยู่เหนือทุกสิ่ง
และพระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครรับคำพยานของพระองค์ผู้ใดที่รับคำพยานของพระองค์แล้ว
ก็เท่ากับได้ประทับตราว่าพระเจ้านั้นจริง
ยอห์น 3:22–33
วันเสาร์ของสัปดาห์สว่าง

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มจากข้อ 12

ในเวลานั้น
พระเยซูเสด็จมาถึงเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย
ชื่อว่าสิคาร์
ซึ่งอยู่ใกล้ที่ดินที่ยาโคบได้มอบให้ลูกชายของพระองค์คือโยเซฟ ที่นั่นมีบ่อน้ำของยาโคบอยู่พระเยซูทรงเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง
จึงประทับนั่งลงข้างบ่อน้ำนั้น
เวลานั้นประมาณชั่วโมงที่หก
มีหญิงคนหนึ่งจากสะมาเรียมาตักน้ำ

214

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

และรู้สึกประหลาดใจที่เห็นพระองค์กำลังสนทนากับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ไม่มีใครในหมู่พวกเขาถามว่า “ท่านต้องการอะไร?” หรือ “ท่านกำลังพูดเรื่องอะไรกับเธอ?” แล้วหญิงนั้นก็ทิ้งถังน้ำไว้และเข้าไปในเมือง
แล้วกล่าวกับประชาชนว่า

‘มาดูชายคนหนึ่งที่บอกฉันทุกสิ่งที่ฉันเคยทำมาทั้งหมด; เขาจะเป็นพระคริสต์หรือไม่?’
พวกเขาก็ออกมาจากเมืองและไปหาพระองค์
ส่วนเหล่าสาวกก็เร่งเร้าพระองค์ว่า ‘รับบีโปรดรับประทานอาหารเถิด’ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรามีอาหารที่จะกิน ซึ่งท่านทั้งหลายไม่ทราบ” ดังนั้นเหล่าสาวกจึงพูดกันเองว่า “มีใครนำอาหารมาให้พระองค์บ้างไหม?”
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
“อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรามา
และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ ท่านทั้งหลายไม่พูดกันว่า ‘ยังเหลืออีกสี่เดือนก่อนถึงฤดูเก็บเกี่ยว’ หรือไม่? แต่เราบอกท่านว่า: ยกตาขึ้นดูทุ่งนาเถิดมันได้ขาวแล้วและพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวแล้ว
ผู้เก็บเกี่ยวจะได้รับค่าจ้างและเก็บผลเพื่อชีวิตนิรันดร์
เพื่อผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีร่วมกัน เพราะในกรณีนี้คำกล่าวนี้เป็นความจริง: คนหนึ่งหว่านอีกคนหนึ่งเก็บเกี่ยวเราส่งท่านมาเพื่อเก็บเกี่ยวสิ่งที่ท่านไม่ได้ลงแรงทำ: คนอื่นได้ทำงานหนักแล้ว
และท่านได้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากแรงงานของพวกเขา
และชาวสะมาเรียหลายคนจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์
เพราะคำพยานของหญิงนั้นว่า
พระองค์ได้บอกเธอทุกสิ่งที่เธอได้ทำ ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์
พวกเขาจึงขอให้พระองค์อยู่กับพวกเขา
และพระองค์ก็อยู่ที่นั่นสองวัน
และมีผู้คนอีกมากมายที่เชื่อในพระองค์เพราะพระวจนะของพระองค์ พวกเขาพูดกับหญิงนั้นว่า

‘เราไม่เชื่อเพราะคำพูดของ妳อีกต่อไปแล้ว
เพราะเราได้ยินด้วยหูของเราเอง
และเรารู้ว่าพระองค์คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลกพระคริสต์’

ยอห์น 4:5–42
วันอาทิตย์ที่ 5 หลังเทศกาลปัสกา เกี่ยวกับหญิงชาวสะมาเรีย

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 13

ในเวลานั้น มีข้าราชการคนหนึ่งที่เมืองคาเปอรนาอุม
ซึ่งลูกชายของเขาป่วย
เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูได้เสด็จจากยูเดียมาที่กาลิลี
เขาจึงไปหาพระองค์และขอให้พระองค์มาช่วยรักษาลูกชายของเขา ซึ่งกำลังจะสิ้นใจ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘หากท่านไม่เห็นหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์ท่านก็จะไม่เชื่อ’ ข้าราชการคนนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “พระเจ้า โปรดมาเสียก่อนที่ลูกข้าพระองค์จะตาย”

216

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ไปเถิด ลูกเจ้าหายดีแล้ว” เขาเชื่อคำที่พระเยซูตรัสกับเขาแล้วจึงออกเดินทางไป
ระหว่างทาง ผู้รับใช้ของเขาพบเขาและบอกว่า “ลูกท่านหายดีแล้ว” เขาจึงถามพวกเขาว่า “ลูกท่านเริ่มดีขึ้นเมื่อเวลาใด” พวกเขาตอบว่า “เมื่อวานนี้ เวลาเจ็ดโมง ไข้ของเขาได้หายแล้ว” จากเรื่องนี้
พ่อจึงเข้าใจว่านี่คือเวลาที่พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า “ลูกของท่านหายแล้ว”
และเขาเองพร้อมทั้งครอบครัวทั้งหมดก็เชื่อในพระองค์
นี่คือหมายสำคัญครั้งที่สองที่พระเยซูทรงกระทำ
หลังจากที่พระองค์เสด็จกลับจากยูเดียมายังกาลิลี
ยอห์น 4:46b–54
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่สามหลังเทศกาลอีสเตอร์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่14A

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม
ที่กรุงเยรูซาเล็มมีสระน้ำแห่งหนึ่งอยู่ใกล้ประตูแกะ
ซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่าเบธเอสดา
มีระเบียงมีหลังคาคลุมอยู่ห้าแห่ง
ในที่นั้นมีคนป่วยจำนวนมาก ทั้งคนตาบอด คนขาพิการ
และคนเป็นอัมพาต ต่างรอคอยการกวนน้ำ เพราะเป็นครั้งคราวทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะลงมาที่สระนั้นและกวนน้ำ
และผู้ใดที่ก้าวลงไปในน้ำเป็นคนแรกหลังจากน้ำถูกกวนแล้ว จะหายจากโรคไม่ว่าจะป่วยเป็นโรคใดก็ตามที่นั่นมีชายคนหนึ่งที่ป่วยมาสามสิบแปดปี
เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่และทราบว่าเขาได้นอนอยู่ที่นั่นมานานแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ‘ท่านต้องการหายจากโรคนี้หรือไม่?’ คนป่วยนั้นตอบว่า “ใช่ครับ พระเจ้าแต่ผมไม่มีใครช่วยพาผมลงสระเมื่อน้ำถูกกวน
และขณะที่ผมกำลังเดินไป ก็มีคนอื่นลงสระก่อนผมแล้ว” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ลุกขึ้นยกเตียงของคุณแล้วเดินไป” และเขาก็หายป่วยทันทียกเตียงขึ้นแล้วเดินไป
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันสะบาโต ดังนั้นชาวยิวจึงกล่าวกับชายที่ได้รับการรักษาว่า
“วันนี้เป็นวันสะบาโต คุณห้ามยกเตียงของคุณ” เขาตอบว่า “ผู้ที่รักษาฉันได้บอกฉันว่า ‘ยกเตียงของคุณและเดินไป’” พวกเขาถามเขาว่า “ชายคนนั้นคือใครที่บอกคุณว่า ‘ยกเตียงของคุณและเดินไป’?”
แต่ชายที่ได้รับการรักษาไม่รู้ว่าท่านคือใคร
เพราะพระเยซูได้ลอบหลบเข้าไปในหมู่คนที่มีอยู่ที่นั่นต่อมา พระเยซูพบเขาในพระวิหาร และตรัสกับเขาว่า “ดูเถิดคุณได้รับการรักษาแล้ว อย่าทำบาปอีกมิฉะนั้นสิ่งเลวร้ายกว่าจะเกิดขึ้นกับคุณ”
ชายคนนั้นจึงไปบอกชาวชาวยิวว่า
พระเยซูคือผู้ที่รักษาเขา
ยอห์น 5:1–15
วันอาทิตย์ที่สี่หลังเทศกาลปัสกา เกี่ยวกับชายที่เป็นอัมพาต

217

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่14B

ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม
ที่กรุงเยรูซาเล็มมีสระน้ำแห่งหนึ่ง ใกล้ประตูแกะซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่าเบธเอสดา
มีระเบียงมีหลังคาห้าแห่ง ในที่นั้นมีผู้ป่วยจำนวนมากทั้งคนตาบอด คนขาพิการ และคนเป็นอัมพาตนอนรอการเคลื่อนไหวของน้ำ เพราะเป็นครั้งคราวทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะลงมาในสระและกวนน้ำ
และผู้ใดที่ก้าวลงไปในน้ำเป็นคนแรกหลังจากน้ำถูกกวนแล้ว จะหายจากโรคภัยไม่ว่าโรคใดก็ตาม
ยอห์น 5:1–4
ในพิธีอวยพรน้ำแบบเล็ก

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 15

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘พระบิดาของเรายังคงทรงทำงานอยู่และเราเองก็กำลังทำงานอยู่’
และชาวยิวยิ่งพยายามจะฆ่าพระองค์มากขึ้น
เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ฝ่าฝืนวันสะบาโต
แต่ยังเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาของพระองค์ด้วย
ซึ่งเท่ากับทำให้พระองค์เองเท่าเทียมกับพระเจ้า
ในเรื่องนี้ พระเยซูตรัสตอบว่า: ‘จริงแท้แน่นอนเราบอกท่านทั้งหลายว่า: ลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเองเว้นแต่จะเห็นพระบิดาทรงกระทำ
เพราะสิ่งที่พระบิดาทรงกระทำ ลูกก็กระทำเช่นเดียวกันเพราะพระบิดาทรงรักลูก
และทรงแสดงให้ลูกเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ
และพระองค์จะทรงแสดงให้ลูกเห็นการงานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพื่อพวกท่านจะได้ประหลาดใจเพราะเช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงชุบชีวิตผู้ตายและประทานชีวิตให้พวกเขา
พระบุตรก็ประทานชีวิตให้แก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ เพราะพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใดเลยแต่ได้มอบหมายการพิพากษาทั้งหมดให้แก่พระบุตร
เพื่อทุกคนจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเช่นเดียวกับที่ถวายเกียรติแด่พระบิดา
ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร
ก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงส่งพระองค์มา จริง ๆแล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใดที่ได้ยินคำของข้าพเจ้าและเชื่อในผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามา ผู้นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่ถูกพิพากษาแต่ได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
ยอห์น 5:17b–24
วันพุธของสัปดาห์ที่สองหลังเทศกาลอีสเตอร์
เพื่อความสงบสุขของผู้ล่วงลับในวันจันทร์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 16

พระเจ้าตรัสกับชาวชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า: ‘จริง ๆ
แล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใดที่ได้ยินคำของข้าพเจ้าและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามา ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์และจะไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านจากความตายสู่ชีวิตแล้ว’

218

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

‘จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า: ชั่วโมงนั้นกำลังจะมาถึง และบัดนี้ได้มาถึงแล้วเมื่อผู้ตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้า
และผู้ที่ได้ยินเสียงนั้นจะมีชีวิต
เพราะเช่นเดียวกับที่พระบิดามีชีวิตในพระองค์เอง
พระองค์ก็ได้ประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เอง
และพระองค์ได้ประทานอำนาจให้พระบุตรทรงพิพากษา
เพราะพระองค์คือพระบุตรแห่งมนุษย์
อย่าประหลาดใจกับเรื่องนี้เลย
เพราะชั่วโมงนั้นกำลังจะมาถึง
เมื่อทุกคนที่อยู่ในหลุมศพจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้า
และผู้ที่ทำดีจะออกมาสู่การฟื้นคืนชีพเพื่อชีวิต
แต่ผู้ที่ทำชั่วจะออกมาสู่การฟื้นคืนชีพเพื่อการพิพากษา ข้าพเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเองข้าพเจ้าพิพากษาตามที่ข้าพเจ้าได้ยิน
และการพิพากษาของข้าพเจ้านั้นยุติธรรม
เพราะข้าพเจ้าไม่แสวงหาความประสงค์ของตนเอง
แต่แสวงหาความประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามา
ยอห์น 5:24–30
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่สองหลังเทศกาลอีสเตอร์
เพื่อความสงบสุขของผู้ล่วงลับในวันอังคารและวันเสาร์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มที่บทที่ 17

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘เราพิพากษาตามที่เรารับฟัง
และการพิพากษาของเรานั้นยุติธรรม
เพราะเราไม่แสวงหาความประสงค์ของเราเอง
แต่แสวงหาความประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา
หากเราเป็นพยานเพื่อตัวเอง
คำพยานของเราก็ไม่เป็นความจริง
มีผู้อื่นอีกผู้หนึ่งที่ให้การเป็นพยานแก่เรา
และเรารู้ว่าคำพยานที่เขาให้เกี่ยวกับเรานั้นเป็นความจริง ท่านได้ส่งผู้ส่งสารไปหาโยฮันนาและเขาได้ให้การเป็นพยานถึงความจริง
แต่เราไม่รับคำพยานจากมนุษย์
แต่เราพูดเช่นนี้เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความรอด
เขาเป็นแสงสว่างที่เผาไหม้และให้แสงสว่าง
แต่ท่านกลับยินดีที่จะชื่นชมยินดีในแสงสว่างของเขาเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น
แต่ข้าพเจ้ามีคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์นเพราะงานที่พระบิดาได้มอบให้ข้าพเจ้าทำ— งานที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่นี้เอง—
เป็นคำพยานว่าพระบิดาได้ส่งข้าพเจ้ามา
และพระบิดาผู้ส่งข้าพเจ้ามาเองก็ได้เป็นคำพยานเกี่ยวกับข้าพเจ้าแล้ว
แต่ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์หรือเห็นพระพักตร์ของพระองค์;
และคำของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในท่านทั้งหลาย
เพราะท่านทั้งหลายไม่เชื่อในผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา
จงค้นพระคัมภีร์เถิด
เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าผ่านทางพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์;

219

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา
แต่ท่านทั้งหลายไม่เต็มใจที่จะมาหาเราเพื่อมีชีวิตข้าพเจ้าไม่แสวงหาเกียรติจากมนุษย์
แต่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลายดีว่า
ท่านทั้งหลายไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในตัวท่านข้าพเจ้ามาในพระนามของพระบิดาแต่ท่านทั้งหลายไม่รับข้าพเจ้า;
แต่หากมีผู้อื่นมาในนามของตนเอง
ท่านทั้งหลายจะรับผู้นั้นได้
ท่านทั้งหลายจะเชื่อได้อย่างไร
เมื่อท่านทั้งหลายแสวงหาเกียรติจากกันและกันแต่ไม่แสวงหาเกียรติที่มาจากพระเจ้าองค์เดียว? อย่าคิดว่าเราจะกล่าวโทษท่านต่อหน้าพระบิดา:
ท่านมีผู้กล่าวโทษอยู่แล้ว คือโมเสสผู้ที่ท่านวางความหวังไว้กับเขา
เพราะหากท่านเชื่อโมเสส ท่านก็จะเชื่อเราด้วยเพราะเขาได้เขียนเกี่ยวกับเราไว้
แต่หากท่านไม่เชื่อสิ่งที่เขาเขียนไว้ท่านจะเชื่อคำพูดของเราได้อย่างไร? หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จไปยังฝั่งตรงข้ามของทะเลกาลิลี
ไปยังเขตทิเบเรียส มีฝูงชนจำนวนมากตามพระองค์มาเพราะพวกเขาได้เห็นปาฏิหาริย์ที่พระองค์ทรงกระทำแก่ผู้ป่วย
ยอห์น 5:30b–6:2
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่สองหลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 18

ในเวลานั้น พระเยซูทรงเงยพระเนตรขึ้น
และเห็นว่ามีฝูงชนจำนวนมากกำลังเดินมาทางพระองค์
จึงตรัสกับฟิลิปว่า “เราจะซื้อขนมปังที่ไหนมาเลี้ยงพวกเขา?”
พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อทดสอบเขา
เพราะพระองค์เองทรงทราบดีว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งใด
ฟิลิปตอบพระองค์ว่า “ขนมปังมูลค่าสองร้อยเดนารีก็ไม่พอให้พวกเขาได้กินแม้เพียงเล็กน้อยคนละชิ้น”
หนึ่งในสาวกของพระองค์ คือ อันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตร กล่าวกับพระองค์ว่า “มีเด็กชายคนหนึ่งอยู่ที่นี่มีขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนและปลาสองตัวแต่สิ่งนั้นจะพอสำหรับฝูงชนจำนวนมากเช่นนี้ได้อย่างไร? ” พระเยซูตรัสว่า “จงบอกให้พวกเขานั่งลง” ที่นั้นมีหญ้ามาก ดังนั้น ผู้ชายประมาณห้าพันคนจึงนอนลงพระเยซูทรงรับขนมปังมา ทรงขอบพระคุณแล้วแจกให้เหล่าสาวก
และเหล่าสาวกก็แจกให้ผู้ที่นอนอยู่ รวมถึงปลาด้วยตามที่แต่ละคนต้องการ เมื่อพวกเขากินจนอิ่มพระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า ‘เก็บเศษที่เหลือไว้เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดสูญเปล่า’ ดังนั้นพวกเขาก็เก็บเศษขนมปังนั้นมา
และเติมเต็มสิบสองตะกร้าด้วยเศษจากขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือจากผู้ที่รับประทานแล้ว จากนั้นผู้คนที่ได้เห็นหมายสำคัญที่พระเยซูทรงกระทำก็กล่าวว่

220

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

า “นี่คือผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงผู้ซึ่งจะเสด็จมาสู่โลกนี้”

ยอห์น 6:5–14
วันพุธของสัปดาห์ที่ 5 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น บทที่ 19

ในเวลานั้น
ผู้ที่ได้เห็นปาฏิหาริย์ที่พระเยซูทรงกระทำกล่าวว่า
‘นี่คือผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงซึ่งจะเสด็จมาสู่โลกนี้
’

แต่พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาตั้งใจจะมาจับพระองค์ด้วยกำลังและตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์
จึงเสด็จขึ้นภูเขาไปอยู่ตามลำพังอีกครั้ง
เมื่อถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกของพระองค์ก็ลงไปยังทะเลขึ้นเรือแล้วออกเดินทางไปยังฝั่งตรงข้ามของทะเล
คือเมืองคาเปอรนาอุม ท้องฟ้าเริ่มมืดลงแต่พระเยซูยังไม่ได้มาอยู่กับพวกเขา ลมพัดแรงและทะเลก็ปั่นป่วน
เมื่อพวกเขาแล่นเรือไปได้ประมาณยี่สิบห้าถึงสามสิบสตาเดีย
พวกเขาก็เห็นพระเยซูทรงเดินบนทะเลและกำลังมาใกล้เรือ
จึงรู้สึกหวาดกลัว แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘เราเองอย่ากลัวเลย’ พวกเขาต้องการเชิญพระองค์ขึ้นเรือและทันใดนั้น เรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปวันถัดมา
ฝูงชนที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของทะเลเห็นว่าไม่มีเรือลำอื่นอยู่ที่นั่นนอกจากเรือที่เหล่าสาวกของพระองค์ได้ขึ้น
และเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ขึ้นเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ แต่เหล่าสาวกของพระองค์ได้ออกเดินทางไปเองในขณะเดียวกัน เรืออื่น ๆจากเมืองทิเบเรียสก็มาใกล้สถานที่ที่พวกเขาได้กินขนมปังหลังจากที่พระเจ้าได้อวยพรมันแล้ว
เมื่อฝูงชนเห็นว่าทั้งพระเยซูและสาวกของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น
พวกเขาก็ขึ้นเรือและแล่นไปยังเมืองคาเปอรนาอุม
เพื่อตามหาพระเยซู
และเมื่อพบพระองค์อยู่ฝั่งตรงข้ามทะเล
พวกเขาก็บอกพระองค์ว่า ‘รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘จริงแท้แน่นอนข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
ท่านทั้งหลายแสวงหาข้าพเจ้า
ไม่ใช่เพราะท่านเห็นปาฏิหาริย์
แต่เพราะท่านได้กินขนมปังและอิ่มหนำสำราญ
อย่าแสวงหาอาหารที่เสื่อมสลายได้
แต่จงแสวงหาอาหารที่คงอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์
ซึ่งบุตรมนุษย์จะประทานให้แก่ท่าน
เพราะพระองค์คือผู้ที่พระบิดาคือพระเจ้าได้ประทับตราไว้
ยอห์น 6:14–27
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่สองหลังเทศกาลปัสกา

221

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 20

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสลาย
แต่จงทำงานเพื่ออาหารที่คงอยู่ตลอดชีวิตนิรันดร์
ซึ่งบุตรมนุษย์จะประทานให้แก่ท่าน
เพราะพระบิดาคือพระเจ้าได้ประทับตราของพระองค์ไว้บนพระองค์แล้ว’ ดังนั้นพวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า: ‘เราต้องทำอย่างไรจึงจะได้กระทำการของพระเจ้า?’
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “นี่คืองานของพระเจ้าคือให้ท่านเชื่อในผู้ที่พระองค์ได้ส่งมา”
แล้วพวกเขาก็ทูลพระองค์ว่า
“พระองค์จะให้เครื่องหมายอะไรแก่เราเพื่อที่เราจะได้เห็นและเชื่อพระองค์? พระองค์กำลังทำอะไรอยู่?
บรรพบุรุษของเราได้กินมานนาในถิ่นทุรกันดาร
ดังที่เขียนไว้ว่า ‘พระองค์ได้ประทานขนมปังจากสวรรค์ให้พวกเขากิน’”
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า
ไม่ใช่โมเสสที่ให้ขนมปังจากสวรรค์แก่ท่านทั้งหลาย
แต่พระบิดาของข้าพเจ้าต่างหากที่ให้ขนมปังที่แท้จริงจากสวรรค์แก่ท่านทั้งหลาย
เพราะขนมปังของพระเจ้าคือสิ่งที่ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลก”

ยอห์น 6:27–33
วันอังคารของสัปดาห์ที่สามหลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 21

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘เราคือขนมปังแห่งชีวิต ผู้ใดมาหาเราจะไม่หิวเลยและผู้ใดเชื่อในเราจะไม่กระหายเลย
แต่เราได้บอกพวกท่านแล้วว่า แม้พวกท่านได้เห็นเราแล้วก็ยังไม่เชื่อ ทุกคนที่พระบิดาทรงมอบให้ข้าพเจ้าจะมาหาข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธผู้ใดที่มาหาข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์
ไม่ใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของข้าพเจ้าเอง
แต่เพื่อทำตามความประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามา และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามาคือให้ข้าพเจ้าไม่สูญเสียผู้ใดเลยในบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพเจ้า
แต่จะชุบชีวิตพวกเขาทุกคนขึ้นในวันสุดท้าย
ยอห์น 6:35–39
วันพุธของสัปดาห์ที่สามหลังเทศกาลปัสกา
เพื่อความสงบสุขของผู้ล่วงลับในวันพุธ

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มที่ข้อ 22

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘พระประสงค์ของผู้ที่ส่งข้ามา
คือให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและเชื่อในพระองค์

มีชีวิตนิรันดร์; และข้าจะชุบชีวิตเขาขึ้นในวันสุดท้าย.’ ชาวยิวก็บ่นว่าพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า

222

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

‘เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์.’ และพวกเขากล่าวว่า ‘นี่ไม่ใช่เยซู บุตรของโยเซฟที่เราทราบดีถึงพ่อและแม่ของเขาหรือ?
แล้วเขาจะกล่าวได้อย่างไรว่า “ข้าพเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์”?’ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า ‘อย่าบ่นกันเองเลย ไม่มีผู้ใดจะมาหาข้าพเจ้าได้เว้นแต่พระบิดาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามาจะทรงดึงดูดเขา; และข้าพเจ้าจะชุบเขาให้ฟื้นขึ้นในวันสุดท้าย’

ยอห์น 6:40–44
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่สามหลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 23

พระเจ้าตรัสกับชาวอิสราเอลที่มาหาพระองค์ว่า:
‘เราคือขนมปังแห่งชีวิต
บรรพบุรุษของท่านได้กินมานนาในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ตายไป แต่ขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์นั้นผู้ใดกินแล้วจะไม่ตายเลย
‘เราคือขนมปังที่มีชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์
ผู้ใดกินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป
และขนมปังที่เราจะให้คือเนื้อของเราซึ่งเราจะให้เพื่อชีวิตของโลก’
แล้วชาวอิสราเอลก็เริ่มโต้เถียงกันเองว่า ‘เขาจะให้เนื้อของเรากินได้อย่างไร?’
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ‘จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า
หากท่านไม่กินเนื้อของบุตรมนุษย์และดื่มเลือดของพระองค์ ท่านก็ไม่มีชีวิตอยู่ภายในตัวท่านผู้ใดที่กินเนื้อของข้าพเจ้าและดื่มเลือดของข้าพเจ้า
จะมีชีวิตนิรันดร์และข้าพเจ้าจะชุบเขาให้ฟื้นขึ้นในวันสุดท้าย’

ยอห์น 6:48–54
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่สามหลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 24

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘ผู้ใดที่กินเนื้อของข้าและดื่มเลือดของข้า
ผู้นั้นจะอยู่ในข้า และข้าจะอยู่ในผู้นั้นเช่นเดียวกับที่พระบิดาผู้ทรงชีวิตได้ส่งข้ามา
และข้ามีชีวิตเพราะพระบิดา ดังนั้น ผู้ใดที่กินข้าผู้นั้นจะมีชีวิตเพราะข้า
นี่คือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์มันไม่เหมือนที่บรรพบุรุษของท่านกินมานนาแล้วตาย:
ผู้ใดกินขนมปังนี้จะได้ชีวิตนิรันดร์
พระองค์ตรัสคำเหล่านี้ขณะกำลังสอนในธรรมศาลาที่คาเปอรนาอุม เมื่อได้ยินคำนี้ศิษย์ของพระองค์หลายคนก็กล่าวว่า ‘คำพูดนี้แปลกประหลาดนัก! ใครจะรับคำสอนเช่นนี้ได้?’ แต่พระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าศิษย์ของพระองค์กำลังบ่นพึมพำเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายสะดุดใจหรือ?
แล้วหากท่านทั้งหลายได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ซึ่งพระองค์เคยอยู่ก่อนล่ะ?
พระวิญญาณคือผู้ประทานชีวิต

223

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 27

ในวันสุดท้ายและวันสำคัญที่สุดของเทศกาลนั้น
พระเยซูทรงลุกขึ้นและตรัสว่า ‘ผู้ใดที่กระหายจงมาหาเราและดื่มเถิด “ใครที่เชื่อในเราตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้น้ำชีวิตจะไหลออกมาจากภายในเขา”
พระองค์ตรัสเช่นนี้เกี่ยวกับพระวิญญาณ
ซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ
เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานมา
เนื่องจากพระเยซูยังไม่ได้รับการถวายเกียรติ
เมื่อประชาชนหลายคนได้ยินคำพูดเหล่านี้ ก็กล่าวว่า ‘ท่านนี้เป็นผู้เผยพระวจนะแน่ๆ’ บางคนกล่าวว่า ‘นี่คือพระคริสต์’ ส่วนอีกบางคนกล่าวว่า ‘พระคริสต์จะมาได้จากกาลิลีได้หรือ?
พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้หรือว่าพระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และจากเบธเลเฮม เมืองที่ดาวิดเกิดมา?’ ดังนั้น จึงเกิดความแตกแยกในหมู่ประชาชนเกี่ยวกับท่านบางคนต้องการจับกุมท่าน แต่ไม่มีใครลงมือทำเลยผู้รักษาพระวิหารจึงกลับไปยังมหาปุโรหิตและพวกฟาริสี
ซึ่งถามพวกเขาว่า ‘ทำไมท่านไม่พาเขามา?’ ผู้รักษาพระวิหารตอบว่า ‘ไม่เคยมีใครพูดได้เหมือนคนนี้เลย’
พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพวกเขาว่า ‘พวกท่านก็ถูกหลอกลวงด้วยหรือ? มีผู้นำหรือฟาริสีคนใดที่เชื่อในท่านผู้นี้บ้างหรือ? แต่ฝูงชนนี้ไม่รู้จักธรรมบัญญัติเลย; พวกเขาถูกสาปแช่ง’ นิโคเดมัส
ผู้ที่มากับพระองค์ในยามค่ำคืนและเป็นหนึ่งในพวกเขา
จึงกล่าวกับพวกเขาว่า
‘ธรรมบัญญัติของเราตัดสินคนโดยไม่ได้ฟังเขาและไม่ตรวจสอบว่าเขาทำอะไรก่อนหรือ?’ พวกเขาตอบเขาว่า “ท่านก็มาจากกาลิลีด้วยหรือ?
ลองสืบค้นดูแล้วท่านจะเห็นว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดเกิดขึ้นจากกาลิลีเลย”
พระเยซูตรัสกับประชาชนอีกครั้งและกล่าวว่า
“เราคือแสงสว่างของโลก
ผู้ใดที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืดแต่จะมีแสงสว่างแห่งชีวิต”
ยอห์น 7:37–52; 8:12
สัปดาห์เพนเทคอสต์,ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 28

ในเวลานั้น
นักเขียนพระคัมภีร์และพวกฟาริสีได้นำหญิงคนหนึ่งที่ถูกจับได้ขณะกำลังล่วงประเวณีมาหาพระเยซู
และเมื่อวางเธอไว้กลางวง พวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า “อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับได้ขณะกำลังล่วงประเวณีและโมเสสในพระธรรมบัญญัติได้สั่งให้เราเอาหินขว้างหญิงเช่นนี้ ท่านว่าอย่างไร?” พวกเขาพูดเช่นนี้เพื่อทดสอบพระองค์
โดยหวังจะหาข้ออ้างมาฟ้องร้องพระองค์
แต่พระเยซูทรงก้มตัวลงต่ำ

226

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

แล้วเขียนด้วยนิ้วของพระองค์บนพื้นดิน
โดยไม่สนใจพวกเขา เมื่อพวกเขายังคงถามพระองค์ต่อไปพระองค์จึงเงยพระพักตร์ขึ้นและตรัสกับพวกเขาว่า
‘ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาปจงเป็นคนแรกที่ขว้างก้อนหินใส่เธอ’
แล้วพระองค์ก็ก้มตัวลงต่ำอีกครั้งและเขียนลงบนพื้นดินเมื่อพวกเขาได้ยินคำนี้
และจิตสำนึกของพวกเขาถูกทิ่มแทง พวกเขาก็จากไปทีละคนเริ่มจากผู้อาวุโสจนถึงคนสุดท้าย
และพระเยซูก็เหลืออยู่เพียงลำพังกับหญิงคนนั้นที่ยืนอยู่ตรงกลาง
พระเยซูทรงเงยพระพักตร์ขึ้นและไม่เห็นใครนอกจากหญิงนั้น พระองค์จึงตรัสกับเธอว่า “หญิงเอ๋ยผู้กล่าวโทษเธออยู่ที่ไหน? ไม่มีใครตัดสินโทษเธอหรือ?” เธอตอบว่า “ไม่มีเลย พระเจ้า” พระเยซูจึงตรัสกับเธอว่า “เราเองก็ไม่ตัดสินโทษเธอ จงไปและอย่าทำบาปอีกเลย”

ยอห์น 8:3–11
ถึงสตรีผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 29

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า
“เราคือแสงสว่างของโลก ผู้ใดก็ตามที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีแสงสว่างแห่งชีวิต” แล้วพวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า
“ท่านกำลังให้การเป็นพยานเพื่อตัวเองคำให้การของท่านไม่เป็นความจริง” พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า:
‘แม้ข้าพเจ้าจะเป็นพยานเพื่อตัวเอง
คำพยานของข้าพเจ้าก็เป็นความจริง
เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้ามาจากไหน และจะไปไหนแต่ท่านทั้งหลายไม่รู้เลยว่าข้าพเจ้ามาจากไหน
หรือจะไปไหน ท่านทั้งหลายพิพากษาตามเนื้อหนังแต่ข้าพเจ้าไม่พิพากษาผู้ใดทั้งสิ้น
และแม้หากข้าพเจ้าจะพิพากษา
การพิพากษาของข้าพเจ้าก็เป็นความจริง
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้อยู่เพียงลำพัง
แต่ข้าพเจ้าและพระบิดาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยกันและในธรรมบัญญัติของท่านมีเขียนไว้ว่า
คำพยานของสองคนเป็นความจริง ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ตัวเองและพระบิดาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามา
ก็เป็นพยานให้ข้าพเจ้าด้วย’ แล้วพวกเขาก็ถามพระองค์ว่า
‘พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน?’ พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านไม่รู้จักทั้งเราและพระบิดาของเรา;
หากท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ในห้องคลังเงินขณะที่พระองค์กำลังสอนในพระวิหาร;
และไม่มีใครจับพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึงยอห์น 8:12–20
วันพฤหัสบดีของสัปดาห์ที่ 4 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 30

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า “เราจะจากไป
และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา

227

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

ท่านก็ควรทำกิจการของอับราฮัม
แต่บัดนี้ท่านกลับพยายามฆ่าเรา
ผู้ที่บอกความจริงแก่ท่าน ซึ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้าอับราฮัมไม่ได้ทำเช่นนี้ ‘พวกท่านทำตามการกระทำของบิดาพวกท่าน.’ พวกเขาตอบว่า ‘เราไม่ได้เกิดจากความผิดศีลธรรม; เรามีบิดาเพียงผู้เดียว—คือพระเจ้า.’
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
‘หากพระเจ้าเป็นบิดาของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะรักเราเพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่’

ยอห์น 8:31–42A
วันเสาร์ของสัปดาห์ที่ 4 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 32

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘หากพระเจ้าเป็นบิดาของท่าน ท่านก็ควรจะรักเราเพราะเรามาจากพระเจ้าและได้มาที่นี่;
เพราะเราไม่ได้มาด้วยความประสงค์ของเราเอง
แต่พระองค์ทรงส่งเรามาทำไมท่านจึงไม่เข้าใจสิ่งที่เราพูด?
นั่นเป็นเพราะท่านไม่สามารถได้ยินคำพูดของเราได้บิดาของพวกท่านคือมาร;
และพวกท่านต้องการทำตามความปรารถนาของบิดาพวกท่าน
เขาเป็นผู้ฆ่าคนตั้งแต่ต้น และไม่เคยอยู่ในความจริงเพราะในตัวเขาไม่มีความจริง เมื่อเขาพูดความเท็จเขาก็พูดตามธรรมชาติของเขาเอง
เพราะเขาเป็นผู้พูดเท็จและเป็นบิดาแห่งความเท็จ
แต่เพราะข้าพเจ้าพูดความจริง
พวกท่านจึงไม่เชื่อข้าพเจ้าใครในพวกท่านสามารถพิสูจน์ได้ว่าข้าผิด?
หากข้าพูดความจริง ทำไมท่านไม่เชื่อข้า?
ผู้ใดที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า
แต่ท่านไม่ฟัง เพราะท่านไม่ได้มาจากพระเจ้าชาวยิวจึงตอบและกล่าวกับพระองค์ว่า
‘เราพูดถูกหรือไม่ว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรีย
และมีปีศาจอยู่ในตัวท่าน?’ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีปีศาจ แต่เราให้เกียรติพระบิดาของเราส่วนท่านทั้งหลายกลับไม่ให้เกียรติเรา อย่างไรก็ตามเราไม่แสวงหาเกียรติยศของตนเอง
แต่มีผู้หนึ่งที่แสวงหาเกียรติยศนั้นและเป็นผู้พิพากษา จริงแท้แน่นอน เราบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใดที่รักษาคำของเรา จะไม่เห็นความตายเลย”

ยอห์น 8:42–51
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 5 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,ข้อ 33

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า: ‘จริง ๆ แล้ว
ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า
ผู้ใดที่รักษาคำสอนของข้าพเจ้า จะไม่เห็นความตายเลย’
ชาวยิวจึงกล่าวกับพระองค์ว่า:
‘บัดนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีปีศาจอยู่
อับราฮัมได้ตายไปแล้ว
และผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็ตายไปแล้ว

229

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

แต่ท่านกลับกล่าวว่า “ผู้ใดที่รักษาคำสอนของข้าพเจ้าจะไม่ลิ้มรสความตายเลย”’
ท่านยิ่งใหญ่กว่าบิดาของเราคืออับราฮัมผู้ได้ตายไปแล้วหรือ? ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็ตายไปแล้วเช่นกัน: ท่านอ้างว่าท่านเป็นใคร? พระเยซูตรัสตอบว่า ‘หากข้าพเจ้าถวายเกียรติแก่ตนเอง
เกียรติของข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย
แต่เป็นพระบิดาของข้าพเจ้าผู้ถวายเกียรติแก่ข้าพเจ้า
คือผู้ที่ท่านอ้างว่าเป็นพระเจ้าของท่าน
“ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์และหากข้าพเจ้าจะกล่าวว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์
ข้าพเจ้าก็จะเป็นผู้พูดเท็จเหมือนท่าน
แต่ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์และรักษาพระวจนะของพระองค์
อับราฮัม บิดาของท่านได้ชื่นชมยินดีที่ได้เห็นวันของข้าพเจ้าเขาได้เห็นและยินดี” ชาวยิวจึงกล่าวกับพระองค์ว่า: ‘ท่านยังไม่ถึงห้าสิบปีแต่ท่านได้เห็นอับราฮัมแล้วหรือ?’
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ‘จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าบอกท่านว่า
ก่อนที่อับราฮัมจะมีอยู่ ข้าพเจ้าก็มีอยู่แล้ว’
แล้วพวกเขาก็หยิบหินมาจะขว้างใส่พระองค์
แต่พระเยซูทรงซ่อนตัวและเสด็จออกจากพระวิหาร
ผ่านกลางพวกเขาไป และเสด็จต่อไป
ยอห์น 8:51–59
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 5 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มที่ 34

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูกำลังเดินผ่านไป
พระองค์เห็นชายคนหนึ่งที่ตาบอดตั้งแต่เกิด
สาวกของพระองค์ถามพระองค์ว่า “รับบี ผู้ใดทำบาป
ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขา จึงทำให้เขาเกิดมาตาบอด?”
พระเยซูตอบว่า
“ทั้งชายคนนี้และพ่อแม่ของเขาไม่ได้ทำบาป
แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา
‘ข้าต้องทำกิจการของพระองค์ผู้ทรงส่งข้ามาในขณะที่ยังเ
ป็นเวลากลางวัน; เพราะเวลากลางคืนกำลังมา
ซึ่งไม่มีใครสามารถทำงานได้ เมื่อข้ายังอยู่ในโลกนี้
ข้าคือแสงสว่างของโลก’ เมื่อตรัสเช่นนี้แล้ว
พระองค์ก็ถ่มน้ำลายลงบนพื้นดิน
ทำดินโคลนด้วยน้ำลายนั้น
แล้วทาดินโคลนนั้นลงบนตาของชายตาบอด และตรัสกับเขาว่า ‘ไปล้างตัวที่สระสิโลอัม’ ซึ่งมีความหมายว่า ‘ผู้ถูกส่งมา’ เขาไปล้างตาแล้วกลับมาเห็นได้ชัดเจนจากนั้นเพื่อนบ้านและผู้ที่เคยเห็นเขาเป็นคนตาบอดมาก่อนก็พูดว่า ‘นี่ไม่ใช่ชายคนนั้นที่นั่งขอทานอยู่หรือ?’ บางคนกล่าวว่า ‘นั่นคือเขาเอง’; บางคนกล่าวว่า ‘ไม่ใช่แต่เขาดูคล้ายเขา’ ส่วนตัวเขาเองกล่าวว่า ‘นั่นคือฉัน’ แล้วพวกเขาก็ถามเขาว่า ‘ตาของคุณถูกเปิดได้อย่างไร?’ เขาตอบว่า ‘มีชายคนหนึ่งชื่อเยซูทำดินโคลนทาลงบนตาของฉัน และบอกฉันว่า “ไปสระสิโลอัมและล้างตัว”’ ฉันจึงไปล้างตา และได้เห็นแล้ว

230

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

ผู้รักษาประตูจะเปิดประตูให้เขาและแกะจะฟังเสียงของเขา;
เขาเรียกแกะของตนเองตามชื่อและนำพวกมันออกมา
เมื่อเขานำแกะของตนเองทั้งหมดออกมาแล้ว
เขาก็เดินนำหน้าพวกมัน และแกะก็ติดตามเขาเพราะพวกมันรู้จักเสียงของเขาแต่พวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้า; จริงๆ แล้วพวกมันจะวิ่งหนีจากเขาเพราะพวกมันไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า’
พระเยซูได้เล่าอุปมานี้ให้พวกเขาฟัง
แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา
ดังนั้น พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกครั้งว่า ‘จริงแท้แน่นอน ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่าข้าพเจ้าคือประตูสำหรับฝูงแกะ
ทุกคนที่มาอยู่ก่อนเราล้วนเป็นโจรและขโมย
แต่แกะไม่ฟังพวกเขา เราคือประตู ผู้ใดที่เข้ามาทางเรา
จะได้รับความรอด เขาจะเข้าออกได้ และพบทุ่งหญ้า
ยอห์น 10:1–9
แด่บรรดาพระบิดาศักดิ์สิทธิ์ ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น บทที่ 36

พระเจ้าตรัสกับชาวชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:

‘เราคือประตู; ผู้ใดที่เข้ามาทางเรา
จะได้รับการช่วยให้รอด และจะเข้าออกได้และพบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ส่วนผู้ขโมยมาเพียงเพื่อขโมยฆ่า และทำลาย เราได้มาเพื่อให้พวกเขามีชีวิต
และมีชีวิตอย่างเต็มเปี่ยม เราคือผู้เลี้ยงที่ดี
ผู้เลี้ยงที่ดีจะสละชีวิตเพื่อฝูงแกะ แต่ผู้รับจ้างซึ่งไม่ใช่ผู้เลี้ยง และฝูงแกะไม่ใช่ของเขา
เมื่อเห็นหมาป่ามา ก็จะทิ้งฝูงแกะแล้วหนีไป
และหมาป่าจะจับแกะไปและทำให้มันกระจัดกระจาย
ผู้รับจ้างนั้นวิ่งหนีไป เพราะเขาเป็นผู้รับจ้าง
และไม่ห่วงใยแกะเลย ข้าคือผู้เลี้ยงแกะที่ดี
ข้ารู้จักแกะของข้า และแกะของข้าก็รู้จักข้า
เช่นเดียวกับที่พระบิดารู้จักข้า ข้าก็รู้จักพระบิดา
และข้าสละชีวิตของข้าเพื่อแกะ ข้ายังมีแกะอื่น ๆ
ที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้; ข้าต้องนำพวกมันมาด้วยและพวกมันจะได้ยินเสียงของข้า
และจะมีฝูงเดียวและผู้เลี้ยงเดียว
ยอห์น 10:9–16
ถึงบรรดาพระบิดาศักดิ์สิทธิ์ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่37A

พระเจ้าตรัสกับชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘พระบิดาทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเราเพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมา
ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนี้ไปจากเรา
แต่เราสละมันด้วยความสมัครใจของเราเอง
“เรามีอำนาจที่จะวางชีวิตลง
และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นกลับขึ้นอีกครั้งคำสั่งนี้เราได้รับจากพระบิดาของเรา”
คำพูดเหล่านี้ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่ชาวยิวอีกครั้ง หลายคนในหมู่พวกเขาพูดว่า

233

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

“เขาถูกผีสิงและเสียสติแล้ว ทำไมท่านจึงฟังเขา?” ส่วนคนอื่น ๆ พูดว่า “คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่คำพูดของคนที่ถูกผีสิง
ผีสามารถเปิดตาคนตาบอดได้หรือ?” ขณะนั้น
เทศกาลอุทิศพระวิหารกำลังจัดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม
และเป็นฤดูหนาว พระเยซูกำลังเดินอยู่ในพระวิหาร
ที่ระเบียงโซโลมอน ที่นั่น
ชาวยิวล้อมพระองค์ไว้และกล่าวว่า ‘ท่านจะปล่อยให้เราอยู่ในความไม่แน่ใจอีกนานเท่าใด?
หากท่านคือพระคริสต์ โปรดบอกเราอย่างชัดเจน’
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราบอกท่านแล้ว
แต่ท่านไม่เชื่อ
การงานที่เราทำในพระนามของพระบิดาของเรา
เป็นพยานถึงเรา แต่ท่านไม่เชื่อ
เพราะท่านไม่ใช่แกะของเรา ดังที่เราได้บอกท่านแล้ว
แกะของเราฟังเสียงของเรา เรารู้จักพวกมัน
และพวกมันตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกมัน”

ยอห์น 10:17–28A
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 5 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่37B

ในเวลานั้น
มีเทศกาลอุทิศพระวิหารเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม
และเป็นฤดูหนาว พระเยซูทรงเดินอยู่ในพระวิหาร ณ
โถงโซโลมอน ที่นั่น
ชาวยิวได้มารวมตัวรอบพระองค์และทูลถามว่า ‘พระองค์จะทรงทำให้เราอยู่ในความไม่แน่ใจอีกนานเท่าใด? หากพระองค์คือพระคริสต์ ขอให้ตรัสแก่เราอย่างชัดเจน’ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า ‘เราบอกพวกท่านแล้วแต่พวกท่านไม่เชื่อ
การงานที่เราทำในพระนามของพระบิดาของเรา
เป็นพยานยืนยันถึงตัวเรา แต่พวกท่านไม่เชื่อเพราะพวกท่านไม่ใช่แกะของเรา
ดังที่เราได้บอกพวกท่านแล้ว แกะของเราฟังเสียงของเรา
และเรารู้จักพวกมัน และพวกมันตามเรา
และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกมัน’

ยอห์น 10:22–28A
เกี่ยวกับพิธีอุทิศพระวิหาร

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 38

พระเจ้าตรัสกับชาวชาวยิวที่มาหาพระองค์ว่า:
‘แกะของข้าฟังเสียงข้า ข้ารู้จักพวกมัน
และพวกมันติดตามข้า
และข้าพเจ้าให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขาและพวกเขาจะไม่พินาศเลย;
และไม่มีใครจะชิงพวกเขาไปจากมือข้าพเจ้าได้
พระบิดาของข้าพเจ้า ผู้ได้มอบพวกเขาให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ยิ่งใหญ่กว่าทุกคน;
และไม่มีใครจะชิงพวกเขาไปจากมือพระบิดาของข้าพเจ้าได้ข้าพเจ้าและพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวกัน
เมื่อได้ยินเช่นนี้
ชาวยิวก็หยิบก้อนหินขึ้นมาอีกครั้งเพื่อจะขว้างเขา
พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า

234

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

จากนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอย่างชัดเจนว่า
“ลาซารัสตายแล้ว
และข้าพเจ้าดีใจเพื่อพวกท่านที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขาเถิด” แล้วโทมัส ซึ่งยังเรียกว่า “ผู้เป็นคู่แฝด” ได้กล่าวกับเหล่าสาวกว่า “เราไปกันเถอะเพื่อที่เราจะได้ตายพร้อมกับเขา” เมื่อพระเยซูมาถึงพระองค์พบว่าลาซารัสได้อยู่ในหลุมศพมาแล้วสี่วัน
เบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างประมาณสิบห้าสตาเดียและมีชาวยิวจำนวนมากมาหามาร์ธาและมารีย์เพื่อให้กำลังใจพวกเธอในความโศกเศร้าจากการสูญเสียพี่ชาย
เมื่อมาร์ธาได้ยินว่าพระเยซูกำลังมา
เธอจึงออกไปพบพระองค์ แต่มารี้นั่งอยู่บ้าน
มาร์ธาจึงกล่าวกับพระเยซูว่า “พระเจ้าหากพระองค์อยู่ที่นี่ พี่ชายของดิฉันคงไม่ตาย
แต่แม้ตอนนี้ ดิฉันก็รู้ว่า
สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ขอจากพระเจ้า
พระเจ้าจะประทานให้พระองค์” พระเยซูตรัสกับเธอว่า
“พี่ชายของท่านจะฟื้นคืนชีพ” มาร์ธาจึงทูลพระองค์ว่า “ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นคืนชีพในวันสุดท้ายของการฟื้นคืน
ชีพ” พระเยซูตรัสกับเธอว่า
“เราคือความฟื้นคืนชีพและชีวิต ผู้ใดที่เชื่อในเราแม้จะตายไป ก็จะยังมีชีวิตอยู่
และทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และเชื่อในเรา จะไม่ตายเลย
‘เธอเชื่อสิ่งนี้หรือไม่?’ เธอตอบพระองค์ว่า ‘ใช่ครับพระเจ้า! ฉันเชื่อว่าพระองค์คือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่จะมาสู่โลกนี้’ เมื่อพูดจบเธอก็ไปเรียกน้องสาวของเธอคือมารีอย่างลับๆ ว่า ‘ครูอยู่ที่นี่และกำลังเรียกเธอ’
เมื่อมารีได้ยินเช่นนั้น
เธอก็ลุกขึ้นทันทีและไปหาพระองค์
พระเยซูยังไม่เข้าหมู่บ้าน
แต่ยังอยู่ที่จุดที่มาร์ธาได้พบพระองค์
ชาวยิวที่อยู่ร่วมกับเธอในบ้านเพื่อปลอบใจเธอ
เห็นว่ามารีลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและออกไป จึงตามเธอไป
เพราะคิดว่าเธอไปสุสานเพื่อร้องไห้ที่นั่น
แต่เมื่อมารีมาถึงที่พระเยซูอยู่และเห็นพระองค์
เธอก็ล้มลงที่พระบาทของพระองค์และกล่าวกับพระองค์ว่า
“พระเจ้า หากพระองค์อยู่ที่นี่ พี่ชายของดิฉันคงไม่ตาย” เมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้
และคนยิวที่มาพร้อมกับเธอก็ร้องไห้ด้วย
พระองค์เองก็ทรงรู้สึกสะเทือนใจอย่างลึกซึ้งและทรงวิตกกังวล จึงตรัสว่า “ท่านได้วางเขาไว้ที่ไหน?” พวกเขาจึงกล่าวกับพระองค์ว่า“พระเจ้า โปรดมาดูก่อนเถิด” พระเยซูจึงร้องไห้ แล้วคนยิวเหล่านั้นก็กล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงใด” และบางคนในหมู่พวกเขาก็กล่าวว่า
“ผู้ที่เปิดตาคนตาบอดได้นั้นไม่สามารถป้องกันไม่ให้ชายคนนี้ตายได้หรือ?”
พระเยซูจึงทรงรู้สึกสะเทือนใจอย่างลึกซึ้งอีกครั้ง
แล้วเสด็จไปยังสุสาน นั่นเป็นถ้ำ
และมีหินวางขวางทางเข้า พระเยซูตรัสว่า “ยกหินนั้นออก”

236

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งว่า
หากใครรู้ที่อยู่ของพระองค์ ก็ให้แจ้งมาเพื่อที่พวกเขาจะได้จับพระองค์
ยอห์น 11:47–57
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 6 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,ข้อ41A

หกวันก่อนเทศกาลปัสกา พระเยซูเสด็จมาถึงเบธานี
ซึ่งเป็นที่ที่ลาซารัส
ผู้ที่พระองค์ได้ทรงชุบให้ฟื้นจากความตาย อาศัยอยู่ที่นั่นพวกเขาจัดงานเลี้ยงค่ำถวายพระองค์
และมาร์ธาเป็นผู้รับใช้
ส่วนลาซารัสเป็นหนึ่งในผู้ที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์
แต่มารีได้นำน้ำมันนาร์ดบริสุทธิ์และล้ำค่าหนึ่งปอนด์มาเจิมเท้าพระเยซู และใช้ผมของเธอเช็ดเท้าพระองค์; จนบ้านนั้นเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของน้ำมันนั้น
แล้วหนึ่งในสาวกของพระองค์ คือ ยูดาส บุตรของซีโมนอิสคาริโอท ผู้กำลังจะทรยศพระองค์ ได้กล่าวว่า: ‘ทำไมไม่ขายน้ำมันหอมนี้ด้วยราคาสามร้อยเดนารีแล้วนำเงินไปให้คนจน?’
เขาพูดเช่นนี้ไม่ใช่เพราะเขาห่วงใยคนจน
แต่เพราะเขาเป็นโจร เขาเป็นผู้ดูแลกล่องเงินและมักนำเงินที่ใส่เข้าไปใช้เอง พระเยซูตรัสว่า ‘ปล่อยเธอไว้เถิด
เธอเก็บสิ่งนี้ไว้สำหรับวันฝังศพของเรา
‘เพราะท่านจะมีคนจนอยู่กับท่านเสมอแต่ท่านจะไม่มีเราอยู่กับท่านเสมอ’
ชาวยิวหลายคนทราบว่าพระองค์อยู่ที่นั่น
จึงมาไม่เพียงเพื่อพระเยซูเท่านั้น
แต่ยังเพื่อดูลาซารัสด้วย
ผู้ที่พระองค์ได้ชุบชีวิตให้ฟื้นจากความตาย ดังนั้นบรรดาหัวหน้าปุโรหิตจึงตัดสินใจจะฆ่าลาซารัสด้วย
เพราะเนื่องจากเขา
ทำให้ชาวยิวหลายคนมาและเชื่อในพระเยซู วันถัดมาฝูงชนจำนวนมากที่มาเพื่อร่วมงานเทศกาล
เมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ก็ถือกิ่งปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ พร้อมร้องว่า “โฮซานนา! ผู้ที่มาในพระนามของพระเจ้าพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลเป็นผู้ที่สมควรได้รับพระพร!”
แต่พระเยซูทรงพบลูกอูฐตัวหนึ่งและทรงนั่งบนมันตามที่เขียนไว้ว่า: ‘อย่ากลัวเลย ลูกสาวของซีออน! ดูเถิดกษัตริย์ของเจ้ากำลังมา นั่งบนลูกอูฐตัวหนึ่ง’ สาวกของพระองค์ไม่เข้าใจเรื่องนี้ในตอนแรก
แต่เมื่อพระเยซูทรงได้รับเกียรติยศ
พวกเขาก็ระลึกได้ว่าสิ่งนี้ถูกเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ และว่าพวกเขาได้ทำสิ่งนี้เพื่อพระองค์ฝูงชนที่อยู่กับพระองค์ก่อนหน้านี้ได้เป็นพยานว่า
พระองค์ได้เรียกลาซารัสออกมาจากหลุมศพและทำให้เขาฟื้นคืนชีพจากความตาย
นั่นคือเหตุผลที่ฝูงชนออกไปต้อนรับพระองค์
เพราะพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ได้ทำปาฏิหาริย์นี้

238

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

239

ยอห์น 12:1–18
สัปดาห์ของ Vay, ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,ข้อ41B

ในเวลานั้น ผู้คนที่เคยอยู่กับพระเยซูได้เป็นพยานว่า
พระองค์ได้เรียกลาซารัสออกมาจากหลุมศพและทำให้เขาฟื้นคืนชีพจากความตาย
นั่นคือเหตุผลที่ประชาชนออกไปต้อนรับพระองค์
เพราะพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ได้ทำปาฏิหาริย์นี้แล้ว
แต่พวกฟาริสีกลับพูดกันว่า ‘พวกท่านเห็นไหมว่าพวกเรากำลังไปไม่ถึงไหนเลย? โลกทั้งโลกกำลังติดตามพระองค์’
ในหมู่ผู้ที่มาบูชาในเทศกาลนั้น มีชาวกรีกบางคนพวกเขาเข้าหาฟิลิป ซึ่งเป็นชาวเบธไซดาในกาลิลีและถามเขาว่า ‘ท่านครับ เราอยากพบพระเยซู’ ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์เกี่ยวกับเรื่องนี้
และจากนั้นอันดรูว์กับฟิลิปก็ไปบอกพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เวลาที่บุตรมนุษย์จะได้รับการถวายเกียรติมาถึงแล้ว
จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่าหากเมล็ดข้าวสาลีไม่ตกลงสู่ดินและตายไป
มันก็จะอยู่เพียงลำพัง แต่หากมันตายไปมันก็จะเกิดผลมากมาย
ผู้ใดที่รักชีวิตตนเองจะสูญเสียชีวิตนั้นไป
แต่ผู้ใดที่เกลียดชีวิตตนเองในโลกนี้
จะรักษาชีวิตนั้นไว้เพื่อชีวิตนิรันดร์
ผู้ใดที่รับใช้เรา ต้องตามเราไป และที่ใดที่เราอยู่ผู้รับใช้ของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย
และผู้ใดที่รับใช้เรา พระบิดาจะทรงให้เกียรติผู้นั้นจิตวิญญาณของเราตอนนี้กำลังทุกข์ระทมและเราจะพูดว่าอย่างไรดี? ‘พระบิดาโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากชั่วโมงนี้!’
แต่เพื่อจุดประสงค์นี้เองที่ข้าพเจ้ามา พระบิดาขอทรงถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์’
แล้วมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า ‘เราได้ถวายเกียรติแล้วและเราจะถวายเกียรติอีก’
ฝูงชนที่ยืนอยู่และได้ยินเสียงนั้นกล่าวว่า

‘นั่นคือเสียงฟ้าร้อง’; บางคนกล่าวว่า ‘ทูตสวรรค์พูดกับพระองค์’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘เสียงนี้ไม่ใช่เพื่อข้าพเจ้า แต่เพื่อฝูงชน’ ‘บัดนี้คือเวลาแห่งการพิพากษาของโลกนี้;
บัดนี้ผู้ปกครองโลกนี้จะถูกขับไล่ออกไป
และเมื่อข้าพเจ้าถูกยกขึ้นจากแผ่นดินข้าพเจ้าจะดึงดูดทุกคนมาหาข้าพเจ้า’
พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงลักษณะการตายที่พระองค์จะต้องประสบ ประชาชนจึงตอบพระองค์ว่า ‘เราได้ยินจากธรรมบัญญัติว่าพระคริสต์จะดำรงอยู่ตลอดไป ; ดังนั้นท่านจะกล่าวว่า ‘บุตรมนุษย์’ ต้องถูกยกขึ้นได้อย่างไร? ‘บุตรมนุษย์’ นี้คือใคร?’ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า
‘แสงสว่างอยู่กับท่านอีกเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น
จงเดินในขณะที่ท่านยังมีแสงสว่างอยู่
เพื่อความมืดจะไม่มาครอบงำท่าน

‘’;
‘’
‘’
‘’;
‘’
‘’
‘’;
‘’ ?
?’
‘’
‘’;
‘’ ?
?’
‘’
‘’
‘

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

มืด และหากมีผู้ใดได้ยินคำพูดของข้าพเจ้าแล้วไม่เชื่อข้าพเจ้าจะไม่พิพากษาเขา
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลก
แต่มาเพื่อช่วยโลกให้รอด
ยอห์น 12:36–47
วันพุธของสัปดาห์ที่ 6 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 44

ในเวลานั้น ก่อนเทศกาลปัสกา
พระเยซูทรงทราบว่าเวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว
เพื่อจะจากโลกนี้ไปสู่พระบิดา
พระองค์จึงทรงแสดงให้เห็นด้วยกิจการของพระองค์ว่า
เมื่อพระองค์ทรงรักผู้ที่อยู่ในโลกนี้
ซึ่งเป็นของพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุดและระหว่างมื้อเย็น เมื่อมารีได้ใส่ความคิดให้ยูดาสบุตรของซีโมน อิสคาริโอท ให้ทรยศพระองค์แล้วพระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
และว่าพระองค์ได้มาจากพระเจ้าและกำลังจะกลับไปยังพระเจ้า จึงทรงลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร ทรงถอดเสื้อคลุมออกแล้วทรงเอาผ้าเช็ดตัวมาผูกเอว
แล้วพระองค์ก็เทน้ำลงในอ่าง
และเริ่มล้างเท้าของเหล่าสาวก
และเช็ดให้แห้งด้วยผ้าขนหนูที่พระองค์คาดไว้
เมื่อพระองค์มาถึงซีโมน เปโตร เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า ‘พระเจ้า! “ท่านจะล้างเท้าข้าพเจ้าหรือ?” พระเยซูตรัสตอบว่า “สิ่งที่เราทำนี้ท่านยังไม่เข้าใจในตอนนี้ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ” เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่มีวันล้างเท้าข้าพเจ้าเลย” พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่าน ท่านก็ไม่มีส่วนร่วมกับเรา” ซีโมนเปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า! ไม่เพียงแต่เท้าข้าพเจ้าแต่ทั้งมือและศีรษะข้าพเจ้าด้วย” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้ว จำเป็นต้องล้างเท้าเท่านั้นเพราะเขาสะอาดหมดจดแล้ว และท่านก็สะอาด แต่ไม่ใช่ทุกคน” เพราะพระองค์ทรงทราบว่าใครจะทรยศพระองค์
นั่นจึงเป็นเหตุผลที่พระองค์ตรัสว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่สะอาด”

ยอห์น 13:1–11
วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทแรกในพิธีล้างเท้า

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 45

ในเวลานั้น เมื่อพระเยซูได้ล้างเท้าของเหล่าสาวกแล้ว
และสวมเสื้อผ้าของพระองค์ พระองค์ก็นั่งลงอีกครั้งและตรัสกับพวกเขาว่า
‘ท่านทั้งหลายรู้หรือไม่ว่าสิ่งที่ข้าได้ทำเพื่อท่านนั้นคืออะไร? ท่านเรียกข้าว่าครูและองค์พระผู้เป็นเจ้าและท่านทำเช่นนั้นถูกต้อง
เพราะนั่นคือสิ่งที่ข้าเป็นจริงๆ ‘ดังนั้น หากเราผู้เป็นเจ้าและครูของท่าน ได้ล้างเท้าท่านแล้วท่านก็ควรล้างเท้ากันเองด้วย
เพราะเราได้ตั้งตัวอย่างให้ท่าน

243

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

เพื่อท่านจะได้ทำตามสิ่งที่เราได้ทำไว้สำหรับท่านแล้วจริงๆ แล้ว เราบอกท่านว่าผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านายของเขา
และผู้ส่งสารก็ไม่ใหญ่กว่าผู้ส่งเขา
หากท่านรู้สิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นสุขหากท่านทำตาม’

ยอห์น 13:12–17
วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่สองในพิธีล้างเท้า

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 46

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า: ‘บัดนี้
บุตรมนุษย์ได้รับการถวายเกียรติแล้ว
และพระเจ้าก็ได้รับการถวายเกียรติในพระองค์แล้ว
หากพระเจ้าได้รับการถวายเกียรติในพระองค์แล้ว
พระเจ้าก็จะถวายเกียรติพระองค์ในพระองค์เอง
และจะถวายเกียรติพระองค์ทันที ลูกๆ ของเราเราจะไม่อยู่กับพวกท่านอีกนานแล้ว พวกเจ้าจะแสวงหาเราและเช่นเดียวกับที่เราได้กล่าวกับชาวยิวว่า
‘ที่ที่เราจะไป พวกเจ้าไม่สามารถมาได้’ ดังนั้นเราจึงกล่าวกับพวกเจ้าบัดนี้เราให้คำสั่งใหม่แก่พวกเจ้า: จงรักกันและกัน; เช่นเดียวกับที่เราได้รักพวกเจ้า
พวกเจ้าก็ต้องรักกันและกันด้วย
ด้วยสิ่งนี้ทุกคนจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นสาวกของเรา
หากพวกเจ้ารักกันและกัน ซีโมน เปโตร ถามพระองค์ว่า ‘พระเจ้า ท่านจะไปไหน?’ พระเยซูตอบว่า ‘ที่ที่ข้าจะไปนั้นพวกท่านยังตามข้าไม่ได้ในตอนนี้แต่ภายหลังพวกท่านจะตามข้าได้’ เปโตรจึงถามพระองค์ว่า ‘พระเจ้า ทำไมข้าตามท่านไม่ได้ในตอนนี้?
ข้าจะสละชีวิตเพื่อท่าน’ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
‘เจ้าจะสละชีวิตเพื่อเราหรือ? จริงๆ แล้ว เราบอกเจ้าว่าไก่ยังไม่ขันก่อนที่เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง
อย่าให้ใจเจ้าวิตกกังวล จงเชื่อในพระเจ้า และเชื่อในเราในบ้านของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย
หากไม่เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะไม่บอกท่านหรือ? ข้าพเจ้าจะไปจัดเตรียมที่ไว้ให้ท่าน
และเมื่อข้าพเจ้าไปจัดเตรียมที่ไว้ให้ท่านแล้ว
ข้าพเจ้าจะกลับมาและนำท่านไปอยู่กับข้าพเจ้า
เพื่อว่าที่ข้าพเจ้าอยู่ ท่านก็จะได้อยู่ที่นั่นด้วยท่านรู้ว่าข้าพเจ้าจะไปไหน และท่านก็รู้ทางด้วยโธมัสจึงทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้าเราไม่รู้ว่าพระองค์จะไปไหน
แล้วเราจะรู้ทางได้อย่างไร?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า
“เราคือทาง ความจริง และชีวิตไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากผ่านทางเรา
หากท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วยตั้งแต่นี้ไป ท่านก็รู้จักพระองค์แล้วและได้เห็นพระองค์แล้ว” ฟิลิปพูดกับพระองค์ว่า “พระเจ้าโปรดแสดงพระบิดาให้เราเห็นเถิด
และนั่นก็เพียงพอสำหรับเราแล้ว” พระเยซูตรัสกับเขาว่า
“ฟิลิป ฉันอยู่กับพวกท่านมาตลอดเวลานี้แล้วแต่ท่านยังไม่รู้จักฉันหรือ? ผู้ใดที่ได้เห็นฉันก็เห็นพระบิดาแล้ว ดังนั้นท่านจะพูดว่า

244

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

พวกเขาจะได้อยู่กับข้าพเจ้า
เพื่อพวกเขาจะได้เห็นพระสิริของข้าพเจ้า
ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ได้รักข้าพเจ้าก่อนการสร้างโลกพระบิดาผู้ชอบธรรม! โลกยังไม่รู้จักพระองค์แต่ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์
และผู้เหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ได้ส่งข้าพเจ้ามา
และข้าพเจ้าได้ประกาศพระนามของพระองค์ให้พวกเขาทราบแล้ว และจะยังคงประกาศต่อไปเพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพเจ้าจะอยู่ในพวกเขา และข้าพเจ้าจะอยู่ในพวกเขา เมื่อตรัสเช่นนี้แล้วพระเยซูจึงออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามหุบเขาคิดรอน ซึ่งมีสวนอยู่พระองค์และเหล่าสาวกของพระองค์จึงเข้าไปในสวนนั้น
ยอห์น 13:31b–18:1
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 1 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 47

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกกังวล จงเชื่อในพระเจ้าและเชื่อในเรา ในบ้านของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมายหากไม่เป็นเช่นนั้น เราคงจะบอกท่านแล้วว่าเรากำลังไปจัดเตรียมที่ไว้ให้ท่าน
และเมื่อเราไปเตรียมที่อยู่ให้ท่านแล้ว
เราจะกลับมาและนำท่านมาอยู่กับเรา
เพื่อว่าที่ใดที่เราอยู่ ท่านก็จะได้อยู่ที่นั่นด้วย
ท่านรู้ว่าเราไปไหน และท่านก็รู้ทางนั้นด้วย’
โทมัสกล่าวกับพระองค์ว่า ‘พระเจ้า
เราไม่รู้ว่าพระองค์จะไปไหน จะรู้ทางนั้นได้อย่างไร?’
พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘เราคือทาง ความจริง และชีวิต; ไม่มีใครมาหาพระบิดาได้นอกจากผ่านทางเรา
หากท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย
ตั้งแต่นี้ไป ท่านก็รู้จักพระองค์แล้ว
และได้เห็นพระองค์แล้ว’ ฟิลิปพูดกับพระองค์ว่า ‘พระเจ้าโปรดแสดงพระบิดาให้เราเห็นเถิดและนั่นก็เพียงพอสำหรับเราแล้ว’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ฟิลิป เราอยู่กับท่านมาตลอดเวลานี้แล้วแต่ท่านยังไม่รู้จักเราหรือ? ผู้ใดที่ได้เห็นเรา
ก็ย่อมได้เห็นพระบิดาแล้ว ดังนั้น ท่านจะพูดว่า
‘โปรดแสดงพระบิดาให้เราเห็น’ ได้อย่างไร? ท่านไม่เชื่อว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาอยู่ในเราหรือ? คำที่เราพูดกับท่านนั้นเราไม่ได้พูดด้วยอำนาจของเราเอง
แต่เป็นพระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา
ที่กำลังทรงกระทำการของพระองค์
จงเชื่อเราเมื่อเราบอกว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาอยู่ในเรา
ยอห์น 14:1–11A
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 6 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่48A

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:
‘คำที่ข้าพเจ้าพูดกับท่านทั้งหลายนั้น

251

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่ 49

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกกังวล หรือกลัวเลย
ท่านทั้งหลายได้ยินแล้วว่า เราได้กล่าวกับท่านว่า
“เราจะจากท่านไป และจะกลับมาหาท่าน”
หากท่านทั้งหลายรักเรา
ท่านทั้งหลายย่อมยินดีเมื่อเราพูดว่า “เราจะไปหาพระบิดา” เพราะพระบิดาของเราใหญ่กว่าเราและตอนนี้
ข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนที่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
ข้าพเจ้ามีเพียงอีกเล็กน้อยที่จะบอกท่านทั้งหลาย
เพราะผู้ปกครองโลกนี้กำลังมา
และเขาไม่มีอำนาจเหนือข้าพเจ้า
แต่เพื่อให้โลกนี้รู้ว่า ข้าพเจ้ารักพระบิดา
และข้าพเจ้าทำตามคำสั่งของพระบิดาทุกประการ:
ลุกขึ้นเถิด เราไปจากที่นี่กันเถิด
เราคือต้นองุ่นที่แท้จริง
และพระบิดาของเราคือผู้ปลูกองุ่น
ทุกกิ่งในตัวเราที่ไม่เกิดผล พระองค์จะตัดทิ้ง
และทุกกิ่งที่เกิดผล พระองค์จะตัดแต่ง
เพื่อให้มันเกิดผลมากยิ่งขึ้น ท่านทั้งหลายสะอาดแล้ว
เพราะคำที่ข้าพเจ้าได้กล่าวกับท่านทั้งหลาย
จงอยู่ในข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในท่านทั้งหลายเช่นเดียวกับกิ่งที่ไม่สามารถออกผลได้เอง
เว้นแต่จะติดอยู่กับเถา ท่านทั้งหลายก็ไม่อาจออกผลได้เว้นแต่จะอยู่ในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือเถาและท่านทั้งหลายคือกิ่ง ผู้ใดที่อยู่ในข้าพเจ้าและข้าพเจ้าอยู่ในผู้นั้น ผู้นั้นจะออกผลมากเพราะหากปราศจากข้าพเจ้า
ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย
ผู้ใดที่ไม่คงอยู่ในเราจะถูกทิ้งออกไปเหมือนกิ่งและเหี่ยวแห้ง;
กิ่งเช่นนั้นจะถูกเก็บรวบรวมและโยนลงในไฟ
แล้วถูกเผาเสีย หากท่านคงอยู่ในเรา
และคำพูดของเราคงอยู่ในท่าน
จงขอสิ่งใดก็ตามที่ท่านปรารถนา
และมันจะเป็นไปตามที่ท่านขอ
ยอห์น 14:27b–15:7
วันจันทร์ของสัปดาห์ที่ 7 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 50

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘เราคือเถาองุ่นที่แท้จริง
และพระบิดาของเราคือผู้ปลูกเถาองุ่น
ทุกกิ่งในเราที่ไม่เกิดผล พระองค์จะตัดทิ้งไป
และทุกกิ่งที่เกิดผล พระองค์จะตัดแต่ง
เพื่อให้มันเกิดผลมากขึ้น
ท่านทั้งหลายได้ถูกชำระแล้วด้วยคำที่ข้าพเจ้าได้ประกาศให้ท่านฟัง จงอยู่ในข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในท่านเช่นเดียวกับกิ่งไม้ที่ไม่สามารถออกผลได้ด้วยตัวเอง

253

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

เว้นแต่จะติดอยู่กับต้นองุ่น
ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถออกผลได้
เว้นแต่จะอยู่ในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือต้นองุ่น
และท่านทั้งหลายคือกิ่งไม้ ผู้ใดที่อยู่ในข้าพเจ้าและข้าพเจ้าอยู่ในผู้นั้น ผู้นั้นจะออกผลมากเพราะหากปราศจากข้าพเจ้า
ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย
ผู้ใดที่ไม่อยู่กับเราก็จะถูกโยนทิ้งไปเหมือนกิ่งไม้และเหี่ยวแห้ง;
กิ่งไม้เช่นนั้นจะถูกเก็บรวบรวมและโยนลงในไฟ
แล้วถูกเผาเสีย หากท่านอยู่กับเราและคำพูดของเราอยู่กับท่าน
จงขอสิ่งใดก็ตามที่ท่านปรารถนา
และสิ่งนั้นจะสำเร็จแก่ท่าน
ยอห์น 15:1–7
2 กันยายน วันระลึกถึงนักบุญมามันต์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 51

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘เช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงรักเรา เราก็รักท่านเช่นกัน
จงอยู่ในความรักของเรา หากท่านรักษาพระบัญญัติของเราท่านก็จะอยู่ในความรักของเรา
เช่นเดียวกับที่เราได้รักษาพระบัญญัติของพระบิดาและอยู่ในความรักของพระองค์
เราได้บอกท่านเรื่องนี้เพื่อให้ความสุขของเราอยู่กับท่าน และความสุขของท่านจะสมบูรณ์นี่คือบัญญัติของข้าพเจ้า:
ให้ท่านรักกันและกันเหมือนที่ข้าพเจ้ารักท่าน
ไม่มีรักใดยิ่งใหญ่กว่าการที่ผู้หนึ่งจะสละชีวิตเพื่อเพื่อนของตน ท่านคือเพื่อนของข้าพเจ้าหากท่านทำตามสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชา
ข้าไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าผู้รับใช้อีกต่อไป
เพราะผู้รับใช้ไม่รู้ว่านายของตนกำลังทำอะไร
แต่ข้าเรียกท่านทั้งหลายว่าเพื่อน
เพราะข้าได้บอกท่านทั้งหลายทุกสิ่งที่ข้าได้ยินจากพระบิดาของข้าแล้ว ท่านไม่ได้เลือกเราแต่เราเลือกท่านและแต่งตั้งท่านเพื่อท่านจะได้ไปและออกผล—ผลที่จะคงอยู่ตลอดไป—
เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านขอจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะประทานให้ท่าน
ยอห์น 15:9–16
11 พฤษภาคม,เพื่อรำลึกถึงนักบุญมอกิอุสผู้พลีชีพ

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 52

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘นี่คือคำสั่งของข้าพเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย
คือให้ท่านรักกันเอง หากโลกนี้เกลียดท่าน
จงรู้ไว้ว่าโลกนี้ได้เกลียดข้าพเจ้าก่อนที่จะเกลียดท่าน หากท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักสิ่งที่เป็นของตนเองแต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก
แต่ข้าพเจ้าได้เลือกท่านออกจากโลก
ดังนั้นโลกจึงเกลียดท่าน
จงระลึกถึงคำที่ข้าได้กล่าวกับท่านว่า

254

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

‘ผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านายของเขา’ หากพวกเขาข่มเหงข้าพวกเขาก็จะข่มเหงท่านด้วย; หากพวกเขารักษาคำของข้าพวกเขาก็จะรักษาคำของท่านด้วย
แต่พวกเขาจะทำสิ่งทั้งปวงนี้กับท่านเพื่อเห็นแก่พระนามของข้า เพราะพวกเขาไม่รู้จักผู้ที่ส่งข้ามาหากข้าไม่ได้มาและพูดกับพวกเขาพวกเขาก็จะไม่มีความผิดในบาป;
แต่บัดนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของตน
ผู้ใดที่เกลียดชังเรา ก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วยหากเราไม่ได้ทำกิจการในหมู่พวกเขา
ซึ่งไม่มีใครอื่นเคยทำมาก่อน
พวกเขาก็จะไม่มีความผิดในบาป
แต่บัดนี้พวกเขาได้เห็นแล้ว
และได้มาเกลียดชังทั้งเราและพระบิดาของเรา
แต่สิ่งนี้เพื่อให้คำที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของพวกเขาเป็นจริงว่า ‘พวกเขาเกลียดชังเราโดยไม่มีเหตุผล’ แต่เมื่อผู้ปลอบประโลมมา
ซึ่งข้าพเจ้าจะส่งให้ท่านจากพระบิดา
คือพระวิญญาณแห่งความจริงที่ออกมาจากพระบิดา
พระองค์จะให้การเป็นพยานเกี่ยวกับข้าพเจ้า
และท่านทั้งหลายก็จะให้การเป็นพยานด้วย
เพราะท่านทั้งหลายอยู่กับข้าพเจ้าตั้งแต่แรกเริ่ม
ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย
เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่หลงทางพวกเขาจะขับไล่ท่านออกจากธรรมศาลา; จริงๆ แล้วเวลานั้นกำลังมาถึงที่ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านจะคิดว่าตนเองกำลังรับใช้พระเจ้า
ยอห์น 15:17–16:2
วันสะบาโตของสัปดาห์ที่สามหลังเทศกาลปัสกา
แด่ผู้พลีชีพ

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น,บทที่ 53

พระเจ้าตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า:
‘เวลาจะมาถึงที่ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านจะคิดว่าตนเองกำลังรับใช้พระเจ้า
พวกเขาจะทำเช่นนี้เพราะยังไม่รู้จักทั้งพระบิดาและข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้บอกท่านเรื่องนี้ไว้แล้วเพื่อว่าเมื่อเวลานั้นมาถึงท่านจะได้ระลึกว่าข้าพเจ้าได้บอกท่านไว้แล้ว;
ข้าพเจ้าไม่ได้บอกเรื่องนี้กับท่านตั้งแต่แรก
เพราะข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน
แต่บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังจะไปหาผู้ทรงส่งข้าพเจ้ามา
และไม่มีใครในพวกท่านถามข้าพเจ้าว่า ‘ท่านจะไปไหน?’ แต่เพราะข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้กับท่านแล้ว
ใจของท่านจึงเต็มไปด้วยความเศร้าโศก อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านว่า:
การที่ข้าพเจ้าไปนั้นเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าเพราะหากข้าพเจ้าไม่ไป, ผู้ปลอบประโลมจะไม่มาหาท่าน; แต่หากข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะส่งพระองค์มาหาท่านและเมื่อพระองค์มา พระองค์จะชี้ให้เห็นความผิดความชอบธรรม และการพิพากษาของโลก: ความผิดเพราะพวกเขาไม่เชื่อในข้าพเจ้า; ความชอบธรรมเพราะข้าพเจ้ากำลังไปหาพระบิดาของข้าพเจ้า

255

และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าอีก; และการพิพากษาเพราะผู้ปกครองของโลกนี้ได้ถูกพิพากษาแล้ว
ข้ามีอีกมากที่จะบอกท่าน แต่ท่านยังรับไม่ได้ในตอนนี้เมื่อพระองค์—พระวิญญาณแห่งความจริง—เสด็จมา
พระองค์จะนำท่านเข้าสู่ความจริงทั้งสิ้น
ยอห์น 16:2B–13A
วันอังคารของสัปดาห์ที่ 7 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มจากข้อ 54

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:

‘ทุกสิ่งที่พระบิดามีนั้นเป็นของข้าพเจ้า;
นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า
พระองค์จะนำสิ่งที่เป็นของข้าพเจ้ามาและประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบ
ในอีกไม่นานท่านทั้งหลายจะไม่ได้เห็นข้าพเจ้าอีก
และในอีกไม่นานท่านทั้งหลายจะเห็นข้าพเจ้าอีกเพราะข้าพเจ้ากำลังจะไปหาพระบิดา’
แล้วผู้ติดตามบางท่านก็พูดกันว่า
‘ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวว่า
“ท่านจะไม่เห็นเราอีกสักพัก แล้วท่านจะเห็นเราอีก” และ
“เราจะไปหาพระบิดา”?’ ดังนั้นพวกเขาจึงถามกันว่า
‘ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวว่า “สักพัก”? เราไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด’
พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาต้องการถามพระองค์
จึงตรัสกับพวกเขาว่า
“นี่คือสิ่งที่พวกท่านกำลังถามกันอยู่หรือไม่ — ว่าเราตรัสว่า ‘พวกท่านจะไม่เห็นเราอีกสักพักแล้วจะเห็นเราอีก’?” “จริง ๆ แล้ว เราบอกพวกท่านว่า: พวกท่านจะร้องไห้และเศร้าโศก แต่โลกจะชื่นชมยินดี; พวกท่านจะเศร้าโศกแต่ความเศร้าโศกของพวกท่านจะกลายเป็นความชื่นชมยินดี” หญิงที่กำลังคลอดลูกต้องทนทุกข์เพราะเวลาของเธอมาถึงแล้ว แต่เมื่อเธอคลอดลูกแล้วเธอก็ไม่จำความเจ็บปวดนั้นอีกเพราะความสุขของเธอ
เพราะมีมนุษย์คนหนึ่งเกิดมาสู่โลกนี้แล้ว ดังนั้นพวกท่านก็กำลังอยู่ในความเศร้าโศกในขณะนี้
แต่เราจะพบพวกท่านอีก และใจพวกท่านจะชื่นชมยินดี
และไม่มีใครจะเอาความชื่นชมยินดีนั้นไปจากพวกท่านได้
และในวันนั้น พวกท่านจะไม่ขอสิ่งใดจากเราอีกเลย จริงๆแล้ว เราบอกพวกท่านว่า: สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านขอจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะประทานให้พวกท่าน
ยอห์น 16:15–23
วันพุธของสัปดาห์ที่ 7 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 55

พระเจ้าตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า:
‘จริงแท้แน่นอน ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า: สิ่งใดก็ตามที่ท่านขอจากพระบิดาในนามของข้าพเจ้า
พระองค์จะประทานให้แก่ท่าน
จนถึงบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของข้าพเจ้าเลยจงขอเถิด แล้วท่านจะได้รับเพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะสมบูรณ์ จนถึงบัดนี้

256

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

และได้รักพวกเขา เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้รักข้าพเจ้าพระบิดา ผู้ที่พระองค์ได้ประทานให้ข้าพเจ้า— ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกเขาอยู่กับข้าพเจ้า ณที่ที่ข้าพเจ้าอยู่
เพื่อพวกเขาจะได้เห็นพระสิริของข้าพเจ้า
ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ได้รักข้าพเจ้าก่อนการสร้างโลกพระบิดาผู้ชอบธรรม! โลกยังไม่รู้จักพระองค์แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์
และคนเหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ได้ส่งข้าพระองค์มา
ข้าพระองค์ได้ประกาศพระนามของพระองค์ให้พวกเขาทราบแล้ว และจะประกาศต่อไปเพื่อให้ความรักที่พระองค์ได้รักข้าพระองค์นั้นอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา
ยอห์น 17:18–26
วันศุกร์ของสัปดาห์ที่ 7 หลังเทศกาลปัสกา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 58

ในเวลานั้น
พระเยซูได้นำสาวกของพระองค์ข้ามหุบเขาคิดรอน
ซึ่งมีสวนแห่งหนึ่งอยู่
และพระองค์กับสาวกของพระองค์ก็เข้าไปในสวนนั้น ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ ก็รู้จักสถานที่นี้ดีเพราะพระเยซูมักมาพบปะกับสาวกของพระองค์ที่นั่นบ่อยครั้ง ดังนั้น ยูดาสจึงนำทหารและคนรับใช้จากพวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสี
มาที่นั่นพร้อมกับคบเพลิง โคมไฟ และอาวุธ แต่พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์
จึงเสด็จออกมาและตรัสกับพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายกำลังตามหาใคร?’ พวกเขาตอบว่า ‘พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ’ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราคือผู้นั้น” ยูดาส ผู้ที่จะทรยศพระองค์ยืนอยู่ร่วมกับพวกเขา และเมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เราคือผู้นั้น” พวกเขาก็ถอยหลังและล้มลงกับพื้นพระองค์จึงถามพวกเขาอีกครั้งว่า “ท่านกำลังหาใคร?” พวกเขาตอบว่า “เยซูจากนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น ดังนั้นหากท่านกำลังหาเรา ก็ปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” สิ่งนี้เพื่อให้คำที่พระองค์ได้ตรัสไว้เป็นจริงว่า
“ในบรรดาผู้ที่ท่านได้มอบให้เราเราไม่ได้สูญเสียผู้ใดเลย” แต่ซีโมน เปโตร ซึ่งมีดาบอยู่ก็ชักดาบออกมาและฟันผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต
จนตัดหูขวาของเขาขาด ผู้รับใช้นั้นชื่อมาลคัสแต่พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า
‘จงเก็บดาบของเจ้ากลับเข้าฝักเถิด
ข้าพเจ้าจะไม่ดื่มถ้วยที่พระบิดาได้ประทานให้ข้าพเจ้าหรือ?’ แล้วทหาร ผู้บัญชาการและเจ้าหน้าที่ชาวยิวก็จับพระเยซูไว้ ผูกมัดพระองค์และนำพระองค์ไปหาอันนาสก่อน
เพราะเขาเป็นพ่อตาของคายาฟาส
ผู้เป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น
คายาฟาสคือผู้ที่เคยแนะนำชาวยิวว่า

259

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

“ดีกว่าที่จะให้คนหนึ่งตายเพื่อประชาชน” ซีโมน เปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งตามพระเยซูไป;
สาวกผู้นี้เป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต
และเขาได้เข้าไปพร้อมกับพระเยซูสู่ลานของมหาปุโรหิต
แต่เปโตรยืนอยู่ด้านนอกที่ประตู แล้วสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งมหาปุโรหิตรู้จัก ได้ออกไปพูดกับผู้รักษาประตูและนำเปโตรเข้ามา
แล้วสาวใช้ที่อยู่หน้าประตูก็ถามเปโตรว่า “คุณไม่ใช่หนึ่งในสาวกของชายคนนี้ด้วยหรือ?” เขาตอบว่า “ไม่ใช่” ในขณะนั้น ผู้รับใช้และผู้ติดตามได้จุดไฟขึ้นเพราะอากาศหนาว
และกำลังยืนอยู่ตรงนั้นเพื่อให้ความอบอุ่น
เปโตรก็ยืนอยู่กับพวกเขาเพื่อให้ความอบอุ่นด้วย
มหาปุโรหิตจึงถามพระเยซูเกี่ยวกับสาวกของพระองค์และคำสอนของพระองค์ พระเยซูตรัสตอบว่า “ข้าพเจ้าได้พูดอย่างเปิดเผยต่อโลกแล้ว
ข้าพเจ้าได้สอนในธรรมศาลาและในพระวิหารเสมอมา
ซึ่งเป็นที่ที่ชาวยิวทุกคนมารวมตัวกัน
และข้าพเจ้าไม่ได้พูดอะไรลับๆ เลย ท่านถามข้าพเจ้าทำไม? จงถามผู้ที่ได้ยินสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาเถิดพวกเขาทราบดีว่าข้าพเจ้าพูดอะไร”
เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้แล้ว
หนึ่งในผู้รักษาพระวิหารที่ยืนอยู่ใกล้ๆ
ก็ตีพระเยซูที่แก้ม และกล่าวว่า ‘นี่คือวิธีที่ท่านตอบมหาปุโรหิตหรือ?’
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘หากข้าพเจ้าพูดผิดจงชี้ให้เห็นว่าผิดตรงไหน แต่หากข้าพเจ้าพูดถูกทำไมท่านจึงตีข้าพเจ้า?’
อันนัสจึงส่งพระองค์ไปให้มหาปุโรหิตคายาฟาส
โดยมัดพระองค์ไว้ ขณะนั้น ซีโมน เปโตรกำลังยืนอยู่ตรงนั้นเพื่ออบอุ่นร่างกาย
แล้วพวกเขาก็ถามเขาว่า ‘ท่านไม่ใช่หนึ่งในสาวกของพระองค์ด้วยหรือ?’
เขาปฏิเสธและกล่าวว่า ‘ไม่ใช่’ หนึ่งในผู้รับใช้ของมหาปุโรหิต
ซึ่งเป็นญาติของชายที่เปโตรตัดหูไป กล่าวว่า ‘ข้าไม่ได้เห็นท่านอยู่กับพระองค์ในสวนหรือ?’
เปโตรปฏิเสธอีกครั้ง และทันใดนั้น ไก่ก็ร้องขึ้นจากบ้านของคายาฟาส พวกเขาพาพระเยซูไปยังปราโทเรียมเป็นเวลาเช้าแล้ว และพวกเขาไม่เข้าไปในปราโทเรียมเพื่อไม่ให้กลายเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรม
แต่เพื่อให้สามารถรับประทานอาหารปัสกาได้
ยอห์น 18:1–28
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 2 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่59A

ในเวลานั้น พระเยซูถูกนำจากคายาฟาสไปยังปราเอโทเรียม
เป็นเวลาเช้า และพวกเขาไม่เข้าปราเอโทเรียมเพื่อไม่ให้ถูกทำให้ไม่บริสุทธิ์
แต่เพื่อให้สามารถรับประทานอาหารปัสกาได้
ปิลาโตออกมาพบพวกเขาและกล่าวว่า ‘ท่านมีข้อกล่าวหาอะไรต่อชายคนนี้?’ พวกเขาตอบว่า

260

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

เขาก็ยิ่งกลัวมากขึ้น
เขาจึงกลับเข้าไปในศาลากลางและถามพระเยซูว่า “ท่านมาจากที่ไหน?” แต่พระเยซูไม่ตอบเขา พิลาตจึงถามว่า “ท่านไม่ยอมตอบข้าหรือ?
ท่านไม่รู้หรือว่าข้ามีอำนาจที่จะตรึงท่านบนไม้กางเขนและมีอำนาจที่จะปล่อยท่านให้เป็นอิสระ?”
พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะไม่มีอำนาจใดเหนือเราเลยหากอำนาจนั้นไม่ถูกมอบให้ท่านจากเบื้องบน ดังนั้นผู้ที่ส่งเรามาให้ท่านนั้น มีความผิดมากกว่า” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ปิลาโตก็พยายามจะปล่อยพระองค์แต่ชาวยิวร้องว่า “หากท่านปล่อยพระองค์ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของซีซาร์
ผู้ใดที่ประกาศตนเองเป็นกษัตริย์ก็เป็นศัตรูของซีซาร์” เมื่อพิลาโตได้ยินคำพูดเหล่านี้เขานำพระเยซูออกมาและนั่งลงบนที่นั่งของผู้พิพากษา
ที่สถานที่เรียกว่า “ปาวเมนต์” และในภาษาฮีบรูเรียกว่า
“กาบบาธา” เป็นวันศุกร์ก่อนเทศกาลปัสกา และเวลาหกโมง
พิลาโตกล่าวกับชาวยิวว่า “นี่คือกษัตริย์ของท่าน!”
แต่พวกเขาก็ร้องว่า “พาเขาไป! พาเขาไป!
ตรึงเขาบนไม้กางเขน!” พิลาโตจึงถามพวกเขาว่า “ข้าจะตรึงกษัตริย์ของท่านบนไม้กางเขนหรือ?”
หัวหน้าปุโรหิตตอบว่า
“เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” ดังนั้น
เขาจึงส่งพระเยซูให้พวกเขาเพื่อตรึงบนไม้กางเขน
ยอห์น 18:28–19:16A
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารฉบับที่ 4 ในพิธีมัททินส์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่59B

ในเวลานั้น พระเยซูถูกนำจากคายาฟาสไปยังปราโทเรียม
เป็นเวลาเช้า และพวกเขาไม่เข้าปราโทเรียมเพื่อไม่ให้ถูกทำให้ไม่บริสุทธิ์
แต่เพื่อให้สามารถรับประทานปัสกาได้
พิลาโตออกมาพบพวกเขาและกล่าวว่า
“ท่านมีข้อกล่าวหาอะไรต่อผู้นี้?” พวกเขาตอบว่า
“หากท่านผู้นี้ไม่ใช่ผู้กระทำผิดเราคงไม่ส่งท่านมาหาท่าน” พิลาโตกล่าวกับพวกเขาว่า “จงนำพระองค์ไปเองและพิพากษาตามกฎหมายของท่านเองเถิด” ชาวยิวตอบว่า “เราไม่มีสิทธิ์ประหารชีวิตใคร” — เพื่อที่คำที่พระเยซูได้ตรัสไว้จะได้สำเร็จ
ซึ่งพระองค์ได้ชี้ให้เห็นถึงลักษณะการตายที่พระองค์จะต้องประสบ แล้วพิลาโตก็กลับเข้าไปในปราโตเรียมเรียกพระเยซูมา และถามว่า “ท่านคือกษัตริย์ของชาวยิวหรือไม่?” พระเยซูตอบว่า “ท่านพูดเช่นนี้ด้วยใจตนเอง
หรือมีผู้อื่นบอกท่านเกี่ยวกับข้าพเจ้า?” พิลาโตตอบว่า
“ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวหรือ?
ชนชาติของท่านเองและมหาปุโรหิตได้ส่งท่านมาหาข้าพเจ้าแล้ว ท่านได้ทำอะไรมา?” พระเยซูตอบว่า “ราชอาณาจักรของข้าไม่ใช่ของโลกนี้;
หากราชอาณาจักรของข้าเป็นของโลกนี้
ผู้รับใช้ของข้าก็คงจะต่อสู้เพื่อข้าเพื่อข้าจะไม่ถูกส่งมอบให้คนยิว;

262

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

แต่ตอนนี้ราชอาณาจักรของข้าไม่ใช่จากที่นี่”
ปิลาโตจึงถามพระองค์ว่า “ดังนั้น ท่านคือกษัตริย์หรือ?”
พระเยซูตอบว่า “ท่านเองที่กล่าวว่าข้าเป็นกษัตริย์
ข้าเกิดมาเพื่อเรื่องนี้ และเพื่อเรื่องนี้ข้าจึงมาสู่โลกนี้ เพื่อเป็นพยานถึงความจริงผู้ใดที่เป็นส่วนหนึ่งของความจริง ย่อมฟังเสียงของข้า”
ปิลาโตถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร?” เมื่อพูดจบ
เขาก็ออกไปหาชาวยิวอีกครั้ง และกล่าวกับพวกเขาว่า
“ข้าไม่พบข้อกล่าวหาใดต่อพระองค์ “ตามประเพณีของท่าน
ฉันควรปล่อยผู้หนึ่งให้ท่านในเทศกาลปัสกา;
ท่านต้องการให้ฉันปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวให้ท่านหรือไ
ม่?” แล้วทุกคนก็ร้องขึ้นอีกว่า “ไม่ใช่เขา
แต่เป็นบารับบา” บารับบาเป็นผู้ปล้น
แล้วปีลาโตก็นำพระเยซูไปและสั่งให้เขาถูกเฆี่ยนตี
ทหารได้ถักมงกุฎหนามแล้วสวมไว้บนหัวพระองค์
และสวมเสื้อสีแดงสดให้พระองค์ แล้วกล่าวว่า ‘สวัสดี
พระราชาของชาวยิว!’ และตบแก้มพระองค์
พิลาโตจึงออกไปอีกครั้งและกล่าวกับพวกเขาว่า ‘ดูเถิด
ข้าพเจ้านำพระองค์ออกมาให้ท่านทั้งหลาย
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า ข้าพเจ้าไม่พบความผิดใดๆในพระองค์’
แล้วพระเยซูก็ออกมาโดยสวมมงกุฎหนามและเสื้อสีแดงสด
พีลาโตกล่าวกับพวกเขาว่า “ดูเถิด นี่คือผู้นั้น!” แต่เมื่อมหาปุโรหิตและเจ้าหน้าที่เห็นพระองค์
พวกเขาก็ร้องขึ้นว่า “ตรึงพระองค์บนไม้กางเขน! ตรึงพระองค์บนไม้กางเขน!” พีลาโตกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านจงนำพระองค์ไปตรึงบนไม้กางเขนเองเถิด
เพราะข้าพเจ้าไม่พบความผิดใดๆ ในพระองค์”
คนยิวตอบเขาว่า ‘เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายของเรา
เขาต้องตาย
เพราะเขาได้ประกาศตัวเองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า’
เมื่อพิลาโตได้ยินคำพูดเหล่านี้ เขาก็ยิ่งกลัวมากขึ้น
เขาจึงกลับเข้าไปในปราสาทผู้ว่าการ และถามพระเยซูว่า ‘ท่านมาจากที่ไหน?’ แต่พระเยซูไม่ตอบเขาพิลาโตกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านปฏิเสธที่จะตอบข้าหรือ? ท่านไม่ทราบหรือว่า
ข้ามีอำนาจที่จะตรึงท่านบนไม้กางเขน
และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านไป?” พระเยซูตรัสตอบว่า
“ท่านจะไม่มีอำนาจใดเหนือข้าเลย
หากอำนาจนั้นไม่ถูกมอบให้ท่านจากเบื้องบน; ดังนั้น
ผู้ที่ส่งข้ามาให้กับท่านนั้น มีความผิดมากกว่า”
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ปิลาโตพยายามจะปล่อยพระองค์
แต่ชาวยิวจึงร้องขึ้นว่า “หากท่านปล่อยพระองค์
ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของซีซาร์;
ผู้ใดที่ประกาศตนเองเป็นกษัตริย์ก็เป็นศัตรูของซีซาร์” เมื่อปิลาโตได้ยินคำเหล่านี้เขานำพระเยซูออกมาและนั่งลงบนที่นั่งของผู้พิพากษา ณ
สถานที่ที่เรียกว่า “ลานหิน” หรือในภาษาฮีบรูว่า
“กาบบาธา” วันนั้นเป็นวันศุกร์ก่อนเทศกาลปัสกา
และเวลาหกโมง พิลาตกล่าวกับชาวยิวว่า “ดูเถิด
กษัตริย์ของท่าน!” แต่พวกเขาร้องว่า “พาเขาไป พาเขาไปตรึงเขาบนไม้กางเขน!” พิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า

263

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

“ข้าจะตรึงกษัตริย์ของท่านบนไม้กางเขนหรือ?”
หัวหน้าปุโรหิตตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” ดังนั้นเขาจึงส่งพระเยซูให้พวกเขาเพื่อถูกตรึงกางเขน
พวกเขาพาพระเยซูไปและนำพระองค์ออกไป
พระเยซูทรงแบกกางเขนของพระองค์เองและเดินไปยังสถานที่

ที่เรียกว่า “เดอะ สกัล” (The Skull) ซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า “โกลโกธา” (Golgotha); ที่นั่นพวกเขาตรึงพระองค์ไว้บนกางเขน
พร้อมกับอีกสองคน คนละข้าง โดยมีพระเยซูอยู่ตรงกลาง
พิลาโตยังเขียนป้ายประกาศและให้ติดไว้บนไม้กางเขน
ป้ายนั้นเขียนว่า: ‘เยซูจากนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว’
ชาวยิวหลายคนได้อ่านป้ายนี้
เพราะสถานที่ที่เยซูถูกตรึงกางเขนอยู่ไม่ไกลจากเมือง
และป้ายนั้นเขียนด้วยภาษาฮีบรู กรีก และละติน
แต่บรรดาหัวหน้าปุโรหิตของชาวยิวได้กล่าวกับปีลาตว่า
‘อย่าเขียนว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” แต่ให้เขียนตามที่พระองค์ตรัสว่า “เราคือกษัตริย์ของชาวยิว”’ ปีลาตตอบว่า
‘สิ่งที่ข้าได้เขียนแล้ว ก็เขียนไว้แล้ว’
เมื่อทหารได้ตรึงพระเยซูบนไม้กางเขนแล้ว
พวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งเป็นสี่ส่วน
ส่วนละหนึ่งสำหรับทหารแต่ละคน และเสื้อชั้นใน;
แต่เสื้อตัวนั้นไม่มีรอยต่อ
ถูกทอเป็นชิ้นเดียวจากด้านบนลงมา
ดังนั้นพวกเขาจึงพูดกันว่า ‘อย่าฉีกมันแต่ให้จับสลากเพื่อดูว่าของใคร’ — เพื่อให้คำในพระคัมภีร์เป็นจริงว่า
‘พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของฉันกันและจับสลากเพื่อแบ่งเสื้อผ้าของฉัน’
นี่คือสิ่งที่ทหารเหล่านั้นทำ
ที่ยืนอยู่ข้างไม้กางเขนของพระเยซู มีมารดาของพระองค์น้องสาวของมารดาของพระองค์ คือมารีย์ลูกสาวของคลอปัสและมารีย์มักดาลา
เมื่อพระเยซูเห็นมารดาของพระองค์และสาวกที่พระองค์รักยืนอยู่ตรงนั้น พระองค์จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือลูกของท่าน” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกนั้นว่า “นี่คือมารดาของท่าน!” และตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป
ศิษย์คนนั้นก็นำพระมารดาไปอยู่ด้วยในบ้านของเขาเอง
หลังจากนั้น
พระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งได้สำเร็จลุล่วงแล้ว
เพื่อให้พระคัมภีร์เป็นจริง จึงตรัสว่า “เราหิวน้ำ”
ที่นั่นมีโอ่งที่เต็มไปด้วยน้ำส้มสายชู
ทหารได้ชุบฟองน้ำด้วยน้ำส้มสายชู
แล้วผูกติดกับกิ่งฮิสอป และยกขึ้นให้พระองค์ดื่ม
เมื่อพระเยซูได้ลิ้มรสน้ำส้มสายชูแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” แล้วพระองค์ก็ก้มพระเศียรลงและสิ้นพระชนม์ แต่เนื่องจากวันนั้นเป็นวันศุกร์ชาวยิวจึงขอให้ปีลาตสั่งให้หักขาและนำศพลงจากไม้กางเขน เพื่อไม่ให้ศพอยู่บนไม้กางเขนในวันสะบาโต — เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ — ดังนั้นทหารจึงมาหักขาของชายคนแรกและอีกคนที่ถูกตรึงกางเขนร่

264

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

วมกับพระองค์
แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้หักขาของพระองค์แต่ทหารคนหนึ่งได้ใช้หอกแทงที่สีข้างของพระองค์
และทันทีนั้น เลือดและน้ำก็ไหลออกมาผู้ที่เห็นเหตุการณ์นี้ได้ให้การเป็นพยานแล้วและคำพยานของเขานั้นเป็นความจริง;
เขารู้ว่าตนเองกำลังพูดความจริง
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อเพราะเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จ: ‘กระดูกของพระองค์จะไม่ถูกหักแม้แต่ชิ้นเดียว’ และพระคัมภีร์ยังกล่าวอีกในที่อื่นว่า: ‘พวกเขาจะมองดูผู้ที่พวกเขาได้แทง’

ยอห์น 18:28–19:37
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ เวลาเก้าโมง

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น บทที่ 60

ในเวลานั้น
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโสทั้งหมดได้ประชุมกันเพื่อหารือเกี่ยวกับพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์และพวกเขานำพระองค์ไปเฝ้าปอนทิอุส ปิลาตพร้อมทั้งร้องว่า ‘จับพระองค์ไป จับพระองค์ไปตรึงพระองค์บนไม้กางเขน!’ พิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านจงนำพระองค์ไปตรึงกางเขนเองเถิดเพราะข้าพเจ้าไม่พบความผิดใดในพระองค์”
ชาวยิวจึงตอบว่า “เรามีธรรมบัญญัติและตามธรรมบัญญัตินั้น พระองค์ต้องตายเพราะพระองค์ได้ทรงประกาศว่าพระองค์เองเป็นพระบุตรของพระเจ้า” เมื่อพิลาตได้ยินคำพูดเหล่านี้เขาก็ยิ่งกลัวมากขึ้น
เขาจึงกลับเข้าไปในปราโทเรียมและถามพระเยซูว่า “ท่านมาจากที่ไหน?” แต่พระเยซูไม่ตอบเขา ปอนทิอุสพิลาโตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านปฏิเสธที่จะตอบข้าหรือ?
ท่านไม่ทราบหรือว่าข้ามีอำนาจที่จะตรึงท่านบนไม้กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านให้เป็นอิสระ?”
พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะไม่มีอำนาจใดเหนือข้าเลย
หากอำนาจนั้นไม่ถูกมอบให้ท่านจากเบื้องบน”
เมื่อพิลาตได้ยินเช่นนี้
เขานำพระเยซูออกมาและนั่งลงบนที่นั่งผู้พิพากษา ณสถานที่ที่เรียกว่า “ลานหิน” หรือในภาษาฮีบรูว่า “กาบบาธา” เป็นวันก่อนเทศกาลปัสกา เวลาหกโมงพิลาโตกล่าวกับชาวยิวว่า ‘นี่คือกษัตริย์ของท่าน!’ แต่พวกเขาร้องว่า ‘พาเขาไป! พาเขาไป! ตรึงเขาบนไม้กางเขน!’ พิลาโตถามพวกเขาว่า ‘ข้าจะตรึงกษัตริย์ของท่านบนไม้กางเขนหรือไม่?’
หัวหน้าปุโรหิตตอบว่า ‘เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์’ ดังนั้นเขาจึงส่งพระเยซูให้พวกเขาเพื่อตรึงบนไม้กางเขน
พวกเขาจึงพาพระเยซูไป
และพระองค์ทรงแบกไม้กางเขนของพระองค์เอง
แล้วเสด็จออกไปยังสถานที่ที่เรียกว่า ‘หัวกระโหลก’

265

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

เมื่อพระเยซูได้ลิ้มรสน้ำส้มสายชูแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” แล้วพระองค์ก็ก้มพระเศียรลงและทรงสิ้นพระชนม์ แต่เนื่องจากวันนั้นเป็นวันศุกร์ชาวยิวจึงขอให้ปีลาตสั่งให้หักขาและนำศพลงจากไม้กางเขน เพื่อไม่ให้ศพอยู่บนไม้กางเขนในวันสะบาโต — เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ — ดังนั้นทหารจึงมาหักขาของชายคนแรกและอีกคนที่ถูกตรึงกางเขนร่วมกับพระองค์
แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้หักขาของพระองค์แต่ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงที่สีข้างของพระองค์
และทันทีนั้น เลือดและน้ำก็ไหลออกมาผู้ที่เห็นเหตุการณ์นี้ได้ให้การเป็นพยานแล้วและคำพยานของเขานั้นเป็นความจริง;
เขารู้ว่าตนเองกำลังพูดความจริง
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อเพราะเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จ: ‘กระดูกของพระองค์จะไม่ถูกหักแม้แต่ชิ้นเดียว’ และพระคัมภีร์ยังกล่าวอีกในที่อื่นว่า: ‘พวกเขาจะมองดูผู้ที่พวกเขาได้แทง’

ยอห์น 19:25–37
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 9 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่61B

ในเวลานั้น
มีมารดาของพระเยซูและน้องสาวของมารดาพระองค์
คือมารีย์ลูกสาวของคลอปัส และมารีย์มักดาลายืนอยู่ข้างไม้กางเขน
เมื่อพระเยซูเห็นมารดาของพระองค์และสาวกที่พระองค์รักยืนอยู่ตรงนั้น พระองค์จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย ดูเถิด นี่คือบุตรของท่าน” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกนั้นว่า “ดูเถิดนี่คือมารดาของท่าน!” และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาศิษย์ผู้นั้นก็นำมารีมาอยู่ด้วยในบ้านของเขาเอง
ศิษย์ผู้นี้เองที่เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้
และเป็นผู้เขียนบันทึกนี้ไว้
และเรารู้ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง
พระเยซูยังทรงกระทำสิ่งอื่นอีกมากมาย
แต่หากจะเขียนทุกเรื่องนั้นลงเป็นหนังสือ
ฉันคิดว่าแม้ทั้งโลกนี้ก็ไม่อาจจุหนังสือที่จะเขียนขึ้นได้ทั้งหมด อาเมน
ยอห์น 19:25–27; 21:24–25
26 กันยายน และ 8 พฤษภาคม,ถึง ยอห์น นักเทววิทยา,ในพิธีบูชา

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่ 62

ในเวลานั้น โยเซฟจากอาริมาเทีย—
ผู้เป็นสาวกของพระเยซู แต่เป็นสาวกอย่างลับๆเพราะกลัวชาวยิว—
ได้ขอความอนุญาตจากปีลาตเพื่อนำพระศพของพระเยซูลงมา
และปีลาตก็อนุญาต เขาจึงไปนำพระศพของพระเยซูลงมานิโคเดมัส ผู้ที่เคยมาพบพระเยซูในเวลากลางคืน ก็มาด้วยนำน้ำมันมดและน้ำมันอาโลเอมาประมาณหนึ่งร้อยลิตร
ดังนั้น

267

พวกเขาจึงนำพระศพของพระเยซูมาห่อด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอม ตามประเพณีการฝังศพของชาวยิวที่สถานที่ที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน มีสวนอยู่และในสวนนั้นมีหลุมศพใหม่ที่ยังไม่มีใครถูกฝังไว้เลย
พวกเขาจึงนำพระศพของพระเยซูไปวางไว้ที่นั่น
เนื่องจากเป็นวันเตรียมการของชาวยิว
และหลุมศพนั้นอยู่ใกล้ๆ
ยอห์น 19:38–42
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์,พระวรสารบทที่ 11 ในพิธีสวดเช้า

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่บท 63

ในเวลานั้น ในวันแรกของสัปดาห์ มารีย์ มักดาเลนา
มาถึงหลุมศพแต่เช้าตรู่ ขณะที่ยังมืดอยู่และเห็นว่าหินที่ปิดปากหลุมศพได้ถูกกลิ้งออกไปแล้ว
จึงวิ่งไปหาซีโมน เปโตร และสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรัก และกล่าวกับพวกเขาว่า ‘พวกเขาได้นำองค์พระผู้เป็นเจ้าออกจากหลุมศพแล้วและเราไม่ทราบว่าพวกเขาได้วางพระองค์ไว้ที่ใด’
ทันทีนั้น เปโตรและศิษย์อีกคนก็ออกเดินทางไปยังหลุมศพทั้งสองวิ่งไปด้วยกัน
แต่ศิษย์อีกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรและถึงหลุมศพก่อน
เขาโค้งตัวลงและเห็นผ้าลินินวางอยู่ที่นั่น
แต่เขาไม่ได้เข้าไปในหลุมศพ ซิมอนเปโตรมาถึงตามหลังเขาและเข้าไปในหลุมศพ เขาเห็นผ้าลินินวางอยู่ที่นั่นและผ้าที่คลุมศีรษะของพระองค์
ไม่ได้วางอยู่กับผ้าลินิน
แต่ถูกม้วนไว้เป็นก้อนแยกต่างหาก แล้วศิษย์อีกคนหนึ่งซึ่งถึงหลุมศพก่อน ก็เข้าไปด้วยและเมื่อเห็นแล้วก็เชื่อ
เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจจากพระคัมภีร์ว่าพระองค์ต้องฟื้นขึ้นจากความตาย ดังนั้นศิษย์ทั้งสองจึงกลับไปยังบ้านของตน
ยอห์น 20:1–10
พระวรสารวันอาทิตย์ที่เจ็ด

พระวรสารตามนักบุญยอห์น บทที่ 64

ในเวลานั้น มารียืนอยู่ข้างหลุมศพและกำลังร้องไห้
ขณะที่เธอร้องไห้
เธอก้มตัวลงมองหลุมศพและเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาว องค์หนึ่งอยู่ด้านหัว และอีกองค์อยู่ด้านเท้าซึ่งเป็นที่ที่พระกายของพระเยซูเคยวางอยู่
พวกเขากล่าวกับเธอว่า ‘หญิงเอ๋ย ทำไมท่านร้องไห้?’ เธอตอบว่า “พวกเขาได้นำองค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันไปและฉันไม่รู้ว่าพวกเขาได้วางพระองค์ไว้ที่ไหน”
เมื่อพูดจบ
เธอก็หันตัวไปและเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ตรงนั้น
แต่เธอไม่รู้ว่านั่นคือพระเยซู พระเยซูตรัสกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย ทำไมท่านร้องไห้? ท่านกำลังหาใคร?” เพราะคิดว่าพระองค์คือคนสวน เธอจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านผู้เป็นเจ้าของสวน ถ้าท่านได้นำพระองค์ไปโปรดบอกข้าว่าท่านได้วางพระองค์ไว้ที่ไหนข้าจะไปรับพระองค์มา” พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์” เธอจึงหันมาหาพระองค์และกล่าวว่า “รับโบนี!” –

268

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

ซึ่งหมายความว่า “ครู!” พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าจับตัวเราไว้
เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นสู่พระบิดาของเรา
แต่จงไปบอกพี่น้องของเราว่า
‘เรากำลังจะขึ้นสู่พระบิดาของเราและพระบิดาของท่านสู่พระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่าน’” มารีย์ มักดาลาจึงไปบอกเหล่าสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้กับเธอ
ยอห์น 20:11–18
พระวรสารวันอาทิตย์ที่แปด

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่65A

ในเย็นวันแรกของสัปดาห์นั้น
ขณะที่ประตูบ้านที่เหล่าสาวกของพระองค์กำลังรวมตัวกันอยู่ถูกปิดล็อกไว้เพราะกลัวชาวยิว
พระเยซูเสด็จมาและยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา
แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย!” เมื่อตรัสเช่นนี้แล้ว
พระองค์ทรงแสดงมือและเท้าของพระองค์
รวมทั้งด้านข้างของพระองค์ให้พวกเขาดู
เหล่าสาวกต่างชื่นชมยินดีเมื่อได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูตรัสกับพวกเขาเป็นครั้งที่สองว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย!
เช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงส่งเราไปเราก็ส่งท่านทั้งหลายไป” เมื่อตรัสเช่นนี้แล้วพระองค์ทรงเป่าลมหายใจลงบนพวกเขาและตรัสว่า
“จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด
ผู้ที่ท่านทั้งหลายให้อภัยบาป ก็จะได้รับอภัยบาปผู้ที่ท่านทั้งหลายไม่ยอมให้อภัยบาปก็จะไม่ได้รับอภัยบาป” โทมัส หนึ่งในสิบสองอัครสาวกที่รู้จักกันในนาม “ฝาแฝด” ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา สาวกคนอื่นๆบอกเขาว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่เขากล่าวกับพวกเขาว่า
“เว้นแต่ข้าพเจ้าจะได้เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และได้เอานิ้วของข้าพเจ้าแตะรอยตะปูนั้นและได้เอามือของข้าพเจ้าแตะที่พระสีข้างของพระองค์ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อ” แปดวันต่อมาเหล่าสาวกของพระองค์อยู่รวมกันในบ้านอีกครั้ง
และโทมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย พระเยซูเสด็จมาทั้งที่ประตูถูกล็อกอยู่
ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย!”
แล้วพระองค์ก็ตรัสกับโทมัสว่า
“จงเอานิ้วของเจ้ามาแตะมือเราดู
จงยื่นมือของเจ้ามาแตะที่ข้างเรา
และอย่าเป็นคนไม่เชื่อ แต่จงเชื่อเถิด” โทมัสจึงตอบพระองค์ว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์และพระเจ้าของข้าพระองค์!”
พระเยซูตรัสกับเขาว่า
“เจ้าเชื่อเพราะเจ้าได้เห็นเราแล้ว
ผู้ที่ไม่ได้เห็นแต่ยังเชื่อนั้น เป็นสุขยิ่งนัก”

269

□□□

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

เราก็ส่งท่านทั้งหลายไป” เมื่อตรัสเช่นนี้แล้วพระองค์ทรงเป่าลมหายใจลงบนพวกเขาและตรัสว่า
“จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด
ผู้ที่ท่านทั้งหลายให้อภัยบาป ก็จะได้รับอภัยและผู้ที่ท่านทั้งหลายไม่ให้อภัยบาปก็จะไม่ได้รับการอภัย”

ยอห์น 20:19–23
สัปดาห์เพนเทคอสต์,ในพิธีมัทตินส์

พระวรสารตามนักบุญยอห์น เริ่มตั้งแต่ข้อ 66

ในเวลานั้น
พระเยซูทรงปรากฏตัวแก่เหล่าสาวกของพระองค์ที่ทะเลทิเบเรียส พระองค์ทรงปรากฏตัวแก่พวกเขาดังนี้: ซีโมน เปโตร

โทมัส (ที่เรียกว่าฝาแฝด) นาธานาเอล
จากเมืองคานาในแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดีและสาวกอีกสองคนอยู่ด้วยกัน ซีโมน
เปโตรกล่าวกับพวกเขาว่า ‘ข้าจะไปตกปลา’
พวกเขากล่าวกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและขึ้นเรือ
แต่คืนนั้นพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย เมื่อเช้ามาพระเยซูทรงยืนอยู่บนฝั่ง
แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่านั่นคือพระเยซู
พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ลูกๆ มีอาหารบ้างไหม?” พวกเขาตอบว่า “ไม่มี” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงโยนอวนลงทางด้านขวาของเรือ แล้วท่านจะพบ” ดังนั้นพวกเขาจึงโยนอวนลง
แต่ไม่สามารถดึงอวนขึ้นได้เพราะมีปลาจำนวนมาก
แล้วสาวกที่พระเยซูทรงรักก็กล่าวกับเปโตรว่า “นั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า”
เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่านั่นคือพระเจ้า
เขาก็สวมเสื้อผ้า – เพราะเขาเปลือยกาย – แล้วกระโดดลงทะเลส่วนสาวกคนอื่นๆ ก็มาด้วยเรือโดยลากตาข่ายที่เต็มไปด้วยปลา
เพราะพวกเขาอยู่ไม่ไกลจากชายฝั่งมากนัก
ประมาณสองร้อยคิวบิต เมื่อพวกเขาขึ้นฝั่งก็เห็นไฟกำลังเผาอยู่ มีปลาและขนมปังวางอยู่บนไฟนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “นำปลาที่พวกท่านเพิ่งจับมาได้มาบ้าง” ซีโมน เปโตรจึงไปดึงอวนขึ้นฝั่ง ซึ่งเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่จำนวนหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และแม้จะจับได้มากขนาดนั้นอวนก็ยังไม่ขาด พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “มาทานอาหารเช้าเถิด”
ไม่มีผู้ใดในหมู่สาวกที่กล้าถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นใคร?”
เพราะพวกเขารู้ว่านั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเยซูเสด็จมา ทรงหยิบขนมปังและมอบให้พวกเขาและทำเช่นเดียวกันกับปลา
นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงปรากฏแก่สาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์จากความตาย
ยอห์น 21:1–14
พระวรสารวันอาทิตย์ที่ 10

271

พระวรสารตามคำบอกเล่าของยอห์น

พระวรสารตามนักบุญยอห์น,เริ่มต้นที่ 67

ในเวลานั้น
พระเยซูได้ปรากฏตัวแก่เหล่าสาวกของพระองค์
หลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนชีพจากความตาย
และตรัสกับซีโมน เปโตรว่า“ซีโมน บุตรของยอห์น ท่านรักเรา
มากกว่าคนเหล่านี้หรือไม่?” เปโตรจึงตอบพระองค์ว่า
“ใช่ครับ พระเจ้า!” ‘ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้ารักท่าน’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘จงเลี้ยงลูกแกะของข้าพเจ้า’ พระองค์ตรัสถามเขาอีกครั้งว่า ‘ซีโมน บุตรของยอห์นท่านรักข้าพเจ้าหรือไม่?’ เปโตรทูลพระองค์ว่า ‘ใช่ครับพระเจ้า! ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้ารักท่าน’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘จงเลี้ยงแกะของข้าพเจ้า’ พระองค์ทรงถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ซีโมนลูกของโยนาห์ ท่านรักเราหรือไม่?” เปโตรรู้สึกเสียใจที่พระองค์ทรงถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือไม่?” จึงทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าท่านทรงรู้ทุกสิ่ง ท่านทรงรู้ว่าข้าพเจ้ารักท่าน” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเรา” “จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านเคยคาดเอวและเดินไปทุกแห่งที่ท่านต้องการ
แต่เมื่อท่านแก่แล้ว ท่านจะยกมือขึ้นและผู้อื่นจะคาดเอวให้ท่านและนำท่านไปยังที่ท่านไม่ต้องการไป”
พระเยซูตรัสเช่นนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่า
เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยวิธีตายอย่างไร
และเมื่อตรัสเช่นนี้แล้ว พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงตามเราไป”
เปโตรหันตัวมาเห็นศิษย์ที่พระเยซูทรงรักกำลังเดินตามหลังเขา — คือผู้ที่ในมื้อเย็นได้เอนตัวพิงอกพระเยซูและถามว่า
“พระเจ้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร?” เมื่อเปโตรเห็นเขาจึงถามพระเยซูว่า “พระเจ้า ส่วนเขาจะเป็นอย่างไร?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า
“หากเราต้องการให้เขาอยู่จนกว่าเราจะกลับมาสิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับท่านอย่างไร? ท่านจงตามเราไป” และข่าวลือก็แพร่กระจายไปในหมู่พี่น้องว่าศิษย์ผู้นี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสกับเขาว่าเขาจะไม่ตายแต่ตรัสว่า “หากเราต้องการให้เขาอยู่จนกว่าเราจะกลับมาสิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับท่านอย่างไร?” – ศิษย์ผู้นี้คือผู้ที่ให้การเป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้และได้บันทึกไว้;และเรารู้ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริงพระเยซูยังทรงกระทำสิ่งอื่นอีกมากมาย;
แต่หากจะบันทึกทุกสิ่งไว้ทั้งหมด
ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ทั้งโลกนี้ก็ไม่อาจจุหนังสือที่จะเขียนขึ้นได้ทั้งหมด อาเมน.
ยอห์น 21:14–25
พระวรสารวันอาทิตย์ที่ 11.
วันเสาร์ที่เจ็ดหลังวันปัสกา ในพิธีบูชา
ถึงยอห์น นักเทววิทยา และอัครสาวกอื่นๆ ในพิธีสวดเช้า

16 มกราคม,ถึงอัครทูตเปโตร,ในพิธีบูชา

กลับสู่สารบัญ.

272

□□□□

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ 25.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 65B □□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 27

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□: □□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□ 8

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 65.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 66.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 68.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 69.
□□□□□□□□□: □□□□□□□ □□□□□□ 71.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 47.

□□□□□□□□□□ 8, □□□□□□□ 7

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 64
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 58

□□□□□□□□□□ 9

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 74.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 76.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 80.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 81.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□ 83B.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 64.

□□□□□□□□□□ 9, □□□□ 8

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 65A. □□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 59.

□□□□□□□□□□ 10

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 84A.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 85.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 86.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 88.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 91.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 73.

□□□□□□□□□□ 10, □□□□□□□ 1

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 66.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 72.

□□□□□□□□□□ 11

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 94.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ 95.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 96.
□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 99.
□□□□□□□□□: □□□□□□□ □□□□□□ 100.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 78.

□□□□□□□□□□ 11, □□□□□□ 2

□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 67
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 77

□□□□□□□□□□ 12

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 2A.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 3.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□ 4.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□ 5.
□□□□□□□□□: □□□□□□□, □□ 9.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 82.

□□□□□□□□□□ 12, □□□□□□□ 3

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 116 □□□□□□□□□□□:
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 79

□□□□□□□□□□ 13

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 11.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□ 12.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□ 13.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□, □□□□□□□ 14 □□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 15.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 90A.

□□□□□□□□□□ 13, □□□□□□□ 4

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 70 □□□□□□□□□□□:
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 87

□□□□□□□□□□ 14

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 16.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 17.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 18.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 19.
□□□□□□□□□: □□□□□□□, □□□□□□ 20.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 93.

□□□□□□□□□□ 14, □□□□□□□ 5

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 71.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 89.

□□□□□□□□□□ 15

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 21.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ 22.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 23.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 25.
□□□□□□□□□: □□□□□□□, □□□□□□ 26.

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 97.

□□□□□□□□□□□□ 15, □□□□□□□ 6

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 112 □□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 92

□□□□□□□□□□□□ 16

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 27.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ 28.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 29.
□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ 30.
□□□□□□□□□: □□□□□□□, □□□□□□ 32.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ 101.

□□□□□□□□□□□□ 16, □□□□□□□ 7

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 113
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 105.

□□□□□□□□□□□□ 17

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 48.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 50.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 51.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 52.
□□□□□□□□□: □□□□□□□, □□ 53.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ 104.

□□□□□□□□□□□□ 17, □□□□□□□ 8

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□ □□□□□□ 114 □□□□□□□□□□□: □□□□□□□ □□□□□□ 62

□□□□□□□□□□□□ 18

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 10.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 11.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 12.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 13.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 14.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 15.

□□□□□□□□□□□□ 18, □□□□□□□ 1

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 63 □□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 17

□□□□□□□□□□□□ 19

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 16.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ 18.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 21.

□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 23.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 24.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 19.

□□□□□□□□□□□ 19, □□□□□□□ 2

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 64
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 26

□□□□□□□□□□□ 20

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 25.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 27.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 28.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 31.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 32.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 20.

□□□□□□□□□□□ 20, □□□□□□□ 3

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 65A □□□□□□□□□□□:
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 30

□□□□□□□□□□□ 21

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 33.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ 34.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 37.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 41.
□□□□□□□□□: □□□□□□ □□□□□□ 42.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 22.

□□□□□□□□□□□ 21, □□□□□□□ 4

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 66
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 35

□□□□□□□□□□□ 22

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 43.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 44.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 47
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 48A.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 50A.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ 29.

□□□□□□□□□□□ 22, □□□□□□□ 5

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 67
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 83

□□□□□□□□□□□ 23

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 52.

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 55.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 56.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 57.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 58.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 36.

□□□□□□□□□□□ 23, □□□□□□□ 6

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 116
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 38

□□□□□□□□□□□ 24

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 59.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 60.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 61 (□□□□□□□□□□□□□□□□)
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 62 (□□□□□□□□□□□□□)
□□□□□□□□□: □□□□□ 63.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 40.

□□□□□□□□□□□ 24, □□□□□□□ 7

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 70
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 39

□□□□□□□□□□□ 25

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 65.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ 68.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 69 (□□□□□□□□□)
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 70.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 73.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 46.

□□□□□□□□□□□ 25, □□□□□□□ 8

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 71 □□□□□□□□□□:
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 53.

□□□□□□□□□□□ 26

□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 75.
□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 77.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 78.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 80.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□, □□ 82.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 49.

□□□□□□□□□□□ 26, □□□□□□□ 1

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 112.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ 66.

□□□□□□□□□□ 27

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 86.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 87.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 90.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 92.
□□□□□□□□□: □□□□□ 95.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 51в.

□□□□□□□□□□ 27, □□□□□□□ 2

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 113 □□□□□□□□□□□:
□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 71

□□□□□□□□□□ 28

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 97.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ 98.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 99.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 100.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 101.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 67.

□□□□□□□□□□ 28, □□□□□□□ 3

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 114 □□□□□□□□□□□:
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 76

□□□□□□□□□□ 29

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 102.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 106.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 104.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ 107.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 108а.
□□□□□□□□□: □□□□□, □□□□ 72.

□□□□□□□□□□ 29, □□□□□□□ 4

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 63
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ 85

□□□□□□□□□□ 30

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 33.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 34.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ 36.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ 39.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□, □□□□□□ 41.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 74.

□□□□□□□□□□ 30, □□□□□□ 5

□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ 64
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ 91

□□□□□□□□□□ 31

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ 42.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 43.
□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□ 44.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□ 45.
□□□□□□□□: □□□□□□, □□□□□ 46.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□ 81.

□□□□□□□□□□ 31, □□□ 6

□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 65A. □□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 93.

□□□□□□□□□□ 32

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ 48.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 50.
□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 51.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 52.
□□□□□□□□: □□□□□□□, □□□□□□ 53.
□□□□□□□□: □□□□□□, □□□□□□ 84.

□□□□□□□□□□ 32, □□□□□□ 7

□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 66. □□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 94.

□□□□□□□□□□ 33

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ 54.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 55.
□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 56.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 57.
□□□□□□□□: □□□□□□□, □□□□□□ 58.
□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 88.

□□□□□□□□□□ 33, □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□: □□□□□, □□□ 89.

□□□□□□□□□□ 34

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ 59.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□ 60.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 61.
□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□ 62.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□, □□ 63.

□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 103.

□□□□□□□□□□□ 34, □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□: □□□□□, □□□ 79.

□□□□□□□□□□□ 35

□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 49.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 64.
□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 65.
□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□ 66.
□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□ 68.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□

□□□□□□□□□□□□ 5 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

พระวรสารเช้าวันอาทิตย์

1. จากพระวรสารนักบุญมัทธิว เริ่มตั้งแต่ข้อ 116.
2. จากพระวรสารนักบุญมาระโก บทที่ 70.
3. จากพระวรสารนักบุญมาระโก บทที่ 71.
4. จากพระวรสารนักบุญลูกา,เริ่มต้นบทที่ 112.
5. จากพระวรสารนักบุญลูกา,เริ่มต้นบทที่ 113.
6. จากพระวรสารนักบุญลูกา บทที่ 114.
7. ต้นบทที่ 63 ของพระยอห์น
8. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 64.
9. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่65A.
10. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 66.
11. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บท67

กลับไปยังสารบัญ.

□□□□

□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ 61B.

28. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ 10A.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ 24.

30. □□□□□□□□□□□□□□□□,
**□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□

□□□□

□□□

พระวรสารสำหรับโอกาสต่าง ๆ และ

1. เมื่อประกอบพิธีศีลล้างบาป
จากพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 116.

2. เมื่อจัดพิธีศีลสมรส
จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 6.

3. เมื่อประกอบพิธีศีลเจิมผู้ป่วย
1. จากพระวรสารนักบุญลูกา บทที่ 53.
2. ลูกา,บทที่ 94.
3. จากพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่34B.
4. จากพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 26.
5. จากพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 104.
6. จากพระวรสารมัทธิว บทที่ 62.
7. จากพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 30.

4. เมื่อประกอบพิธีสารภาพบาป
มัทธิว บทที่ 30 หรือ ลูกา บทที่ 78.

5. ระหว่างการสารภาพบาปของผู้หญิง
จากหนังสือยอห์น บทที่ 28.

6. เกี่ยวกับการโกนศีรษะของพระภิกษุจากพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 39.

7. เกี่ยวกับการฝังศพของฆราวาส
จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 16.

8. เกี่ยวกับการฝังศพของพระภิกษุ
จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 16.

9. เกี่ยวกับการฝังศพของพระสงฆ์
1. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 16.
2. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 15.
3. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 21.
4. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 22.
5. จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 23.

10. สำหรับการฝังศพทารก
จากพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 21.

□□□

□□□